

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

THE
ILIAD OF HOMER.

Entered according to the Act of Congress, in the Year 1833,
by HILLIARD, GRAY, & Co.,
in the Clerk's Office of the District Court of the District of Massachusetts.

P R E F A C E

TO THE SECOND EDITION.

IN the following pages, the Preface to the first edition of the *Iliad* has been embodied with a few additional remarks. For a single volume, one introduction is quite sufficient; and I have chosen this method of avoiding a multiplication of them. The notes at the end have been re-examined, and a variety of additional matter has been inserted, wherever the leading idea of my plan seemed to require or admit it.

The text of this edition of the *Iliad* is an exact reprint of the Leipzig edition, published by Tauchnitz in 1829. It has been thought better to select some approved text, and follow it faithfully, than to attempt a revision, which cannot be executed with the same advantages in this country as in Europe. The emendations of Wolf have met with general approbation, and it has appeared expedient to adopt the most correctly printed edition of his text, which is believed to be that just mentioned. It was published in Leipzig after a most severe revision. A reward was offered for the detection of every error, and a text comparatively immaculate was thus obtained, which is here presented, in our reprint. The utmost pains have been taken to insure its typographical correctness.

In the preparation of the notes, I have been guided by my recollections as an instructor, and have selected those passages

for comment which have appeared to me, from several years' experience in the class-room, most to require it. I have consulted freely some of the best commentators, particularly Heyne and Trollope. The notes, it will be perceived, are designed partly to explain the most difficult phrases, allusions, and constructions, and partly to call the attention of the reader to the intrinsic poetical beauties of the Iliad. My wish has been to lead the young student to read the poem, not in the spirit of a school-boy conning a dull lesson to be "construed" and "parsed," and forgotten when the hour of recitation is at an end, but in the delightful consciousness that he is employing his mind upon one of the noblest monuments of the genius of man. Whatever his conclusions may be, as to the merits of particular passages, if any remarks of mine should chance to excite his attention to the real character of the poem, and to promote a habit of analytical criticism, whether his opinions agree with my own or not, the object which I have proposed to myself will be accomplished. A faithful use of the Grammar and Lexicon is, of course, of primary importance; nor can the habit of constant and careful verbal analysis be too strongly inculcated. The full meaning and the picturesque beauty of Homer will not open themselves to the mind of the reader, unless he takes the trouble of going back to the first signification of the words.

The Illustrations of Mr. Flaxman are not so generally known in this country as they ought to be. No modern sculptor, according to the opinions of the best judges, has imbibed more thoroughly the spirit of grace and beauty which belongs pre-eminently to ancient art. His mind may be said to have been cast in a Grecian mould: he had the same intuitive perception of the beautiful, the same love of simplicity, the same power, which belonged to that intellectual people, of embodying, in perfect forms, the ideal creations of genius. He spent seven years in studying the remains of antiquity at Rome;

and no man was ever more fitted by nature and education to revive and reproduce the elegant simplicity of the works of the ancients. His Illustrations of Homer, designed originally for bas-reliefs, were welcomed, on their appearance, by the applause of all Europe. They have been repeatedly published in England, France, Germany, and Italy, and have taken, by universal consent, a place among the happiest modern representations of the spirit of the antique. They hold the same rank in art that Goethe's *Iphigenie* holds in literature. The republication of these Illustrations, it is believed, will be an acceptable service to the readers of Homer, executed as they are in the purest Grecian style. Mr. Flaxman illustrated the Tragedies of *Æschylus* and the Poems of *Hesiod* in the same classical and spirited manner. As a general remark, it may be observed, that the art and literature of the ancients shed light upon each other to a degree unknown in modern times. There was a peculiar connection between them; they were different developements of the same ideas of the beautiful. The sculptor borrowed his theme from the poet; the poet was influenced in turn by the sculptor; both were in some measure controlled by the architect; while all wrought under the animating impulse of the most delightful country and climate, where every breeze seemed to bear on its wings the choicest inspiration of poetry. Homer's descriptions are so vivid, his language so animated, that, as we read him, the personages in his scenes move before us with almost the distinctness of bodily form. His poetry was the source from which the artists of Greece drew their ideals of gods and goddesses and heroes. The whole compass of ancient poetry was, in fact, re-shaped in the marble, and delineated anew on the canvass of the Grecian sculptors and painters. The noble figures on the Parthenon, wrought by the hand of Phidias, the broken remains of which are now the best teachers of the highest style in the art, sprang into being from the same kind of inspiration as

that which spoke in the Rhapsodies of Homer, and the Tragedies of Æschylus and Sophocles. The turn of the Grecian mind, from the first song of the epic to the last of the dramatic muse, was clearly towards the impersonation of the powers and appearances of Nature. This is the bond, which holds together Grecian art, song and philosophy, in immortal unity and beauty. It appears necessary, therefore, to look beyond the mere words of ancient literature, if we would understand it in a liberal way; and to see how the same spirit, which breathes from the poet's page, was embodied in the works of the artist. To promote this kind of study among the young readers of Homer, this edition of the *Iliad* is accompanied by the truly Grecian Illustrations of Flaxman. Mr. Andrews has executed the engraving with a skill and fidelity to the original, highly honorable to his taste and talents as an artist.

The Homeric question, as it is called, cannot be discussed in this place. The reader who is curious to look into this very interesting subject, will do well to consult the learned *Prolegomena* of Wolf, and the writings of Heyne. Happily, a decision on this much contested matter is not necessary to the most complete enjoyment of the poetical excellences of the *Iliad*. For my own part, I prefer to consider it as we have received it from the ancient editors, as one poem, the work of one author, and that author Homer, the first and greatest of minstrels. As I understand the *Iliad*, there is a unity of plan, a harmony of parts, a consistency among the different situations of the same character, which mark it as the production of one mind; but of a mind as versatile as the forms of nature, the aspects of life, and the combinations of powers, propensities and passions in man are various. Some of the chief personages in the *Iliad* show themselves but imperfectly, unless all the situations in which they are placed throughout the poem be taken into consideration. Achilles, for example, in the first book, exhibits only the ungovernable impetuosity

of his temper, and justifies the character given of him by Horace :

Impiger, iracundus, inexorabilis, acer.

But in the interview with the ambassadors sent by Agamemnon to his tent, he shows himself courteous, hospitable, and eloquent. After the death of Patroclus, the higher qualities of his character, his strong affections, his heroic virtues, are magnificently developed. This circumstance seems to show, that the poet, making his heroes display themselves by their actions, intended that an entire character should be judged by taking into view the whole series of events comprehended in the poem. The same observation will apply to other personages of the *Iliad*.

The historical facts, which form the basis of the poem, are few, and may be concisely stated. The immediate cause of the Trojan war was the abduction of the beautiful Helen from Sparta, by Alexander, or Paris, son of Priam, the king of Troy. The early people of Western Asia and of Greece appear to have sprung from the same origin, and probably spoke the same language. Their manners, customs, and mythology, according to Homer and Herodotus, were nearly alike. Before the Trojan war, piratical expeditions from Greece to Asia, and from Asia to Greece, were the common enterprises of the adventurous spirits of the age, who carried off men, women, children, and cattle. It also grew into a fashion for the leaders to seize upon beautiful women of high rank, the abduction of whom was a matter of pride and triumph to the successful marauder. Herodotus, in his First Book, mentions several instances. In consequence of this state of things, Tyndarus, king of Sparta, required of the chieftains, who sought his daughter in marriage, to bind themselves beforehand that they would unite to restore her, should she be stolen in this manner from the husband of her choice.

She was married to Menelaus. Shortly after this event, Paris, who appears to have been a kind of piratical dandy, visited Sparta, and was hospitably entertained by Menelaus, whom he contrived to rob of his beautiful wife, and a large amount of treasure. The chieftains of the different states were now called upon to fulfill their promise, and a large armament was assembled at Aulis, under the command of the two brothers, Agamemnon and Menelaus. The numbers furnished by the respective chiefs are given in the famous catalogue.

The state of society and character of the age must be kept in mind by the reader of Homer. Though raised considerably above barbarism, the marks of primitive simplicity were still discernible. Communities were governed by hereditary chieftains, whose powers were not defined with much precision, but depended in a great measure on the personal qualities of the individual. These chieftains were in general distinguished by strength and prowess, and were expected to lead their subjects in expeditions for plunder and in battle. They are variously styled in Homer, *kings, chiefs, leaders, and shepherds of the people*. In this great enterprise they were doubtless animated, not so much by the desire of avenging the insulted honor of Menelaus, as by the hope of returning laden with the rich spoils of Asia; for Troy, according to several intimations in the Iliad, was at this period in a highly prosperous condition, and the customs of war sanctioned the merciless sacking of cities and the selling of captives into slavery.

The Grecian forces, brought together in this manner, and entertaining these expectations, sailed for the Troad. The war was prosecuted with various success, on the plain of Troy, for nine years; during which many neighboring cities were plundered, and their inhabitants killed or sold. In the tenth year the city was taken and laid in ruins. Such is a sketch of the ground-plan on which the divine genius of Homer raised the magnificent superstructure of the Iliad. I have thought

it necessary to state thus much, with a view to the clear understanding of merely the poetical character of Homer. Much entertainment and instruction may be found in the farther investigation of these points, by such as wish to become learned in the early history of Greece.

The splendor of the Homeric dialect is worthy of the greatest admiration. There is a certain point in the progress of every people, when their language is most fitted for poetical composition. It is when they have risen above the state of barbarism to a condition of refinement, yet uncorrupted by luxury, and before the intellectual powers have been given much to speculative philosophy. Then the rudeness of language is softened away, but the words are still used in their primitive meanings. They are like coins, lately from the mint, with the impressions unworn by long and various use in the manifold business of life. The numerous secondary meanings which the ever-increasing intricacy of the social relations, and the new views and abstract ideas of science, impart to words, sometimes to the concealment of their original senses, have not yet confused or effaced the images they at first presented. Such was the condition of our own noble language in the time of Elizabeth. The words of Shakspeare and Massinger have a truth to nature, a clearness and graphic power, a simplicity, force, and freshness, which few subsequent writers have been able to rival. Such was the condition of the Greek language in the age of Homer. Formed under the genial influences of a serene and beautiful heaven, amidst the most varied and lovely scenery in nature, and by a people of a peculiarly delicate organization, of the keenest susceptibility to beauty, and of the most creative imagination, the language had attained a descriptive force, a copiousness, and harmony, which made it a fit instrument to express the immortal conceptions of poetry. Its resources were inexhaustible. For every mood of mind, every affection of the heart,

every aspect of nature, it had an appropriate expression, and the most delicate shades of coloring. Its words and sentences are pictures; in such living forms do they bring the thing described before the reader's eye. The metrical harmony of the *Iliad* has never been equalled. The verse flows along freely and majestically, more like the great courses of Nature than any invention of man.

Thus the author of the *Iliad* enjoyed very great advantages for the poetical handling of his subject; and his genius was on a level with his situation. We should not expect in the work of an early poet, the various humors and characters which grow out of modern society; but we shall find in Homer a wonderful power in the delineation of such characters as belong to the heroic age. The various personages of the *Iliad* come bodily before us; we see them act, we hear them speak; but we neither see nor hear the mighty conjuror who has summoned them around us. Every hero bears himself throughout consistently, with the leading idea of his own character. There is no confusion, no contradiction, no indistinctness in the scenic representations. The voyage, the council, the battle-field, the storm, are all described with equal power, truth, and knowledge. The hospitable entertainment, the eloquent debate, the warmth of friendship, the love of country, and the happiness of domestic life, are depicted with a warmth of coloring which shows the familiarity and fondness of one who has known them all. The speeches of the ambassadors in the tent of Achilles, the lament of Agamemnon over his wounded brother, the interview between Hector and Andromache, the visit of Priam to the Grecian camp, the short but most animating harangue of Achilles urging the Greeks to immediate battle after the reconciliation, with numberless others, display the transcendent genius and consummate knowledge of the poet. It has been well remarked, that Homer's vivid conception of human affections seems to have unfolded to him, in a

striking manner, those truths in relation to the human soul, which are so necessary to satisfy its innate aspirations; and to illustrate this idea, the following words of Achilles are referred to : (xxii. 389, 390.)

*Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν' Αἴδαο,
 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθε φίλου μεμνήσομ' Ἰταίρου.*

“For though they do forget the dead in Hades,
 Yet, even there, will I remember my companion.”

It is true that a future life was believed in as an article of poetical faith; yet many passages in Homer show how imperfect and uncertain were the ideas of the age on this subject. But here the poet is setting forth the grief of Achilles for the death of his beloved companion and friend. In the ardor of his imagination, under the strong inspiration of the moment, his genius, forgetting the dim traditions and idle fancies which gave the heart no cheering hope, suddenly opens to the vision of a future and conscious existence, in which the friendships formed on earth shall be remembered and renewed. According to this fine criticism, the passage at once shows how the belief in a life to come suits the wants of the human heart, and how deeply the poet was able to go into the nature of man. I mention this as one of many points of view from which the intelligent reader of Homer may examine his works, and as one of many interesting reflections which will occur to an attentive mind.

I have briefly referred to the peculiarities of the country and the state of society in which the Iliad was produced. These must be kept steadily in view, if we would form a just estimate of Homer. I will remark, in addition, that books of travels in Greece and Asia Minor afford the most valuable assistance in clearing up obscure passages, and particularly in throwing light upon descriptions of natural scenery. There has not

been sufficient attention given to this kind of illustration, by commentators on the ancient classics. I am persuaded that a man of classical taste, who should make a careful survey of Greece, and study her present language, superstitions, customs, traditions, and antiquities, with this single object in view, would do more to illustrate the beauties of her ancient literature, remove uncertainties, and restore the half-lost impressions of some of her choicest gems, than the acutest mind could do by the researches of the closet, aided by the most critical erudition. Every hill in Greece is venerable with poetic associations and beautiful superstitions. The banks of every river have a magical attraction in the memory of beings to whom our minds are united by every tie of learning, and by every charm of fabulous or historical renown. Every tree has been described in the language of the poet, and every breeze has been immortalized in his graphic and sonorous line. The clear stream of Grecian poetry has reflected, in images that never will fade, every feature of the lovely country through which it flowed during the classic ages. In regard to the poetry of Homer, this is particularly true. The pictures he has drawn with such unrivalled simplicity, life and beauty, are the combinations and reproductions of scenes with which his own eye was familiar, to which his own heart was bound, from which his own imagination gathered the choicest materials for the building up of his poetic and ever-during world. Mr. Wood's delightful "Essay on the Original Genius of Homer" is a fine example of this kind of illustration, from which I beg leave to quote the following remarks upon a passage in Iliad ix:—

Ὡς δ' ἄνθρωποι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντά,
 Βορέης καὶ Ζέφυρος, τότε θορήκηθεν ἄητον,
 Ἐλδόντ' ἐκπλήγης ἄμυνδς δέ το κῆμα κελαινὸν
 Κορδύεται· πολλὸν δὲ παρὶς ἅλα φῶχος ἔχευαν·
 Ὡς ἰδαίετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν.

Which Pope has thus translated :

“ As, from its cloudy dungeon issuing forth,
A double tempest of the West and North
Swells o’er the sea from Thracia’s frozen shore;
Heaps waves on waves, and bids th’ Ægean roar;
~~This way and that~~ the boiling deeps are tost;
Such various passions urged the troubled host.”

“ The poet’s purpose, which was to paint the struggle of wavering indecision in the people, distracted between a sense of honor and of danger; and alternately resolving to fly or to stay, is, no doubt, completely satisfied in the general image, which De Mokes use of. But though his meaning went no farther, I am not less of opinion, ~~that, upon this occasion,~~ his imagination suggested to him a storm, which he had seen; and having myself had more than once an opportunity of observing from the coast of Ionia the truth of this picture in every circumstance, I cannot help giving it as an instance of the poet’s constant original manner of composition, which faithfully (though perhaps in this case inadvertently) recalls the images, that a particular striking appearance of Nature had strongly impressed upon his youthful fancy, retaining the same local associations, which accompanied his first warm conception of them.

“ But lest my testimony, as an eye-witness of the exact correspondence of this copy to the original, from which I suppose it taken, should not be satisfactory, I would propose a test of this matter, upon which every reader will be enabled to form his own judgment. Suppose a painter to undertake this subject from Homer, he will find each object not only clearly expressed, though within the compass of four hexameters, but its particular place on the canvass distinctly marked, and the disposition, as well as perspective, of the whole ascer-

tained, with a precision of outline from which it is impossible to depart. The Thracian mountains must form the back ground; thence the tempest is to burst on the *Ægean sea*, which has its proper stormy coloring; while the Ionian shore, covered with sea-wreck, by a succession of waves breaking on its beach, will make the fore-ground, where the poet views, admires, and describes the whole." *Wood's Essay*, pp. 24, 25.

In the preceding remarks, several topics have been touched upon, which perhaps ought to be discussed at greater length. But as my chief object has been to call the young reader's attention to some of the leading views in the criticism of Homer, these observations shall here be brought to a close.

C. C. F

Cambridge, Massachusetts,

August, 1834.

I A I A A O Σ Δ.

Rogatur ab initio Musa, ut cantum præcipiat de cladibus ad Ilium, Achillis iram consequutis (1-7). Venit in concionem Achivorum Chryses, sacerdos Apollinis, filiam suam redempturus, bello nuper captam, et honoris causâ datam Agamemnoni (8-21). Illo cum ignominiâ repulso, funestam luem Apollo per exercitum spargit (22-52). Habet concionem Achilles ob placandum deum, in quâ Calchas vates calamitate eos levatum iri reducendâ Chryseide censet, auctore imprimis Achille (53-129). Ita irritatus Agamemno atrociam jurgia nequit cum Achille; et Chrysæ quidem filiam reddere non recusat, sed illi, quod præmium virtutis retulerat, Briseïdem eripit, quamvis obnitente Nestore (130-311 et 318-347). Hac incensus injuriâ statuit acer juvenis se cum Myrmidonibus a belli societate sejungere: quod propositum a matre ejus Thetide confirmatur, quæ et supplicanti ultionem promittit (348-427). Interea publice lustratur exercitus, et sacra fiunt Apollini (312-317): tum Chryseï domum reducit unâ cum hostiis piacularibus, quibus mactatis scelus expiatur (428-487). Thetidi jam Olympum adeunti Jupiter occulte annuit, victores in præliis fore Trojanos, donec Achilli ab Achivis satisfactum fuerit (488-533). Junonem, infestam Trojanis, puniunt hæc clandestina consilia; inde rixatur cum Jove super cœnam (534-567). Eâ re contristatur omnis consensus deorum, quos tandem ad hilaritatem reducit Vulcanus (568-611).

Δ ο ι μ ό ς . Μ ῆ ν ι ς .

Μῆνιν ᾄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 Οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,
 Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
 Ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεύχε κύνεσσιν
 6 Οἰωνοῖσι τε πᾶσι — Διὸς δ' ἐτελεύετο βουλή —
 Ἐξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
 Αἰρεΐδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
 Τίς τ' ἄρ' σφωι θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
 Ἀητοὺς καὶ Διὸς υἱός. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς,
 10 Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί,
 Οὐνεκα τὸν Χρυσήν ἠτίμησ' ἀρητῆρα

- Ἀτρεΐδης. ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 Στέμματα ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 15 Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἔλυσσεται πάντας Ἀχαιούς,
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.
 Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Τμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι.
 20 Παῖδα δ' ἐμοὶ λῦσαι τε φίλην, τά τ' ἄποινα δέχεσθαι,
 Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῇα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.
 Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
 25 Ἄλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 Μῆ σε, γέρον, κόλλησιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχέω,
 Ἢ νῦν δηθύνοντ', ἧ ὕστερον αὐτὶς ἰόντα!
 Μῆ νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκήπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
 Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν
 30 Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόθι πάτρης,
 Ἰστὸν ἐποικομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιώωσαν.
 Ἄλλ' ἔθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι!
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπείθετο μῦθῳ.
 Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
 35 Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾶθ' ὁ γεραίος
 Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἡῦκομος τέκε Λητώ.
 Κλυθὶ μεν, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσῃν ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις,
 Σμινθεῦ! εἵποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρρεψα,
 40 Ἢ εἰ δὴ ποτὲ τοι κατὰ πύονα μηρὶ' ἔκηα
 Ταῦρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ.
 Τίσσιαν Λαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσαν.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, χαόμενος κῆρ,
 45 Τόξ' ὥμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην.
 Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἵατοί ἐπ' ὤμων χροσόμενιο,
 Αὐτοῦ κινήθέντος· ὁ δ' ἦϊε νυκτὶ ἐοικώς.
 Ἐξεῖτ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὼν ἔηκεν.
 Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρόοιο βιοῖο.
 50 Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργούς.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἔχεπευκὲς ἐφίειλε,
 Βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκῶν καίοντο θαμειαί.
 Ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὄχκετο κῆλα θεοῖο.
 Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσματο λαὸν Ἀχιλλεύς.

- 55 Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὄρατο.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερεθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἶω
- 60 Ἀψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν,
 Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾶ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοὺς.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν, ἣ ἱερῆα,
 ἥ καὶ ὄνειροπόλον — καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν —
 Ὃς κ' εἴποι, ὅ,τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
- 65 Εἴτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης·
 Αἶ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
 Βούλεται ἀντιάσας, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
 Ἦτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Κάλχας Θεστοριδῆς, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
- 70 Ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα,
 Καὶ νήεσσ' ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω,
 Ἦν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, Διὶ φίλε, μυθήσασθαι
- 75 Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἀνακτος.
 Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μοι ὅμοσον,
 Ἥ μὲν μοι πρόφρων ἔπειςιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
 Ἥ γὰρ οἶομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων κρατέει, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
- 80 Κρείσσω γὰρ βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χεῖρῃ·
 Εἵπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
 Ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ,
 Ἐν στήθεσσι τοῖσι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
- 85 Θαρσύνεαι μάλα, εἰπὲ θεοπρόπιον ἔτι οἶσθα!
 Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὥς σὺ, Κάλχαν,
 Εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
 Οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
 Σοὶ κοίλῃς παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει,
- 90 Συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἵπης,
 Ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
 Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ἦῤα μάντις ἀμύμων·
 Οὐτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης,
 Ἀλλ' ἔνεκ' ἀρετῆρος, ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων,
- 95 Οὐδ' ἀπέλυσε θυγάτρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα.
 Τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἐκηβόλος, ἦδ' ἔτι δώσει·
 Οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας Κῆρας ἀφείξει,

- Πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώτιδα κούρην
 Ἀφριάτην, ἀνάποινον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 100 Ἐς Χρυσήν· τότε κέν μιν ἱλασσύμενοι πεπύθοιμεν.
 Ἄντοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Ἴφρος Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμίλαιναι
 Ἰλμυπλαντ', ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην.
 105 Κάλχαντα πρῶτισται κάκ' ὀυσόμενος προσέειπεν·
 Μάντι κακῶν, οὐ πώποτε μοι τὸ κρήγυνον εἶπες!
 Αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντιεύεσθαι·
 Ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος, οὔτ' ἐτέλεσσας·
 Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις,
 110 Ὡς δὴ τοῦδ' ἐνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
 Οὔνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἀγλά' ἄποινα
 Οὐκ ἔθελον δεξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
 Οἴκοι ἔχειν. καὶ γὰρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα
 Κουριδίδης ἀλόχου· ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐντὶ χειρῶν,
 115 Οὐδέμας, οὔδ' ἐφυήν, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον·
 Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσας, ὄφρα μὴ οἶος
 Ἀργείων ἀγέραςτος ἦ· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
 120 Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδ'· κίδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων!
 Πῶς γὰρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
 Οὐδ' ἔτι που ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλὰ·
 125 Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξ ἐπριάθομεν, τὰ διδασται,
 Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικα παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶι πρόες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, αἶψά κε ποθι Ζεὺς
 Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξει.
 130 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κριεὶν Ἀγαμέμνων·
 Μὴ δ' οὕτως, ἀγαθὸς περ ἴων, θεοεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
 Κλέπτε νόῳ! ἐπεὶ οὐ παρελεύσεται, οὔδ' ἐμὲ πείσεις.
 Ἴθ' ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἐμ' αὐτῶς
 Ἰσθαι δευόμενον, κέλεαι δὲ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
 135 Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
 Ἀρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντιάξων ἔσται—
 Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δὲ κεν αὐτὸς ἔλωμαι
 Ἴθ' ἐπὶ τὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος
 Ἄξω ἑλόν· ὃ δὲ κεν κεχολούσεται, ὃν κεν ἔλωμαι.
 140 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὐτίς.

- Νῦν δ', ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα δῖαν,
 Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐς δ' ἐκατόμβην
 θείομεν, ἃν δ' αὐτὴν Χρυσήϊδα καλλιπάρηον
 Βήσομεν· εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω,
 145 Ἡ Αἴας, ἥ Ἰδομενεύς, ἥ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἡὲ σὺ, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
 Ὅφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσαι ἱερὰ ρέξας.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 ὦ μοι, ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον!
 150 Πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεισιν πείσθαι Ἀχαιῶν,
 Ἡ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἥ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι;
 Οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἥλυθον αἰχμητῶν
 Δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἵτιοι εἰσιν.
 Οὐ γὰρ πῶποτ' ἐμάς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
 155 Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι, βωτιανείρῃ,
 Καρπὸν ἐδηλήσαντ'· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ
 Οὐρεὰ τε σκιοέοντα, θάλασσα τε ἤχηεσσα·
 Ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδὲς, ἅμ' ἐσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαιρῆς,
 Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε, κυνῶπα!
 160 Πρὸς Τρώων — τῶν οὔτι μετατρέπη, οὐδ' ἀλεγίζεις·
 Καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
 ὦ, ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι νῆες Ἀχαιῶν.
 Οὐ μὲν σοι ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅππότε' Ἀχαιοὶ
 Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πτολίεθρον·
 165 Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαῖκος πολέμοιο
 Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'· ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἱκῆται,
 Σὺ δὲ τὸ γέρας πολὺ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 Ἐρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων.
 Νῦν δ' εἰμι Φθίηνδ', ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
 170 Οἴκαδ' ἵμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' οἴω
 Ἐνθάδ', ἄτιμος ἔων, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύζειν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσεται! οὐδέ σ' ἔγωγε
 Αἰσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν· πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
 175 Οἳ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεὺς.
 Ἐχθιστος δέ μοι ἔσσι Λιοτρεφῶν βασιλῆων·
 Αἶετ' ἄρ' τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
 Εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεὸς που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
 Οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σοῖς ἐτάροισιν,
 180 Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε! σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
 Οὐδ' ὄσθμαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὥδε·
 Ὡς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσήϊδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Τῇν μὲν ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν

- Πέμπω, ἐγὼ δὲ κ' ἄγω Βρισηίδα καλλιπαρῆον,
 185 Αὐτὸς ἰὼν κλισίῃνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὖ εἰδῆς,
 Ὅσον φέρερές εἰμι σέθεν, στυγὴν δὲ καὶ ἄλλος
 Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἄντην.
 Ὡς φάτο· Πηλεΐωνι δ' ἄχος γένει', ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Στήθεσσι λασίεισι διάνδιχα μερμήριξεν,
 190 ἼΙ ὅγε φάσγαγον ὅζ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρῖζοι,
 ἼΙε χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.
 Ἔως ὃ ταυτ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἴλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
 195 Οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὸς λευκώλενος Ἴηρ,
 Ἀμφὶ ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 Στῆ δ' ὕπθευ, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα,
 Οἷω φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὄρατο.
 Θιάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ'· αὐτίκα δ' ἔγνω
 200 Παλλὰδ' Ἀθηναίην· δεινὰ δὲ οἱ ὕσσε φάανθεν.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτ' αὐτ', αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας;
 ἼΙ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο;
 Ἄλλ' ἔκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι οἶω·
 205 ἼΙς ὑπεροπλήσι τάχ' ἂν ποτε θυμόν ὀλέσῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὸς γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἼΠλθον ἐγὼ παύσουσα τὸ σὸν μένος, αἶ κε πίθῃαι,
 Οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὸς λευκώλενος Ἴηρ,
 Ἀμφὶ ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 210 Ἄλλ' ἄγε, λῆγ' ἐρίδος, μηδὲ ξίφος ἔλκεο χειρὶ·
 Ἄλλ' ἦτοι ἔπαισι μὲν ὀνειδίσον, ὥς ἔσεται περ.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Καὶ ποτέ τοι τρεῖς τόσσα παρέσσεται ἄγλαα δῶρα
 ἼΤρῷο· εἵνεκα τῆςδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.
 215 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Χρὴ μὲν σφωίτερόν γε, θεῖά, ἔπος εἰρύσασσθαι,
 Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὥς γὰρ ἄμεινον.
 Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθεται, μάλα τ' ἔκλονον αὐτοῦ.
 ἼΙ, καὶ ἐπ' ἀργυρῇ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν·
 220 Ἀφ' δ' ἐς κουλεὸν ὥσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθῃσεν
 Μῦθον Ἀθηναίης· ἥ δ' Οὐλυμπόνδε βεβήκει
 Δῶματ' ἐς αἰγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.
 Πηλεΐδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
 Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ οὔπω λῆγε χόλοιο·
 225 Οἰοβαρεῖς, κυνὸς ὕμματα ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο!
 Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῶν θωρηχθῆναι,

- Οὔτε λόχονδ' ἵεναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 Τέτιλκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κῆρ εἶδεται εἶναι.
 Ἦ πολὺ λωϊόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 330 Δωρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἶπῃ.
 Δημοβόρος βασιλεύς! ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνίσσεις·
 Ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο!
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἔρεω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 Ναι μὰ τούδε σκηπτρον, τὸ μὲν οὐποτε φύλλα καὶ ὄζους
 335 Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λείλοιπεν,
 Οὐδ' ἀγαθλήσει· περὶ γὰρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεπεν
 Φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὐτέ μιν νῖες Ἀχαιῶν
 Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικαστοί, οἷτε θέμιστας
 Πρὸς Διὸς εἰρύαται· ὃ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος·
 340 Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἔξεται νῖας Ἀχαιῶν
 Σὺμπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνήσεται ἀχνύμενός περ
 Χραιομεῖν, εὖτ' ἄν πολλῶι ὕφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνου
 Θηήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύνεις,
 Χωόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.
 345 Ὡς φῦτο Πηλεΐδης· ποτὶ δέ σκηπτρον βύλε γαίῃ,
 Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, ἔξετο δ' αὐτός·
 Αἰρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε. τοῖσι δὲ Νέστωρ
 Ἰδνεπὴς ἀνόρουσε, λιγὺς Πυλίων ἀγορητής,
 Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή—
 350 Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
 Ἐφθίαθ', οἳ οἱ προσέθεν ἅμα τράφεν ἡδ' ἐγένοντο
 Ἐν Πύλῳ ἡγαθή, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἀνασθεν—
 Ὅ σφιν εὐφροσύνην ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι! ἡ μίγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 355 Ἦ κεν γηθῆσαι Πρίαμος, Πριάμοιο τε παῖδες,
 Ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροῖατο θυμῷ,
 Εἰ σφῶϊν ταῦδε πάντα πυθόιατο μαρναμένοισιν,
 Οἳ περὶ μὲν βουλήν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι.
 Ἄλλὰ πίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρῳ ἐσὶτον ἐμεῖο.
 360 Ἦδῃ γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοισιν, ἥπερ ὕμιν,
 Αἰδραῖσιν ὁμίλησα, καὶ οὔποτε μ' οἶγ' ἀξέριζον.
 Οὐ γάρ πω τοῖους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
 Οἷον Πειρίθρον τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
 Καινέα τ', Εξιδίον τε καὶ ἀντιθεὸν Πολύφημον.
 365 [Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιέχελον ἀθανάτοισιν.]
 Κάρτιστοι δὲ κείνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
 Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,
 Φηραῖν ὄρεσκόοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπύλίσσυν.
 Καὶ μὲν ταῖσιν ἐγὼ μεθομίλειον, ἐκ Πύλου ἐλθὼν,

- 270 Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
 Καὶ μαχόμεν κατ' ἑμ' αὐτὸν ἐγώ· κείνοισι δ' ἂν οὔτις
 Τῶν, οἳ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.
 Καὶ μὲν μευ βουλέων ξύνιον, πείθοιτό τε μύθῳ.
 Ἀλλὰ πείθεσθε καὶ ὕμμες· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
- 275 Μῆτε σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἔων, ἀποαίρεο κούρην,
 Ἀλλ' ἔα, ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας νῆες Ἀχαιῶν·
 Μῆτε σύ, Πηλεΐδῃ, ἔθει' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
 Ἀντιβλήν'· ἐπεὶ οὐποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
 Σκηπτοῦχος βασιλεύς, ὅτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
- 280 Εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δὲ σε γέιναιτο μήτηρ,
 Ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
 Αἰρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε τεδὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
 Ἀλσομ', Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
 Ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.
- 285 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἀλλ' ὃδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλον,
 Πάντων μὲν κρατεῖν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
 Πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἃ τιν' οὐ πείσεσθαι οἶω.
- 290 Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθισαν θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
 Τοῦνεκά οἱ προθέουσιν ὄνειδεα μυθήσασθαι·
 Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἡμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἥ γάρ κεν δειλὸς τε καὶ οὔτιδανὸς καλεοίμην,
 Εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπέλωμαι, ὅ,τι κεν εἴπῃς·
- 295 Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε
 Σήμαιν'! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι οἶω.
 Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης,
 Οὔτε σοί, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες·
- 300 Τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοι ἔστι θοῇ παρὰ νηϊ μελαίνῃ,
 Τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο.
 Εἰ δ', ἄγε μήν, πείρησαι, ἵνα γνῶωσι καὶ οὔδε·
 Αἰψά τοι αἶμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί.
 Ὡς τῶγ' ἀντιβίοισι μαχησαμένῳ ἐπέεσσιν,
- 305 Ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας εἵσας
 Ἦῖε σὺν τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·
 Αἰρεΐδης δ' ἄρα νῆα θοὴν ἄλαδε προέφρυσσεν,
 Ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν εἰκόσιν, ἐς δ' ἑκατόμβην
- 310 Βῆσε θεῶ· ἀνὰ δὲ Χρῡσηΐδα καλλιπάρηγον
 Εἷσεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρὰ κέλευθα·

Λαούς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.

Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον·

315 Ἐρδον δ' Ἀπόλλωνι τελεήσας ἑκατόμβας

Ταύρων ἠδ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο·

Κνίσση δ' οὐρανὸν ἵκεν, ἐλισσομένη περὶ καπτῷ.

Ὡς οἱ μὲν τὰ πέποντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων

Ἀῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλλῆϊ.

320 Ἀλλ' ὅγε Τυλθύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,

Τῷ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρυνῶ θιράποντε·

Ἐρχεσθον κλισίην Πηληϊάδew Ἀχιλλῆος·

Χειρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν Βρισηίδα καλλιπάρηον·

Εἰ δέ κε μὴ δώῃσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι,

325 Ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται.

Ὡς εἰπὼν προῖσι, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.

Τῷ δ' ἀέκοντε βάτην παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,

Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἐκίσθην.

Τὸν δ' εὗρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μέλαινῃ

330 Ἥμερον· οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.

Τῷ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα,

Σιτήτην, οἷδ' ἐτί μιν προσεφώνεον, οἷδ' ἔριοντο.

Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,

335 Ἄσسون ἔτ'· οὔτι μοι ἔμμεν ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,

Ὁ σφωῖ προῖσι Βρισηίδος εἵνεκα κοίρης.

Ἀλλ' ἄγε, Διηγενὲς Πατρόκλεις, ἔσχευε κούρην,

Καὶ σφωῖν δὸς ἄγειν. τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔσταν

Πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,

340 Καὶ πρὸς τοῦ βυσιλῆος ἀπηνέος, εἴποτε δ' αὐτὰ

Χρειῶ ἔμειο γενηται ἀεικέα λογιὸν ἀμῦναι

Τούτῃς ἄλλοις· ἢ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει·

Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρίσσω καὶ ὀπίσσω,

Ὅπποις οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί.

345 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπέθειθ' ἑταίρῳ·

Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηίδα καλλιπάρηον,

Δώκε δ' ἄγειν. τῷ δ' αὐτίς ἔτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·

Ἢ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν. — Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς

Δακρύσας, ἐτάρων ἄφαρ ἔξετο ρήσφι λιασθείς,

350 θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολιῆς, ὁρώων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·

Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνίς·

Μῆτερ, ἐπεὶ μ' ἔτι κίς γε μινυθ' αὐδιδόν περ ἔσται,

Τιμὴν πέρ μοι ὄφελ' ἔλ' Ὀλύμπιος ἐγγναλίσσει,

Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.

355 Ἢ γάρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων

Ἡτλήσεν· ἔλων γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

Ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,

Ἡμῆν ἐν βένθεσσιν ἄλός παρὰ πατρὶ γέροντι.

Καρπαλλμῶς δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλός, ἥϊτ' ὀμίχλῃ·

360 Καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος,

Χαίρι τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;

Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόω· ἵνα εἶδομεν ἄμφω.

Τὴν δὲ βαρυστεναχῶν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

365 Οἶσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυίῃ πάντ' ἀγορεύω;

Ῥιχόμεθ' ἐς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἡτιῶνος,

Τὴν δὲ διεπράθομέν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα·

Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἱές Ἀχαιῶν,

Ἐκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσήϊδα καλλιπάρηον.

370 Χρῦσης δ' αὐθ', ἱερεὺς ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος,

ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χιλκοχιτώνων,

Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,

Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἔλλοσσετο πάντας Ἀχαιοὺς,

375 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,

Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἄγλαα δέχθαι ἄποινα·

Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,

Ἄλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.

380 Χωόμενος δ' ὁ γέρον πάλιν ᾤχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων

Εὐξαμένον ἤκουσεν, ὅτι μάλα οἱ φίλος ἦεν.

Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἳ δὲ νυ λαοὶ

Θνησκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπῶχετο κῆλα θεοῖο

Πάντη ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις

385 Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἐκάτοιο·

Αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἱλάσκεισθαι·

Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἶψα δ' ἀναστάς,

Ἡπειλήσεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.

Τὴν μὲν γὰρ σὺν νηϊ θοῇ ἑλκωπες Ἀχαιοὶ

390 Ἐς Χρύσην πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι·

Τὴν δὲ νέον κλισίῃθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες

Κούρην Βρισηῖος, τὴν μοι δόσαν υἱές Ἀχαιῶν.

Ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαι γε, περισχεο παιδὸς ἔηος·

Ἐλθοῦς· Οὐλυμπόνδε, Δία λίσαι, εἵποτε δὴ τι

395 Ἦ ἔπει ὠνησας κραδίην Διός, ἥ καὶ ἔργω.

Πολλάκι γάρ σεο πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα

Εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφεῖ Κρονίωνι

Οἴῃ ἐν ἀθανάτοισιν αἰεκέα λαιγὸν ἀμῦναι,

- Ὅπποτε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
 400 Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελύσαιο δεσμῶν,
 ὣς' ἐκατόγχερον καλέσας' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 ὃν Βριαῖρων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ τε πάντες
 Αἰγαίων — ὃ γὰρ αὐτὲ βίη οὗ πατρὸς ἀμείνων —
 405 Ὃς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο, κύδεϊ γαίων.
 Τὸν καὶ ὑπέδδειςαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ' ἔδησαν.
 Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέζεο, καὶ λαβὲ γούνων,
 Αἷ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι,
 Τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἄμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 410 Κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος,
 Γινῶ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδέν ἔτισεν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νυ σ' ἔτρεφον, αἰνὰ τεκοῦσα!
 415 Αἰδ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπῆμωιν
 Ἦσθαι· ἐπεὶ νῦ τοι αἴσα μίνυνθά περ, οὔτε μάλα δῆν.
 Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ οἷζυρός περὶ πάντων
 Ἐπλεο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισιν.
 Τοῦτο δὲ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεράνῃ,
 420 Εἶμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον αἶ κε πλῆθεται.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Μῆνι' Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
 Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
 Χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο·
 425 Δωδεκάτῃ δὲ τοι αὐτίς ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε.
 Καὶ τότε ἔπειτά τοι εἴμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ,
 Καὶ μιν γονάσομαι, καὶ μιν πείσεσθαι ὀίω.
 Ὡς ἄρα φωνήσας' ἀπέβησατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
 Χωόμενον κατὰ θυμόν, εὐζώνοιο γυναικὸς,
 430 Τὴν ῥα βίη ἀέκοντος ἀπηύρων. — Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἐς Χρυσὴν ἵκανε, ἄγων ἱερὴν ἐκατόμβην.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
 Ἰστία μὲν στελλαντο, Θέσαν δ' ἐν νῆϊ μελαίνῃ·
 Ἰστὸν δ' ἰστοδόκη πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες,
 435 Καρφαλλμῶς· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς.
 Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ φηγμῖνι θαλάσσης·
 Ἐκ δ' ἐκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
 Ἐκ δὲ Χρυσῆς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
 440 Τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμόν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

Ἦ Χρῦση, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Παῖδά τε σοὶ ἀγίμεν, Φοῖβω θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 Ρεῖσαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα,
 445 Ὃς νῦν Ἀργείοισι πολυύτονα κῆδε' ἐφῆκεν.

Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει, ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων
 Παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὦκα θεῶι κλειτὴν ἑκατόμβην
 Ἐξείλεις ἔστησαν εὐδμητον περὶ βωμόν·
 Χερνίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο
 450 Τοῖσιν δὲ Χρῦσης μεγάλ' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχών
 Κλυθί μευ, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσιν ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἱφι ἀνάσσεις!
 Ἦδ' ἡ μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξάμενοιο,
 Τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἔπασσεν λαὸν Ἀχαιῶν·
 455 Ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηρον εἰλδωρ·
 Ἦδ' ἡ νῦν Δαναοῖσιν ἀεικία λοιγὸν ἄμυνον.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξάντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 Ἀνέρουσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδειραν,
 460 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὤμοθετήσαν.
 Καίς δ' ἐπὶ σχίζης ὃ γέρων, ἐπὶ δ' αἶθοπα οἶνον
 Δεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 465 Μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 Ὡπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντ', οἷδ' ἐτι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔτσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 470 Κούροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοιο·
 Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
 Καλὸν αἰδόντες παιήονα, κούροι Ἀχαιῶν,
 Μέλποντες Ἑκάεργον· ὃ δὲ φρένα τέρπει ἀκούων.

475 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδυν, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 Ἀπὸ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη φοδοδάκτυλος Ἠώς,
 Καὶ τότε' ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν·
 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὐρὸν ἔει ἑκάεργος Ἀπόλλων.
 480 Οἱ δ' ἰστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἰστίᾳ λευκὰ πέτασσαν·
 Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δὲ κῆμα
 Στείρη πορφύρεον μεγάλ' ἵαχε, νηὸς ἰούσης·
 Ἦ δ' ἔθειεν κατὰ κῆμα, διαπρήσσουσα κέλευθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,

- 483 Νῆα μὲν οἷγε μέλαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν
 Ἰφιοῦ ἐπὶ φραμάθοις, ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν.
 Αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε. —
 Αὐτὰρ ὁ μήνις, νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Διογενὴς Πηλεὺς υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
 490 Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν,
 Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον· ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ,
 Αὐθι μένων, ποθέεσκε δ' αὐτὴν τε πτόλεμόν τε.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένητ' ἡώς,
 Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλύμπῳ ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔοντες
 495 Πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχε. Θέτις δ' οὐ λήθεται ἑφετμῶν
 Παιδὸς ἑοῦ, ἀλλ' ἦγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης,
 Ἥερῃ δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλύμπόν τε.
 Εὐρυν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἡμενον ἄλλων,
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδευράδος Οὐλύμποιο.
 500 Καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων
 Σκαίῃ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα,
 Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα.
 Ζεῦ πάτερ, εἴποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄησα
 Ἥ ἔπει, ἣ ἔργω, τόδε μοι κρήνην ἐέλωρ.
 505 Τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορῳάτος ἄλλων
 Ἐπλεῖ· ἀτὰρ μιν νῦν γε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἥτιμῃσιν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ἀλλὰ σὺ πέρ μιν τίσον, Ὀλύμπιε, μητίετα Ζεῦ.
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρῳέεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 510 Τῖὸν ἐμὸν τισώσιν, ὀφείλωσιν τέ ἐ τιμῇ.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Ἀλλ' ἀκῶν δὴν ἦστο· Θέτις δ', ὡς ἤψατο γούνων,
 Ὡς ἔχει ἔμπεφυυῖα, καὶ εἶρετο δεύτερον αὐτῆς.
 Νημερτὲς μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
 515 Ἥ ἀποείπ'· ἐπεὶ οὐ τοι ἔπι δέος· ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
 Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτῃ θεὸς εἼμι.
 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥ δὴ λοιγία ἔργ', ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις
 Ἥρη, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν ὄνειδεσις ἐπέεσσιν.
 520 Ἥ δὲ καὶ αὐτῶς μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Νεικεῖ, καὶ τέ μέ φησι μάχῃ Τρῳέεσσιν ἀρήγειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὐτῆς ἀποστίχε, μή σε νοήσῃ
 Ἥρη· ἐμοὶ δὲ κα ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσω.
 Εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς.
 525 Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
 Τέκμωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν,
 Οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

- Ἡ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεύσε Κρονίων·
 Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος
 530 Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλύμπου.
 Τῷ γ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
 Εἰς ἅλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήϊπος Ὀλύμπου,
 Ζεὺς δὲ ἐὼν πρὸς δῶμα. Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστησαν
 Ἐξ ἐδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτιλη
 535 Μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
 Ὡς ὁ μὲν ἐνθα καθέζει· ἐπὶ θρόνου· οὐδέ μιν Ἥρη
 Ἠγνοίησεν ἰδοῦσ', ὅτι οἱ συμφράσσαστο βουλὰς
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηΐδα·
 540 Τίς δ' αὖ τοι, δολομήτα, θεῶν συμφράσσαστο βουλὰς;
 Αἰεὶ τοι φίλον ἐστίν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἔοντα,
 Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι
 Πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ,τι νοήσης.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 545 Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους
 Εἰδήσειν· χαλεποὶ τοι ἔσονται ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.
 Ἄλλ' ὃν μὲν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, οὐτις ἔπειτα
 Οὔτε θεῶν πρότερος τόνγ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοῆσαι,
 550 Μῆτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διεῖρεο, μηδὲ μετέλλα.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἶρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
 Ἄλλὰ μάλ' εὐκηλος τὰ φράζεαι, ἄσσ' ἐθέλῃσθα.
 555 Νῦν δ' αἰνῶς δειδοῖκα κατὰ φρένα, μή σε παρεῖπη
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Ἡερλή γάρ σοί γε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων·
 Τῇ σ' οἶω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὥς Ἀχιλλῆα
 Τιμῆσης, ὀλέσης δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 560 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν οἶσαι, οὐδέ σε λήθω·
 Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσῃαι, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
 Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι· τὸ δέ τοι καὶ ὀλίγιον ἔσται.
 Εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
 565 Ἄλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ·
 Μὴ νύ τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ,
 Ἄσσον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι αἰάπτους χεῖρας ἐφείω.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδευεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Καὶ ῥ' ἀκέουσα καθῆστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
 570 Ὡχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανίωνες.

Τοῖσιν δ' Ἡφαιστος κλυτοτέχνης ἤρχ' ἀγορεύειν,
Μητρὶ φίλῃ ἐπλήρα φέρων, λευκωλένῳ Ἥρῃ·

Ἢ δὴ λοίγια ἔργα τὰδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά,
Εἰ δὴ σφῶ ἔνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ᾧδε,
575 Ἐν δὲ θεοῖσι κολῶν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς
Ἐσθλῆς ἔσσεται ἥδος, ἐπεὶ τὰ χειρόνα νικά.
Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
Πατρὶ φίλῳ ἐπλήρα φέρειν Διῖ, ὅφρα μὴ αὐτὲ
Νεικίῃσι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ.
580 Εἵπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς
Ἐξ ἐδῶν στυφελῆσαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.
Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπίευσαι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
Αὐτίκ' ἔπειθ' Ἴλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.

Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναΐξας, δέπας ἀμφικύπελλον
585 Μητρὶ φίλῃ ἐν χειρὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·
Τέτλαθι, μήτηρ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ,
Μὴ σε, φίλῃν περ ἐούσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι
Θεινομένην· τότε δ' οὔτι θυνήσομαι, ἀγνύμενός περ,
Χραιομεῖν· ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.
590 Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλοι ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
Ῥίψε, ποδὸς τεταγὼν, ἀπὸ βήλοῦ θεσπεσίοιο.
Πᾶν δ' ἡμάρ φερόμην, ἅμα δ' ἡέλιῳ καταδύντι
Κάππεσον ἐν Δήμῳ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν·
Ἐνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.

Ὡς φάτο· μειδῆσεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ·
600 Μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.
Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
Ῥυνοχόει γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσω.
Ἀσβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
605 Ὡς ἶδον Ἡφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμάρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδένετο δαιτὸς εἴσης,
Οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων,
Μουσάων θ', αἱ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ.

605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἡέλλοιο,
Οἱ μὲν κακκελοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
Ἦχι ἐκάστῳ δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἡφαιστος, ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεςσιν.
Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἦι Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
610 Ἐνθα πάρος κοιμᾶτο, ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἰκάνοι·
Ἐνθα καθεῖτο ἀναβάς· παρὰ δέ, χρυσόθρονος Ἥρῃ.

I A I A Δ O Σ B.

Jupiter, illatam Achilli injuriam ulturus, speciem nocturnam mittit ad Agamemnonem, quæ eum ad committendum prælium spe victoriæ incitet (1-40). Sub lucem Agamemnonem et impetum suum aperit primoribus Achivorum; mox concionem habet universorum (41-100). Placuerat ei, ad tentandam populi fidem, cui diffidebat, consilium repetendæ patriæ simulare: eo audito, statim multitudo bello fessa tumultuari et navigationem parare cœpit (101-154.) Seditionem de compacto et Minervæ monitu comprimit Ulysses, ad singulos precibus, minis, opprobriis usus ita, ut concionem restituat (155-210). Thersiten, turpem et maledicum hominem, qui discessum urgere non desinit, gravius castigat ad terrorem cæterorum (211-277). Sic cohibitum vulgus flectitur tandem compositis ad persuadendum orationibus Ulyssis ac Nestoris, qui et vetera promissa expetunt, et ostentis utuntur ad spem Ilii cito expugnandi; Agamemno autem indicit prælium, et ardore pugnandi omnium animos implet (278-393). Jam armatur exercitus; primores apud Agamemnonem, mactatâ majore hostiâ, epulantur; cæteri passim per tentoria cibum sumunt sacraque faciunt, et a suis quæque natio ducibus instructâ in aciem prodeunt (394-484). Hoc loco inseritur accuratâ enumeratio navium, populorum, ducum, qui Agamemnonem ad bellum Trojanum sequuti erant (485-785). Item Trojani, comperto quid minentur Achivi, duce Hectore in campum egrediuntur et ipsi et socii, puorum omnium brevior recensensus adjicitur (786-877).

"Ονειρος Βοιωτία ἡ κατάλογος τῶν νεῶν.

"Ἄλλοι μὲν ὅα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ
 Εὐδὸν παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος·
 Ἄλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὥς Ἀχιλλῆα
 Τιμῆσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 5 "Ὡδὲ δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 Πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλὸν Ὀνειρον·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Βάσκ' ἔθι, οὐλὲ Ὀνειρε, θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·

- Ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 10 Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω.
 Θωρήξαι δὲ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 15 Ἥρῃ λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται.
 Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν
 Καρπαλίμως δ' ἴκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν
 Εὐδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβροσίος κέχυθ' ὕπνος.
 20 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊῶν υἱὶ ἰοικώς,
 Νέστορι, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τί' Ἀγαμέμνων·
 Τῷ μιν εἰσάμενος προσεφώνεε θεῖος Ὀνειρος·
 Εὐδεις, Ἀτρείος υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο·
 Οὐ χρὴ παννύχιον εὐδεν βουληφόρον ἄνδρα,
 25 Ὡ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὃς σευ, ἀνευθεν ἐὼν, μέγα κήδεται ἥδ' ἐλεαίρει.
 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
 30 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρῃ λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσί, μηδὲ σε λήθῃ
 Διρείτω, εὖτ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.
 35 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,
 Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον.
 Φῆ γὰρ ὅγ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἡματι κείνῳ,
 Νήπιος· οὐδὲ τὰ ἥδη, ἃ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα.
 Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχὰς τε
 40 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θείῃ δὲ μιν ἀμφέχυτ' ὄμφη.
 Ἔξετο δ' ὀρθωθείς· μαλακὸν δ' ἐνδυνε χιτῶνα,
 Καλὸν νηγάτεον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 45 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετα εἶφος ἀργυρόηλον.
 Εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρῷον, ἄφθιτον αἰεὶ·
 Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Ἦώς μιν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ζηνὶ φῶως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 50 Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς.

Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.

Βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἔζε γερόντων,
Νεστορῆ παρὰ νηϊ Πύλοισι γένος βασιλῆος·

55 Τοὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἤρτύνετο βουλήν·

Κλῦτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ὀνειρος

Ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι δῖω

Εἰδός τε, μέγεθός τε, φυὴν τ' ἄγχιστα ἔωκει.

Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·

60 Εὐδεις, Αἰρεός νιὲ δαΐφρονος, ἱποδάμοιο·

Οὐ χρὴ παννύχιον εὐδεῖν βουληφόρον ἄνδρα,

Ἦ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν.

Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὤκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,

Ὃς σευ, ἄνευθεν ἑὼν, μέγα κήδεται ἥδ' ἐλεάφει.

65 Θωρήξαι, σε κέλευσε καρηχομόωντας Ἀχαιοὺς

Πανσυδίη· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυνάγυιαν

Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες

Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπὶ γνῆμασιν γὰρ ἅπαντας

Ἰσχυρὴν λισσομένην· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται

70 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσίν. — Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν

Ἦχετ' ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

Ἄλλ' ἄγετ', αἶ κέν πῶς θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν.

Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεισιν πειρήσομαι, ἧ θεῖμς ἐστίν,

Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι καλέσω·

75 Ὅττις δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.

Ἦτοι ὄγ' ὧς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τοῖσι δ' ἀνέστη

Νέστωρ, ὃς φη Πύλοιο ἀναξ ἦν ἡμαθόεντος·

Ὁ σπῆν εὐφρονίων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,

80 Εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνίσπεν,

Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·

Νῦν δ' ἴδεν, ὃς μὲγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.

Ἄλλ' ἄγετ', αἶ κέν πῶς θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἤρχε νέεσθαι.

85 Οἱ δ' ἐπανέστησαν, πείθοντό τε ποιμὴν λαῶν,

Σκηπτούχοι βασιλῆες· ἐπισσεύοντο δὲ λαοί.

Ἦντε ἔθνεα εἴσι μελισσάων ἀδινάων,

Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων·

Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν·

90 Αἰ μὲν τ' ἐνθα ἅλις πεποτήηται, αἰ δὲ τε ἐνθα·

Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων

Ἥϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχώωντο

Παδὸν εἰς ἀγορὴν· μετὰ δὲ σφισιν Ὅσσα δεδήει,

Ὅτρυνον· ἱέναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.

- 85 Τετρήχει δ' ἄγορή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα,
 Λαῶν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἦν· ἐννεία δὲ σφαιας
 Κήρυκες βυόωντες ἐρήτυον, εἴποτ' αὐτῆς
 Σχοῖατ', ἀκούσaiαν δὲ Διοτρεφείων βασιλῆων.
 Σπονδῇ δ' ἔξετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἔδρας,
 100 Πανσαμένοι κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἥφαιστος καίμε τεύχεων.
 Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·
 Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργεифόντῃ·
 Ἑρμείας δὲ ἀναξ δῶκεν Πύλοπι πληξίππῳ·
 105 Αὐτὰρ ὁ αὐτὲ Πύλοφ δῶκε Ἀτρεΐ, ποιμένι λαῶν·
 Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ·
 Αὐτὰρ ὁ αὐτὲ Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορῆναι,
 Πολλῆσιν νήσοισιν καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
 Τῷ ὃγ' ἐρεισάμενος, ἔπε' Ἀργείοισι μετηΐδα·
 110 ὦ φίλοι, ἤρως Λαῖοι, θεράποντες Ἀρης,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης αἶτη ἐνέθηκε βαρεῖν·
 Σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπείσχετο καὶ κατένευσεν,
 Ἴλιον ἐκπέρασσι· εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευσάτο, καί με κελεύει
 115 Δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὥλεσα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 Ὃς δὴ πολλάων πόλιν κατέλυσε κάρηνα,
 Ἥδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐντὶ μέγιστον.
 Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἑσσομένοισι πνέεσθαι,
 120 Μῆψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
 Ἀπρηκτιον πόλεμον πολεμίζειν, ἧδὲ μάχεσθαι
 Ἀνδράσι πανυροτέροισι, τέλος δ' οὐπω τι πέφανται.
 Εἴπερ γὰρ κ' ἐθέλοιμεν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε,
 Ὅρκια πιστὰ τομόντες, ἀριθμηθήμεναι ἅμω,
 125 Τρῶας μὲν λῆξασθαι, ἐφέστιοι ὅσοι ἔασιν,
 Ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθῆμεν Ἀχαιοὶ,
 Τρῶων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοεύειν·
 Πολλαὶ κεν δεκάδες δευόλατο οἰνοχόοιο.
 Τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι νῆας Ἀχαιῶν
 130 Τρῶων, οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν· ἀλλ' ἐπίκουροι
 Πολλῶν ἐκ πόλιν ἐγγέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
 Οἳ μὲ μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα
 Ἴλιον ἐκπερσαι εὐναιόμενον πτολλέθρον.
 Ἐννεία δὴ βεβάρησι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
 135 Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται·
 Αἰ δὲ πῶς ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα
 Εἶατ' ἐνὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον

- Αὐτως ἀκράαντον, οὐ εἵνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
 140 Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὄριεν,
 Πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
 Κινήθη δ' ἄγορῇ, ὥς κύματα μακρὰ θαλάσσης
 145 Πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε
 Ὠρορ', ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν.
 Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺν λήϊον ἐλθὼν,
 Δάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταχύνουσιν·
 Ὡς τῶν πᾶσ' ἄγορῇ κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλητῶ
 150 Νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένεργθε κονίη
 ἴσται ἄειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλυσον,
 Ἀπτεσθαι νηῶν, ἥδ' ἐλκέμεν εἰς ἄλα διαν,
 Οὐρούς τ' ἐξεκάθειρον· αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 Οἴκαδε ἰεμένων· ὑπὸ δ' ἦρεον ἔρματα νηῶν.
 155 Ἐνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη,
 Εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀργυυῶν,
 Οὐτῶ δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ἀργεῖδι φεύγονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
 160 Καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
 Ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.
 165 Μηδὲ ἔα νῆας ἄλλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιέλλουσας.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεῆά γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρήνων αἴξασα·
 [Καρπαλίμως δ' ἴκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·]
 Εὐρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 170 Ἔσταότ'· οὐδ' ὄγε νηὸς εὐσσεῖμοιο μελαίνης
 Ἀπτετ', ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἴκανε.
 Ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαιρτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὐτῶ δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 175 Φεύξεσθ', ἐν νῆεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες;
 Καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιε
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
 Ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδὲ τ' ἐρώει·
 180 Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,

Μηδὲ ἔα νῆας ἄλαδ' ἐλκόμεν ἀμφιπέλισσαι.

Ἦς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεῆς ὅπα φωνησάσης.
Βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βύλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν
Κήρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὃς οἱ ὀπήδει.

185 Αὐτὸς δ' Αἰρεΐδω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθών,
Δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεὶ.
Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.

Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔзоχον ἄνδρα κηεῖη,
Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·
190 Δαιμόνι, οὗ σε ἔοικε, κακὸν ὧς, δευδίσσεσθαι·

Ἀλλ' αὐτὸς τε κάθησε, καὶ ἄλλους ἴδρυσ λαόνες.
Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Αἰρεΐδαο·
Νῦν μὲν περᾶται, τάχα δ' ἴψεται νῆας Ἀχαιῶν.
Ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπεν.

195 Μῆτι χολωσάμενος φέξῃ κακὸν νῆας Ἀχαιῶν.
Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ Διοτρεφίος βασιλῆος·
Τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστὶ, φιλεῖ δὲ ἡ μητιέτα Ζεὺς.

Ὅν δ' αὖ δῆμον τ' ἄνδρα ἴδοι, βοδώντά τ' ἐφωύροι,
Τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκε τε μῦθῳ·

200 Δαιμόνι, ὑτρέμας ἦσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,
Οἱ σέα φέρεται εἶσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀναλκις,
Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐκαρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.
Οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσαμεν ἐκθάδ' Ἀχαιοί·
Οὐκ ἀγαθὸν παλυνκοιρανίῃ· εἰς κόλρανος ἔστω,

205 Εἰς βασιλεὺς, ὃ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
[Σκῆπτρόν τ' ἦδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.]

Ἦς ἄγε κοιρανίων δῖλεπε στρατόν· οἱ δ' ἀγορήνδρα
Αὐτὶς ἐπεσσεύοντο νεῶν ἅπα καὶ κλισιάων,
Ἠχῇ, ὡς ὅτε κύμα πηλοφλοίσβοιο θαλάσσης

210 Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγχεὶ δὲ τε πάντες.
Ἄλλοι μὲν ῥ' ἔζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας.

Θερσίτης δ' ἐτι μούνος ἀμετροσπῆς ἐκολῶα,
Ὅς ῥ' ἔπειτα φρεσὶν ἦσιν ἄκροσμά τε πολλὰ τε ἦδη,
Μάψ, ἅτῃρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεύων,

215 Ἀλλ' ὅ,τι οἱ εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν
Ἑμμεναι. αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἑλίου ἦλθεν·
Φολκὸς ἔην, χυλὸς δ' ἕταρον πόδα· τῷ δὲ οἱ ὦμα
Κυρτώ, ἐπὶ στήθεος συναχωκότε· αὐτὰρ ὑπερθεν
Φοδὸς ἔην κεφαλῇ, ψαδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

220 Ἐχθιστος δ' Ἀχιλλεῖ μάλιστ' ἦν ἠδ' Ὀδυσσεύς·
Τῷ γάρ νεικείεσκε· τότε αὐτ' Ἀγαμέμνονι δῖῳ
Ὅτ' ἐα κεκληγὼς λέγ' ὀνειδέα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
Ἐκπάγλως κοτέοντο, νειέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ.

- Ἀντάρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ·
 235 Ἀτρεΐδῃ, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι, ἥδ' χατίζεις;
 Πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
 Εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἅς τοι Ἀχαιοὶ
 Πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν.
 Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὃν κέ τις οἴσει
 240 Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἴλιον, υἱὸς ἄποινα,
 Ὃν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
 Ἦ ἐ γυναῖκα νέην, ἵνα μισγεαὶ ἐν φιλότῃ,
 Ἦντ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι; — οὐ μὲν ἔοικεν,
 Ἀρχὸν ἔόντα, κακῶν ἐπιβασκόμεν υἱᾶς Ἀχαιῶν.
 245 Ὡ πέπονες, κἂν ἑλέγχε', Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
 Οἴκαδ' ἐπερ σὺν νηυσὶ νεώμεθα· τόνδε δ' ἔωμεν
 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὅφρα ἴδῃται,
 Ἦ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἥ καὶ οὐκί·
 Ὃς καὶ νῦν Ἀχιλλῆα, ἔο μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
 250 Ἠτλήσεν· ἔλῳν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεσθίμων·
 Ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
 Ὡς φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θερσίτης· τῷ δ' ὦκα παρίστατο διὸς Ὀδυσσεύς,
 255 Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·
 Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής,
 Ἰσχεο, μηδ' ἔθελ' οἷος ἐρίζεσθαι βασιλευσίν.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημί χειριώτερον βροτὸν ἄλλον
 Ἑμμεναι, ὅσσοι ἅμ' Ἀτρεΐδης ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 260 Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορευούσις,
 Καὶ σφιν ὄνειδέα τε προσφέροις, νόστον τε φυλάσσοις.
 Οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 Ἦ εὖ ἢ κακῶς νοστήσομεν υἱᾶς Ἀχαιῶν.
 [Τῷ, νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 265 Ἦσαι ὄνειδιζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν
 Ἡρώες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορευεῖς.]
 Ἀλλ' ἐκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, ὥς νῦ περ ὦδε,
 Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὥμοισιν ἐπέη,
 270 Μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἶην,
 Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἶματα δύσω,
 Χλαῖνάν τ' ἥδ' ἐχιτῶνα, τὰ τ' αἰδοῖ ἀμφικαλύπτει,
 Αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοᾶς ἐπὶ νῆας ἀφήσω
 Πεπληγὸς ἀγορηθὲν ἀεικέσσι πληγῇσιν.
 275 Ὡς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἥδ' ἐκ ὤμων
 Πλήξεν· ὁ δ' ἰδνώθη, θαλερόν δ' οἱ ἔκπεσε δάκρυ.

- Σμῶδιξ δ' αἱματούσσα μεταφρένον ἐξυπανίστη
 Σκήπτρου ὑπο χρυσεῖον· ὁ δ' ἄρ' ἔξετο, τάρβησέν τε·
 Ἀλγίστας δ' ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ.
 270 Οἱ δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν·
 Ὡς δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 ὦ πόποι! ἦ δὴ μυρὶ Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργεν,
 Βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων·
 Νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔφεξεν,
 275 Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων.
 Οὐ θῆν' μιν πάλιν αὐτίς ἀνήσει θυμὸς ἀγῆνωρ
 Νεικείην βασιλῆας ὀνειδείους ἐπέεσσιν.
 Ὡς φάσαν ἡ πληθύν· ἀνὰ δὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
 Ἔσση, σκήπτρον ἔχων — παρὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 280 Εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει,
 Ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι νῆες Ἀχαιῶν
 Μῦθον ἀκούσσαν, καὶ ἐπιφρασσαίατο βουλήν —
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ, νῦν δὴ σε, ἀναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
 285 Πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεςσι βροτοῖσιν·
 Οὐδέ τοι ἐκτέλειουσιν ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέσταν,
 Ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἀργεος ἱπποβότοιο,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.
 Ὡς τε γὰρ ἡ παῖδες νεαροί, χῆραί τε γυναῖκες,
 290 Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι.
 Ἡ μὲν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.
 Καὶ γάρ τις θ' ἓνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο
 Ἀσχαλάᾳ σὺν νηϊ πολυζύγῳ, ὄνπερ ἄελλαι
 Χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα·
 295 Ἡμῖν δ' εἵνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός·
 Ἐνθάδε μιμνόντεσσι. τῷ οὐ νεμισίζομ' Ἀχαιοὺς
 Ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Αἰσχρὸν τοι δηρὸν τε μένειν, κενιὸν τε νέεσθαι.
 Τλήητε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν,
 300 Ἡ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἧς καὶ οὐκί.
 Εὐ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν· ἐστὲ δὲ πάντες
 Μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι,
 Χθιζὰ τε καὶ πρῶϊζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδᾳ νῆες Ἀχαιῶν
 Ἠγερέθοντο, κακὰ Προάμφω καὶ Τρωσὶ φέρουσαι·
 305 Ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱερούς κατὰ βωμοὺς
 Ἐρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας,
 Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέειν ἄγλαόν ὕδωρ·
 Ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφνοίνος,
 Σμερδαλέος, τὸν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φόωςδε,

- 310 Βωμοῦ ὑπαύξας, πρὸς φά πλατάνιστον ὄρουσεν.
 Ἐνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα,
 Ὅζω ἐπ' ἀκροσάτω, πετάλοις ὑπόπεπτηῶτες,
 Ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα.
 Ἐνθ' ὄγς τοὺς ἔλεονα κατήσθις τετριγῶτας·
- 315 Μήτηρ δ' ἀμφοποῦτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα·
 Τὴν δ' ἐλελιζάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχύϊαν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Τὸν μὲν ἀρλίζηκον θῆκεν θεός, ὅς περ ἔφηνεν·
 Δῖαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
- 320 Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν, οἷον ἐτύχθη.
 Ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἐκατόμβας,
 Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπίων ἀγόρευεν·
 Τίπτε ἄνεω ἐγένεσθε, καρηκομώοντες Ἀχαιοί;
 Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς,
- 325 Ὀψιμον, ὀπιτέλεστον, οὐ καλὸς οὔ ποτ' ὀλεῖται.
 Ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 Ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίζομεν αὐθι,
 Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
- 330 Κεῖνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ἄγε, μέμνετε πάντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Αὐτοῦ, εἰσόκεν ἄστρῳ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἔαχον — ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμερδαλίον κονάβησαν, αὖσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν —
- 335 Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσεύς φηλοιο.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ὡ πόποι! ἣ δὴ παισὶν ἰοικότες ἀγοράασθε
 Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμῆϊα ἔργα.
 Πῇ δὲ συνθεσθαι τε καὶ ὄρκια βήσεται ἡμῖν;
- 340 Ἐν πυρὶ δὲ βουλαὶ τε γενόλατο, μήδεά τ' ἀνδρῶν,
 Σπονδαὶ τ' ἄκρητοι καὶ δεξιά, ἧς ἐπέπιθμεν!
 Αὐτῶς γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
 Εὐρέμεναι δυνάμεσθαι, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔοντες.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔθ', ὥς πρὶν, ἔχων ἄστεμφέα βουλήν,
- 345 Ἀρχεῦ Ἀργελοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας·
 Τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοὶ κεν Ἀχαιῶν
 Νόσφιν βουλεύωσ' — ἄνυσις δ' οὐκ ἔσsetαι αὐτῶν —
 Πρὶν Ἀργοςδ' ἵεναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 Γινώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, ἧς καὶ σὺ κί.
- 350 Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
 Ἡματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον·
 Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες,

- Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.
 Τῷ μήτις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι,
 355 Πρὶν τινα παρ Τρώων ἄλόγῳ κατακοιμηθῆναι,
 Τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.
 Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι,
 Ἀπιέσθω ἧς νηὸς εὖσσέλμοιο μελαίνης,
 Ὅφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 360 Ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ' εὐ μῆδεο, περὶ θεό τ' ἄλλω·
 Οὗτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὃ, τι κεν εἴπω·
 Κρεῖν ἄνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγαμέμνον,
 Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φύλα δὲ φύλοις.
 Εἰ δέ κεν ὥς ἔρξης, καὶ τοι περὶ θῶνται Ἀχαιοί,
 365 Γνώσῃ ἔπειθ', ὅς θ' ἡγεμόνων κακός, ὅς τέ νυ λαῶν,
 Ἡδ' ὅς κ' ἐυθλὸς ἔησι· κατὰ σφείας γὰρ μαχέονται·
 Γνώσεται δ', εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
 Ἡ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 370 Ἡ μὰν αὐτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἱας Ἀχαιῶν.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπόλλων,
 Τοιοῦτοί δέκα μοι συμφραδμόνες εἰεν Ἀχαιῶν·
 Τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε, πέρθομένη τε.
 375 Ἀλλὰ μοι αἰγίλοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης
 Ἀντιβίοις ἐπίεσσιν, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων·
 Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
 380 Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἡβαιόν.
 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρην·
 Εὐ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὐ δ' ἀσπίδα θέσθω,
 Εὐ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσι,
 Εὐ δέ τις ἄρματος ἄμφις ἰδὼν, πολέμοιο μεδέσθω·
 385 Ὡς κε πανηγέριοι στυγερῶ κρινώμεθ' Ἄρῃ.
 Οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται, οὐδ' ἡβαιόν,
 Εἰ μὴ νῦν ἐλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.
 Ἰδρώσει μὲν τεν τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσσι
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμαῖται·
 390 Ἰδρώσει δέ τεν ἵππος, εὖξοον ἄρμα τιταίνων.
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
 Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐ οἱ ἔπειτα
 Ἀρχιον ἔσσεῖται φυγέειν κύνας ἢ δ' οἰωνούς.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἔαχον, ὥς ὅτε κῆμα
 395 Ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἐλθὼν,

- Προβλήτι σκοπέλω· τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει,
 Παντοίων ἀνέμων, οἳ τ' ἂν ἐνθ' ἢ ἐνθα γένωνται.
 Ἀνastάντες δ' ὀρέοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας,
 Κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἔλοντο.
 400 Ἄλλος δ' ἄλλῃ ἔρριψε θεῶν αἰειγενεταίων,
 Εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρῃος.
 Αὐτὰρ ὁ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενεί Κρονίωνι·
 Κίκλησεν δὲ γέροντας ἀριστῆας Παναχαϊῶν,
 405 Νέστορα μὲν πρῶτιστα καὶ Ἴδομενεῖα ἄνακτα,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δύω καὶ Τυδεὸς υἱόν,
 Ἔκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
 Αὐτόματος δὲ οἱ ἦλθε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἦδε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὥς ἐπονείτο.
 410 Βοῦν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο·
 Τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων,
 Μῆ πρὶν ἐπ' ἥλιον δύναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἔλθῃν,
 Πρὶν με κατὰ πρηγὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
 415 Αἰθάλοεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δῆϊοιο θυρστρα,
 Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐσαι
 Χαλκῷ φωγαλέον· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 Πρηγνέες ἐν κονίῃσιν ὁδᾶξ λαζοῖατο γαῖαν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκραταίνε Κρονίων·
 420 Ἄλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφειλλεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὗξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 Αὔευσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυσαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 425 Καὶ τὰ μὲν ἄρ' σχίζουσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον·
 Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύσαντες, ὑπείρεχον Ἥφαιστοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 Μιστυλλόν τ' ἄρα τάλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 Ὡλπησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 430 Αὐτὰρ ἐπεὶ πᾶσαντο πόνον, τετύχοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερῆνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Αἰρεῖδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 435 Μηκέτι νῦν δῆθ' αὖθι λεγώμεθα, μηδ' ἔτι δηρὸν
 Ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλλίζει.
 Ἄλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
 Λαὸν κηρύσσοντες ἀγείροντι κατὰ νῆας·

- Ἡμεῖς δ' ἄθρόοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 440 Ἴομεν, ὄφρα κε θῶσσον ἐγέρομεν ὄξυν Ἀρφα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 Κηρύσσειν πόλεμόνδε καρηχομόωντας Ἀχαιοὺς.
 Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
 445 Οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρεΐωνα Διοτρεφείες βασιλῆες
 Θῆνον κρίνοντες· μετὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Αἰγιδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε·
 Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσοι ἠερέθονται,
 Πάντες ἐϋπλεκέες, ἑκατόμβιοις δὲ ἕκαστος.
 450 Σὶν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ὀτρύνουσα ἵεναι· ἐν δὲ σθένος ὥρσεν ἑκάστῳ
 Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἥ δὲ νέεσθαι
 Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 455 Ἡῦτε πῦρ αἰθέλων ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
 Οὖρεος ἐν κορυφῇς, ἕκαθεν δὲ τε φαίνεται αὐγή·
 Ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίῳ
 Αἰγλῇ παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκεν.
 Τῶν δ', ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά,
 460 Χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
 Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καῦστρίου ἄμφι ῥέεθρα,
 Ἐνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι περὺγεσσιν,
 Κλαγγηδὸν προκαθίζοντων, σμαραγεῖ δὲ τε λειμῶν·
 Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 465 Ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· ἀντάρ ὑπὸ χθῶν
 Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 Ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδριῶ' ἀνθεμόεντι
 Μυροί, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὦρη.
 Ἡῦτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά,
 470 Αἶτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν,
 Ὡρῇ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 Τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι καρηχομόωντες Ἀχαιοὶ
 Ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαρῥαῖσαι μεμαῶτες.
 Τοὺς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατὲ' αἰγῶν αἰπόλοι ἀνδρες
 475 Ρεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῇ μιγέωσιν·
 Ὡς τοὺς ἠγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Τσμίνηρδ' ἵεναι· μετὰ δέ, κρείων Ἀγαμέμνων,
 Ὀρματα καὶ κεφαλὴν ἵκελος Διὶ τερπικεραύνῳ,
 Ἀρεῖ δὲ ζώϊνῃ, στέρονον δὲ Ποσειδάωνι.
 480 Ἡῦτε βούς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
 Ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένησιν·

Τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἡματι κίλῳ,
Ἐκπρεπὲς ἐν πολλοῖσι καὶ ἔσοχον ἠρώεσσιν.

- Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·
- 488 Τρεῖς γὰρ θεαὶ ἔστε, πάρεστε τε, ἴστε τε πάντα,
Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδὲ τι ἴδμεν·
Οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.
Πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω·
Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἴεν.
- 490 Φωνὴ δ' ἄρ' ὀφθηκός, χάλκεον δὲ μοι ἦτορ ἐνείη·
Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγίοχοιο
Θυγατέρες, μνησαίαθ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας.
Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Αἰήτιος ἦρχον,
495 Ἀρκεσίλαός τε Προθοήνωρ τε Κλονίος τε·
Οἱ θ' Ἑτρεῖν ἐνέμοντο καὶ Αὐλλίδα πετρήεσσιν,
Σχοῖνόν τε Σκῳλόν τε, πολύνκημόν τ' Ἐτεωνόν,
Θέσπιαν, Γραϊάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησόν,
Οἱ τ' ἄμφ' Ἀργεῖ ἐνέμοντο καὶ Εἰλεσίον καὶ Ἐρύθρας,
500 Οἱ τ' Ἐλεῶν εἶχον ἦδ' Ἐλλήνην καὶ Πετρεῶνα,
Ἰσθαλίην, Μεδεῶνά τ', ἐὺκτίμενον πτολίεθρον,
Κῳπας, Εὐτρησίην τε, πολυτρήρωνά τε Θισβην,
Οἱ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ' Ἀλῖαρον,
Οἱ τε Πλάταιαν ἔχον, ἦδ' οἱ Γλίσαντ' ἐνέμοντο,
505 Οἱ θ' Ἐποθήβας εἶχον, ἐὺκτίμενον πτολίεθρον,
Ὀρχηστὸν θ' ἱερὸν, Ποσιδηΐον ἀγλαὸν ἄλσος,
Οἱ τε πολυστάφυλον Ἀργην ἔχον, οἱ τε Μίδειαν,
Νῆσάν τε Ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατὴν ἔσαν·
Τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον· ἐν δὲ ἑκάστη
510 Κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.
Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἱὲς Ἀρηος,
Οὓς τέκεν Ἀστυόχη, δόμῳ Ἀκτορος Ἀξειδαο,
Παρθένης αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβάσσα,
515 Ἀρηὶ κρατερῇ· ὃ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη·
Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
Αὐτὰρ Φωκίων Σχεδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Γεῖες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
Οἱ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσιν,
520 Κριῶν τε Ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπήν,
Οἱ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Τάμπολιν ἀμφενέμοντο,
Οἱ τ' ἄρα πᾶρ ποταμὸν Κηφισὸν διὸν ἔναιον,
Οἱ τε Αἰλαιαν ἔχον, πηγῆς ἐπι Κηφισοῖο·
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο.

- 525 Οἱ μὲν Φωκίων στίχας ἔστασαν ἀμφιέποντες·
 Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.
 Δοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 Μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
 Ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἦν, λινοθώρηξ,
 530 Ἐγχείη δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς·
 Οἱ Κῦνόν τ' ἐνέμοντ', Ὀπόεντά τε Καλλιάρων τε,
 Βῆσάν τε Σκάρφην τε καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς,
 Τάρφην τε Θρόνιον τε, Βοαργίον ἀμφὶ ῥέεθρα·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο
 535 Δοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.
 Οἱ δ' Εὐβοῖαν ἔχον μένεα πνείοντες Ἀβαντες,
 Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε, πολυστάφυλόν θ' Ἰσθμίααν,
 Κῆρινθόν τ' ἔφαλον, Δίον τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
 Οἱ τε Κάρυστον ἔχον, ἣ δ' οἳ Στύρα ναιετάασκον·
 540 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ, ὄξος Ἀργεῖος,
 Χαλκιδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.
 Τῷ δ' ἅμ' Ἀβαντες ἔποντο Θοοί, ὅπιθεν κομόωντες,
 Αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῆσιν μελλήσιν
 Θώρηκας ῥήζειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσιν·
 545 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον
 Δῆμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
 Θρέψε, Διὸς θυγάτηρ — τέκε δὲ ζεῖδωρος Ἀρουρα —
 Καδ' δ' ἐν Ἀθήνῃς εἶσεν, ἐφ' ἐνὶ πτόνι νηῶ·
 550 Ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἄρνειοῖς ἱλάονται
 Κοῦροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν·
 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετewo, Μενεσθεύς.
 Τῷ δ' οὐπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ,
 Κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας —
 555 Νίστωρ οἶος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν —
 Τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο.
 Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.
 [Στήσε δ' ἄγων, ἔν' Ἀθηναίων ἴσταντο φύλαγγες.]
 Οἱ δ' Ἀργεῖος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
 560 Ἐρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
 Τροίεζήν, Ἡϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδauρον,
 Οἱ τ' ἔχον Αἰγίναν, Μάσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Καὶ Σθένελος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
 565 Τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κλεν, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος.
 Συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

Τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδῶκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο.

Οἱ δὲ Μυκήνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,

570 Ἀφνειὸν τε Κόρινθον, εὐκτιμένας τε Κλεωνάς,
Ὀρνεῖας τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινὴν,
καὶ Σικυῶν', ὅθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασιλεύεν.

Οἱ θ' Ἑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν,

Πελλήνην τ' εἶχον, ἣδ' Αἰγίον ἀμφενέμοντο,

575 Αἰγιαλὸν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἄμφ' Ἑλλάκην εὐρεΐαν·

τῶν ἑκατὸν νηῶν ἤρχε κρείων Ἀγαμέμνων

Ἀτρεΐδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι

Ἄσσοι ἔποντο· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν,

Κυδιδίῳ, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν,

580 Οὐνεκ' ἄριστος ἦν, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.

Οἱ δ' εἶχον κοίλῃν Λακεδαιμόνα κητώεσσαν,

Φᾶρῶν τε Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην,

Βρυσειᾶς τ' ἐνέμοντο καὶ Αὐγείας ἐρατεινᾶς,

Οἱ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἔλος τ', ἔφαλον πτολίεθρον,

585 Οἱ τε Λάαν εἶχον, ἣδ' Οἰτυλον ἀμφενέμοντο·

τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἤρχε, βοῖν ἀγαθὸς Μενέλαος,

Ἐξήκοντα νεῶν· ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.

Ἐν δ' αὐτὸς κίεν ἥσι προθυμίῃσι πεποιθώς,

Ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἔετο θυμῷ

590 Τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχὰς τε.

Οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν,

καὶ Θρόον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ εὐκτιτον Αἶπυ,

καὶ Κυπαρισσέηντα καὶ Ἀμφιγένηιαν ἔλαιον,

καὶ Πτελεὸν καὶ Ἔλος καὶ Δῶριον — ἐνθα τε Μοῦσαι

595 Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρηΐκα παῦσαν αἰοιδῆς,

Οἰχαλήθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·

στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ

Μοῦσαι αἰδοῖεν, κοῦραι Λιδὸς αἰγιόχοιο·

αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ αἰοιδῆν

600 Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν —

τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππῶτα Νέστωρ·

τῷ δ' ἐνεγήμεναι γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Οἱ δ' ἔχον Ἀγκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος Αἰπύ,

Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἣν ἄνδρες ἀγχιμαχῆται,

605 Οἱ Φένεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,

Ῥίπην τε Σιρατίνην τε καὶ ἡνεμόεσσαν Ἐνίσπην,

καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινὴν,

Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παρθασίην ἐνέμοντο·

τῶν ἤρχ' Ἀγκαίοιο πᾶϊς, κρείων Ἀγαπήνωρ,

610 Ἐξήκοντα νεῶν· πολέες δ' ἐν νηϊ ἑκάστη

Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
 Αὐτὸς γὰρ σφιν δῶκεν ἄναξ αἰδρῶν Ἀγαμέμνων
 Νῆας εὖσσελμους, περᾶν ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 Ἀτρεΐδης· ἐπεὶ οὐ σφί θαλάσσια ἔργα μεμήλει.

615 Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἥλιδα διὰν ἔναιον,
 Ὅσσον ἐφ' Ἐρμίνην καὶ Μύρσινοσ' ἐσχατόωσα,
 Πέτρην τ' Ὀλλενίην καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἔργει·
 Τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἄνδρ' ἐκάστω

620 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλλπιος ἠγῆσάσθην,
 Τίης, ὁ μὲν Κτεάτον, ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
 Τῶν δ' Ἀμαρυγκειδῆς ἦρχε κρατερός Διῶρης·
 Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος Θεοειδῆς,
 Τίος Ἀγασθένης Ἀνγηϊάδαο ἄνακτος.

625 Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων θ' ἱεράων
 Νήσων, αἱ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἥμιδος ἄντα·
 Τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἀρηΐ,
 Φυλειδῆς, ὃν τίκτε Διὶ φίλος ἵπποτα Φυλεὺς,
 Ὃς ποτε Δουλιχίονδ' ἀπανάσαστο, πατρὶ χολωθείς·

630 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους,
 Οἱ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
 Καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,

635 Οἱ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἧδ' οἱ Σάμον ἀμφενέμοντο,
 Οἱ τ' ἠπειρον ἔχον, ἧδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο·
 Τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος·
 Τῷ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δυνώδεκα μυλοπάροχοι.

Αἰτωλῶν δ' ἠγεῖτο Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Οἱ Πλευρῶν ἐνέμοντο καὶ Ὀλλενον ἧδὲ Πυλῆνην,
 640 Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήευσαν —
 Οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνήος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
 Οὐδ' ἄρ' ἐτ' αὐτὸς ἔην, θάναε δὲ ξανθὸς Μελέαγχος —

Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσεμέν Ἀιτωλοῖσιν·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 645 Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευσεν,
 Οἱ Κνωσὸν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόευσαν,
 Λύκτορ, Μίλητόν τε καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον,
 Φαιστόν τε Ῥίτιόν τε, πύλεις εὐναιεταώσας,

Ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.
 650 Τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευσεν,
 Μηριόνης τ' ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντῃ·
 Τοῖσι δ' ἅμ' ἐγδοίκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, ἧς τε μέγας τε,

- Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων·
 665 Οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τριῶν κοσμηθέντες,
 Δινδον, Ἰηλυσόν τε καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.
 Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
 Ὀν τέκεν Ἀστυόχεια βίη Ἡρακλειῇ·
 Τὴν ἄγει' ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος,
 670 Πέσρας ἄστεα πολλὰ Διοτρεφείων αἰζηῶν.
 Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
 Αὐτίκα πατρὸς ἰοῖο φίλον μήτρωα κατέετα,
 Ἦδη γηράσκοντα Δικύμνιον, ὅζον Ἄρηος.
 Αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε, πολὺν δ' ὄγε λαὸν ἀγέρας,
 675 Βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι
 Τῆες υἱῶνοί τε βίης Ἡρακλειῆς.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐς Ῥόδον ἔξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχα·
 Τριχθαὶ δὲ ὤκηθεν καταφυλαδόν, ἧδ' ἐφίληθεν
 Ἐκ Διὸς ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.
 676 [Καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.]
 Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἑῷσας,
 Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἀνακτος,
 Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
 677 Ἄλλ' ἀλαπιδνὸς ἦν, παῦρος δέ οἱ εἶπετο λαός.
 Οἱ δ' ἄρα Νίνυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε Κάσον τε,
 Καὶ Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
 Τῶν αὖ Φειδιππὸς τε καὶ Ἀντιφος ἡγησάσθην,
 Θεσσαλοῦ υἱεὶ δὴ δὴ Ἡρακλεῖδαο ἀνακτος·
 680 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
 Νῦν αὖ τοῖς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
 Οἱ τ' Ἄλον, οἱ τ' Ἀλόπην, οἱ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο,
 Οἱ τ' εἶχον Φθίην ἧδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα·
 Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί·
 685 Τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' οἷγ' οὐ πολέμοιο δυσχεὲς ἐμνώοντο·
 Οὐ γὰρ ἦν, ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσατο.
 Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Κούρης χωόμενος Βροσσιῆδος ἡὔκόμοιο,
 690 Τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξέλετο, πολλὰ μογήσας,
 Λυρνησὸν διαπορθήσας καὶ τεῖχεα Θήβης·
 Καδ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμῶρους,
 Τῆας Εὐνηοῖο Σεληπιάδαο ἀνακτος·
 Τῆς ὄγε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.
 695 Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόντα,
 Δήμητρος τέμενος, Ἴωνά τε, μητέρα μήλων,

- Ἀγχιάλόν τ' Ἀντρῶν ἥδ' Πτελεὸν λεχεποίην·
 Τῶν αὖ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Ζωὸς ἐὼν· τότε δ' ἤδη ἔχεν κατὰ γαῖα μέλαινα.
- 700 Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος Φυλάκη ἐλέλειπτο,
 Καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δαρδανὸς ἀνὴρ,
 Νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρῶτιστον Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθ' ἐόν γε μὲν ἀρχόν·
 Ἀλλὰ σφεας κόσμησε Πηδάρκης, ὄζος Ἄρτος.
- 705 Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
 Αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
 Ὀπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,
 Ἥρως Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος· οὐδὲ τι λαοὶ
 Δεύονθ' ἡγεμόνος, πόθ' ἐον δὲ μιν ἐσθλὸν ἐόντα·
- 710 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δὲ Φεραὶ ἐνέμοντο παρὰ Βοιβηΐδα λίμνην,
 Βοίβην καὶ Γλαφύρας καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλκόν·
 Τῶν ἡρχ' Ἀδμήτῳ φίλος παῖς ἔνδεκα νηῶν,
 Εὐμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμητῷ τέκε διὰ γυναικῶν,
- 715 Ἀλκησις, Πηλίας θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.
 Οἱ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
 Καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τροχέϊαν·
 Τῶν δὲ Φιλοκτῆτης ἡρχεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Ἐπτὰ νεῶν· ἐρέται δ' ἐν ἐκάστη πεντήκοντα
- 720 Ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Λήμνῳ ἐν ἡγαθῇ, ὅθι μιν λίπον υἱεὶς Ἀχαιῶν,
 Ἐλκεῖ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου·
 Ἐνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων· τύχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
- 725 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτῆται ἀνακτος.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθ' ἐόν γε μὲν ἀρχόν·
 Ἀλλὰ Μεδων κόσμησεν, Οἰλῆος νόθος υἱός,
 Τόν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Οἰλῇ πτολιπόρθῳ.
 Οἱ δ' εἶχον Τρίκην καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,
- 730 Οἱ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
 Τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδες,
 Ἰητῆρ' ἀγαθῷ, Ποδαλείριος ἥδ' Μαχάων·
 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχώοντο.
 Οἱ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἱ τε κρήνην Ἐπέρειαν,
- 735 Οἱ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα·
 Τῶν ἡρχ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' Ἀργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
 Ὀρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσύνα λευκῇν·

- 740 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 Τῖος Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς —
 Τόν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
 Ἥματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἐτίσατο λαχρήεντας,
 Τὺν δ' ἐκ Πηλίου ὥσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσαν —
- 745 Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε Λεοντεύς, ὄζος Ἄρης,
 Τῖος ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινείδαο·
 Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Γουνεύς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας·
 Τῷ δ' Ἐνιήνες ἔποντο, μενεπτόλεμοι τε Περαιβοί,
- 750 Οἱ περὶ Δωδώνην δυσχείμαρον οἰκί' ἔθεντο,
 Οἷ τ' ἄμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο·
 Ὃς ῥ' ἐς Πηνειὸν προῖσι καλλιφρόον ὕδαρ·
 Οὐδ' οὖγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνη,
 Ἀλλὰ τέ μιν καθύπερθεν ἐπιφρέει, ἥνι' ἔλαιον·
- 755 Ὅρκου γὰρ δαινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποφρώξ.
 Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος, Τενθρηδόνος υἱός,
 Οἱ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
 Ναίεσκον· τῶν μὲν Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευσεν·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
- 760 Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.
 Τίς τ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἄριστος ἦν, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
 Αὐτῶν, ἧδ' ἱππῶν, οἳ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.
 Ἴπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
 Τὰς Εὐρήλος ἔλαυνε, ποδάκτας, ὄρνιθας ὦς,
- 765 Ὅτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐτίσας·
 Τὰς ἐν Πηρείῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ἀμφω θηλείας, φόβον Ἄρης φορεούσας.
 Ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἦν Τελαμώνιος Αἴας,
 Ὅφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· ὁ γὰρ πολὺν φέρτατος ἦεν,
- 770 Ἴπποι θ', οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσιν ποντοπόροισιν
 Κεῖτ', ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ δηγμῖνι θαλάσσης
 Δίσκοισιν ἑρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,
- 775 Τόξοισιν θ'· Ἴπποι δὲ παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος,
 Δωτὸν ἑρεπτόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον,
 Ἔστασαν· ἄρματα δ' εὖ πεπνυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων
 Ἐν κλισίῃς· οἳ δ' ἄρχον Ἀρηΐφιλον ποθέοντες
 Φοίτων ἐνθα καὶ ἐνθα κατὰ στρατόν, οὐδ' ἐμάχοντο.
- 780 Οἳ δ' ἄρ' ἴσαν, ὥσει τε πυρὶ χθῶν πᾶσα νέμοιτο·
 Γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε, Διὶ ὥς τερπικραύνῃ
 Χωομένη ὅτε τ' ἄμφι Τυφωῇ γαῖαν ἱμάσση

- Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφώϊος ἔμμεναι εὐνάς·
 ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ προσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
 785 Ἐρχομένων· μέγα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.
 Τρῶσιν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδῆγεμος ὠκεία Ἴρις
 Παρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελῇ Ἀλγεεινῇ.
 Οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θυρήσιν,
 Πάντες ὁμηγερέες, ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 790 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 Εἴσατο δὲ φθογγὴν νύϊ Πριάμοιο Πολίτη,
 Ὃς Τρώων σκοπὸς ἔζε, ποδωκείησι πεποιθώς,
 Τύμβω ἐκ' ἀκροτάτῳ Αἰσινήταο γέροντος,
 Λέγμενος ὅπποτε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί·
 795 Τῷ μιν εἰσαμένη μετέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 Ὡ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν,
 ὣς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἄλλαστος ὄφραρον.
 Ἡ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσῆλυθον ἀνδρῶν,
 Ἀλλ' οὐπω τοιῶνδε τοσόνδε τε λαὸν ὅπωπα·
 800 Αἴην γὰρ φύλλοισιν ἑοικότες ἢ ψαμάθοισιν,
 Ἐρχονται πεδίοιο, μαχησάμενοι περὶ ἄστυ.
 Ἐκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὥδὲ γε ῥέξαι·
 Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμον ἐπικουροί,
 Ἀλλή δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων·
 805 Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσι περ ἔρχει,
 Τῶν δ' ἐξηγέσθω, κοσμησάμενος πολιήτας.
 ὣς ἔφαθ'· Ἐκτορ δ' οὔτι θεῆς ἔπος ἠγνοήσεν,
 Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορὴν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἔσσευντο.
 Πᾶσαι δ' ὠῆγυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 810 Πεζοὶ θ' ἱπτιῆς τε· πολλὸς δ' ὄρνυμαγδὸς ὄρώρει.
 Ἔστι δὲ τις προπάροιθε πόλιος αἰκεία κολώνη,
 Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περὶδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα·
 Τὴν ἦτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
 Ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρτιάης·
 815 Ἐνθα τότε Τρῳεῖς τε διέκριθον ἠδ' ἐπικουροί.
 Τρῶσιν μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἐκτορ
 Πριαμίδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλείεστοι καὶ ἄριστοι
 Λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγγέλειω.
 Λαερτιάδῃσι δ' αὖτ' ἦρχεν εὖς παῖς Ἀχιλλεύς,
 820 Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δι' Ἀφροδίτῃ,
 Ἰδὴς ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῶν εὐνηθεῖσα·
 Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἱε,
 Ἀρχιλόχος τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νειάτον Ἰδης,
 825 Ἀφρῆοι, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο,

Τρῶες· τῶν αὐτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Πάνδαρος, ὃς καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.

Οἱ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ
καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Τηρεῖης ὄρος αἰπύ·

830 Τῶν ἦρχ' Ἀδρηστός τε καὶ Ἀμφιος λινοθώρηξ,

Τῆς δ' ὧν Μέροπος Περκωσίον, ὃς περὶ πάντων

ἤδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκεν

Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ δὲ οἱ οὔτι

Πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.

835 Οἱ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοτο,

καὶ Σησιτὸν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ διὰν Ἀρίσβην·

Τῶν αὖθ' Ἐρτακίδης ἦρχ' Ἀσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,

Ἀσιος Ἐρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι

Αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἅπο Σελλήεντος.

840 Ἰππόθοος δ' ἄγε φύλα Πελασγῶν ἐγχεσιμῶρων,

Τῶν οἱ Λάρισσαν ἐριβώλακα ναιετάασκον·

Τῶν ἦρχ' Ἰππόθοός τε Πύλαιός τ', ὄξος Ἀρης,

Τῆς δ' ὧν Λήθιοι Πελασγοῦ Τευταμίδαο.

Αὐτὰρ Θρηῖκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πιέρους ἦρας,

845 Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγὰρ ὄρους ἐντὸς ἔεργει.

Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶν,

Τῆς Τροϊζήνοιο Διοτρεφείας Κεάδαο.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,

Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἅπ' Ἀεῖου εὐρυρέοντος,

850 Ἀεῖου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδνεται αἶαν.

Παφλαγόνων δ' ἠγείτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,

Ἐξ Ἐνετῶν, ὃθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων·

Οἱ δ' αὖ Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοτο,

Ἀμφὶ τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔβαιον,

855 Κρῶμνάν τ' Αἰγυλαλὸν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυνθίνους.

Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπιστροφος ἦρχον,

Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὃθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.

Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἐννομος οἰωνιστής·

Ἄλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαιναν,

860 Ἄλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο

Ἐν ποταμῷ, ὃθι περ Τρῶας κεραῖζε καὶ ἄλλους.

Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδής,

Τῇλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὕσμῖνι μάχεσθαι.

Μήσοισιν αὖ Μέσθλης τε καὶ Ἀντιφος ἠγήσασθην,

865 Τῆς Ταλαιμένεος, τῷ Γυγαίῃ τέκε Αἰμνῇ,

Οἱ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ Τρωάῳ γεγαῶτας.

Νάστις αὖ Καρῶν ἠγήσατο βαρβαροφάνων,

Οἱ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,

Μαιάνδρου τε ῥοάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
 870 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστις ἡγησάσθην,
 Νάστις Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
 ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἔσεν, ἥντε κούρη·
 Νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεισε λυγρὸν ὄλεθρον·
 Ἀλλ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 875 Ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
 Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
 Τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἀπο διωγέετος.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Γ.

Primo concursu praelii Paris seu Alexander fortissimum quemque Achivorum ad pugnam provocat; sed, ut Menelaum conspexit de curru desilientem, abjecto animo refugit (1-37). Paulo post idem, Hectoris voce correptus, offert se certamini singulari cum Menelao de summâ belli ineundo; quâ conditione acceptâ, poscit Menelaus, ut sponsio interponatur, præsente Priamo sancienda (38-110). Igitur arma depouunt exercitus; sacrificia ab utrâque parte parantur: interim Helena ex turri Priamo et senioribus Trojanis demonstrat duces Achivorum in campo subjacente (111-244). Vocatus supervenit Priamus, comite Antenore; fœdusque ictum antiquo ritu hisce legibus, ut, uter alterum vicisset, Helenam ejusque opes haberet, Trojani autem inferiores Achivis gravem multam penderent (245-301). Post Priami discessum arma capiunt Menelaus et Paris, et in spatium certamini dimensum procedunt: at superatum Paridem clam surripit Venus, et incolumem in ipsius cubiculum asportat (302-382). In eundem locum adducit illa Helenam, quæ primum reiuctans novo marito ignaviam exprobrat, mox tamen eum in gratiam recipit (383-448). Ita præmiis deæ fruentem adversarium frustra quærit Menelaus, dum Agamemno publice repetit pactum pretium victoriæ (449-461).

Ὅρκοι. Τειχοσκοπία. Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου νομαχία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
 Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς·
 Ἦντε περ κλαγγῇ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
 Αἶτ' ἐπεὶ οὖν χαιμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
 5 Κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων,
 Ἄνδράσι Πυγμαλοισι φόνον καὶ Κῆρα φέρουσαι·
 Ἡέριαι δ' ἄρα ταίγε κτεκὴν ἔριδα προφέρονται·
 Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
 Ἐν θυνῶ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.

- 10 *Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην,
Ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἄμεινον,
Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λαῶν ἦσιν·
Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλῆς
Ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.*
- 15 *Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρῶσιν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
Καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
Πάλλων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους,*
- 20 *Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι.
Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
Ἐρχόμενον προπάρουθεν ὀμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
Ὡστε λίων ἐχάρη, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,
Εὐρῶν ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα,*
- 25 *Πεινᾶων· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
Σεύωνται ταχίης τε κύνες, θαλεροὶ τ' αἰζήοι·
Ὡς ἐχάρη Μενέλαος, Ἀλέξανδρον Θεοειδέα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτῃν·
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχείων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.*
- 30 *Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
Ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγῃ φίλον ἦτορ·
Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Κῆρ' ἀλειίνων.
Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνροστος ἀπέστη
Οὔρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,*
- 35 *Ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὥχρός τε μιν εἶλε παρειάς·
Ὡς αὖτις καθ' ὄμιλον ἔδυν Τρώων ἀγερώχων,
Δείσας Ἀτρείος υἱὸν Ἀλέξανδρος Θεοειδής.
Τὸν δ' ἔκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεροπεντά!*
- 40 *Αἶθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι.
Καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν,
Ἦ οὕτω λωβῆν τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
Ἦ που καγχαλώοσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
Φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, οὐνεκα καλὸν*
- 45 *Εἶδος ἔπ'· ἄλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδὲ τις ἀλκή.
Ἦ τοιόςδε ἑὼν, ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν
Πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρίηρας ἀγέλας,
Μιχθίεις ἀλλοδαποῖσι, γυναιῖκ' εὐειδέ' ἀνήγες
Ἐξ ἀπίης γαλῆς, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν —*
- 50 *Πατρὶ τε σὺ μέγα πῆμα, πόλῃ τε παντὶ τε δήμῳ,
Δυσμενέσιν μὲν χάσμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ;
Οὐκ ἂν δὴ μείνειας Ἀρηΐφιλον Μενέλαον;*

- Γνοίης χ', οἶου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
 Οὐκ ἄν τοι χαλίσμῃ κίθαρις, τὰ τε δῶρ' Ἀφροδίτης,
 55 Ἢ τε κόμη, τό, τε εἶδος, ὅτ' ἐν κοιήσῃ μιν γείης.
 Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδῆμονες· ἦ τέ κεν ἤδη
 Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ', ὅσασα ἔοργας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἔκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἴσαν ἐνείκεσας, αὐδ' ὑπὲρ αἴσαν·
 60 Αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτιμής,
 Ὅστ' εἴσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς φά τε τέχνη
 Νῆϊον ἐκτάμνησιν, ὀφείλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
 Ὡς τοι ἐνὶ στήθεσσι νάταρ βητος νόος ἐστίν.
 Μῆ μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσῆς Ἀφροδίτης·
 65 Οὗτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
 Ὅσασα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἔλοιτο.
 Νῦν αὖτ' εἴ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
 Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον
 70 Συμβάλετ' ἄμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 Ὅππότερος δὲ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναικὰ τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότιτα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 Ναιόιτε Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νεέσθων
 75 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
 Καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέργε φάλαγγας,
 Μέσσον δουρὸς ἑλὼν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 80 Ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσ' ἑβέλλον.
 Αὐτὰρ ὁ μακρὸν αὔσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Στεῦνται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἀνέῳτ' ἐγένοντο
 85 Ἑσσυμένως· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νείκος ὄρωρεν.
 Ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
 Τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 90 Αὐτὸν δ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον
 Οἴους ἄμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 Ὅππότερος δὲ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναικὰ τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
 Οἱ δ' ἄλλοι φιλότιτα καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 95 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

Τούσι δὲ καὶ μετέπειτα βοὴν ὑγαθὸς Μενέλαος·

- Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει
 θυμὸν ἐμόν· φρονέω δὲ διακρινθῆμεναι ἤδη
 Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
 100 Εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς.
 Ἡμῶν δ' ὅπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
 Τεθναίῃ· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα.
 Οἴσετε δ' ἄρ' ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,
 Ἰῇ τε καὶ Ἡελίῳ· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
 105 Ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὅφρ' ὄρκια τάμνη
 Αὐτός, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι·
 Μήτις ὑπερβασίῃ Διὸς ὄρκια δηλήσεται.
 Διεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθονται·
 Οἷς δ' ὁ γέρον μετήσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
 110 Δεύσσει, ὅπως ὄχ' ἀριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῳεῖς τε,
 Ἐλπόμενοι παύσεσθαι οὔζυροῦ πολέμοιο.
 Καὶ ῥ' ἔππους μὲν ἔρυσαν ἐπὶ στήλας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
 Τεύχεά τ' ἐξεδύνοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
 115 Πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.
 Ἐκτωρ δὲ προτὶ ἄστρῳ δύο κήρυκας ἔπεμπεν,
 Καρπαλλίμως ἄρνας τε φέρειν, Πριάμόν τε καλέσσαι.
 Αὐτὰρ ὁ Τηλεθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἵεναι, ἡδ' ἄρ' ἐκίλευεν
 120 Οἰσέμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθῃσ' Ἀγαμέμνονι δῖω· —
 Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
 Εἰδομένη γαλόῳ, Ἀντηνοριδαο δάμαρτι,
 Τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων,
 Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
 125 Τὴν δ' εὖρ' ἐν μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἰστὸν ὑφαίνειν,
 Δίπλακα πορφυρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
 Τρῶων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
 Οὓς ἔθεν εἵνεκ' ἐπασχον ὑπ' Ἀρης παλαμάων.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 130 Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι
 Τρῶων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων·
 Οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἀρηά
 Ἐν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο,
 Οἱ δὴ νῦν ἕεται σιγῇ — πόλεμος δὲ πέπανται —
 135 Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν.
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Μακροῆς ἐγχείρῃσι μαχήσονται περὶ σείῳ·
 Τῷ δὲ κε νικήσαντι φίλην κεκλήσῃ ἄκοιτις.

- "Ὡς εἰποῦσα θεὰ γλυκὺν ἔμερον ἔμβαλε θυμῷ·
 140 Ἄνδρός τε προτέρωιο καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκῆων.
 Αὐτίκα δ' ἄργεννήσι καλυψαμένη ὀδόνῃσιν,
 Ὀρμαῖ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο,
 Αἶθρη, Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις·
 145 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον, ὅθι Σχαιαὶ πύλαι ἦσαν.
 Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθορον ἠδὲ Θυμοίτην,
 Λάμπον τε Κλυτίον θ' ἱεστάονά τ', ὅζον Ἄρῃος,
 Οὐκαλῆγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
 Εἶατο δημογέροντες ἐπὶ Σχαιῇσι πύλῃσιν·
 150 Γῆραι δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
 Ἑσθλοί, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἷτε καθ' ὕλην
 Δενδρέω ἐφελζόμενοι ὕπα λειριώεσαν ἰεῖσιν·
 Τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.
 Οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργῳ ἰοῦσαν,
 155 Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
 Οὐ νέμεσις, Τρῳᾶς καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς
 Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
 Αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὧπα ἔοικεν.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς, τοίη περ ἑοῦς, ἐν νηυσὶ νέεσθω,
 160 Μηδ' ἡμῖν τεκέσσαι τ' ὑπὶ σσω πῆμα λήτοιο.
 "Ὡς ἄρ' ἔφην· Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέεσσαντο φωνῇ·
 Δεῦρο πάροιθ' ἔλθοῦσα, φίλον τέκος, ἕξω ἐμεῖα,
 Ὅφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηοὺς τε φίλους τε —
 Οὔτι μοι αἰτὶ ἔσσι, θεοὶ νῦ μοι αἰτιοὶ εἰσιν,
 165 Οἱ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολὺδακρυν Ἀχαιῶν —
 "Ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης,
 "Ὅστις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε.
 Ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μελίζοντες ἄλλοι ἔασιν·
 Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὐπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 170 Οὐδ' οὕτω γεφάρον· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν
 Αἰδοῖός τε μοὶ ἔσσι, φίλε ἐκυρέ, δεινός τε·
 Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἄδειν κακός, ὅπποτε δεῦρο
 Τεῖϊ σὺν ἐπόμην, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα,
 175 Παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικίην ἐρατεινήν.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα. —
 Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς·
 Οὗτός γ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἀμφοτέρων, βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής·
 180 Δαήρ αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνῶπιδος, εἵποι ἔην γε.
 "Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρον ἡγάσσατο, φώνησέν τε·

- ὦ μάκαρ. Ἀτρεΐδην, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,
 Ἥ ῥά νύ τοι πολλοὶ διδμηματο κούροι Ἀχαιῶν.
 Ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσιν,
 185 Ἐνθα ἶδον πλείους Φρύγας, ἀνέρας αἰρλοπῶλους,
 Λαοὺς Ὀτρήος καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο,
 Οἳ ῥά τότε ἱστρατώοντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίω.
 Καὶ γὰρ ἔγων ἐπικούρος ἔων μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
 Ἥματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι.
 190 Ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
 Δούτερον αὐτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν, ἐρίειν ὁ γεραίος.
 Εἶπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὃδ' ἐστίν.
 Μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Εὐφρότερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στήθεσσι νῦν ἰδῆσθαι.
 195 Τεῦχεα μὲν οἱ καῖται ἐπὶ χθονὶ πονυλυβοτείρῃ,
 Αὐτὸς δὲ, κίλλος ὥς, ἐπιπλάττεται στήθεας ἀνδρῶν.
 Ἀργεῖῳ μιν ἔγωγε εἴσκω πηγεσιμᾶλλε,
 Ὅς τ' οἶων μέγα πῶν διερχεται ἀργοννάων.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπαυθ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα.
 200 Οὗτος δ' αὖ. Ἀφροδιτῆος, παλῆμητις Ὀδυσσεύς,
 Ὅς τράφη ἐν δῆμῳ. Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης,
 Εἰδὼς πακτοῖους τε δάλους καὶ μῆδεα πυκνά.
 Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽δα.
 ὦ γύναι, ἧ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτές ἔειπες.
 205 Ἦδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἦλυθε διὸς Ὀδυσσεύς,
 Σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηϊφίλῃ Μενελάῳ.
 Τοὺς δ' ἔγωγε ξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
 Ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μῆδεα πυκνά.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσαι ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
 210 Στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρίας ὤμους,
 Ἀμφω δ' ἐξομένω, γεραφώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον,
 Ἦτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
 Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λεγέως· ἐπεὶ οὐ πολὺ μνῆσθαι,
 215 Οὐδ' ἀφαρμαρτοειπής, ἧ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πολὺμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς,
 Στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἰδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆδας,
 Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνές ἐκώμα,
 Ἀλλ' ἀστειμφές ἔχεσκεν, αἰδοῦναι φωτὶ ἐοικώς.
 220 Φαίης κε ζάκοτόν τε τιν' ἔμμεναι, ἀφρονά τ' αὐτῶς.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τα μεγάλην ἐκ στήθεος ἔει,
 Καὶ ἔπεα νιφάδευσιν ἐοικότα χειμερήσιον,
 Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
 Οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

- 225 Τοτρίτον αὐτ' Αἴαντα ἰδὼν, ἐρέειν' ὁ γεραίος·
 Τίς τ' ἄρ' ὃδ' ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἥϊός τε μέγας τε,
 Ἐξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἦδ' εὐρέας ὤμους;
 Τὸν δ' Ἑλένη ταυῦπεπλος ἀμείβετο, δια γυναικῶν·
 Οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν·
 230 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὤς,
 Ἔστη· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἄγοι ἡγερέθονται.
 Πολλάκι μιν ξείνισεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
 Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἑλκῶπας Ἀχαιοὺς,
 235 Οὓς κεν εὖ γνοίην, καὶ τοῦνομα μυθήσαιμην·
 Δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
 Κάστορά θ' ἱππύδαμον καὶ πῦξ ἀγαθὸν Πολυδεύεα,
 Αὐτοκασιγνήτω, τῷ μοι μῆλα γείνατο μήτηρ.
 Ἥ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς;
 240 Ἥ δευρο μὲν ἔποντο νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισιν,
 Νῦν αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 Αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνειδέα πόλλ', ἃ μοι ἐστίν;
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἦδη κατέχευεν φρυζῶος αἶα
 Ἐν Λακεδαιμονίᾳ αὖθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ·—
 245 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστρ' ἑλθὼν φέρον ὄρκια πιστά,
 Ἄργε δῶμα καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
 Ἀσπὼ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν
 Κήρυξ Ἰδαῖος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
 Πιτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπίεσσαν·
 250 Ὅρσεο, Λαομεδοντιάδῃ! καλέουσιν ἄριστοι
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἐς πεδῖον καταβῆναι, ἵν' ὄρκια πιστὰ τάμητε·
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Μακρῆς ἐγχείρῃσι μαχήσονται ἀμφὶ γυναικί·
 255 Τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἔποιτο·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 Νάλοιμεν Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νέονται
 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δ' ὁ γέρον, ἐκέλευσε δ' ἐταίρους,
 260 Ἴππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπὶ θόρον.
 Ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἦντα τείνεν ὀπίσσω·
 Παρ δὲ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
 Τῷ δὲ διὰ Σκαίων πεδίοι' ἔχον ὠκείας ἵππους.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς,
 265 Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν,
 Ἐς μίσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχώοντο.
 Ὡρυντο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

- "Αν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκας ἀγαστοὶ
 Ὀρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρ' δὲ αἶνον
 370 Μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδαρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουσαν·
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 Ἡ οἱ παρ' ἔλφεος μέγα καυλὸν αἶν' ἄωροτο,
 Ἀρνῶν ἐκ κεφαλῆων τάμνε τρέχας· αὐτῇσ' ἔπειτα
 Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμεν ἀρίστοις.
 375 Τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχέτο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, Ἰδῆθ' ἄν μεδέων, κύδιστα, μέγιστε,
 Ἡέλιός θ', ὅς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ παντ' ἐπακούεις,
 Καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπέρτερό θ' ἐκαμόντας
 Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπλοήρην ὁμόσση,
 380 Τμῆεις μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστά·
 Εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
 Αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἔχεται καὶ κτήματα πάντα,
 Ἡμεῖς δ' ἐν νῆεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·
 Εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
 385 Τρώας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι,
 Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἦντιν' ἔοικεν,
 Ἦτε καὶ ἔσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 Τίней οὐκ ἐθέλωσιν, Ἀλεξάνδροιο πεισόντος,
 390 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἴνεκα ποιῆς,
 Αὐθι μένων, εἰς κ' ἐλὼς πολέμοιο νικῶ.
 Ἡ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἄρνῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέθην ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
 Θυμοῦ δεινομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός.
 395 Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμεναι δεπάεσσιν
 Ἐκχεον, ἦδ' εὐχοντο θεοῖς αἰσιγενέτησιν·
 Ὡδε δὲ τις εἵπασκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι!
 Ὀππότεροι πρότεροι ἱπὲρ ὄρκια πημήνεια,
 400 Ὡδε σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέει, ὥς ὅδε οἶνος,
 Αὐτῶν, καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμῶν.
 Ὡς ἔφην· οὐδ' ἄρα πᾶσιν ἐπεκράαινα Κρονίων.
 Τοῖσι δὲ Λαρδανίδης Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 405 Ἦτοι ἐγὼν εἴμι προτὶ Ὀϊον ἠγεμόεσσαν
 Ἄψ, ἐπεὶ οὐπω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρασθαι
 Μαργάμενον φίλον νιόν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
 Ζεὺς μὲν που τόγος οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Ὀπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
 410 Ἡ ῥα, καὶ ἐς δίφρον ἄρας θέτο ἰσόθεος φῶς·

Ἄν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἦν ἰά τεῖνεν ὀπίσσω ·
 Πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον ·
 Τὼ μὲν ἄρ' ἄψοφοί προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.

Ἐκτωρ δὲ Πριάμοιο παῖς καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
 315 Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
 Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκῇρεϊ πάλλον ἐλόντες,
 Ὀπότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
 Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον ·
 Ἰδεδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρῶων τε ·

320 Ζεῦ πάτερ, Ἰδῆθεν μεδέων, κύνιδιστε, μέγιστε!
 Ὀπότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν,
 Τὸν δὲς ἀποφθίμενον δύναι δόμον Ἄϊδος εἶσω,
 Ἡμῖν δ' αὖ φιλοτήτα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην · πάλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ,

325 Ἀψ ὀρώων · Πάριος δὲ Θῳῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν.
 Οἱ μὲν ἔπειθ' ἵζοντο κατὰ στήχας, ἥχι ἐκάστω
 Ἴπποι ἀερεσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
 Αὐτὰρ ὃγ' ἀμφ' ὥμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
 Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡὔκόμοιο.

330 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρείοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας ·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν
 Οἷο κασιγνήτιο Λυκάονος · ἤρμοσε δ' αὐτῷ.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,

335 Χάλκεον · αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε ·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν,
 Ἴππουριν · δεινὸν δὲ λόφος κατ' ὑπερθεῖν ἔνευσεν.
 Ἔβαλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει.
 Ὡς δ' αὐτῶς Μεγέλαος Ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν.

340 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,
 Ἔς μέσσον Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,
 Δεινὸν δερκόμενοι · θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 Τρῳᾶς θ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ,

345 Σείοντ' ἐγγείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε.
 Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
 Οὐδ' ἔρῳξεν χαλκόν · ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμὴ
 Ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὃ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ

350 Ἀτρεΐδης Μεγέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί ·
 Ζεῦ ἄνα, δὲς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κάκ' ἔοργεν,
 Δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον ·
 Ὅφρα τις ἐρύλῃσι καὶ ὀπιγόνων ἀνθρώπων,

Ξεινοδόκον κακὰ ρέξαι, δ' κεν φιλότητα παρὰσχη.

255 Ἦ ῥα, καὶ ἄμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐτίσθη.

Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαιινῆς ὄβριμον ἔγχος,

Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλον ἠρήρειστο.

Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπαρῆν διάμησε χιτῶνα

260 Ἔγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἄλευατο Κῆρα μέλαιναν.

Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος εἶφος ἀργυρόηλον,

Πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ

Τριχθαῖ τε καὶ τετραχθαῖ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.

Ἀτρεΐδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

265 Ζεῦ πάτερ, οὔτις σείο θεῶν ὀλωότερος ἄλλος!

Ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·

Νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσ' ἐάγη εἶφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος

Ἠίχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν.

Ἦ, καὶ ἐπαΐζας κόρυθος λάβεν ἵπποδασείης,

270 Ἐλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·

Ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμάς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρῆν,

Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὄχευς τέτατο τρυφαλείης.

Καὶ νῦ κεν εἵρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κύδος,

Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,

275 Ἦ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἱφι κταμένοιο·

Κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἔσπετο χειρὶ παχείῃ.

Τὴν μὲν ἔπειθ' ἦρωσ μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

Ῥίψ' ἐπιδινήσας, κόμισαν δ' ἐρήρηες ἐταῖροι.

Αὐτὰρ ὃ ἅψ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων

280 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη

Ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,

Καδ' δ' εἰς ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηῶντι.

Αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσα ἴε· τὴν δ' ἐκίχανεν

Πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρῳαὶ ἅλῃς ἦσαν.

285 Χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα·

Γρηῖ δὲ μιν εἰκῦα παλαιγενεῖ προσέειπεν,

Εἰσοκόμοι, ἦ οἱ Λακεδαιμονι ναιεταῶσιν

Ἦσκειν εἴρια καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέσσκεν·

Τῇ μιν εἰσαμένην προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·

290 Δεῦρ' ἔθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι.

Κεῖνος οὔ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσιν,

Κάλλει τε στήλβων καὶ εἵμασιν· οὐδὲ κε φαίης

Ἀνδρὶ μαχησάμενον τόνγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε

Ἔρχεσθ', ἥ ἐ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.

295 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν·

Καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρῆν,

Στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
Θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Δαιμονίη, τί με τὰντα λιλαίεται ἡπεροπεύειν;

400 Ἡ πῆ με προτέρω πολλῶν εὐναιομενάων

Ἄξεις ἢ Φρυγίης, ἢ Μυονίης ἐρατεινῆς,
Εἴ τίς τοι καὶ κείθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;

Οὐνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
Νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγασθαι,

405 Τούνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης;

Ἦσο παρ' αὐτὸν ἰούσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους·

Μηδ' ἐτι σοῖσι πόδεςσιν ὑπαστρέφειας Ὀλύμπου,

Ἄλλ' αἰεὶ περὶ κείνον ὄξυς, καὶ ἐφύλασσε,

Εἰδόκα σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἣ ὄγε δούλην.

410 Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἰμι — γεμυσσητὸν δέ κεν εἴη —

Κείνου πορσυνέουσα λῆχος· Τρῶαι δέ μ' ὀπίσσω

Πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄγε ἄκριτα θυμῷ.

Τὴν δὲ χυλῶσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτῃ·

Μή μ' ἔρεθς, σχητλή! μὴ χῶσαμένη σε μεθείω,

415 Τῶς δέ σ' ἀπεχθήρῳ, ὥς νῦν ἔκπαυλ' ἐφίλησα,

Μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρά,

Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὀληαι.

Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·

Βῆ δὲ κατασχομένη ἱανῷ ἀργῇτι φαεινῷ,

420 Σιγῇ· πάσας δὲ Τρῳᾶς λάθεν· ἦρχε δὲ δαιμων.

Αἱ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἱκοντο,

Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,

Ἡ δ' εἰς ὑπόροφον θάλαμον κλεῖ δια γυναικῶν.

Τῇ δ' ἄρα δῖφρον ἱλοῦσα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ,

425 Ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρονσα·

Ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη, κόρυθι Διὸς αἰγιόχοιο,

Ὅσσε πάλιν κλέψασα, πάσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ·

Ἦλυθες ἐκ πολέμου — ὥς ὥφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι,

Ἀνδρὶ δαμῆς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.

430 Ἡ μὲν δὴ πρὶν γ' εὖχε' Ἀρηίφίλου Μενελάου

Σῇ τε βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ἔγχει φέρτερος εἶναι·

Ἄλλ' ἴδι νῦν προκάλεσσαι Ἀρηίφιλον Μενέλαον,

Ἐξ᾽ αὐτὶς μαχέσασθαι ἐναντίον! ἀλλὰ σ' ἔγωγε

Παύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ

435 Ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι

Ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.

Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνειδέσι θυμὸν ἐνίπτα!

Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθῆνῃ·

- 440 Κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ· παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φιλότῃτι τραπέομεν εὐνηθέντε.
 Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὥδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν·
 Οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς
 Ἐπλεον ἄρπάξας ἐν ποντοπόροις νέεσσιν,
 445 Νήσῳ δ' ἐν Κρανίῃ ἐμίλῃν φιλότῃτι καὶ εὐνῇ·
 Ὡς σεο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἡμερος αἰρεῖ.
 Ἡ δ' αὖ, καὶ ἄρχε λέχοςδε κιών· ἅμα δ' εἶπεν ἄκοιτις·
 Τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν.
 Αἰρείδης δ' ἄν' ὄμιλον ἐφοίτα, θηρὶ ἐοικώς,
 450 Εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον Θεοιδέα.
 Ἄλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότε Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
 Οὐ μὲν γὰρ φιλότῃτι γ' ἐκεῖθ' ἄνον, εἴ τις ἴδοιτο·
 Ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπύχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.
 455 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι·
 Νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 Τρεῖς δ' Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποσινέμεν, ἥντιν' ἔοικεν,
 460 Ὡς καὶ ἐσσομένοις μετ' ἀνθρώποισι πύληται.
 Ὡς ἔφατ' Αἰρείδης· ἐπὶ δ' ἦντιον ἄλλοι Ἀχαιοί.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Δ.

Quum ex fœdere Helena Achivis reddenda, infestæque acies dirimendæ essent, superato Paride; Juno in concilio deorum indignabunda, ita non expleri odium suum in Trojanos, Jovi extorquet, ut ipsi concedat Ilii excidium (1-49). Minerva, ipsa quoque Trojanis inimica, Junonis hortatu ad terram missa, persuadet Pandaro Lycio, ut jactâ in Menelaum sagittâ pactionem conturbet, ac novam bellandi causam serat (50-104): at non letali vulnere percussum Menelaum arcessitus medicus curat Machao (105-219). Interea rursus armati ad pugnandum se referunt Trojani, dum Agamemno catervas Achivorum obit; nonnullorum, ut Idomenei, Ajacum, Nestoris, qui jam in procinctu stabant, alacritatem laudans; aliorum, ut Menesthei, Ulyssis, Diomedis, qui recentem impetum nondum senserant, cunctationem reprehendens (220-421). Quo facto, prælium instauratur, in quo Trojanis Mars et Apollo, Achivis præter alia numina Minerva animos addit; cædesque fiunt mutæ (422-544).

Ὅρ κί ω ν σ ύ γ χ υ σ ι ς . Ἀ γ α μ έ -
μ ν ο ν ο ς ἐ π ι π ώ λ η σ ι ς .

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰφιδί καθήμενοι ἡγορόωντο
Χρυσέω ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφισι ποτνια Ἥβη
Νέκταρ ἐφροχόει· τοὶ δὲ χρυσεῖς δεπάεσσιν
Δειδέχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
5 Ἀντίκ' ἐπειράτο Κρονίδης ἐρεθίζεμεν Ἥρην
Κερτομίοις ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων·
Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀργόνοες εἰσὶ θεάων,
Ἥρην τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομενήϊς Ἀθήνη.
Ἄλλ' ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
10 Τέρπεσθον· τῷ δ' αὖτε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
Αἰεὶ παρμύμβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει·
Καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οἰόμενον θανέεισθαι.
Ἄλλ' ἦτοι νίκη μὲν Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,

- 15 Ἦ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
 ὄρσομεν, ἥ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
 Εἰ δ' αὖ πως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 ἦτοι μὲν οἰκίεοιτο πόλιν Πριάμοιο ἀνακτος,
 αὖτις δ' Ἀργεῖην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.
- 20 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ·
 Πλησίαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρῳάεσσι μεδέσθην.
 ἦτοι Ἀθηναίῃ ἀκέων ἦν, οὐδὲ τι εἶπεν,
 Σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει·
 Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στήθεος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
- 25 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον ἡδ' ἀτέλεστον,
 Ἰδρῶ θ', ὃν ἰδρῶσα μόγῳ! καμέτην δέ μοι ἵπποι
 Λαὸν ἀγειροῦσιν, Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παισίν.
 Ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
- 30 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, τί νύ σε Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 Τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχές μένεαίνεις
 Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐνκτίμενον πτολίεθρον;
 Εἰ δὲ σύγ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρά,
- 35 Ὡμὸν βεβρώθοις Πριάμον Πριάμοιό τε παῖδας,
 ἄλλους τε Τρῳᾶς, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
 Ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
 Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 40 Ὅπποτε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι
 Τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἄνδρες ἐγγεγάσιν,
 Μῆτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' ἔασαι.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν ἄλκοντ' ἔτι θυμῷ.
 Αἰ γὰρ ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
- 45 Ναιετάουσι πόλῃες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 Τάων μοι πέρι κῆρι τίεσκετο ἴλιος ἱρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ Πριάμοιο.
 Οὐ γάρ μοι ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης,
 Λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
- 50 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρῃ·
 ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταται εἰσι πόλῃες,
 Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγνια Μυκῆνη·
 Τὰς διαπέρσαι, ὅτ' ἂν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι·
 Τάων οὗτιοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω.
- 55 Εἵπερ γὰρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι,
 Οὐκ ἀνύω φθονέουσ'· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσσι.
 Ἀλλὰ χρεὶ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.

- Καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δ' ἔμοι ἔνθεν, ὅθεν σοί·
 Καὶ με πρεσβυτίτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 60 Ἀμφοτέρον, γενεὴ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
 Κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποεἴζομεν ἀλλήλοισιν,
 Σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἔμοι· ἐπὶ δ' ἔπονται θεοὶ ἄλλοι
 Ἀθάνατοι· σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτείλαι,
 65 Ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνὴν,
 Πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 Ἀρξῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπὶθήσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 70 Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 Πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 Ἀρξῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.
 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα.
 75 Οἷον δ' ἀστέρα ἤκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἦ ναύτησι τέρας, ἥδ' στρατῷ εὐρεῖ λαῶν,
 Λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρης ἴενται·
 Τῷ εἰκυῖ ἦϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
 Κῦδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 80 Τρῶάς θ' ἱπποδάμοις καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Ὡς δὲ τις εἶπεςκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἦ ῥ' αὐτὶς πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ
 Ἔσσεται, ἣ φιλότιτα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησιν
 Ζεὺς, ὅστι' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
 85 Ὡς ἄρα τις εἶπεςκεν Ἀχαιῶν τε Τρῶων τε.
 Ἦ δ' ἀνδρὶ ἱκέλη Τρῶων κατεδύσαθ' ὄμιλον,
 Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενῃ, εἴ που ἐφεύροι.
 Εὖρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
 90 Ἔσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων
 Λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο ἀπ' Αἰσηπιοῖο ῥοάων.
 Ἀγχού δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἦ ῥά νύ μοι τι πίθοιο, Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον ;
 Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν·
 95 Πᾶσι δέ κε Τρῳέεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
 Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ.
 Τοῦ κεν δὴ παμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
 Αἶ κεν ἴδῃ Μενέλαον Ἀργεῖον, Ἀτρεΐος υἱόν
 Σῶ βέλει δμνηθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
 100 Ἄλλ' ἄγ', οὔτευσον Μενελάου κυδαλίμοιο·

Εὐχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
 Ἀργῶν πρωτογόνων φέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεῖης.

Ὡς φάτι' Ἀθηναίῃ· τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πείθην.

105 Αὐτίκ' ἐσύλα τόξον εὐξοον, ἱξάλου μῖγός
 Ἀγρίου, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέροιο τυχήσας,
 Πέτρης ἐμβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσιν,
 Βεβλήκει πρὸς στήθος· ὃ δ' ὕπτιος ἔμπασε πέτρῃ·
 Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαιδεκάδωρα περύνκει·

110 Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων,
 Πᾶν δ' εὐ λειήνας, χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην.
 Καὶ τὸ μὲν εὐ κατέθηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ
 Ἀγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 Μὴ πρὶν ἀναΐξειαν Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν,

115 Πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον Ἀρήϊον Αἰρεῖος υἱόν.
 Αὐτὰρ ὃ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ἰὸν
 Ἀβλήτα, πτερόεντα, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων·
 Αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμευ πικρὸν οἶστόν,
 Εὐχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ

120 Ἀργῶν πρωτογόνων φέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεῖης.
 Ἐλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια·
 Νευρὴν μὲν μαζῶν πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.

125 Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερές μείγα τόξον ἔτεινεν,
 Αἶγξε βίός, νευρῇ δὲ μίγ' ἔαχεν, ἄλτο δ' οἶστός
 Ὀξυβελῆς, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων.

Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
 Ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἄγελειν,
 Ἥ τοι πρόσθε στάσσα, βίλος ἔχεπενκὲς ἄμυνεν.

130 Ἥ δὲ τόσον μὲν ἔργον ἀπὸ χροός, ὥς ὅτε μήτηρ
 Παιδὸς ἔργει μῦθον, ὃθ' ἡδεῖ λίσσεται ὕπνῳ.
 Αὐτὴ δ' αὐτ' ἔθυνεν, ὃθι ζωστήρος ὀχῆς
 Χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλὸς ἦντετο θώρηξ·
 Ἐν δ' ἔπεσε ζωστήρι ἀρηρότι πικρὸς οἶστός·

135 Διὰ μὲν ἄρ' ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλον ἠρήρειστο,
 Μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἔρκος ἀκόντων,
 Ἥ οἱ πλείστον ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἷσατο καὶ τῆς.
 Ἀκρότατον δ' ἄρ' οἶστός ἐπέγραψε χροά φωτός·

140 Αὐτίκα δ' ἔρρῃεν αἶμα κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μίγῃ
 Μηονὶς ἢ Κείρι, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων·
 Κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο

- Ἰππῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα,
 145 Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρι τε κῦδος·
 Τεῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροῖ
 Εὐφυνέες, κνήμαί τ' ἠδὲ σφυρὰ καλ' ὑπένευσθεν.
 Ρίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ὣς εἶδεν μέλαν αἶμα καταρρέον ἐξ οἰτειλῆς·
 150 Ρίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηΐφιλος Μενέλαος.
 ὣς δὲ ἶδεν ρευρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἑόντας,
 Ἀπορρόον οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.
 Τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 Χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπευτενάχοντο δ' ἐταῖροι·
 155 Φίλε κασιγνήτε, θάνατόν νύ τοι ὄρκι' ἔταμνον,
 Οἶον προσθήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρῳσὶ μάχεσθαι.
 ὣς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν.
 Οὐ μὲν πῶς ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἶμά τε ἀρῶν,
 Σπονδαὶ τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν!
 160 Εἵπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλυσσεν,
 Ἐκ τε καὶ ὅπῃ τελεῖ· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
 Σὺν σφῆσιν κεφαλῇσι, γυναιξὶ τε καὶ τεκέεσσιν.
 Εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
 Ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
 165 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ Πριάμοιο,
 Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 Αὐτὸς ἐπισσεύησιν ἔρεμνῇν αἰγίδα πᾶσιν,
 Τῆσδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
 Ἀλλὰ μοι αἶνόν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
 170 Αἶ κε θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσης βιότοιο·
 Καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην.
 Αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης·
 Καὶ δὲ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρῳσὶ λίποιμεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην· σέο δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα,
 175 Κεῖμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
 Καὶ κέ τις ᾧδ' ἔρξει Τρῶων ὑπερηννορέοντων,
 Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 Αἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων,
 ὣς καὶ νῦν ἄλιον σιγῆτόν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν.
 180 Καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 Σὺν κεινῆσιν νηυσὶ, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον.
 ὣς ποτὲ τις ἔρξει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν!
 Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Θάρσει, μηδὲ τί πῶ διειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν.
 185 Οὐκ ἐν καιρίῳ ὁξὺ πάγη βέλος, ἀλλὰ πάροιθεν
 Εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἥδ' ὑπένευσθεν

Ζῶμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

Αἶ γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος δ' Μενέλαε·

190 Ἐλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, ἥδ' ἐπιθήσει
Φάρμαχ', ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων.

Ἢ, καὶ Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσηύδα·

Ταλθύβι', ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλασον,

Φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ἀμύμονος ἰητῆρος,

195 Ὅφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρῆιον ἄρχον Ἀχαιῶν,

Ὅν τις οἴστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὐ εἰδώς,

Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπείθησεν ἀκούσας·

Βῆ δ' ἵεναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

200 Παπταίνων ἥρωα Μαχάονα· τὸν δ' ἐνόησεν

Ἔσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰι στίχες ἀσπιστάων

Λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο Τρῳέης ἐξ ἱμποβότοιο.

Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ὅρος, Ἀσκληπιάδη! καλεῖ κρῆων Ἀγαμέμνων,

205 Ὅφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρῆιον ἄρχον Ἀχαιῶν,

Ὅν τις οἴστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὐ εἰδώς,

Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν·

Βᾶν δ' ἵεναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.

210 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος

Βλήμενος ἦν — περὶ δ' αὐτὸν ἀγῃγάφα, ὅσσοι ἄριστοι,

Κυκλός, ὃ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φῶς —

Αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀφηρότος ἔλκεν οἰστόν·

Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγχοι.

215 Αὔσε δὲ οἱ ζωστήρα παναίολον, ἥδ' ὑπένερθεν

Ζῶμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἔλκος, ὃθ' ἔμπεσε πικρὸς οἰστός,

Αἶμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδώς

Πάσσε, τὰ οἱ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.

220 Ὅφρα τοὶ ἀμφεπένοντο βοήν ἀγαθὸν Μενέλαον,

Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·

Οἱ δ' αὐτίς κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.

Ἐνθ' οὐκ ἂν βρῖζοντα ἰδοῖς Ἀγαμέμνονα δῖον,

Οὐδὲ καταπτώσσοντι, οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,

225 Ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.

Ἴππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·

Καὶ τοὺς μὲν θειράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιώοντας

Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο·

Τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὅπποτε κέν μιν

- 230 *Γυῖα λάβῃ κάματος, πολέας διὰ κοιρανέοντα·
 Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ὢν ἐπεπωλείτο στήλας ἀνδρῶν·
 Καὶ ῥ' οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπαύων,
 Τούς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν·
 Ἀργεῖοι, μῆπω τι μεθίστε θούριδος ἀλκῆς!*
 235 *Οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσει' ἀρωγός·
 Ἄλλ' ὅσπερ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο,
 Τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροὰ γῦπες ἔδονται·
 Ἡμεῖς αὖτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
 Ἄζομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἔλωμεν.*
 240 *Οὕστινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
 Τούς μάλα νεικέεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ἀργεῖοι ἰόμαχοι, ἐλεγχείες, οὐ νυ σέβεσθε;
 Τίφθ' οὕτως ἔσσητε τεθηπότες, ἥντε ναβροί;
 Αἶτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θιόνουσαι,
 245 Ἔσταῶ, οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή·
 Ὡς ὑμεῖς ἔσσητε τεθηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ἡ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔνθα τε νῆες
 Εἰρύατ' εὐπρυμνοὶ, πόλεις ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 Ὅφρα ἴδῃτ', αἶ κ' ὕμιν ὑπέροχη χεῖρα Κρονίων;
 250 Ὡς ὅγε κοιρανέων ἐπεπωλείτο στήλας ἀνδρῶν·
 Ἠλθε δ' ἐπὶ Κρητέσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμόν ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ἄμφ' Ἰδομενῆα δαΐφρονα θαρρήσαντο·
 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, σὺ δ' εὖκαλος ἀλκῆν,
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας.
 255 Τούς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηΐδα μελιχίλοισιν·
 Ἰδομενεῦ, πέρι μὲν σε τίω Δαναῶν ταχυπαύων,
 Ἡμὲν ἐνὶ πτολίεθρῳ, ἡδ' ἄλλοις ἐπὶ ἔργῳ;
 Ἥδ' ἐν δαίθ', ὅτε πῆρ τε γερούσιον αἶδοπα οἶνον
 260 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
 Εἵπερ γὰρ εἴ ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον θέπας αἰεὶ
 Ἔσσητ', ὥσπερ ἐμοί, πείειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει.
 Ἄλλ' ὄρσειν πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὐχεται εἶναι!
 265 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤνδα·
 Αἰρεῖδῃ, μάλα μὲν τοι ἐγὼν ἐρίηρος ἐταῖρος
 Ἔσσομαι, ὡς τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
 Ἄλλ' ἄλλους ὤτρυνε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 Ὅφρα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ σὺν γ' ὄρκι ἔχουσιν
 270 Τρῶες· τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κῆδε' ὀπίσσω
 Ἔσσειτ', ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο.
 Ὡς ἔφατ'· Αἰρεῖδης δὲ παρώχετο γηθόσυνος κῆρ.*

- ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν
 Τῷ δὲ κορυσσεύσθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.
 275 Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ,
 Ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς·
 Τῷ δέ τ', ἄνθευθεν ἰόντι, μελάντερον, ἥντε πίσσα,
 Φαίνεται ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγχι δέ τε λαίλαπα πολλήν·
 ῥίγησέν τε ἰδὼν, ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα·
 280 Τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι Διοτρεφείων αἰζηῶν
 Δῆϊον ἐς πόλεμον πυκινὰι κίνυντο φάλαγγες
 Κυνάεαι, σάκεσιν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 Καὶ τοὺς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 285 Αἰάντ', Ἀργείων ἡγήτορ χαλκοχιτώνων,
 Σφῶϊ μὲν — οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν — οὔτι κελεύω·
 Αὐτῷ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἴφι μάχεσθαι.
 Αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων,
 Τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
 290 Τῷ κε τάχ' ἡμύσσειε πόλις Πριάμοιο ἀνακτος,
 Χερσὶν ὕψ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε περθόμενῃ τε.
 Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
 Ἐνθ' ὄγρ' Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλλῶν ἀγορητὴν,
 Οὗς ἐτάρους στείλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι,
 295 Ἀμφὶ μίγαν Πελάγοντα, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
 Αἰμονά τε κρείοντα, Βίαντά τε, ποιμένα λαῶν.
 Ἰππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 Πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ ἑσθλοὺς,
 Ἔρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσω,
 300 Ὅφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζῃ.
 Ἰππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
 Σφοῦς ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ·
 Μηδὲ τις, ἵπποσύνῃ τε καὶ ἡγορέῃ πεποιθώς,
 Οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρῳέεσσι μάχεσθαι,
 305 Μηθ' ἀναχωρεῖτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε.
 Ὃς δὲ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἄρμαθ' ἵκηται,
 Ἐγχεί ὀρεξάσθω· ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτως.
 Ὡδὲ καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρθουν,
 Τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐχοντες.
 310 Ὡς ὁ γέρον ὠτρυνε, πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς.
 Καὶ τὸν μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ὡ γέρον, εἶθ' ὥς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν,
 Ὡς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίη δὲ τοι ἔμπεδος εἴη·
 315 Ἀλλὰ σε γῆρας τείρει ὁμοῖον· ὥς ὄφελέν τις

Ἄνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν κεν ἔγῳν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς

Ὡς ἔμεν, ὥς ὅτε διὸν Ἑρυνθαλίῳνα κατέκταν.

320 Ἄλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν·

Εἰ τότε κούρος ἔα, νῦν αὐτὲ με γῆρας ἱκάνει.

Ἀλλὰ καὶ ὥς ἱππεῦσι μετίσσομαι, ἠδὲ καλεῦσθαι

Βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.

Αἰχμᾶς δ' αἰχμαῖσσοι νεώτεροι, οὔπερ ἐμῖο

325 Ὀπλότεροι γεγάσι, πεποίθασιν τε βίῃφιν.

Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρώχετο γηθέσυνος κῆρ.

Εὖρ' υἱὸν Πετewῶ, Μενεσθῆα πλήξιππον,

Ἔστασι· ἅμφι δ' Ἀθηναῖοι, μήστωρες αὐτῆς·

Αὐτὰρ ὁ πλησίον ἐσθήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς·

330 Παρ δὲ Κεφαλλήνων ἅμφι στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ

Ἔστασαν· οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,

Ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες

Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες

Ἔστασαν, ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν

335 Τρώων ὀρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.

Τοὺς δὲ ἰδὼν γαῖκισσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

Καὶ σφιας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ νιὲ Πετewῶ, Διοτρεφῆος βασιλῆος,

Καὶ σὺ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλέοφρον!

340 Τίπτε καταπτύσσοντες ἀφέστατε, μέννετε δ' ἄλλους;

Σφῶϊν μὲν π' ἐπέοικε, μετὰ πρώτοισιν ἰόντας

Ἔσταμεν, ἠδὲ μάχης καθαστειρῆς ἀντιβολῆσαι.

Πρώτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμῖο,

Ὀππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί.

345 Ἐνθα φίλ', ὀπιταλέα κρέα ἔδμεναι, ἠδὲ κύπελλα

Οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, ὅφρ' ἐθέλητον·

Νῦν δὲ φίλως χ' ὀρόωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν

Ῥμείων προπάροιθε μαχοίετο νηλεῖ χαλκῷ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

350 Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!

Πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιέμεν; — ὁππότε Ἀχαιοὶ

Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄζυν Ἀρσῆα,

Ὅψαι, ἣν ἐθέλῃσθα, καὶ αἱ κέν τοι τὰ μεμῆλη,

Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα

355 Τρώων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμῶλια βάζεις.

Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,

Ὡς γνῶ χωομένοιο· πάλιν δ' ὄγε λάξετο μῦθον·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

Οὔτε σε νεικέω περιώσιον, οὔτε κελεύω.

360 Οἶδα γάρ, ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν.
Ἦπια δῆνεα οἶδα· τὰ γὰρ φρονέεις ἄτ' ἐγὼ παρ.
Ἄλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὅπισθεν ἀρευσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
Εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θεῖεν.

Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπιν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους
365 Εὖρος δὲ Τυδεὺς νιόν, ὑπὲρθυμον Διομήδεα,
Ἔσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
Πὰρ δὲ οἱ ἱσθήκει Σθένελος, Καπανηῖος υἱός.
Καὶ τὸν μὲν νείκεσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

370 Ὡ μοι, Τυδεὺς υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο,
Τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας;
Οὐ μὲν Τυδεῖ γ' ὥδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
Ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων δηΐοισι μάχεσθαι.
Ὡς φάσαν, οἳ μιν ἴδοντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε
375 Ἦντησ', οὐδέ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.

Ἦτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκῆνας
Ξείνος ἄμ' ἀκτιθίῳ Πολυνείκεϊ, λαὸν ἀγέλων,
Οἳ ῥα τότε ἔστρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης·
Καὶ ῥα μῦθ' αἰετοὶ δόμεν κλειτεὺς ἐπικούρους.

380 Οἳ δ' ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπήγεον, ὥς ἐκίλευον·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἔαρεψε, παραίσατο σήματα φαίνων.
Οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ὤκωντ', ἦδ' ἐπὶ ὁδοῦ ἐγένοντο,
Ἄσπετον δ' ἴκοντο βαθύσχοινον, λεχέπολιν·
Ἐνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἔπι Τυδῇ στείλαν Ἀχαιοί.

385 Αὐτὰρ ὁ βῆ, πολλὰς τε κικλήσας Καδμείωνας
Δαιτυμένους κατὰ δῶμα βῆς Ἑρσικληίδης.
Ἐνθ' οὐδέ, ξεινὸς πέρι, ἑλὼν, ἱππηλάτα Τυδεὺς
Τάρβει, μόνος ἑὼν πολλῶν μετὰ Καδμείοισιν·
Ἄλλ' ὄγ' ἀσθλύνειν προναλίζετο, πάντα δ' ἐνέειπε

390 Ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐπίφροθος ἦεν Ἀθήνη.
Οἳ δὲ χολωσάμενοι Καδμαῖαι, κέντορες ἵππων,
Ἄψ ἀνερχομένῳ πυκνὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες,
Κούρους παντήκορτα· δύν' δ' ἡγήτορες ἦσαν,
Μαίων Αἰμονίδης, ἐπιπύκλος Ἀθανάτοισιν,

395 Γίος τ'· Αὐτοφρόνιο, μενεπτόλεμος Πολυφρόντης.
Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
Πάντας ἔπεφν', ἔνα δ' οἶον ἱεὶ οἰκόνδε νέεσθαι·
Μαίον' ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
Τοῖος ἦεν Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱόν

400 Γέλατο εἰς χέρση μάχῃ, ἀγορῇ δὲ τ' ἀμείνω.

Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κρατερὸς Διομήδης,

Αἰδεσθαις βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδολοιο.

Τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλλμοιο.

Ἀτρεΐδῃ, μὴ ψεύδα, ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν.

485 Ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι.

Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἶλομεν ἑπταπύλοιο,
Παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τείχος Ἀρείων,
Πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἄρωγῃ.
Κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.

410 Τῇ μὲν μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἐνθεο τιμῇ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης.

Τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπέλθεο μῦθῳ.

Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
Ὅτρύνοντι μάχεσθαι εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

415 Τούτῳ μὲν γὰρ κύδος ἅμ' ἔψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
Τρῶας δηώσωσιν, ἔλωσί τε Ἴλιον ἱρήν.

Τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δηωθέντων.

Ἄλλ' ἄγε δῆ, καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.

Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε.

420 Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσιν ἄνακτος
Ὅρνυμένον· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δῖος εἶλεν.

Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχεῖ κύμα θαλάσσης

Ὅρνυ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος.

Πόντῳ μὲν ταπρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

425 Κέρσῳ φηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
Κυρτὸν ἔον κορυφούται, ἀποπτύει δ' ἄλως ἄχνην.

Ὡς τότε ἐπασσύνεσθαι Λαπαῶν κίνυντο φάλαγγες

Νωλεμῶς πόλεμόνδε. κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος

Ἠγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν — οὐδέ κε φαίης

430 Τόσσον λαὸν ἐπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδῇν —

Σιγῇ δειδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν

Τεύχεα ποικίλλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχόωντο.

Τρῶες δ' ὥστ' οἷες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ

Μυρίαὶ ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν,

435 Ἀζηγῆς μεμακῦναι, ἀκονουσαι ὅπα ἄρῶν.

Ὡς Τρῶων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.

Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,

Ἄλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο· πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.

Ὡρσε δὲ τοὺς μὲν Ἀρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

440 Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἀμοτον μεμαυῖα,

Ἄρεος ἀνδροφόνιο κασιγνήτῃ ἐτάρῃ τε.

Ἦτ' ὀλλῆγ' ἔτι πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

Ἦ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἐμβαλε μέσσω,

- 445 Ἐρχομένη καθ' ὁμιλον, ὀφείλουσα στόνον ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χώρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο,
 Σύν ῥ' ἔβαλον φινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μέγε' ἀνδρῶν
 Χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 Ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 450 Ἐνθα δ' αἶμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὡς δ' ὅτε χεῖμαρφοὶ ποταμοί, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
 Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδαρ,
 Κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
 455 Τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 Ὡς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε.
 Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον·
 Τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
 460 Ἐν δέ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' αἶψ' ὅστέον εἴσω
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δέ σκότος ὄσσε κάλυπεν.
 Ἥριπε δ', ὥς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ.
 Τὸν δέ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφνῶρ
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
 465 ἔλαε δ' ὑπ' ἐκ βελέων, λελιημένος, ὄφρα τάχιστα
 Τεύχεα συλήσειε· μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὄρμη.
 Νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα ἰδὼν μεγάθυμος Ἀγένηρ,
 Πλευρά, τα οἱ κυψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη,
 Οὔτῃσε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λῦσε δέ γυῖα.
 470 Ὡς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
 Ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δέ, λύκοι ὥς,
 Ἀλλήλοισι ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἰδνοπάλιζεν.
 Ἐνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
 Ἥϊθεον θαλερόν, Σιμοείσιον· ὃν ποτε μήτηρ,
 475 Ἰδῆθεν κατιοῦσα, παρ' ὄχθησιν Σιμόεντος
 Γένεατ', ἐπεὶ ῥα τοκεῦσιν αἶμ' ἔσπετο μῆλα ἰδέσθαι
 Τοῦνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυθάδιος δέ οἱ αἰὼν
 Ἐπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμνέντι.
 480 Πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στῆθος, παρὰ μαζὸν
 Δεξιόν· ἀντικρὺ δέ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
 ἤλθεν. ὁ δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν, αἰγείρος ὥς,
 Ἥ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μέγαλοιο πεφυκεί,
 Λεῖη, ἀτὰρ τῆς δι' ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
 485 Τὴν μὲν θ' ἀρματοπηγὸς ἀνὴρ αἰθῶνι σιδήρῳ
 Ἐξέταμ', ὄφρα ἵτυν κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρῳ·
 Ἥ μὲν τ' ἄζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·

- Τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοίσιον ἐξενάριξεν
 Αἴας Διογενῆς. τοῦ ρ' Ἀντιφός αἰολοθάωρηξ,
 490 Πριαμίδης, καθ' ὅμιλον ἀκόντισεν ὀξείῃ δουρὶ.
 Τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δὲ Λεῦκον, Ὀδυσσεὺς ἐσθλὸν ἑταῖρον
 Βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα·
 Ἦριπε δ' ἄμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δέ οἱ ἐκπεσε χειρός.
 Τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
 495 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθοπι χαλκῷ,
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ,
 Ἀμφὶ ἔπαπτήνας. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
 Ἄνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν,
 Ἄλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε, Δημοκόωντα,
 500 Ὃς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε, παρ' ἵππων ὠκείων.
 Τὸν ρ' Ὀδυσσεὺς, ἐτάροιο χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
 Κόρησιν· ἥ δ' ἐτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 505 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἔαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς·
 Ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω. — Νεμέσησε δ' Ἀπόλλων,
 Περγάμου ἐκ κατιδών, Τρῳέεσσι δὲ κέκλετ' αὔσας·
 Ὅρνυσθ' ἵπποδαμοὶ Τρῳῆς, μηδ' εἴκετε χάρμης
 510 Ἀργείοις· ἐπεὶ οὐ σφι λίθος χρώς, οὐδὲ σίδηρος,
 Χαλκὸν ἀνασχίσθαι ταμειλχροα βαλλομένοισιν.
 Οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἡὔκομοιο,
 Μάρνεται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.
 Ὡς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 515 Ὡρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια,
 Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.
 Ἐνθ' Ἀμαρυγκελὴν Διώρεα Μοῖρ' ἐπέδησεν.
 Χερμαδίῳ γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν ὀκρίοντι,
 Κνήμην δεξιτερὴν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
 520 Πείροος Ἰμβρασίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει.
 Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὄστέα λᾶας ἀναιδῆς
 Ἀχρὶς ἀπηλόησεν· ὁ δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν
 Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας,
 Θυμὸν ἀποπνείων. ὁ δ' ἐπέδραμεν, ὃς ρ' ἔβαλιν περ,
 525 Πείροος· οὐτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν·
 Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε δουρὶ
 Στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πύγῃ δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 Ἀχχίμολον δὲ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὀβριμον ἔγχος
 530 Ἐσπάσατο στέρνοιο· ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξύ,

Τῷ ὄγε γαστέρα τύψε μέσσην, ἐκ δ' αἶνυτο θυμόν
 Τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσσε· περίστησαν γὰρ ἑταῖροι,
 Θρήϊκες ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
 Οἳ ἔ, μέγαν περ ἔοντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγανόν,
 635 ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη.
 Ὡς τώγ' ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην,
 ἦτοι ὃ μὲν Θρηκῶν, ὃ δ' Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων,
 ἠγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.
 Ἐνθά κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ θνόσαιο μετελθών,
 640 ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξείῃ χαλκῷ
 Δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δὲ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Χειρὸς ἑλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν.
 Πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἤμπτι κείνη
 Πρηνέες ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Ε.

Stragem Trojanorum continuant Achivi; ante omnes insignis Diomedes, Minervæ, Martem ab acie seducentis, præsidio ferocissimus (1-94). Sed ipse a Pandaro vulneratus, etiam vehementius sævit in hostes (95-166): Pandarum, antea peditem, nunc ex Æneæ curru pugnantem, interficit (167-296); Æneam, amici corpus tegentem, saxo sauciat (297-310): Veneri, filium ex pugnâ efferenti, plagam in manu infligit (311-351). Venus, ab Iride educta, curru Martis revehitur ad Olympum, ubi eam mater Dione sinu fovet, alii dii leniter irrident (352-431). Æneam, a Venere destitutum, Diomedis furori eripit Apollo, et in arce Trojanâ recreandum curat, simul Martem in aciem revocat (432-460). Mars ad rem fortiter gerendam hortatur Trojanos, quibus statim Æneas integer subvenit (461-518). Nec segnius pugnant Achivi, cædunturque ex utrisque multi, in his Tlepolemus ab Sarpedone; tandem pelluntur paullatim Achivi (519-710). His ita laborantibus ex Olympo opitulatum veniunt Juno et Minerva (711-777), ac voce Junonis denuo incenditur turba, Minervæ autem monitu et ductu Diomedes ipsum Martem vulnerat (778-863), qui ex campo repente ad Olympum redit, ibique sanatur, sequentibus etiam deabus (864-909).

Διομήδους ἀριστεία.

- Ἐνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη
 Δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἔν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
 Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο.
 Δαΐς οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκράματον πῦρ,
 Ἄσπερ ὅπῳριν' ἐναλίγκιον, ὅς τε μάλιστα
 Λαμπρόν παμφαίνῃσι, λελουμένος Ὀκείανοιο.
 Τοῖόν οἱ πῦρ δαΐην ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων.
 Ὄρσε δὲ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο.
 Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειός, ἀμύμων,
 Ἰρεὺς Ἥφαίστοιο· δύω δὲ οἱ νῆες ἦσταν,
 Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχῃς εὖ εἰδότε πάσης.
 Τῷ αἶ, ἀποκρινθέντε, ἐναντίῳ ὀρμηθήτην.
 Τῷ μὲν ἄφ' ἵπποι' ἔν, ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός.

- Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 15 Φηγεύς ῥα πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
 Τυδεΐδew δ' ὑπὲρ ὤμον ἀριστερόν ἤλυθ' ἀκωκῇ
 Ἐγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερρα ὤρνυτο χαλκῷ
 Τυδεΐδης· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἐκφυγε χειρός,
 Ἄλλ' ἔβαλε στήθος μεταμάζιον, ὥς δ' ἀφ' ἱππων.
 20 Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν περικαλλέα δίφρον,
 Οὐδ' ἐτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο·
 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μέλαιναν,
 Ἄλλ' Ἡφαιστος ἔρυντο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
 Ὡς δὴ οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχήμενος εἶη.
 25 Ἴππους δ' ἐξελάσας μεγαθύμου Τυδεΐος υἱός,
 Δῶκεν ἑταίροισιν κατὰγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἱὲ Λάρητος,
 Τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφιν,
 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 30 Χειρὸς ἑλοῖσ', ἐπέεσσι προσηΐδα θοῦρον Ἄρηα·
 Ἄρες, Ἄρες, βροτολογιγέ, μαιφόνε τειχεσιπλήτη!
 Οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἑάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
 Μάρνασθ', ὅπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κύδος ὀρέξῃ,
 Νῶϊ δὲ χαλῶμεσθα, Διὸς δ' ἀλεώμεσθα μῆνιν;
 35 Ὡς εἰποῦσα, μάχης ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα·
 Τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἠϊόνετι Σκαμάνδρῳ.
 Τρῶας δ' ἐκλιναν Λαηαοί· ἔλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
 Ἠγεμόνων· πρῶτος δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἀρχὸν Ἀλκίωνα, Ὀδίων μέγαν, ἔκβαλε δίφρου.
 40 Πρῶτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν,
 Ὡμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησέ δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἴδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνῆρατο, Μήονος υἱόν,
 Βῶρον, ὃς ἐκ Τύρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
 45 Τὸν μὲν ἄρ' Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχεϊ μακρῷ
 Νῦξ', ἱππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμον·
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχίαν, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἴδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες.
 Τὸν δὲ Στροφίλοιο Σκαμάνδριαν, αἶμονα θήρης,
 50 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἔλ' ἔγχεϊ ὀξυέαντι,
 Ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἀρτεμις αὐτῇ
 Βάλλειν ἄγρια πάντα, τάτε τρέφει οὐρεσιν ὕλη.
 Ἄλλ' οὐ οἱ τότε γε χρᾶϊσμι' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 Οὐδὲ ἐκηβολίαι, ἥσιν τοπρὶν γ' ἐκέκαστο·
 55 Ἀλλὰ μιν Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 Πρόσθεν ἔθεν φευγοῖτα, μετῴφρετον οὔτασε δουρὶ

Ἰλμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.

Ἦριπε δὲ περηνῆς, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱόν,

60 Ἀρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
Τεύχειν· ἔσχα γὰρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη

Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆρατο νῆας εἵσας

Ἀρχεκυκλούς, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο,

Οἱ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα ῥῖδη.

65 Τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διωκων,

Βεβλήκει γλομπὸν κάτα δεξιόν· ἡ δὲ διαπρὸ

Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή.

Ἰνύξ δ' ἔριπ' οἰμώζας, θάνατος δὲ μιν ἀμφοεκάλυψεν.

Πηδαῖον δ' ἄρ' ἔπειφε Μίγης, Ἀντήνορος υἱόν,

70 Ὃς ῥα τόθος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θειανῶ,

Ἴσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσει ᾧ.

Τὸν μὲν Φυλείδης δουρικλυτός, ἐγγύθεν ἔλθῶν,

Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξεῖ δουρὶ·

Ἀντικρὺ δ' ἄν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός.

75 Ἦριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὁδοῦσιν.

Εὐρύπυλος δ' Εὐαίμονιδης Ἰφμήνορα δῖον,

Τῖον ὑπερθύμου Δολοπίονος, ὃς ῥα Σκαμάνδρου

Ἀρητῆρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δήμῳ·

Τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,

80 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὤμον,

Φασγάνῳ αἵζας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.

Αἱματιόεσσα δὲ χεῖρ πεδίῳ πέσε· τὸν δὲ κατ' ὄσσε

Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.

85 Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνολῆς, ποτίεροισι μετεῖν,

Ἡὲ μετὰ Τρώεσσιν ἐμιλέα, ἧ μετ' Ἀχαιοῖς.

Θύνε γὰρ αἶμ πεδίον, ποταμῷ πληθοντι ἰοικώς

Χειμαρύνῳ, ὅστ' ὠκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας·

Τὸν δ' οὐτ' ἄρ' τε γεφυραὶ ἐεργμέναι ἰσχανώσιν,

90 Οὐτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων,

Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὕμβρος·

Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπτε καλὰ αἰζηῶν·

Ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκινὰ κλονέοντο φύλαγγες

Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον, πολέες περ ἑόντες.

95 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,

Θύνοντ' αἶμ πεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας,

Αἰψ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα,

Καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα, τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὤμον,

Θωρηκὸς γυάλον· διὰ δ' ἔπιτατο πικρὸς οἰστός,

- 100 Ἀντικρὺ δὲ διεύχε, παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ.
 Τῷ δ' ἐπὶ μικρὸν ἄνσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 "Ὀρνυσθε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων!
 Βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδὲ ἔφημι
 Δῆθ' ἀναχθῆσθαι κρατερόν βέλος, εἰ ἐτέον με
- 105 Ὡρσεν ἄναξ, Διὸς υἱός, ἀπορνύμενον Λυκίηθεν.
 "Ὡς ἔφατ' ἐυχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσαν,
 Ἀλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἵπποιιν καὶ ὄχεοφιν
 Ἔστη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπαηϊῖόν υἱόν·
 "Ὀρυσ, πέπον Καπαηϊάδῃ! κατυβήσεο δῖφρον,
- 110 "Ὀφρα μοι ἐξ ὥμοιο ἐρύσσης πικρὸν οἶστόν.
 "Ὡς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἄλτο χαμάζε,
 Πὰρ δὲ σιὰς βέλος ὠκὺ διαμπερές ἐξέρυσ' ὤμου·
 Αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτιοῖο χιτῶνος.
 Δῆ τότ' ἔπειτ' ἤρῳτο βοήν ἀγαθὸς Διομήδης·
- 115 Κλυθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀργυυῶνῃ,
 Εἵποτε μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρίστης
 Δῆϊόν ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη·
 Δός δέ τε μ' ἄνδρα ἔλαιν, καὶ ἐς ὄρμην ἐγχεος ἐλθεῖν,
 Ὃς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται, οὐδὲ μέ φησιν
- 120 Δηρὸν ἐτ' ὄψεσθαι λαμπρόν φάος ἡέλλιοιο.
 "Ὡς ἔφατ' ἐυχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
 Γυνῖα δ' ἔθηκεν ελαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν·
 Ἀγχού δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Θαρσύν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρῳέεσσι μάχεσθαι·
- 125 Ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρῴϊον ἦκα
 Ἀτρουμον, οἷον ἔχεσκε σακίσπαλος ἵππότα Τυδεύς·
 Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἅπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἥ πρὶν ἐπῆεν,
 "Ὀφρ' εὖ γιγνώσκης ἡμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
 Τῷ νῦν, αἶ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
- 130 Μῆτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἰ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἐλθῇσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξεῖ χαλκῷ.
 Ἢ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τυδείδης δ' ἐξαῦτις ἰὼν προμαχοῖσιν ἐμίχθη·
- 135 Καί, πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρῳέεσσι μάχεσθαι,
 Δῆ τότε μιν τρεῖς τόσσον ἔλεν μένος, ὥστε λέοντα,
 Ὃν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις οἴεσσιν
 Χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσῃ·
 Τοῦ μὲν τε σθένος ὥρσεν· ἔπειτα δὲ τ' οὐ προσαμύνει,
- 140 Ἀλλὰ κατὰ σταθμούς· δύεται, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται·
 Αἰ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται,
 Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαῶς βαθείης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς·

Ὡς μεμαῶς Τρῳέεσσι μίγη κρατερός Διομήδης.

Ἐνθ' ἔλεν Ἀστυνοον καὶ Ἑπείρονα, ποιμένα λαῶν·

145 Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκῆρεϊ δουρὶ,
Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὤμον
Πλῆξ'· ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμον ἐργαθεν ἦδ' ἀπὸ νώτου.
Τοὺς μὲν ἔασ', ὃ δ' Ἀβαντα μετώχετο καὶ Πολύυδον,
Γείας Εὐρυδάμαντος, ὄνειροπόλοιο γέροντος·

150 Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὃ γέρων ἐκρίνατ' ὄνειρους,
Ἀλλὰ σφεας κρατερός Διομήδης ἐξανάριξεν.
Βῆ δὲ μετὰ Δάνθον τε Θόωνά τε, Φάηνοπος υἱε,
Ἀμφω τηλυγέτω· ὃ δὲ τείρετο γῆραϊ λυγρῷ,
Γίον δ' οὐ τέκετ' ἄλλον, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.

155 Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἐνάριξε, φίλον δ' ἐξάλυντο θυμὸν
Ἀμφοτέρω, πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ.
Αἰεπ', ἐπεὶ οὐ ζῶοντε μάχης ἐκ νοστήσαντε
Δέξατο· χηρωσται δὲ διὰ κτῆσιν दाτέοντο.

Ἐνθ' υἱας Πριάμοιο δύνω λάβε Δαρδανίδαο,

160 Εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἰόντας, Ἐχέμμονά τε Χρομίον τε.

Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορῶν ἐξ αὐχένα ἄσῃ
Πόρτιος ἢ βόος, ξύλοχον κάτα βοσκομενάων·

Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς
Βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·

165 Ἴππους δ' οἷς ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.

Τὸν δ' ἶδεν Αἰνείας ἀλαπάξοντα στίχας ἀνδρῶν·

Βῆ δ' ἔμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγγεῖαιον,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.

Εὖρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε·

170 Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ἤδα·

Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες αἰστοί,

Καὶ κλέος; ὃ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,

Οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέεγ' εὐχεται εἶναι ἀμείνων.

Ἄλλ' ἄγε, τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,

175 Ὅστις ὁδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
Τρῳᾶς· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·

Εἰ μὴ τις θεὸς ἐστί, κοτεσσάμενος Τρῳέεσιν,

Ἰρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπὶ μῆρις.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

180 Αἰνεία, Τρῳῶν βουληφόρε χαλκοχιταίων,

Τυδείδῃ μιν ἔγωγε δαΐφροσι πάντα εἴσκω,

Ἀσπίδι γ' ἐγνώσκων, αὐλοπίδι τε τρυφαλεῖη,

Ἴππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεὸς ἐστίν.

Εἰ δ' ὄγ' ἀνὴρ, ὃν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱός,

185 Οὐχ ὄγ' ἀνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλὰ τις ἄγχι

- Ἔσθηκ' ἀθανάτων, νεφέλῃ ἐκλυμένος ὤμους,
 Ὅς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
 Ἦδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, καὶ μιν βάλλον ὤμον
 Δειξιόν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο·
 190 Καὶ μιν ἔγωγ' ἐφάμην Λίδωνηϊ προΐαψεν,
 Ἐμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεὸς νύ τις ἐστι κοτήεις.
 Ἴπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην·
 Ἀλλὰ που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἔνδεκα δίφροι
 Καλοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχές· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
 195 Πέπτανται· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω δίζυγες ἵπποι
 Ἔστιασι, κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὄλυρας.
 Ἡ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
 Ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν·
 Ἴπποισιν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα,
 200 Ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας·
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 Ἴππων φειδόμενος, μή μοι δευοίατο φορβῆς,
 Ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.
 Ὡς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 205 Τόξοισιν πῖσαντος· τὰ δὲ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν.
 Ἦδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα,
 Τυδείδῃ τε καὶ Αἰρείδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέροισιν
 Αἰρεκές αἶμ' ἔσσευα βαλὼν· ἡγεῖρα δὲ μᾶλλον.
 Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
 210 ἤματι τῷ ἐλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν
 ἤγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἑκτορι δῖφ.
 Εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐξόψομαι ὀφθαλμοῖσιν
 Πατρὶδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα,
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 215 Εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῶ ἐν πυρὶ θείην,
 Χερσὶ διακλάσσας· ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας, Τρώων ἀγός, ἀντίον ἤυδα·
 Μὴ δ' οὕτως ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
 Πρὶν γ' ἐπὶ νῶϊ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 220 Ἀντιβίην ἐλθόντε, σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
 Ἄλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσαιο, ὄφρα ἴδῃαι,
 Οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδῶλοιο *the horses of the*
 Κραιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμεν ἠδὲ φέβεσθαι·
 Τῷ καὶ ἰὼϊ πόλινδε σάώσεται, εἴπερ ἂν αὐτὸς
 225 Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν μῆστιγα καὶ ἥνῃα σιγαλόεντα
 Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι·
 Ἦέ σὺ τόνδε δέδεξο, μελίσσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 230 Αἰνεία, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἥνία καὶ τεῶ ἵππῳ·
 Μῦλλον ὕφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα
 Οἶσσετον, εἴπερ ἂν αὖτε φεβώμεθα Τυδείος υἱόν.
 Μὴ τὼ μὲν δέισαντε ματήσεται, οὐδ' ἐθέλητον
 Ἐκφερέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον ποθέοντα·
 235 Νῶϊ δ' ἐπαῖξας μεγαθύμου Τυδείος υἱός,
 Αὐτῷ τε κτελεῖν, καὶ ἐλάσσει μώνυχας ἵππους.
 Ἀλλὰ σὺγ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἄρματα καὶ τεῶ ἵππῳ,
 Τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξεῖ δουρὶ.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,
 240 Ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἔχον ὠκείας ἵππους.
 Τοὺς δὲ ἶδε Σθένελος, Καπανηῖος ἀγλαὸς υἱός,
 Αἶψα δὲ Τυδεΐδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τυδεΐδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Ἄνδρ' ὀρώω κρατερῶ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
 245 Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὖτε Λυκάονος εὐχεται εἶναι·
 Αἰνείας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαο
 Εὐχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δὲ οἷ ἐστ' Ἀφροδίτῃ.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδὲ μοι οὕτω
 250 Θῦνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσης.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Μῆτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἶω.
 Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
 Οὐδὲ καταπτώσσειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 255 Ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶς
 Ἀντίλον εἴμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἔῃ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτὶς ἀπολίσσεται ὠκείας ἵπποι
 Ἀμφοῖν ἅφ' ἡμεῶν, εἰ γοῦν ἑτερός γε φύγησιν.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 260 Αἶ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ,
 Ἀμφοτέρῳ κτεῖναι, σὺν δὲ τοὺςδε μὲν ὠκείας ἵππους
 Αὐτοῦ ἐρυκακέειν, ἐξ ἄντυγος ἥνία τείνας·
 Αἰνείαο δ' ἐπαῖξαι μεμνημένος ἵππων,
 Ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 265 Τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἥς Τρωεῖ περ εὐρύοπα Ζεὺς
 Δῶχ', υἱὸς ποινὴν Γανυμήδεος· οὐνεκ' ἄριστοι
 Ἴππων, ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἡῶ τ' ἡελίον τε.
 Τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
 Λάτρη Λαομέδοντος ὑποσχὼν θήλεας ἵππους·
 270 Τῶν οἱ ἔξ' ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη·
 Τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτῃ,

Τῷ δὲ δὴ Δινείᾳ δῶκεν, μήστωρε φόβοιο.
 Εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθα κε κλῆος ἐσθλόν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

275 Τῷ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἤλθον, ἐλαύνοντ' ὠκείας ἵππους.
 Τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός.

Καρτερόθυμε, δαΐφρον, ἀγαυοῦ Τυδείδης υἱέ,
 Ἡ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς οἰστός.
 Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι, αἶ κε τύχωμι.

280 Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλε Τυδείδαιο κατ' ἀσπίδα τῆς δὲ διαπρὸ
 Αἰχμῇ χαλκείῃ πταμένη θώρηκι πελάσθη.

Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός.

Βέβληται κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' ὅτω

285 Διηρὸν ἐτ' ἀνσχέσεται· ἐμοὶ δὲ μέγ' ἔγχος ἔδωκας.

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης.

Ἡμῖν οὐδ' ἔτυχες· ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶϊ γ' οἶω
 Πρὶν γ' ἀποπαύεσθαι, πρὶν γ' ἢ ἑτρόν γε πεισόντα
 Αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.

290 Ὡς φάμενος προέηκε· βέλος δ' ἵδυνεν Ἀθήνη
 Ῥίγα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοῦς, δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνήν τάμε χαλκὸς αἰσιφής,
 Αἰχμῇ δ' ἐξεύθη παρὰ νεύατον ἀνθερεῶνα.

Ἥριπτε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,

295 Αἰόλα, παμφανόωντα· παρέτρεσαν δὲ οἱ ἵπποι
 Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὐθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.

Δινείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρὶ τε μακρῷ,
 Δείσας μήπως οἱ ἐρυσάλατο νεκρὸν Ἀχαιοί.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λέων ὥς ἀλκί πεποιθώς.

300 Πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐτίσθη,
 Τὴν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίλος ἔλθοι,
 Σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δὲ χειρμάδιον λάβε χειρὶ

Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρες φέροιεν,
 Οἴοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.

305 Τῷ βάλεν Αἰνείας κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς
 Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται· κοτύλην δὲ τέ μιν καλέουσιν.
 Θλάσσει δὲ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥήξει τένοντε.
 Ὡς δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὃγ' ἦρως
 Ἔστη γυνὴ ἑριπῶν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
 310 Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψε.

Καὶ νῦν κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὁδὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Μήτηρ, ἣ μιν ὑπὲρ Ἀχλὶσὶ τέκε βουκολέοντι.
 Ἀμφὶ δὲ ὃν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πῆχες λευκῷ.

- 315 *Πρόσθε δὲ οἱ πέπλοιο φαινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,*
Ἔρκος ἔμεν βελέων, μήτις Δαναῶν ταχυπῶλων
Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
Ἡ μὲν ἔον φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο·
Οὐδ' υἱὸς Καπαῆος ἐλήθετο συνθεσιῶν
- 320 *Τάων, ἃς ἐπέτελλε βοῇν ἀγαθὸς Διομήδης.*
Ἄλλ' ὄγε τοὺς μὲν ἑοὺς ἠρύκακε μῶνυχας ἵππους
Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἠνία τείνας·
Αἰνείαιο δ' ἐπαΐξας καλλίτριχας ἵππους
Ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
- 325 *Δῶκε δὲ Δῆπύλῳ, ἑτάρῳ φίλῳ, ὃν περὶ πάσης*
Τίεν ὁμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἤδη,
Νηναῖν ἐπι γλαφυρῇσιν ἐλαννέμεν. αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
Ὡν ἵππων ἐπιβὰς, ἔλαβ' ἠνία σιγαλόεντα,
Αἴψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους,
- 330 *Ἐμμεμαῶς· ὃ δὲ Κύπριν ἐπώχετο νηλεῖ χαλκῷ,*
Γιγνώσκων ὅτ' ἀναλκίς ἔην θεός, οὐδὲ θεῶων
Τάων, αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν,
Οὐτ' ἄρ' Ἀθηναίῃ, οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὁμίλον ὀπάζων,
- 335 *Ἐνθ' ἐπορεζάμενος μεγαθύμου Τυδείος υἱός,*
Ἀκρην οὐτας χεῖρα μετάλμενος ὀξεῖ δουρὶ
Ἀβληχρὴν· εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν,
Ἀμβρουλοῦ διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
Πρυνμὸν ὑπερ θέναρας. ῥέε δ' ἄμβροτον αἶμα θεοῖο,
- 340 *Ἰχώρ, οἷός περ τε ῥεεῖ μακάρεσσι θεοῖσιν·*
Οὐ γὰρ σίτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰδοπα οἶνον.
[Τοῦνec' ἀναλμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.]
Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἔο κάββαλεν υἱόν·
Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
- 345 *Κυανὴ νεφέλῃ, μήτις Δαναῶν ταχυπῶλων*
Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
Τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε βοῇν ἀγαθὸς Διομήδης·
Εἶκε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ δηϊοτήτος·
Ἡ οὐχ αἰς, ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπέυεις·
- 350 *Εἰ δὲ σὺγ' ἐς πόλεμον πωλήσεται, ἥ τέ σ' οἶω*
Ῥιγῇσιν πόλεμόν γε, καὶ εἴχ' ἐτέρωθι πύθθαι.
Ὡς ἔφαθ'· ἥ δ' ἄλνους' ἀπεβήσατο, τέλειτο δ' αἰνῶς.
Τὴν μὲν ἄρ' Ἴρις ἐλοῦσα ποδὴνεμος ἔξαγ' ὁμίλου,
Ἀχθομένην ὀδύνησι· μελαίνετο δὲ χροά καλόν.
- 355 *Εὖρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θοῦρον Ἀφρα*
Ἥμενον· ἥερι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππω.
Ἡ δὲ γυνὴ ἐριποῦσα, κασιγνήταιο φίλοιο,

- Πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ἤτεεν ἵππους·
 Φίλε κασίγνητε, κόμισαι τέ με, δὸς τέ μοι ἵππους,
 360 Ὅφρ' ἐς Ὀλυμπον ἵκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.
 Αἶψα ἄχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὐτάσεν ἀνὴρ,
 Τυδεΐδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρ' Ἀρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους.
 Ἡ δ' ἐς δόφρον ἔβαινε, ἀκχημένη φίλον ἦτορ.
 365 Πὰρ δέ οἱ Ἴρις ἔβαινε, καὶ ἦν ἰα λάετο χερσίν·
 Μάστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε ποδὴν ὤκεια Ἴρις,
 Λύσσα' ἐξ ὀρέων· παρὰ δ' ἄμβροσίον βάλεν εἶδαρ.
 370 Ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτη,
 Μητρὸς ἑῆς· ἥ δ' ἀγκὰς ἐλάετο θυγατέρα ἦν,
 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανώων
 Μασιδιῶς, ὥς τί τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνώπῃ;
 375 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα φιλομειδῆς Ἀφροδίτη·
 Οὐτά με Τυδεὸς υἱός, ὑπέρθυμος Διομήδης,
 Οὐνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο,
 Αἰνελαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.
 Οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνῇ,
 380 Ἄλλ' ἤδη Δαναοὶ γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διώνη, διὰ θεῶν·
 Τέτλαθι, τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
 Πολλοὶ γὰρ δὴ τλήμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.
 385 Τῇ μὲν Ἀρης, ὅτε μιν ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης,
 Ἰκαίδες Ἀλωῆος, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμῷ·
 Χαλκίῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τριςκαίδεκα μῆνας.
 Καὶ νῦν κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἀρης αἶτος πολέμοιο,
 Εἰ μὴ μητρυνή, περικαλλῆς Ἡερίβοια,
 390 Ἐρμεία ἐξήγγειλεν· ὃ δ' ἐξέκλεψεν Ἀρηά,
 Ἥδη τειρόμενον· χαλεπὸς δέ ἐ δεσμός ἐδάμνα.
 Τῇ δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερός παῖς Ἀμφιτρυῶνος
 Δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν οἶστω τριγλώχινι
 Βεβλήκει· τότε καὶ μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.
 395 Τῇ δ' Αἴδης ἐν τοῖσι πελώριοις ὠκὺν οἶστόν,
 Εὐτὲ μιν ὠντὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιοόχοιο,
 Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν, ὀδύνησιν ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ὃ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
 Κῆρ ἀχέων, ὀδύνησι πεπαρμένος· αὐτὰρ οἶστος
 400 ὦμι ἐνὶ στιβαρῶ ἡγήλατο, κῆδε δὲ θυμόν·

- Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήματα φάρμακα πάσσω,
 Ἰκέσας· οὐ μὲν γάρ τι καταθνήσκεις γ' ἐτίευκτο.
 Σχέτιλος, ἑβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθει αἰσὺλα ῥέζων,
 Ὅς τόξοισιν ἔκηδε θεούς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 405 Σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ ρῖδε κατὰ φρένα Τυδεὸς υἱός,
 Ὅτι μάλ' οὐ δηναίος, ὃς ἀθανάτοισι μάχεται,
 Οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν,
 Ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 410 Τῷ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν,
 Φραζέσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σείο μάχεται·
 Μῆ δὴν Αἰγιάλεια, περίφρων Ἀδρηστίη,
 Ἐξ ὕψρου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ,
 Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν,
 415 Ἰφθίμῃ ἄλοχος Δισμήδεος ἱπποδάμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρησιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργνυ·
 Ἀλθετο χεῖρ, ἰδύναι δὲ κατηπτόωντο βαρεῖαι.
 Αἰ δ' αὖτ' εἰσορόωσαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Κερτομίους ἐπέσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον.
 420 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ζεῦ πάτερ, ἧ ῥά τί μοι κεχολώσεται, ὅττι κεν εἴπω;
 Ἥ μάλα δὴ τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιῆσα
 Τρωσὶν ἅμ' ἐσπείσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαυλ' ἐφίλησεν,
 Τῶν τινὰ καὶ ῥέζουσα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων,
 425 Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύζατο χεῖρα ἄραιήν.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσέην Ἀφροδίτην·
 Οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δίδοται πολεμῆϊα ἔργα·
 Ἀλλὰ σύγ' ἡμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
 430 Ταῦτα δ' Ἀρηϊοῦ θοῶ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἰνεῖα δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Γιγνώσκων ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων·
 Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, ἴετο δ' αἰεὶ
 435 Αἰνεῖαν κτείνειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
 Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίωνων.
 Τρὶς δὲ οἱ ἐστυφέλιξε φαινήν ἀσπίδ' Ἀπόλλων.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Λεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 440 Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
 Ἴσ' ἔθελε φρονέειν· ἐπεὶ οὐποτε φῦλον ὁμοῖον
 Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω,

- Μῆνιν ἀλευάμενος ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 445 Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων
 Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ νηὸς γ' ἐτίενκτο.
 Ἦτοι τὸν Λητώ τε καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
 Ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε κύδαινό τε.
 Αὐτὰρ ὁ εἰδὼλον τεῦξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 450 Αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἔκελον καὶ τεύχεσι τοῖον.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδῶλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
 Διόν ἁλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 Ἀσπίδας εὐκύκλους λαισῆϊά τε πτερόεντα.
 Δὴ τότε θοῦρον Ἄρῃα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων.
 455 Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτα!
 Οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθών,
 Τυδείδην, ὅς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο;
 Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 460 Ὡς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ.
 Τρῳᾶς δὲ στίχας οὐλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθών,
 Εὐδόμενος Ἀκάμαντι θοῶ ἡγήτορι Θρηκῶν.
 Τίσι δὲ Πριάμοιο Διοτρεφέεσσι κέλευεν.
 Ὡς νύϊς Πριάμοιο, Διοτρεφῆος βασιλῆος,
 465 Ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς;
 Ἴδ' εἰσόκεν ἀμφὶ πύλης εὐποιητῆσι μάχωνται;
 Κεῖται ἄνθρωπος, ὄντ' ἴσον ἐτίομεν Ἐκτορι δῖῳ,
 Αἰνείας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἱσθλὸν ἱταῖρον.
 470 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστων.
 Ἐνθ' αὖ Σαρπηδὼν μῦλα νείκεσεν Ἐκτορα δῖον.
 Ἐκτορ, πῇ δὴ τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχισκες,
 Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἡδ' ἐπικούρων
 Οἶος, σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσιν.
 475 Τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμι', οὐδὲ νοῆσαι,
 Ἀλλὰ καταπτώσσουσι, κύνες ὥς ἀμφὶ λέοντα.
 Ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἵ περ τ' ἐπικούροι ἔνειμεν.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν, ἐπίκουρος ἐὼν, μάλα τηλόθεν ἤκω.
 Τηλοῦ γὰρ Λυκίῃ, Ξάνθῳ ἐπι δινῆεντι.
 480 Ἐνθ' ἄλοχόν τε φίλῃν ἔλιπον καὶ νήπιον υἱόν,
 Καὶ δὲ κτήματα πολλά, τάτ' ἔλδεται, ὅς κ' ἐπιδενῆς.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
 Ἀνδρὶ μαχίσσασθαι· αὐτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τῶν,
 Οἶόν κ' ἡ ἐφείροιν Ἀχαιοί, ἢ κεν ἄγοιεν.
 485 Τύνη δ' ἔστηκας, αὐτὰρ οὐδ' ἄλλοιςσι κελεύεις
 Λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἄμυνέμεναι ὤρεσθιν.

- Μήπως, ὥς ἀψῖσι λίνου ἀλόντε πανάγρον,
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
 Οἱ δὲ τάχ' ἐκπέσουσ' εὐναιομένην πόλιν ἑμὴν.
 490 Σοὶ δὲ χρή τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμαρ,
 Ἀρχοὺς λισσομένῳ τηλεκλητῶν ἐπικούρων,
 Νωλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπὴν.
 "Ὡς φάτο Σαρπηδῶν· δάκε δὲ φρένας Ἑκτορι μῦθος.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ἰχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 495 Πάλλαν δ' ὄξεα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὄχετο πάντη,
 Ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνὴν.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἕσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
 "Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς,
 500 Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
 Κρήνη, ἐπείγομένων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ἄχνας·
 Αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμαί· ὥς τότ' Ἀχαιοὶ
 Λευκοὶ ὑπερθε γέγοντο κονισάλῳ, ὃν ῥα δι' αὐτῶν
 Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἱππων,
 505 Ἀψ ἐπιμισγομένων· ὑπὸ δ' ἑστρεφον ἡνιοχῆες·
 Οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰδυὺς φέρον· ἀμφὶ δὲ νύκτα
 Θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχη, Τρῶεσσιν ἀρήγων,
 Πάντοσ' ἐποιχόμενος· τοῦ δ' ἐκραλαινεν ἐφετμάς
 Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγει
 510 Τρῶσιν θυμὸν ἐγείραι, ἐπεὶ ἶδε Παλλὰδ' Ἀθήνην
 Οἰχομένην· ἥ γὰρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγῶν.
 Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλα πίνος ἐξ ἀδύτοιο
 ἦκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
 Αἰνείας δ' ἐτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 515 "Ὡς εἶδον ζῶν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 Καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετάλλησάν γε μὲν οὔτι.
 Οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
 Ἄρης τε βροτολογιὸς Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα.
 Τοὺς δ' Αἴαντε δύω καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
 520 Ὀτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 Οὔτε βίας Τρῶων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκᾶς·
 Ἄλλ' ἔμενον, νεφέλῃσιν ἑοικότες, ἅστε Κρονίων
 Νηνεμῆς ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσιν
 Ἀτρεΐδας, ὅφρ' εὐδῇσι μένος Βορέας καὶ ἄλλων
 525 Ζαχρηῶν ἀνέμων, οὔτε νέφεα σκιάοντα
 Πανοῖησιν λιγυρῇσι διασκιδνᾷσιν ἄντες·
 "Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφόβοντο.
 Ἀτρεΐδης δ' ἂν ὅμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων·
 "Ὡ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε,

- 630 Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλείονες σοοί, ἢ ἐφάνται
 Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ' κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
 Ἡ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς· βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα,
 Αἰνείω ἔταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντι
- 635 Περγασίδην, ὃν Τρῶες ὁμῶς Ἡριάμοιο τέκεσσιν
 Τίον, ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.
 Τὸν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυντο, διαπρὸ δὲ εἷσατο χαλκῷ·
 Νειάριη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.
- 640 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐνθ' αὖτ' Αἰνείας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους
 Τίε Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε·
 Τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔταρεν ἑὐχτημῖνῃ ἐνὶ Φηρῇ,
 Ἀφνειὸς βιότοιο· πέρος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο
- 645 Αἰφειροῦ, ὅστις εὐρυὸν δεῖι Πυλίων διὰ γαίης·
 Ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἀνδρῶσιν ἀνακτα·
 Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγαθύμον·
 Ἐκ δὲ Διοκλῆος διδύμαονε παῖδε γενέσθην,
 Κρήθων Ὀρσίλοχός τε, μάχῃς εὐ εἰδότε πάσης.
- 650 Τῷ μὲν ἄρ' ἠβήσαντε μελαινάων ἐπὶ νηῶν
 Ὀϊον εἰς εὐπωλον ἄμ', Ἀργείοισιν ἐπείσθη,
 Τιμὴν Αἰφειδοῖς, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 Ἀρνυμένῳ· τῷ δ' αὖθις τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
 Οἶω τῷγε λέοντε δύω ὕρεος κορυφῇσιν
- 655 Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ ἵππα μῆλα,
 Σταθμούς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὅσους καὶ αὐτῶν
 Ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξεί χαλκῷ·
 Τοίῳ τῷ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰνείῳ δαμέντε
- 660 Καππεσέτην, ἐλάττωσιν ἰοικότες ὑψηλῇσιν.
 Τῷ δὲ πεσόντι ἔταρεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθοπι χαλκῷ,
 Πείων ἐγγεῖν· τοῦ δ' ὠτρυνεν μένος Ἀρης,
 Τὰ προνήων· ἵνα γέροισι ὑπ' Αἰνείῳ δαμῇ.
- 665 Τὸν δ' ἴδεν Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ διε ποιμένι λαῶν,
 Μῆτι πάθῃ, μέγα δὲ σφας ἀποσφύλγει πόνοιο.
 Τῷ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα
 Ἀντίον ἀλλήλων ἐγέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι·
- 670 Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Αἰνείας δ' οὐ μείνε, θοὸς περ ἐὼν πολεμιστής,
 Ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.

- Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
 Τῷ μὲν ἄρα δειλὴν βαλέτην ἐν χερσὶν ἑταίρων·
 575 Αὐτὴν δὲ στρεφθέντε, μετὰ πρῶτοις μαχέσθην.
 Ἐνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην ἀτάλαντον Ἀρήν,
 Ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων, ἀπιστάων.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος
 Ἔσταότ' ἔγχεϊ νύξε, κατὰ κληῖδα τυχίσας.
 580 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ', ἥνιόχον θεράποντα,
 Ἔσθλὸν Ἀτυμνιάδην — ὃ δ' ὑπέστρεφε μῶνυχας ἵππου,
 Χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχῶν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Ἥνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ξίφει ἤλασε κόρσην·
 585 Αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου
 Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν, ἐπὶ βρεχμὸν τε καὶ ὤμου·
 Διθὰ μάλ' ἐστήκει — τύχε γάρ ῥ' ἀμύσδιο βαρύνει —
 Ὅφρ' ἵππῳ πληῖντε χαμαὶ βάλλον ἐν κονίῃσιν.
 Τοὺς δ' ἴμας Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλασ' Ἀχαιῶν.
 590 Τοὺς δ' ἔκτωρ ἐνόησε κατὰ στήχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρῶων εἶποντο φάλαγγες
 Καρτεραί· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἀρης καὶ πότνι Ἐνυώ·
 Ἡ μὲν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναδεία δηϊοτήτος·
 Ἀρης δ' ἐν παλαῖῃσι πελώριοι ἐγχος ἐνώμα·
 595 Φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἐκτορος, ἄλλοτ' ὕπισθεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοτὴν ἀγαθὰς Διομήδης.
 Ὡς δ' οἱ ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
 Στήνῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἄλαδε προρέοντι,
 Ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
 600 Ὡς τότε Τυδεΐδης ἀνεχάζετο, εἶπε τε λαῷ·
 ὦ φίλοι, οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἐκτορα δῖον
 Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν!
 Τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἰς γε θειῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει·
 Καὶ νῦν αἱ πάρα κείνος Ἀρης, βροτῷ ἀνδρὶ ἰοικώς.
 605 Ἀλλὰ πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
 Εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἱπὶ μάχεσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυνθον αὐτῶν.
 Ἐνθ' Ἐκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἰδότες χάρμης,
 Εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντε, Μενέσθην Ἀγχιλιόν τε.
 610 Τῷ δὲ πρῶντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Στῇ δὲ μάλ' ἔγγυς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλεν Ἀμφιον, Σελάγου υἱόν, ὃς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
 Ναιε πολυκτῆμων, πολυλήϊος· ἀλλὰ ἔ Μοῖρα
 Ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πηλεΐδαν τε καὶ υἱάς.
 615 Τὸν ῥα κατὰ ζοιστήρῃ βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,

- Νηαιίρη δ' ἐν γαστρὶ πάγῃ δολιχόσκιον ἔγχος·
 Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπιδραμὲ φαίδιμος Ἀίας,
 Τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δοίφατ' ἔχεναν
 Ὀξέα, παμφανόωντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά.
 620 Αὐτὰρ ὁ λυγρὸς προσβὰς, ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
 Ἑσπᾶσαι· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
 Ὀμροῖν ἀφελίσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
 Δεῖσε δ' ὄγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρωῶν ἀγερώχων,
 Οἳ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφίστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
 625 Οἳ ἔ, μέγα περ ἰόντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγαυόν,
 Ὄσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμήθη.
 Ὡς οἳ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὕσμινην.
 Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην, ἧν τε μέγα τε,
 Ὄρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδὸνι Μοῖρα κραταίῃ.
 630 Οἳ δ' ὅτε δὴ σκεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τίος θ' ὕϊωνάς τε Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Σαρπηδὸν, Ἀνκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
 Πτώσσειν ἐνθάδ' ἔόντι, μάχης ἀδαήμονι φατί;
 635 Ψευδόμεναι δέ σε φασὶ Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
 Εἶναι· ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύει ἀνδρῶν,
 Οἳ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ πρατέρων ἀνθρώπων.
 Ἄλλ' οἷόν τινα φασὶ βίην Ἡρακλεῖην
 Εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα!
 640 Ὃς ποτε δεῦρ' ἔλθων ἐνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
 Ἐξ οἷης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι πανυπερώοισιν,
 Πλουτ' ἐξαλάπαξε κύλιν, χήρωσε δ' ἀγνίας.
 Σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμός, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 Οὐδέ τί σε Τρῶεσσιν οἶομαι ἄλκαρ ἔσσεσθαι,
 645 Ἐλθόντι ἐκ Ἀνκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι,
 Ἄλλ' ὅπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Αἴδασο περήσειν.
 Τὸν δ' αὖ Σαρπηδὼν, Ἀνκίων ἀγός, ἀντίον ἦνθα·
 Τληπόλεμ', ἦτοι κείνος ἀπαίλεσεν Πίον ἱρήν,
 Ἄνθρωπος ἀφραδίῃσιν ἀγαναῦ Λαομέδοντος,
 650 Ὃς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῇ ἠνίπαπε μύθῳ,
 Οὐδ' ἀπέδαξ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 Ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντῳ
 Εὐχος ἐμοὶ δάσειν, ψυχὴν δ' Αἴδι κλυτοπόλῳ.
 655 Ὡς φάτο Σαρπηδὼν· ὁ δ' ἀνέσχετο μέλινον ἔγχος
 Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἁμαρτῇ δούρατα μακρὰ
 Ἐκ χειρῶν ἦσαν· ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
 Σαρπηδὼν, αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' Ἀλεγεινῇ·

- Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβενήν νύξ ἔκαλυψεν.
 660 Τληπόλεμος δ' ἄρα μηρὸν ὑπερτερὰν ἔγχεϊ μακρῷ
 Βεβλήκειν· αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μῆμιν ὡσαύτως.
 Ὅστιν ἔγχοι μὴ φείσεται, πᾶσι δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δίοι ἑταῖροι
 Ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δὲ μιν δόρυ μακρὸν
 665 Ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατο, οὐδ' ἐνόησεν,
 Μηροῦ κερυδαῖ δόρυ μείλιον, ὅφρα ἐπιβαλὴν
 Σπενδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
 Τληπόλεμον δ' ἐτέρωθεν ἑυκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς,
 670 Τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ·
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι,
 Ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν,
 675 Ἰφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὅξ' εἰ χαλκῷ·
 Τῷ ῥα κατὰ πληθύν Λυκίων τραπὲ θυμὸς Ἀθήνη.
 Ἐνθ' ὅγε Κοῖρανον εἶλεν, Ἀλάστορα τε Χρδμίον τε,
 Ἀλξανδρόν θ' Ἀλιόν τε, Νοήμονά τε Πρύτανιν τε·
 Καὶ νῦν ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 680 Εἰ μὴ ἄρ' ὅδ' ἐνόησε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,
 Δεῖμα φέρον Λαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός, ἔπος δ' ὀλοφυδρὸν ἔειπεν·
 Πριαμίδη, μὴ δὴ με ἔλωε Λαναοῖσιν ἐάσης
 685 Κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον! ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν
 Ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
 Νοστήσας οἰκόνδε, φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Εὐφρανέειν ἄλογόν τε φίλῃν καὶ νήπιον υἱόν·
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 690 Ἀλλὰ παρήϊzen, λελιημένος, ὅφρα τάχιστα
 Ὡσαι· Ἀργεῖους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δίοι ἑταῖροι
 Εἶσαν ὑπ' αἰγίοχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῷ·
 Ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλιον ὥσε θυράζε
 695 Ἰφθιμος Πελάγων, ὅς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος.
 Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς·
 Αὐτίς δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιῇ Βορέας
 Ζώγρει ἐπιπνέουσα κακῶς κεκαφηδία θυμόν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρηῇ καὶ Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
 700 Οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
 Οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχη, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω

- Χαζόνθ' ὥς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρηα.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξανάριζεν
 Ἐκτὼρ τε, Πριάμοιο παῖς, καὶ χάλκεος Ἄρης;
 705 Ἀντίθεον Τεύθρανι, ἐπὶ δὲ πλῆξιππον Ὀρέστην,
 Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτωλίον, Οἰνόμαϊόν τε,
 Οἰνοπίδην θ' Ἐλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομήτρην,
 Ὃς ῥ' ἐν Τλῇ ναεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλώς,
 Δίμνη κεκλιμένος Κηφισίδι· παρ δὲ οἱ ἄλλοι
 710 Ναϊόν Βοιωτοί, μάλα πίονα δήμον ἔχοντες.
 Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀργεῖους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ,
 Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πόποι! αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, Ἀργυτιῶνῃ,
 715 Ἡ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάῳ,
 ὧμιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
 Εἰ οὕτω μαινέσθαι ἐάσομεν οὐλον Ἄρηα.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος αἰκῆς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθης θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 720 Ἡ μὲν ἐποιοχόμενη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνιο·
 Ἡβῇ δ' ἄμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα,
 Χάλκεα, οκτάκνημα, σιδηρεῶ ἄξονι ἄμφις.
 Τῶν ἦτοι χρυσεῇ ἔνυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 725 Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 Πλήρη μαι δ' ἀργύρου εἰσὶ περιδρομοὶ ἀμφοτέρωθεν·
 Δίφρος δὲ χρυσεόωσι καὶ ἀργυρέοισιν ἡμάσιν
 ἔντεται· δοιαί δὲ περιδρομοὶ ἄντυγές εἰσιν.
 Τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος θυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ
 730 Δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαθνα
 Κάλ' ἔβαλε, χρύσει'· ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη
 Ἴππους ὠκύποδας, μεμαυῖ' ἔριδος καὶ αὐτῆς.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρη Διὸς αἰγίοχοιο,
 Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὐδαι,
 735 Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
 Ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 Δεινὴν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος εὐτεφάνωται·
 740 Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ χρόσεσσα ἰσχυρή·
 Ἐν δὲ τε Γοργεῇ κέφαλή, δεινοῖο πελώρου,
 Δεινὴ τε σμερδὴν τε, εἰς τέρμας αἰγίοχοιο.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυτῆν θέτο τετραφάληρον,
 Χρυσείην, ἑκατὸν πόλιων περλέεσσαν ἀραρυῖαν.

- 745 Ἐς δ' ὄρεα φλόγεα ποσὶ βήσето· λάξετο δ' ἔγχος
 Βριθύν, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι σίχας ἀνδρῶν
 Ἠρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 Ἥρῃ δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὀφραϊ,
 750 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλύμπός τε,
 Ἡμῖν ἀνακλῖναι πυκινὸν γέφυρος, ἥδ' ἐπιθεῖναι.
 Τῇ ῥα δὲ ἀστῶν ἀσπερόν τε καὶ ἔχον ἵππους·
 Εὐρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἡμενον ἄλλων,
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
 755 Ἐνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ,
 Ζῆν' ὑπῆτοχ' Κρονίδην ἐξέλετο καὶ προσέειπεν·
 Ζεὺ πάτερ, ῥ' ὅ γε μετέσθλη· ἄρει τιπτοὶ κἀσπάρ' ἐργα,
 Ὅσσάτιόν τε καὶ οἶον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
 Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον· ἐμοὶ δ' ἄχος· οἱ δὲ ἐκῆλοι
 760 Τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυροτόμος Ἀπόλλων, *ανελ*
 Ἄφροδιτ' ἐκὼν ἀνέκτερος, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα.
 Ζεὺ πάτερ, ἡ ῥα τί μοι κεχολώσεται, αἶ κεν Ἀθηα
 Λυγροῖς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδιδῶμαι;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 765 Ἄγρει μάν οἱ ἐπῆρασον Ἀθηναίην ἀγέλειν,
 Ἥ ἐ μάλιστ' εἰώθε κἀκῆς ὀδυνῆσι πελάζειν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ·
 Μάστιξεν δ' ἵππους· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετίσθη
 Μεσσηγυῖς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 770 Ὅσσον δ' ἡρωεῖδὲς ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λίσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
 Τούσسون ἐπιθρώσκουσιν θεῶν ὑψηλῆς ἵπποι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἶξον, ποταμῷ τε ρέοντε,
 Ἥχι ροῶς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
 775 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ,
 Λύσας' ἐξ ὀρέων· περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν·
 Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
 Αἱ δὲ βᾶτην, τρήρῃσι πελειῇσιν Ἰθμαθ' ὅμοιαι,
 Ἀνδράσιν Ἀργείοσιν ἀλεξέμεναι μεμανῦναι.
 780 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι πλείστοι καὶ ἄριστοι
 Ἔστασαν, ἀμφὶ βλήν Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 Εἰλόμενοι, λείουσιν ἑοικότες ὠμοφάγοισιν,
 Ἥ συσὶ κἀπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 Ἐνθα στήσ' ἤϋσε θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ,
 785 Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκείφῳ φωνῷ,
 Ὅς τόσον αὐδῆσασχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα·
 Αἰδῶς, Ἀργεῖοι, κᾶκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγῆται!

- Ἄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλίσκετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 Οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων
 790 Οἴχνεσκον· κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος·
 Νῦν δὲ ἐπὶ πύλαις κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.
 Ὡς εἰπὼς ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστων.
 Τυδεΐδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Εὖρε δὲ τόνγε ἄνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 795 Ἐλκος ἀκαθάρτου, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῶ.
 Ἰδρῶς γὰρ μιν εἰσερεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
 Ἀσπίδος εὐκύκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
 Ἄνδ' ἴσχωρ τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἶμ' ἀπομόργνυ.
 Ἰππείου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἤψατο, φώνησέν τε·
 800 Ἦ δόλιγον οἱ παῖδα εἰκότα γέινατο Τυδεύς·
 Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἦν δέμας, ἀλλὰ μαχητῆς.
 Καὶ ῥ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἶασκον,
 Οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
 Ἄγγελος ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμείωνας·
 805 Δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηλον·
 Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὃν καρτερόν, ὥς τοπάρους περ,
 Κούρους Καδμείων προκαλλίζετο, πάντα δ' ἐνέκα.
 [Ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάρξοθός ἦα.]
 Σοὶ δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παρὰ θ' ἵσταμαι, ἡδὲ φυλάσσω,
 810 Καὶ σε προφρονέως κέλομαι Τρῳέεσσι μάχεσθαι.
 Ἀλλὰ σεν ἡ κάματος πολυαῖξ γυῖα δέδυνεν,
 Ἦ νύ σέ που διὸς ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύγ' ἔπειτα
 Τυδεὸς ἔκγονός ἐσσι δαῦρρονος Οἰνείδαο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 815 Γιγνώσκω σε, θεά, θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο·
 Τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος·
 Ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας.
 Οὐ μ' εἰς μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 820 Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἐλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξεῖ χαλκῇ.
 Τοῦνεκα νῦν αὐτός τ' ἀγανάττομαι, ἡδὲ καὶ ἄλλους
 Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας·
 Γιγνώσκω γὰρ Ἀρῆα μάχην ἀνὰ κοροσμένοισι
 825 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τυδεΐδῃ Διομήδης, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Μῆτε σύγ' Ἀρῆα τόγε δείδιθι, μῆτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάρξοθός εἰμι.
 Ἀλλ' αἶψ' ἐπ' Ἀρῆϊ πρῶτον ἔχε μῶνυχας ἵππους·
 830 Τύψον δὲ σχεδὴν, μηδ' ἄξο θούρον Ἀρῆα

- Τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἄλλοπρόσαλλον
 Ὃς πρῶην μὲν ἐμὸι τε καὶ Ἡρῇ στείυι ἀγορεύων
 Τρῳαὶ μαχήσεσθαι, αὐτὰρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν.
 Νῦν δὲ μετὰ Τρῳέσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λίσσεται.
- 835 Ὡς φαμένη, Σθένελον μὲν ἄφ' ἱππων ὥς χαμᾶζε,
 Χειρὶ πάλιν ἐρύσας· ὁ δ' ἄρ' ἐμμάπτεως ἀπόρουσεν.
 Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παρὰ Διομήδεα διὸν
 Ἐμμεμανῖα θεά· μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄζων
 Βριθοσύνη· δεινὴν γὰρ ἔγεν θεόν, ἄνδρα τ' ἄριστον.
- 840 Αἴζετο δὲ μάστυγα καὶ ἥνια Παλλὰς Ἀθήνη·
 Αὐτίκ' ἐπ' Ἀρήϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἱππους.
 Ἥτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξανάριζεν,
 Αἰτωλῶν ὃν ἄριστον, Ὀχνηλοῦ ἀγλαὸν υἱόν·
 Τὸν μὲν Ἀρης ἐνάριζε μαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη
- 845 Δῦν' Αἶδος κυνέην, μὴ μιν ἴδοι ὄβριμος Ἀρης.
 Ὡς δὲ τῶς βροτολογίος, Ἀρης Διομήδεα διὸν,
 Ἥτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔασεν
 Κεῖσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξάλυντο θυμόν·
 Αὐτὰρ ὁ βῆ δ' ἰθὺς Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
- 850 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Πρῶσθεν Ἀρης ὠρέξατο ὑπὲρ ζυγὸν ἡνίαθ' ἱππων
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ, μεμῆσθε πρὸ θυμὸν ἐλεσθαι·
 Καὶ τόγε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὡσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτώσιον αἰχθῆναι.
- 855 Δεύτερος αὖθ' ὠρμᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μέτρην·
 Τῇ δ' αὖ μιν οὔτα τυχάν, διὰ δὲ χροά καλὸν ἔδαψεν·
 Ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὐτίς. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἀρης,
- 860 Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἀρης.
 Τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρῳᾶς τε,
 Δείσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἀρης ἄτος πολέμοιο.
 Οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννῇ φαίνεται αἴηρ,
- 865 Καύματος ἔξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο·
 Τοῖος Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἀρης
 Φαίνεται, ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 Καρπαλλμῶς δ' ἵκανε θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 Παρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο, θυμὸν ἀχεύων,
- 870 Δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἶμα, καταβρέον ἐξ ὠτειλῆς,
 Καὶ δ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ ὀρῶν τάδε καρτερά ἔργα·
 Αἰεὶ τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν

- Ἀλλήλων ἰότητι, χάριν ἄνδρεσσι φέροντες.
- 875 Σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην,
Οὐλομένην, ἣτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμνηεν.
Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἔν Ὀλύμπῳ,
Σοὶ τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος·
Ταύτην δ' οὔτ' ἐπεὶ προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ,
- 880 Ἄλλ' ἀνιείς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' αἰδήλον·
Ἦ νῦν Τυδέος υἱὸν, ὑπερθυμον Διομήδεα,
Μαργαλίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
Ἀντάρ' ἐπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος·
- 885 Ἀλλὰ μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἦ τέ κε δηρὸν
Αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῆσιν νεκάδεσσιν,
Ἦ κε ζῶς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσιν.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
Μῆτι μοι, ἄλλοπρόςαλλε, παρεζόμενος μινύριζε·
- 890 Ἐχθιστος δέ μοι ἔσσι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε·
Μητρός τοι μένος ἔστιν ἀάσχετον, οὐκ ἐπεικτόν,
Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.
Τῷ σ' οἶω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίησιν.
- 895 Ἄλλ' οὐ μάν σ' ἐτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἔσσι, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ.
Εἰ δέ τινι ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένει ᾧδ' αἰδήλος,
Καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέριτερος Οὐρανιῶνων.
Ὡς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι.
- 900 Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσω
Ἠκέσας· οὐ μὲν γάρ τι καταθγητός γ' ἐτίτυκτο.
Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
Τυρὸν ἰόν· μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκώοντι·
Ὡς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο θοῦρον Ἄρηα.
- 905 Τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἴματα ἔσσαν·
Πὰρ δὲ Διὶ Κρονίῳ καθέζετο, κύδει γαίων.
Αἱ δ' αὐτίς πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο,
Ἥρη τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομενήϊς Ἀθήνη,
Παύσασαι βρατολογὸν Ἄρην ἀνδροκτασιάν.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ζ.

Trojanorum acie in fugam inclinante, Helenus vates Hectorē hortatur, ut publicam obsecrationem Minervæ in arce habendam indicat (1 - 101). Ergo is, celeriter restituto prælio, pergit in urbem: in eo prælio Diomedes et Glaucus, dux Lyciorum, ad certamen progressi, priusquam manus consererent, paterna inter se hospitia recordati, factâ armorum permutatione, dexteras jungunt (102 - 236). Hecuba et cæteræ matronæ, de Hectoris et procerum Trojanorum consilio, peplum in ædem Minervæ inferunt, votaue pro salute patriæ nuncupant (237 - 311). Interim Hector domi desidentem Paridem objurgando in aciem reducit (312 - 368): uxorem Andromachen, in ædibus suis frustra quæsitam, tandem urbe egrediens ad portam Scæam unâ cum puero Astyanacte obviam habet, atque ultimum alloquitur (369 - 502). Mox fratrem in viâ armatus consequitur Paris (503 - 529).

Ἑκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία.

- Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
 Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἔθυσε μάχη πεδίοιο,
 Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
 Μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ροάων.
- 5 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
 Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φῶς δ' ἑταροισιν ἔθηκεν,
 Ἄνδρα βαλὼν, ὃς ἄριστος ἐνὶ Θορήκεσσι τέτυκτο,
 Τῖον Εὐσσώρου, Ἀκάμαντ' ἦν τε μέγα τε.
 Τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
- 10 Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὅσπερ εἶσω
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
 Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν εὐκτιμένη ἐν Ἀρισβῇ,
 Ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν·
- 15 Πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὁδῶ ἔπι οἰκία ναίων.

Ἄλλὰ οἱ οὔτις τῶνγε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 Πρόσθεν ὑπαντιάσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
 Ἀνιόν, καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τόθ' ἔππων.
 Ἔσκεν ὑφηνίλοχος· τῷ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.

20 Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλιον ἐξενάριξεν·
 Βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὓς ποτε Νύμφη
 Νηῖς Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίῳ.

Βουκολίῳ δ' ἦν υἱὸς ἀγανοῦ Λαομέδοντος,
 Πρεσβύτατος γενεῇ, σκοτίον δὲ ἔγεινато μήτηρ·

25 Ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ,

Ἴδ' ὑποκυσσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδα·

Καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαιδίμα γυῖα

Μηκιστηϊάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τέυχε' ἐσύλα.

Ἀστυάalon δ' ἄρ' ἔπεινε μενεπτόλεμος Πολυποίτης·

30 Πιδύτην δ' Ὀδυσεὺς Περκώσιον ἐξενάριξεν

Ἐγχεῖ χαλκείῳ· Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα δῖον.

Ἀντίλοχος δ' Ἀβληρον ἐνήρατο δουρὶ φαεινῷ

Νεστορίδης· ἔλατον δὲ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Ναῖε δὲ, Σατνιόεντος εὐθρόεϊταο παρ' ὄχθας,

35 Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἔλε Ἀήτιος ἦρω

Φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.

Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος

Ζῶν ἔλ'· ἔππω γάρ οἱ ἀτυζόμενοι πεδίλοιο,

Ὅζω ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἄρμα

40 Ἀζαντ' ἐν πρώτῳ θυμῷ, αὐτῷ μὲν ἐβήτην

Πρὸς πόλιν, ἥπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο·

Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη

Πρηνῆς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα· παρ δὲ οἱ ἔστη

Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.

45 Ἀδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἔλλισσέτο γούνων·

Ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἀξία δέξαι ἄποινα.

Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται,

Χαλκὸς τε χρυσὸς τε, πολὺκμητὸς τε σίδηρος·

Τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,

50 Εἴ κεν ἐμέ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄριεν.

Καὶ δὴ μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν

Δώσειν ὃ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων

Ἀντίλος ἦλθε θέων, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα·

55 Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι αὐτως

Ἀνδρῶν; ἢ τοι ἄριστα πεπολήται κατὰ οἶκον

Πρὸς Τρώων· τῶν μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,

Χεῖράς θ' ἡμετέρας· μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ

Κούρον ἔοντα φέροι, μηδ' ὅς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
60 Ἰλου ἑξαπολοῖαι· ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.

Ὡς εἰπὼν ἔτρεφεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρωες,
Αἰσιμα παρειπών. ὃ δ' ἀπὸ ἔθεν ὤσατο χειρὶ
Ἥρῳ Ἀδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
Οὔτα κατὰ λαπάρην· ὃ δ' ἀνετράπεται· Αἰρείδης δὲ

65 Αὐξ' ἐν στήθεσι βᾶς, ἐξέσπασε μέλινον ἔγχος.
Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὖσας·

ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀρης,
Μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν
Μιμνέτω, ὥς κεν πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·

70 Ἀλλ' ἄνδρας κτεινῶμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκτλοι
Νεκροὺς ἅμ πεδίον συλήσετε τεθνηῶτας.

Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Ἐνθα κεν αὖτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἰλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες,

75 Εἰ μὴ ἄρ' Αἰνεΐα τε καὶ Ἑκτορι εἶπε παραστάς
Πριαμίδης Ἑλενος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·

Αἰνεΐα τε καὶ Ἑκτορ· ἐπεὶ πόνος ὕμμι μάλιστα
Τρώων καὶ Δυκίων ἐγκέκλιται, οὐνεκ' ἄριστοι
Πάσαν ἐπ' ἰθὺν ἔστε μάχέσθαι τε φρονέειν τε·

80 Στήτ' ἀπ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρό πυλάων,
Πάντῃ ἐποιχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
Φεύγοντας πείσειν, δηϊόισι δὲ χάρμα γενέσθαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἀπάσας,
Ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ', αὐθι μένοντες,

85 Καὶ μάλα τειρόμενοι περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει·
Ἑκτορ, αὐτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπέ δ' ἔπειτα
Μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ· ἥ δὲ ξυνάγουσα γεραιὰς
Νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ,
Οἶξασα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,

90 Πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἡδὲ μέγιστος
Εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ οἱ πολὺν φίλτατος αὐτῇ,
Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡὔκομοιο·

Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῷ,
Ἦνις, ἡκέστας, ἱερουσέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ

95 Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
Αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη Ἰλου ἱφῆς,
Ἀργίον αἰχμητὴν, κρατερὸν μῆστωρα φόβοιο·

Ὅν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι.
Οὐδ' Ἀχιλλῆα ποθ' ὥδέ γ' ἐδεδιδίμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,

100 Ὅν περ φασὶ θεᾶς ἐξ ἔμμεναι· ἀλλ' ὅδε λίην
Μαίνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.

- Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπείθησεν.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖς·
 Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὥχετο πάντη,
 105 Ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἕσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο·
 Φῶν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατέλθμεν· ὥς ἐλέλιχθεν.
 110 Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον, ἥδ' ἐγέρουσιν
 Εἵπω βουλευτῆσι καὶ ἡμετέρης ἀλόχοισιν,
 115 Δαίμοσιν ἀρίσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἐκατόμβας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ κνίχνα δέρμα κελαινόν,
 Ἄντυξ, ἥ πυμᾶτῃ θίεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. —
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο πάϊς, καὶ Τυδεὸς υἱός
 120 Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Τίς δὲ σὺ ἔσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων;
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ὅπωπα μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 125 Τοπρὶν· αἰτάρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων
 Σὺ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.
 Δυσιτήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει αντιώσων.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
 Οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
 130 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύατος υἱός, κρατερὸς Λυκούργος,
 Δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν·
 Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
 Σεῦε κατ' ἡγάθειον Νυσηῖον· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
 135 Θεινόμεναι βουπλήγι· Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς
 Δύσεθ' ἄλως κατὰ κῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
 Δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῆ·
 Τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζῶντες,
 Καὶ μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 140 Ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
 Εἰ δέ τις ἔσσι βροτῶν, οἷ ἁρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
 Ἄσπον ἔθ', ὥς κεν θᾶσπον ὀλέθρου πείραθ' ἴκηαι.
 Τὸν δ' αὖθ' Ἴππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός·

- 142 Τυδείδῃ μεγάρθυμε, τίη γενεὴν ἐρεΐνεις ;
 Οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
 Φύλλα τὰ μὲν τ' ἀνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
 Τηλεθόωσα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
 Ὡς ἀνδρῶν γενεὴ ἡμὲν φύει, ἡδ' ἀπολήγει.
- 150 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς
 Ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 Ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῶ Ἄργεος ἱπποβότοιο,
 Ἐνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὁ κέρδιτος γένετ' ἀνδρῶν,
 Σίσυφος Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν·
- 155 Αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·
 Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἡνροεὴν ἐρατεινὴν
 Ὡπασαν. αὐτὰρ οἱ Προῖτος κάκ' ἐμήσατο θυμῷ·
 Ὅς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσε, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
 Ἀργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσε.
- 160 Τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπεμήνατο, δι' Ἄντεια,
 Κρυπταδὴ φιλότῃ μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὔτι
 Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
 Ἡ δὲ ψευσαμένη Προΐτον βασιλῆα προσηύδα·
 Τεθναίης, ὦ Προῖτ', ἡ κάκιστε Βελλεροφόντην,
- 165 Ὡς μ' ἐθέλεν φιλότῃ μιγήμεναι, οὐκ ἐθέλουσῃ.
 Ὡς φάτο· τὸν δὲ ἀνακτα χόλος λίβεν, οἷον ἄκουσεν·
 Κτεῖναι μὲν ῥ' ἀλέεινε, σεβασσάτο γὰρ τόγε θυμῷ
 Πέμπτε δὲ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ,
 Γράσας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά·
- 170 Δεῖξαι δ' ἠνώγειν ὧ πενθέρῳ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἵξε, Ξάνθον τε ῥέοντα,
 Προφρονέως μιν τίεν ἀναξ Λυκίης εὐρείης.
 Ἐννῆμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρυσεν·
- 175 Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ἥτε σῆμα ἰδέσθαι,
 Ὅτι ῥά οἱ γαμβροῖο πάνα Προΐτοιο φέροιτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
 Πρῶτον μὲν ῥά Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσεν
- 180 Πιφνέμεν — ἡ δ' ἄρ' ἔην θείον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων·
 Πρόσθε λείων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα·
 Λεινὸν ἀποπνεύουσα πυρὸς μέκος αἰθομένοιο —
 Καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πειθήσας.
 Δεύτερον αὖ Σουλύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισιν·
- 185 Καρτίστην δὴ τήν γε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν·
 Τοτρίτον αὖ κατέπεφνε Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
 Τῷ δ' ἔρ' ἀντιχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε·

- Κρινας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους,
 Εἶσε λόχον· τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο·
 190 Πάντα· γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἦν ἔοντα,
 Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἦν·
 Δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιληίδος ἡμισυ πάσης·
 Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, ἔσوخον ἄλλων,
 195 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.
 Ἦ δ' ἔτεκε τρία τέκτα δαΐφρσιν Βελλεροφόντη,
 Ἰσανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον καὶ Λαοδαίμειαν —
 Λαοδαμείη μὲν παρελίζατο μητίετα Ζεὺς·
 Ἦ δ' ἔτεκε ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν —
 200 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
 Ἦτοι ὁ καὶ πῆδ' ἰὸν τὸ Ἀλγίον οἶος ἀλάτο,
 Ὀν θυμὸν κατέθων, πάτιον ἀνθρώπων ἀλαϊνῶν.
 Ἰσανδρον δὲ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄσος πολέμοιο
 Μακράμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλλέμοισιν·
 205 Τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα.
 Ἱππόλοχος δὲ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ ψῆμι γενέσθαι·
 Πέμπε δὲ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μάλα πόλλ' ἐπέταλλεν,
 Αἶεν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
 Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἳ μὲγ' ἀριστοί·
 210 Ἐν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ.
 Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ἐγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 Αὐτὰρ ὁ μελιχίοισι προσηύδα ποιμ' ἄλαων·
 215 Ἦ γὰρ νῦν μοι ξείνος πατρῷός ἐστι παλαιός·
 Οἶνεὺς γάρ ποτε διὸς ἀμύμονα Βελλεροφόντην
 Ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, εἴκοσιν ἤματι ἐρύξας·
 Οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά.
 Οἶνεὺς μέγ' ὥσπερ δίδου φοῖνικι φαινόν,
 220 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον·
 Καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν.
 Τυδεΐα δ' οὐ μέμνημαι· ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἔοντα
 Κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβῃσιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξείνος φίλος Ἀργεῖ μέσσω·
 225 Εἰμὶ, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι.
 Ἐγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὁμίλου.
 Πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπικουροί,
 Κτείνειν, ὃν κε θεὸς γε πόρῃ, καὶ ποῖσι κίχτιω·
 Πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοί, ἐπαίρεμεν, ὃν κε δύνῃαι·
 230 Τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείβομεν· ὄφρα καὶ οἶδε

Γινώσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρῷοι εὐχόμεθ' εἶναι.

Ὡς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων αἶξαντε,

Χείρας τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.

Ἐνθ' αὐτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,

235 Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν,

Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων. —

Ἐκτῶρ δ' ὡς Σχαιᾶς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν,

Ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θεῖον ἠδὲ θύγατρεις,

Εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε εἷας τε,

240 Καὶ πόσιος· ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχέσθαι ἀνῶγει

Πάσας ἐξείης· πολλῇσι δὲ κήδε' ἐφῆπτο.

Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἵκανεν,

Ζεστῆς αἰθούσῃσι τετυγμένον — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ

Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,

245 Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ παῖδες

Κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.

Κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἐνδοθεν αὐλῆς

Δώδεκ' ἔσαν τέγעי θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,

Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ γαμβροὶ

250 Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν —

Ἐνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίῃ ἤλυθε μήτηρ,

Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·

Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον, τίπτε λιπῶν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;

255 Ἡ μάλα δὴ τειρουνσι δυσώνυμοι νῆες Ἀχαιῶν,

Μαρνάμενοι περὶ ἄστυ· σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν

Ἐλθόντ', ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.

Ἀλλὰ μὲν, ὄφρα κέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐνέικω,

Ὡς σπείσης Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν

260 Πρῶτον· ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸς ὀνήσεται, αἶ κε πῆρσθα.

Ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος αἶξει·

Ὡς τύνῃ κέκμηκας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν.

Τὴν δ' ἠμείβεται ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἐκτῶρ·

Μῆ μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πύτνια μήτηρ,

265 Μῆ μ' ἀπογυνώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.

Χεῖρσι δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἶθοπα οἶνον

Ἄζομαι· οὐδέ πη ἔστι, κελαινεφεῖ Κρονίωνι

Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι.

Ἀλλὰ συ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγέλεις

270 Ἐρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς·

Πέπλον δ', ὅστις τοι χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος

Ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,

Τὸν θεὸς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠὔκόμοιο,

- Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐν νηΐ,
 275 Ἦνις, ἡκέστας, ἱερύσεμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
 Ἄστν τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 Αἶ κεν Τυδίδος νιὸν ἀπόσχη Ἴλου ἱφής,
 Ἀγχιον αἰχμητήν, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγέλει'ης
 280 Ἔρχε· ἐγὼ δὲ Πάριν μεταλεύσομαι, ὄφρα καλέσσω,
 Αἶ κ' ἐθέλῃσ' εἰπόντος ἀκουέμεν· ὥς κέ οἱ αὖθι
 Γαῖα χάνοι! μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
 Τρωσὶ τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοιό τε παισίν.
 Εἰ κεινόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἀΐδος εἴσω,
 285 Φαίην κε φρέν' ἀτέρπου οἷζυός ἐκλελαθέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισιν
 Κέκλετο· ται δ' ἄρ' ἀόλλισαν κατὰ ἄστν γεραίās.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα,
 Ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν
 290 Σιδονίῳ, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος Θεοειδής
 Ἦγαγε Σιδονίηθεν, ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον,
 Τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένη περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν.
 Τῶν ἐν' αἰεραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
 Ὃς κάλλιστος ἦν ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
 295 Ἀστὴρ δ' ὥς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ ναίματος ἄλλων.
 Βῆ δ' ἵεναι, πολλὰ δὲ μετεσσεύοντο γεραῖαι.
 Αἶ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ
 Τῇσι θυράς ᾧξε Θεανὴ καλλιπάρῃος,
 Κισσηῖς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο·
 300 Τὴν γὰρ Τρῶες ἔδθηκαν Ἀθηναίης ἰέρειαν.
 Αἶ δ' ὀλολυγῇ πῦσαι Ἀθήνῃ χείρας ἀνέσχον.
 Ἡ δ' ἄρα πέπλον ἐλοῦσα Θεανὴ καλλιπάρῃος,
 Θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡῦκόμοιο·
 Εὐχομένη δ' ἤρᾱτο Διὸς κούρῃ μεγάλῳ·
 305 Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπολι, δια Θεάων,
 Ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
 Πρηνέα δὸς πεσέειν Σχαιῶν προπάροιθε πυλάων·
 Ὅφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βούς ἐν νηΐ,
 Ἦνις, ἡκέστας, ἱερύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
 310 Ἄστν τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχομένη· ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ὡς αἱ μὲν ᾗ εὐχοντο Διὸς κούρῃ μεγάλῳ·
 Ἐκτὼρ δὲ πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
 Καλῖα, τὰ ᾗ αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότε ἄριστοι
 315 Ἦσαν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες·
 Οἳ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν,

- Ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἑκτορος, ἐν πόλει ἄκρῃ.
 Ἐνθ' Ἑκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 Ἐγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 820 Αἰχμὴ χαλκείῃ, περὶ δὲ χρύσειος θῆε πόρκης.
 Τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα,
 Ασπίδα καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφώοντα·
 Ἀργεῖη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμῳῇσι γυναιξίν
 Ἦστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευεν.
 825 Τὸν δ' Ἑκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Λαιμόνι, οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἐνθεο θυμῷ.
 Λαοὶ μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιν αἰπὺ τε τείχος
 Μαρνάμενοι· σέο δ' εἵνεκ' αὕτῃ τε πτόλεμός τε
 Ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδῃ· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ,
 830 Εἴ τινά πον μεθιέντα ἴδοις στυγεροῦ πολέμοιο.
 Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἑκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνέικεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
 Τοῦνεκά τοι ἔρῳ· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μὲν ἄκουσον·
 835 Οὗτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ, οὐδὲ νεμέσσει,
 Ἥμῃν ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἄχρῃ προτραπέσθαι.
 Νῦν δέ με παρειαποῦσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν,
 Ὠρμησ' ἐς πόλεμον· δοκεῖ δέ μοι ὥδε καὶ αὐτῷ
 Δωῖον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
 840 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπὶ μεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω·
 Ἡ ἔθ', ἐγὼ δὲ μέτεμι· κινήσεσθαι δέ σ' οἶω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μελιχλοῖσιν·
 Δᾶερ ἐμῖο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρουόσσης,
 845 Ὡς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
 Οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα
 Εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 Ἐνθα με κῦμ' ἀπόερσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὥδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
 850 Ἄνδρὸς ἔπειτ' ὠφελλον ἀμείνωνος εἶναι ἄκοιτις,
 Ὃς ἤδη νέμεσιν τε καὶ αἵσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.
 Τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ' νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
 Ἔσσονται· τῷ καὶ μιν ἐπαυρήσεσθαι οἶω.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, καὶ ἔξω τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,
 855 Δᾶερ, ἐπεί σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν
 Εἵνεκ' ἐμῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' αἵτης·
 Οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὥς καὶ ὀπίσσω
 Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἔσσομένοισιν.
 Τὴν δ' ἡμελβειτ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·

- 360 Μὴ με κάθειξ', Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδὲ με πείσεις,
 ἥδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὄφρ' ἐπαμύνω
 Τρώεσσ', οἳ μὲν ἐμεῖο ποθὴν ἀπεινὸς ἔχουσιν·
 Ἀλλὰ σὺν ὄρνυθι τοῦτον, ἐπείγασθω δὲ καὶ αὐτός,
 Ὡς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἑόντα.
- 365 Καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐξελεύσομαι, ὄφρα ἴδωμαι
 Οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νηπίον υἱόν.
 Οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἴξομαι αὐτίς,
 Ἡ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
- 370 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους ἐνναϊσταίοντας,
 Οὐδ' εὖρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν·
 Ἀλλ' ἦγε ξὺν παιδί καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ
 Πύργῳ ἐφειστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε.
 Ἐκτωρ δ' ὥς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
- 375 Ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, μετὰ δὲ δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Εἰ δ', ἄγε μοι, δμῳαί, νημερτέα μυθήσασθαι·
 Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο;
 Ἡέ περ ἐς γαλῶν, ἥ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 Ἡ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
- 380 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται;
 Τὸν δ' αὖτ' ὀρηρὴ ταμὴ πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἀνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι·
 Οὔτε περ ἐς γαλῶν, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
 Οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
- 385 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται·
 Ἀλλ' ἐπὶ πύργῳ ἔβη μέγαν Ἴλιου, οὐνεκ' ἄκουσεν
 Τείρεσθαι Τρῳᾶς, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
 Ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
 Μαινομένη εἰκυῖα· φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.
- 390 Ἡ ὅα γυνὴ ταμὴ· ὃ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἐκτωρ,
 Τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτίς, εὐκτιμέναις κατ' ἀγυιάς.
 Εὐτε πύλας ἵκανε, διερχόμενος μέγα ἄστυ,
 Σκαιάς — τῇ γὰρ ἔμελλε διεξιμέναι πεδίονδε —
 Ἐνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίῃ ἦλθε θείουσα.
- 395 Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Ἡετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσση,
 Θήβῃ Τροπλάκῃ, Κιλίκεσσ' ἀνδρῶσιν ἀνάσσω·
 Τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ.
 Ἡ οἳ ἔπειτ' ἦντησ' ἅμα δ' ἀμφιπόλος κίεν αὐτῇ,
- 400 Παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσα ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτίς,
 Ἐκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλγκιον ἀστέρι καλῷ·
 Τὸν ῥ' Ἐκτορ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἳ ἄλλοι

- Ἀστυάνακτι· ὅλος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἐκτωρ.
 Ἥτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
 405 Ἀνδρομάχῃ δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμόνια, φθίσει σε τὸ σὸν μένος· οὐδ' ἐλεάρεις
 Παῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἣ τάχα χήρη
 Σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί,
 410 Πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη,
 Σεῦ ἀφαμαρτούσῃ, χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
 Ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύγες πότμον ἐπίσπῃς,
 Ἄλλ' ἄγε — οὐδέ μοι ἐστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἥτοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπέκτανε διὸς Ἀχιλλεύς,
 415 Ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλλίκων εὐναιετώσαν,
 Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκταναν Ἥσιλωνα,
 Οὐδὲ μιν ἐξανάρξει· σεβάσασατο γὰρ τόγες θυμῷ·
 Ἄλλ' ἄρα μιν κατέκχευε σὺν ἔντεσι δαιδαλείοισιν,
 Ἦδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχρειν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
 420 Νύμφαι ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δέ μοι ἐπὶ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 Οἱ μὲν πάντες ἰὼ κλον ἤματι Αἴδος εἴσω·
 Πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρεκς διὸς Ἀχιλλεύς,
 Βουσὼν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῆς οἴεσσιν.
 425 Μητέρα δ', ἣ βασιλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσση,
 Τὴν ἐπεὶ ἄρ' ὁυρ' ἦγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 Ἄψ' ὄγε τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα·
 Πατρός δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα.
 Ἐκτορ, ἅτῃρ σὺ μοι ἔσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 430 Ἦδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήρης, χήρην τε γυναῖκα·
 Λαὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεόν, ἐνθα μάλιστα
 Ἀμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπιδρομον ἔπλετο τείχος.
 435 Τρεῖς γὰρ τῇγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι,
 Ἀμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἴδομενῆα,
 Ἦδ' ἄμφ' Ἀτρεΐδας καὶ Τυδεὸς ἄλκιμον υἱόν·
 Ἥ πού τις σφιν ἔνισπε θεοπροπίων εὐ εἰδώς,
 Ἥ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 440 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἥ καὶ ἐμοὶ πάθε πάντα μέλει, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 Αἷ κα, κακὰς ὥς, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο·
 Οὐδὲ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
 445 Αἰεὶ, καὶ πρώτοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι,

- Ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἦδ' ἐμόν αὐτοῦ.
 Εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 Ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίαι Πριάμοιο.
- 450 Ἀλλ' οὐ μοι Τρώων τούσσον μέλει ἄλλος ὀπίσσω,
 Οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἀνακτος,
 Οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 Ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 Ὅσσον σέϊ, ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
- 455 Δακρυόεσσαν ἄγεται, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας·
 Καὶ κεν ἐν Ἀργεῖ ἐοῦσα, πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις,
 Καὶ κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηϊδος ἢ Τπερείης,
 Πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικίεισετ' ἀνάγκη·
 Καὶ ποτὲ τις εἴπῃσιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσας·
- 460 Ἐκτορος ἦδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
 Τρώων ἱπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
 Ὡς ποτὲ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλλος
 Χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρός, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
 Ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει,
- 465 Πρὶν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς· σοῦ θ' ἔλκηθμοιο πυθῆσθαι.
 Ὡς εἰπὼν οὐ παιδὺς ὀρέξατο φαιδιμος Ἐκτωρ.
 Ἀψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
 Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρός φίλον ὄψιν ἀτυχθεῖς,
 Ταρβήσας χαλκόν τ' ἠδὲ λόφον ἱππιοχαίτην,
- 470 Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
 Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
 Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαιδιμος Ἐκτωρ,
 Καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν·
 Αὐτὰρ ὄγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλές τε χερσίν,
- 475 Εἶπεν ἐπενδύμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν·
 Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
 Παῖδ' ἐμόν, ὥς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπεία Τρώεσσιν,
 Ὡδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἰλίου ἱφι ἀνάσσειν·
 Καὶ ποτὲ τις εἴπῃσι, πατρός δ' ὕγε πολλὸν ἀμείνων!
- 480 Ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἑναρα βροτόεντα,
 Κτείνας δῆϊον ἄνδρα, χαρεῖη δὲ φρένα μήτηρ.
 Ὡς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 Παιδ' ἐόν· ἥ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ,
 Δακρυόεν γέλασασα. πόσις δ' ἐλέησε ρήσας,
- 485 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμονίη, μή μοί τι λήν ἀκαχίζεο θυμῷ!
 Οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Αἰδι προΐάψει·
 Μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,

- Οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν ταπρῶτα γένηται.
 490 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 Ἰστίον τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 Ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἀνδρεσσι μελήσει,
 Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλλῶ ἐγγεγάασιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἔκτωρ
 495 Ἱππουριν· ἄλοχος δὲ φίλῃ οἰκόνδε βεβήκει
 Ἐντροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα.
 Αἴψα δ' ἔπειθ' ἴκανε δόμους εὐναιετιάοντας
 Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο· κινήσατο δ' ἐνδοθι πολλὰς
 Ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν.
 500 Αἰ μὲν ἔτι ζῶν γόον Ἐκτορα ἅ ἐνὶ οἴκῳ·
 Οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
 Γεσθαι, προφυγόντα μένους καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ Πάρις δῆθ' ἔνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
 Ἄλλ' ὄγ', ἐπεὶ κατέδυ κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ,
 505 Σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστυ, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκουστήσας ἐπὶ φάτῃ,
 Λεσμον ἀπορρήξας θείῃ πεδλοιο κροαίνων,
 Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρῆϊος ποταμοῖο,
 Κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 510 Ὡμοῖς αἴσσονται· ὃ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς,
 Ρίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἥθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 Ὡς νῖδος Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης
 Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἡλέκτωρ, ἐβεβήκει
 Καγχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αἴψα δ' ἔπειτα
 515 Ἐκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὐτ' ἄρ' ἔμελλεν
 Στρέψουσθ' ἐκ χώρης, ὅθι ἦ ἑκάριζε γυναικί.
 Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἥθεϊ', ἦ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω,
 Διητύνων, οὐδ' ἦλθον ἐναΐσιμον, ὥς ἐκέλευες.
 520 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Δαιμόνι', οὐκ ἂν τίς τοι ἀνὴρ, ὅς ἐναΐσιμος εἴη,
 Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι·
 Ἀλλὰ ἐκὼν μεθιδεῖς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
 Ἀχνυταὶ ἐν θυμῷ. ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
 525 Πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σείο.
 Ἄλλ' ἵομεν· τὰ δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 Δῶή, ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰγιγενέτησιν
 Κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
 Ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Η.

Achivos, æquis adhuc seu prosperis armis certantes, urgent Hector et Paris, in prælium reversi (1-16) : quod ut tandem dirimatur, de Minervæ et Apollinis consilio, Helenique suasu, fortissimus quisque ab Hectore ad pugnam singularem provocatur (17-91). Menelaum, qui se alacrem ostendit, cæteris cunctantibus, deterret Agamemno (92-122) ; mox, a Nestore instigati, surgunt ad dimicandum novem heroës, ex quibus sortis eventus designat Ajacem Telamonium (123-205). Congrediuntur Hector et Ajax, acriterque depugnant, donec sub noctem, viribus pares, datis invicem muneribus, discedunt (206-312). In epulis publicis Nestor censet corpora cæsorū sepelienda et castra munienda : in Trojanorum concione Antenori, pacis et Helenæ cum opibus restituenda auctori, respondet Paris, nihil se præter opes, sed eas propriis adjectis, redditurum (313-364). Illud responsum altero die Priamus ad Achivos perferri, atque, ut Trojanorum quoque corpora cremantur, inducias iniri jubet (365-420). Post hæc sepulturam curant utrique suorum, simul Achivi navalια sua muro fossâque cingunt ; quæ opera Nepertunus inter deos non sine indignatione miratur (421-464). Cenam nox sequitur minax tonitribus (465-482).

Ἑκτορος καὶ Αἷαντος μονομαχία. Νεκρῶν ἀναίρεσις.

Ως εἰπὼν πυλίων ἐξέσσυτο παῖδιμος Ἑκτωρ·
 Τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
 Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ως δὲ θεὸς ναύτησιν ἐλδομένοισιν ἔδωκεν
 5 Οὐρον, ἐπὴν κεκάμωσιν ἐϋξέστης ἐλάτῃσιν
 Πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυνῖα λέλυνται·
 Ως ἄρα τῷ Τρώεσσιν ἐλδομένοισιν φανήτην.
 Ἐνθ' ἐλέτην, ὃ μὲν υἱὸν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος,
 Ἀρη ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης
 10 Γεῖναι· Ἀρηϊθόος καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις·
 Ἑκτωρ δ' Ἡϊονῆα βάλ' ἔγχεϊ δ' ἐξυόντι

- Αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου, λῦσε δὲ γυῖα.
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 Ἰφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 15 Δεξιὰδην, ἵππων ἐπιύλμενον ὠκειάων,
 Ὡμον· ὃ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.
 Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ἀργεῖους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 Βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶψα
 20 Ἴλιον εἰς ἱερήν. τῇ δ' ἀντίος ὦρνυτ' Ἀπόλλων,
 Περγάμου ἐκ κατιδών, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 Ἀλλήλοισι δὲ τῶγε συναντίσθην παρὰ φηγῶ.
 Τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμανῖα, Διὸς θυγάτηρ μεγάλοιο,
 25 Ἰλῆθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δὲ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
 Ἥ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεράλκεια νίκην
 Δῶς; ἐπεὶ οὔτι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις.
 Ἄλλ' εἴ μοι τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
 Νῦν μὲν πύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα
 30 Σήμερον· ὕστερον αὐτε μαχήσονται, εἰσόκε τέκμωρ
 Ἰλίου εὐρωσιν· ἐπεὶ ὥς φίλον ἔπλετο θυμῷ
 Τμῖν ἀθανάτησι, διαπραθέειν τόδε ἔστυ.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡδ' ἔστω, Ἐκάργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
 35 ἦλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς.
 Ἄλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν;
 Τὴν δ' αὐτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἐκτορος ὄρωμεν κρατερὸν μένος ἵπποδάμοιο,
 Ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται, οἷόθεν οἶος
 40 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
 Οἱ δὲ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Οἷον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δίῳ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπλήθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Τῶν δ' Ἑλένος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σὺνθετο θυμῷ
 45 Βουλὴν, ἧ ῥα θεοῖσιν ἐφῆνδανε μητιώωσιν·
 Στῆ δὲ παρ' Ἐκτορ' ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὸς μῆτιν ἀτάλαντε,
 Ἥ ῥα νῦ μοι τι πίθοιο; κασίγνητος δὲ τοί εἰμι·
 Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 50 Αὐτὸς δὲ προκαλέσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
 Οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπείν.
 Ὡς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενεταίων.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτορ δ' αὐτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,

- 55 Καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
 Μέσσον δουρὸς ἐλαίν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 Καδ δ' Ἀγαμέμνων εἷσεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Καδ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 Ἐξέσθην, ὄφρ' ἵεντο αἰγυπιοῖσιν,
 60 Φηγῶ ἔφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 Ἀνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί,
 Ἀσπίσι καὶ κορῦθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 Οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φρίξ,
 Ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δὲ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς·
 65 Τοῖαι ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
 Ἐν πεδίῳ· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ὀφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ὀρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσεν,
 70 Ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν,
 Εἰσόκεν ἦ ὑμεῖς Τροίην εὐπυργον ἔλητε,
 Ἡ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε ποντοπόροισιν.
 Τμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
 Τῶν νῦν ὄντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 75 Δεῦρ' ἵτω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἐκτορι δῖῳ.
 Ὡδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμι' ἐπιμάρτυρος ἔστω·
 Εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλῃ ταναήκει χαλκῶ,
 Τεύχεα συλήσας, φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 Σῶμα δὲ οἵκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὅφρα πυρὸς με
 80 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
 Εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δώη δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
 Τεύχεα συλήσας, οἷσω τροτὶ Ἴλιον ἱήν,
 Καὶ κρεμῶω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο·
 Τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας εὖυσέλμους ὑποδώσω,
 85 Ὀφρα ἔταρχύωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατῆϊ Ἑλληςπόντῳ·
 Καὶ ποτέ τις εἴπῃσι καὶ ὀπιγόνων ἀνθρώπων,
 Νηὶ πολυχλήϊδι πλείων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
 Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
 90 Ὅν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἐκτωρ.
 Ὡς ποτέ τις ἑρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὐποτ' ὀλεῖται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 Αἰδεσθεν μὲν ἀνήσασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.
 Ὅφρ' ἔδῃ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετείπεν,
 95 Νείκει ὀνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ·
 Ὡ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῶδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
 Ἡ μὲν δὴ λῶβη τῦδε γ' ἔσσεται αἰνόθην αἰνῶς,
 9*

- Εἰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἑκτορος ἀντίος εἴσιν.
 Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,
 100 Ἴμμενοι αὐθι ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀλλεῖς αὐτως·
 Τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αἰτάρ ὑπερθεῖν
 Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατεδύσατο τεύχεα καλά.
 Ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτῇ
 105 Ἑκτορος ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺ φέρετρος ἦεν·
 Εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιῶν·
 Αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρεῖων Ἀγαμέμνων,
 Δεξιτερῆς ἔλε χειρός, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἀφραίνεις, Μενέλαε Διοτρεφές· οὐδέ τί σε χρὴ
 110 Ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδόμενός περ·
 Μηδ' ἔθελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι,
 Ἑκτορι Πριαμίδῃ, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γέ μάχῃ ἐνι κυδιανείρῃ
 Ἐρῶγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 115 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἵξεν, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἐταίρων·
 Τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἴπερ ἀδείης γ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος,
 Φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἶ κε φύγησιν
 Διῆϊον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊότητος.
 120 Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφείου φρένας ἥρωες,
 Αἴσιμα παρειπών· ὃ δ' ἐπείθετο· τοῦ μὲν ἔπειτα
 Γηθόσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 125 Ἦ κε μέγ' οἰμῶξετε γέρον, ἱππηλάτα Πηλεὺς,
 Ἑσθλὸς Μυρμιδόνων βουλευφόρος ἠδ' ἀγορητής,
 Ὃς ποτὲ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ὦ ἐνὶ οἴκῳ,
 Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεὴν τε τόκον τε.
 Τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὕφ' Ἑκτορι πάντας ἀκούσαι,
 130 Πολλὰ κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας αἶεσαι,
 Θυμὸν ἀπὸ μελέων δύναι δόμον Ἄϊδος εἴσω.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶνι,
 Ἡβῶμ', ὥς ὅτ' ἐπ' ὠκυρῶν Κελεύδοντι μάχοντο
 Ἀγρόμενοι Πύλιοι τε καὶ Ἀρκάδες ἐγγεσίμωροι,
 135 Φειᾶς παρὰ τείχεσσι, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
 Τοῖσι δ' Ἐρευνθᾶλλον πρόμος ἵστατο, ἰσόθεος φῶϊς,
 Τεύχε' ἔχων ὅμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος,
 Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπὶ κλησὶν κορυνήτην
 Ἄνδρες κίκληροκον, καλλίζωνοί τε γυναιῖκες,
 140 Οὐνέκ' ἄρ' σὺ τόξοισι μαχέσκετο, δουρὶ τε μακροῷ,

- Ἄλλὰ σιδηρεῖη κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας.
 Τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κρατέει γε,
 Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνῃ οἱ ὀλεθρον
 Χραιοῖσι σιδηρεῖη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθᾶς
 145 Δουρὶ μέσον περόνησεν· ὁ δ' ὑπτίος οὔδ' ἐρείσθη·
 Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, τὰ οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης·
 Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἄρης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 Δῶκε δ' Ἐρευνθαλίῳ, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι·
 150 Τοῦ ὅγε τεύχε' ἔχων, προκαλλίετο πάντας ἀρίστους.
 Οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδειδισαν, οὐδὰ τις ἔτλη·
 Ἄλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
 Θάρσει ὧ· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἀπάντων·
 Καὶ μαχόμεν οἱ ἐγώ, δῶκεν δὲ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 155 Τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα·
 Πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Εἴθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη δὲ μοι ἔμπεδος εἴη,
 Τῷ κε τάχ' ἀντήσεις μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Τμῶν δ' οἵπερ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 160 Οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαθ' Ἐκτορος ἀντίον ἔλθειν.
 Ὡς νεῖκεσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέστησαν.
 ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ὦρτο κρατερὸς Διομήδης·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοῦρῖν ἐπιειμένον ἀλκὴν·
 165 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντι·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἄν δὲ Θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ διὸς Ὀδυσσεύς·
 Πάντες ἄρ' οἷγ' ἔθελον πολεμίζειν Ἐκτορι δίῳ.
 170 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Κλήρη νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν·
 Οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει εὐκνήνιδας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται, αἶψα φύγησιν
 Διῆϊον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηλοτήτος.
 175 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημῆσαντο ἕκαστος,
 Ἐν δ' ἔβαλον κυνέη Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Ἀοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
 Ὡδὲ δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεὺ πάτερ, ἦ Αἴαντα λαχεῖν, ἦ Τυδεὸς υἱόν,
 180 Ἥ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκλήνης!
 Ὡς ἄρ' ἔφην· πάλιν δὲ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἠθέλον αὐτοί,
 Αἴαντος· κῆρυξ δὲ φέρων ἄν' ὁμίλον ἀπάντη,

- Δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 185 Οἱ δ' οὐ γινώσκοντες, ἀπηνήναντο ἕκαστος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν ἵκανε, φέρων ἄν' ὄμιλον ἀπάντη,
 Ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέη βάλε, φαίδιμος Αἴας,
 Ἥιοι ὑπέσχεθε χεῖρ'· ὃ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχι παραστιάς·
 Γινῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γηθήσας δὲ θυμῷ.
 190 Τὸν μὲν παρ πόδ' ἐὼν χαμάδις βάλε, φώνησέν τε·
 ὦ φίλοι, ἦτοι κλήρος ἐμός· χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
 Θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἑκτορα δῖον.
 Ἄλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμῆϊα τεύχεα δύνω,
 Τόφρ' ὑμεῖς εὐχέσθε Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι,
 195 Σιγῇ ἔφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῳαῖς γε πύθωνται·
 Ἦε καὶ ἀμφοδίην, ἐπεὶ οὐτίνα δείδιμιν ἔμπης.
 Οὐ γάρ τις με βίη γε ἐκοῖν ἀέκοντα δίηται,
 Οὐδέ μὲν ἰδρεῖη· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὕτως
 Ἐλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
 200 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' εὖχοντο Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι·
 ὦδὲ δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ἴδῃθ' ἐν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 Δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἄγλιόν εὖχος ἀρέσθαι·
 Εἰ δὲ καὶ Ἑκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ,
 205 Ἴσῃν ἀμφοτέροισι βίην καὶ κύδος ὄπασσον.
 Ὡς ἄρ' ἔφαν· Αἴης δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ ἔσσυτο τεύχεα,
 Σέυατ' ἔπειθ', οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,
 Ὅστ' εἰσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὗς τε Κρονίων
 210 Θυμοβόρου ἔριδος μὲν εἰ ξυνέηκε μάχεσθαι.
 Τοῖος ἄρ' Αἴας ὤρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
 Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ ποσσὶν
 Ἥϊε μακρὰ βιβίς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
 Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγίθον εἰσορόωντες·
 215 Τρῳᾶς δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
 Ἑκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάταυσεν·
 Ἄλλ' οὕτως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι
 Ἀψ λαῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσοντο χάρμη.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥντε πύργον,
 220 Χάλκεον, ἐπταβύειον, ὃ οἱ Τυχλὸς κάμε τεύχων,
 Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, ἄλλ' ἐν οἰκίᾳ ναίων·
 Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἐπταβύειον,
 Ταύρων ζατρεφείων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν.
 Τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τηλαμῳῖος Αἴας,
 225 Σιγῇ ἦμα μάλ' Ἑκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσηύδα·
 Ἑκτορ, νῦν μὲν δὴ σῆφρα εἴσεται οἰόθεν οἶος,

Οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασιν,
Καὶ μετ' Ἀχιλλῆα θηξήνορα, θυμολέοντα.

Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσσι ποντοπόφοισιν

230 Κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·

Ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,

Καὶ πολέες· ἄλλ' ἄρχε μάχης ἡδὲ πτολίμοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·

Αἴαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κολῶνε λαῶν,

235 Μῆτι μευ, ἥ ὅτε παῖδός ἀφαιρούς, πειρήτιζε,

Ἢ γυναικός, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμῆϊα ἔργα.

Αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·

Οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν

Ἀζαλήν, τό μοι ἐστί ταλαύρηνον πολεμίζειν·

240 Οἶδα δ' ἐπαίξαι μόθον ἵππων ὠκείων·

Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δῆϊφά μελπεσθαι Ἀρηϊ.

Ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν, τοιοῦτον ἐόντα,

Δάφρη ὀπιπτεύσας, ἄλλ' ἀμφοδόν, αἶ κε τύχωμι.

Ἡ ὅα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,

245 Καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπταβόειον,

Ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὕγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.

Ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἤλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειγής·

Ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ ρινῷ σχέτο. δεῦτερος αὖτε

Αἴας Διογενὲς προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,

250 Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐτίσιν.

Διὰ μὲν ἀσπίδος ἤλθε φαινῆς ὄβριμον ἔγχος,

Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊδάλου ἡγήρειστο·

Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα

Ἐγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.

255 Τῷ δ' ἐκσπασσαμένῳ δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω,

Σύν ῥ' ἔπεσον, λείονσιν ἰοικότες ὠμοφάγοισιν,

Ἡ συσὶ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.

Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ,

Οὐδ' ἐρύηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ.

260 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἣ δὲ διαπρὸ

Ἰλυσθεν ἔγχει, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα·

Τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκήκειν αἷμα.

Ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέλγε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ·

Ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ,

265 Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τροχὺν τε μέγαν τε·

Τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπταβόειον,

Μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.

Δεῦτερος αὖτ' Αἴας πολὺν μείζονα λῦαν αἶερας,

Ἢ κε' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον·

- 270 Εἶσω δ' ἄσπιδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδεῖ πέτρῳ·
 Βλάβε δέ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὕπτιος ἔξετανύσθη,
 Ἀσπὶδ' ἐνχιρμιφθεῖς· τὸν δ' αἶψ' ὠρθωσεν Ἀπόλλων.
 Καὶ νῦ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
 Εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἦδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 275 ἦλθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ταλθύβιος τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένῳ ἄμφω.
 Μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον· εἶπέ τε μῦθον
 Κήρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μηδεα εἰδώς·
 Μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
 280 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἄμφω δ' αἰχμητά· τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
 Νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἰδαῖ', Ἐκτορι ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι·
 285 Αὐτὸς γὰρ χάρμῃ προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους.
 Ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἥπερ ἂν οὗτος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Αἴαν' ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε,
 Καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι·
 290 Νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτήτος
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶη δ' ἐτέροισί γε νίκην·
 Νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
 Ὡς σύ τ' εὐφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοὺς,
 295 Σοὺς τε μάλιστα ἕτας καὶ ἐταίρους, οἱ τοι ἔασιν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστνυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 Τρώας εὐφρανέω καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
 Αἶτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
 Δῶρα δ', ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω,
 300 Ὅφρα τις ᾧδ' εἴπησιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
 Ἥ μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
 Ἥδ' αὖτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἀρθμήσαντε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
 Σὺν κολῶϊ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι·
 305 Αἴας δὲ ζωστήρα δίδου φοίνικι φαεινόν.
 Τῷ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 ἦν, ὁ δ' ἐς Τρώων ὄμαδον κλε. τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 Ὡς εἶδον ζῶόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους·
 310 Καὶ ῥ' ἤγον προτὶ ἄστνυ, ἀελπίεσσι σόον εἶναι.
 Αἴαντ' αὖθ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρητά νίκη

- Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,
 Τοῖσι δὲ βούν' ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 315 Ἄρσενα, πενταέτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίωνι.
 Τὸν δέρον, ἄμφι θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
 Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελόισιν,
 Ὀπιτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντιό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνον, τετύκοντό τε δαῖτα,
 320 Δαίνυντ', οὐδὲ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς εἵσης.
 Νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιον
 Ἥρως Ἀτρεΐδης, εὐρυκρεῖων Ἀγαμέμνων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 325 Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
 Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 Πολλοὶ γὰρ τεθνῆσι καρηκομῶντες Ἀχαιοί,
 Τῶν νῦν αἶμα κελαινὸν εὐρόφρον ἄμφι Σκάμανδρον
 330 Ἑσκίδασ' ὄξυς Ἀρης, ψυχαὶ δ' Αἰδόςδε κατήλθον.
 Τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἅμ' ἡοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν,
 Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρὸν
 Βουσαὶ καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακήμεν αὐτοὺς
 Τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὅστιά παισὶν ἕκαστος
 335 Οἰκάδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὐτε νεώμεθα πατρὶδα γαῖαν.
 Τύμβον δ' ἄμφι πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγοντες,
 Ἀκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δειμομεν ὦκα
 Πύργους ὑψηλοὺς, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὐ ἀραρυίας,
 340 Ὅφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασιγῇ ὁδὸς εἴη.
 Ἐκτισσθῆν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,
 Ἥχ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἑοῦσα,
 Μῆποι' ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες.
 345 Τρώων αὐτ' ἀγορὴ γένητ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Δεινὴ, τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν.
 Τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύει.
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι,
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 350 Δεῦτ' ἄγει, Ἀργεῖν' Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 Δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρκια πιστὰ
 Ψευσάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἦμιν.
 [Ἐλπομαι ἐκτελέσθαι, ἵνα μὴ ὄξομεν ὧδε.]
 Ἦτοι ὃγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνίστη
 355 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡυκόμοιο.

- "Ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντήνορ, σὺ μὲν οὐκέτι ἔμοι φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' ἔτεόν δῃ τοῦτον ἀπὸ σπονδῆς ἀγορεύεις,
 360 Ἐξ ἄρα δῇ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω·
 Ἀνικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
 Κτήματα δ', ὅσ' ἀγόμην ἐξ Ἀργεος ἡμέτερον δῶ,
 Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι
 365 Ἦτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Δαρδανίδης Πρίαμος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 "Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι,
 "Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 370 Νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πτόλιν, ὥς τοπάρους περ,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐργήγορθε ἕκαστος·
 Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 Εἰπόμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 375 Καὶ δὲ τόδ' εἰπόμεναι πυκινὸν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλωσιν
 Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκρούς
 Κήομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶη δ' ἐτέροισί γε νίκην.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπίθοντο·
 380 [Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·]
 Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τοὺς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Δαναούς, θεράποντας Ἄρηος,
 Νηϊ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν,
 Στάς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἡπύτα κήρυξ·
 385 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαϊῶν,
 Ἠνώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαντοί,
 Εἰπεῖν, αἶ κέ περ ὕμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 Κτήματα μὲν, ὅς' Ἀλεξάνδρος κοίλης ἐνὶ νηυσὶν
 390 Ἠγάγετο Τροίηνδ' — ὥς πρὶν ὠφελὺς ἀπολίσσθαι! —
 Πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·
 Κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
 Οὐ φησιν δώσειν· ἥ μὲν Τρῳῆες γε κίλονται.
 Καὶ δὲ τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλητε
 395 Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκρούς
 Κήομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶη δ' ἐτέροισί γε νίκην.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

- Ὅψε δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 400 Μῆτ' ἄρ' τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
 Μήθ' Ἑλένην· γνωτὸν δέ, καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν,
 Ὡς ἤδη Τρῳέεσσιν ὀλέθρου πέριχ' ἐφῆπται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον νῆες Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 405 Καὶ τότε ἄρ' Ἰδαῖον προζέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἰδαῖ', ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 Ὡς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως·
 Ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακείμεν οὔτι μεγαῖρω·
 Οὐ γάρ τις φριδῶ νεκῶν κατατεθνηώτων
 410 Πύγνεται, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μεμισασμένω κα.
 Ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδονπος πόσις Ἥρης.
 Ὡς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ἀφορρόν δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν·
 Οἱ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Λαρδανίωνες,
 415 Πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὑπὸτ' ἄν' ἔλθοι
 Ἰδαῖος· ὁ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγέλιον ἀπέειπεν,
 Στάς ἐν μέσσοισιν· τοὶ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὥκα,
 Ἀμφοτέρων, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν εὐσσελμων ἀπὸ νηῶν
 420 Ὡτρυνον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
 Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 Ἐξ ἀκαλαρῆφείταο βαθυρόφρου Ὀκeanοῖο
 Οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἦντεον ἀλλήλοισιν.
 Ἐνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
 425 Ἄλλ' ὕδατι νίζοντες ἀπο βρότον αἱματόεντα,
 Δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξάων ἐπάειραν.
 Οὐδ' εἶα κλαῖειν Πρίαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
 430 Ὡς δ' αὐτῶς ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν κούλας ἐπὶ νῆας.
 Ἥμος δ' οὔτ' ἄρ' πω ἦώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγχετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 435 Τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες,
 Ἀκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
 Πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὐ ἀραρυίας,
 Ὅφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·
 440 Ἐκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῇ τάφρον ὄρουσαν,
 Εὐρεΐαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

- Ὡς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί. —
 Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ,
 Θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 445 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Ζεῦ πάτερ, ἥ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπειρόνα γαῖαν,
 Ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;
 Οὐχ ὁράας, ὅτι δ' αὐτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
 450 Ἥλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας;
 Τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδνεται ἧώς.
 Τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ἥρῃ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 455 Ὡ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἷον ἔειπες!
 Ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δέσσειε νόημα,
 Ὅς σέο πολλὸν ἀφανρότερος χεῖράς τε μένος τε.
 Σὺν δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδνεται ἧώς.
 Ἀργεὶ μάν, ὅτ' ἂν αὐτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 460 Οἰχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Τεῖχος ἀναρῶντας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦναι,
 Αὐτὶς δ' ἥϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
 Ὡς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 465 Δύσετο δ' ἥελιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν.
 Βουφόμενον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.
 Νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν, οἶνον ἄγουσαι,
 Πολλαί, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὐντος,
 Τὸν ῥ' ἔτεχ' Ὀψιπύλη ὑπ' Ἰήσони, ποιμένι λαῶν.
 470 Χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 Δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.
 Ἐνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθωνι σιδήρῳ,
 Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' ἀντήσι βόεσσιν,
 475 Ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
 Παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἡδ' ἐπικούροι.
 Παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μήδετο μητίετα Ζεὺς,
 Σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.
 480 Οἶνον δ' ἐκ δεπᾶων χαμάδις χέον, οὐδὲ τις ἔτλη
 Πρὶν πῖεῖν, πρὶν λεῖψαι ὑπερμενεῖ Κρονίωνι.
 Κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Θ.

Deos ad concilium vocatos vetat Jupiter neutri populo in acie adesse, curruque vehitur ad Idam (1-52). Inde prospicit mane dubiâ victoriâ pugnantes exercitus, deinde fortunis eorum fatali lance pensitatis, dejectisque fulminibus, exitia Achivis portendit (53-77). Iis, usque ad munimenta compulsis, adiutorem Neptunum Juno frustra expetit; mox inclamando animos reddit Agamemno, et propitium Jovem ostentum significat (78-250). Jam Achivi, aliquamdiu superiores, novo impetu repellunt Trojanos, quorum multos sagittis configit Teucer, vicissim ab Hectore vulneratus (251-334). Rursus in fugam vertuntur Achivi, quum Juno et Minerva auxilii ferendi causâ Trojam proficisci parant; sed conspectas statim ex monte Jupiter per Irin rejicit (335-437). Ipse ad Olympum reversus contumaces deas acri objurgatione incessit, Achivis etiam majores clades in crastinum diem minatur (438-484). Finitâ ob noctem dimicatione, habitâque concione, Trojani victores in ipso prœlii loco excubias obsidionis instituunt, atque, ut insidias hostibus aut navigationem præcludant, crebros per urbem campumque ignes accendunt (485-565).

Κ ό λ ο ς μ ά χ η .

- Ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τεργικέραννος
 Ἀχροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμπιοιο.
 Αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·
 5 Κέκλυτέ μεν, πάντες τε θεοί, πᾶσαι τε θείαιναι,
 "Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Μῆτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μῆτε τις ἄρσσην
 Πειράτῳ διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
 Αἰνεῖτ', ὅφρα τάχιστα τελευτήσω τὰδε ἔργα.
 10 "Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω
 Ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν,
 Πληγεῖς οὐ κατὰ κόσμον, ἐλεύσεται Οὐλύμπόνδε·

- Ἡ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τύρταρον ἡερόεντα,
 Τῆλε μάλ', ἤχι βάρηστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον·
- 15 Ἐνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
 Τόσσον ἔνερχθ' Ἀΐδew, ὅσον οὐρανός ἐστι ἀπὸ γαίης·
 Γνώσεται ἔπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
 Εἰ δ', ἄγε, πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἰδετε πάντες·
 Σειρήν χρυσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
- 20 Πάντες δ' ἐξίπτεσθε θεοί, πᾶσαί τε θείαιναι
 Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐρύσσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε
 Ζῆν', ὕπατον μῆστωρ, οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλωμι ἐρύσσαι,
 Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσῃ·
- 25 Σειρήν μὲν κεν ἐπεῖτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
 Δησαίμην· τὰ δέ κ' αὐτε μετήορα πάντα γένοιτο.
 Τύσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν, περὶ τ' εἰμ' ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.
- 30 Ὅψέ δέ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
 Ἄλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται.
- 35 Ἄλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει,
 Ὡς μὴ πάντες ὀλῶνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.
 Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
- 40 Πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.
 Ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 ὦκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθειρῃσιν κομῶντε·
 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἱμάσθλην
 Χρυσεῖην, εὐτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου.
- 45 Μῦστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Ἰδὴν δ' ἱκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
 Γάργαραν, ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τέ,
- 50 Λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν.
 Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο, κύδעי γαίῳν,
 Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ἄρα δέῖπνον ἔλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
- 55 Τρῶες δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλίζοντο,

- Παυρότεροι · μέμασαν δὲ καὶ ὥς ὑσμῖνι μάχεσθαι,
 Χραιοὶ ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρό γυναικῶν.
 Πᾶσαι δ' ὠῆγυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 Πεῖσοι θ' ἱππῆές τε · πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 60 Οἱ δ' ἔτε δὴ ῥ' ἐς χιῶρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο,
 Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 Χαλκεοθωρήκων · ἀτὰρ ἀσπὶδες ὀμφαλόεσσαι
 Ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 65 Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων · ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὅφρα μὲν ἤως ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἥμαρ,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 Ἥμος δ' Ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Καὶ τότε δὴ χρῦσεια πατὴρ ἐτίτανε τάλαντα ·
 70 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταηλεγείος θανάτοιο,
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων ·
 Ἐλκε δὲ μέσσα λαβῶν, ῥέπε δ' αἰσιμον ἥμαρ Ἀχαιῶν.
 [Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ἐξέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄεφθην.]
 75 Αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ
 Ἦκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν · οἱ δὲ ἰδόντες
 Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.
 Ἐνθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν, οὔτ' Ἀγαμέμνων,
 Οὔτε δὴ Αἴαντες μενέτην, θεράποντες Ἀργεῖος ·
 80 Νέστωρ δ' οἶος ἔμιμνε Γερήνιος, οὐρὸς Ἀχαιῶν,
 Οὔτι ἐκὼν, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο · τὸν βάλεν ἰὼ
 Διὸς Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἠνυκόμοιο,
 Ἀκρην κακὰ κορυφὴν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
 Κρανίῃ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριον ἔστιν.
 85 Ἀλγῆσις δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ ·
 Σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
 Ὅφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμνεν
 Φασγάνῳ αἵσσω, τόφρ' Ἐκτορὸς ὠκέες ἵπποι
 Ἥλθον ἀν' ἰωχμόν, θρασὺν ἠνίοχον φορέοντες,
 90 Ἐκτορα. καὶ νῦ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσω,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης ·
 Σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα ·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Πῇ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὥς ἐν ὁμίλῳ;
 95 Μῆτις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξῃ ·
 Ἀλλὰ μὲν, ὅφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα.
 Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλὰ παρήϊζεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- Τυδείδης δ', αὐτός περ ἐὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη·
 100 Στῇ δὲ πρόσθ' ἔππων Νηληϊάδαο γέροντος,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ γέρον, ἦ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
 Σῇ δὲ βίῃ λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάξει·
 Ἦπεδανὸς δέ νύ τοι θεράπων, βραδίης δέ τοι ἵπποι.
 105 Ἄλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδῃαι,
 Οἷοι Τρωῖοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
 Κραιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμεν ἠδὲ φέβεσθαι,
 Οὓς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μήστωρε φόβοιο.
 Τούτω μὲν θεράποντε κομείτων· τῷδε δὲ τῶϊ
 110 Τρῳσὶν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ
 Εὔσεται, ἣ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.
 Ὄς ἔφατ'· οὐδ' ἀλίθῃσε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Νευτορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην
 Ἴφθιμοι, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ.
 115 Τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτην·
 Νέστωρ δ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' ἡνία σιγαλόεντα,
 Μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἐκτορος ἄγχι γέγοντο.
 Τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱός·
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάρμαρτεν· ὁ δ' ἡνίοχον θεράποντα,
 120 Τῖον ὑπερθύμουν Θηβαίου, Ἥνιοπῆα,
 Ἴππων ἡνί' ἔχοντα, βάλε στήθος παρὰ μαζόν·
 Ἥριπτε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπεραίησαν δέ οἱ ἵπποι
 ὦκύποδες· τοῦ δ' αὖθις λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο·
 125 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἐταίρου,
 Κεῖσθαι· ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασύν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἴππῳ δευέσθην σημάτορος· αἶψα γὰρ εὗρεν
 Ἴφιτίδην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ῥα τόθ' ἔππων
 ὦκνυπόδων ἐπέβησε, δίδου δέ οἱ ἡνία χερσίν.
 130 Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο·
 Καὶ νύ κε σήκαυσθεν κατὰ Ἴλιον, ἥτε ἄρνες,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Βροντήσας δ' ἄρα δεινόν, ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν,
 Καὶ δὲ πρόσθ' ἔππων Διομήδεος ἤκε χαμᾶζε·
 135 Λεινὴ δὲ φλόξ ὥρτο θεοῖο καιομένοιο·
 Τὼ δ' ἔππῳ δέισαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφιν.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα·
 Λεῖσε δ' ὄγ' ἐν θινυῶ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Τυδείδη, ἄγε δ' αὖτε, φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους·
 140 Ἡ οὐ γιγνώσκεις, ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ' ἔπειτ' ἀλκή;
 Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει,

Σήμερον· ὕστερον αὐτε καὶ ἡμῖν, αἴ κ' ἐθέλῃσιν,
Δώσει· ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
Οὐδὲ μάλ' ἰφθίμος· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.

145 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει·
Ἐκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων·
Τυδεΐδης ὑπ' ἐμεῖο φοβέμενος ἔκετο νῆας.

150 Ὡς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρύϊα χθών!
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
Ὡ μοι, Τυδεὸς υἱὲ δαΐφρονος, οἷον ἔειπες!
Εἶπερ γάρ σ' Ἐκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάγκηα φήσει,
Ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,

155 Καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων, ἀσπιστάων,
Τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροῦς παρακοίτας.
Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους
Αὐτίς ἀν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῳεῖς τε καὶ Ἐκτωρ
Ἥχῃ θεσπεσίῃ βέλεα στιονόεντα χέοντο.

160 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
Τυδεΐδη, πέρι μὲν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι
Ἔδρη τε κρέασίν τ' ἠδὲ πλεῖοις δεπάεσσιν·
Νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.

Ἐόφε, κακὴ γλῆνη! ἐπεὶ οὐκ, εἰξαντιος ἐμεῖο,
165 Πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσας, οὐδὲ γυναῖκας
Ἄξεις ἐν νήεσσι· πάρος τοι δαίμονα δῶσω.

Ὡς φάτο· Τυδεΐδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
Ἴππους τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
Τρεῖς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
170 Τρεῖς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων κτύπε μητίετα Ζεὺς,
Σῆμα τιθεὶς Τρῳέεσσι, μάχης ἑτεραλκεία νίκη.
Ἐκτωρ δὲ Τρῳέεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Τρῳεῖς καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς!
175 Γιγνώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
Νίκη καὶ μέγα κύδος, ἅτῃρ Δαναοῖσι γε πῆμα·
Νῆπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τέλχεα μηχανόωντο,
Ἀβλήχρ', οὐδενόσωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει·
Ἴπποι δὲ φέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτῆν.

180 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι γένωμαι,
Μνημοσύνη τι; ἔπειτα πυρὸς δηϊόιο γενέσθω,
Ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.

[Ἀργεῖους παρὰ νηυσὶν, ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.]

Ὡς εἰπὼν ἱπποῖσιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

- 185 Ξάνθε τε καὶ σύ, Πόδαργε, καὶ Αἶθων, Δάμπε τε δὲ,
 Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν μάλα πολλὴν
 Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Τμῖν παρ' προτέροισι μελλέφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
 [Ὀϊνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.]
- 190 Ἡ ἐμοὶ ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὐχομαι εἶναι.
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, αἶ κε λάβωμεν
 Ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει,
 Πᾶσαν χρυσεῖην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτὴν·
 Αὐτὰρ ἂπ' ὥμοισιν Διομήδεος ἵπποδάμοιο
- 195 Δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
 Εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἐλπομένην κεν Ἀχαιοὺς
 Αὐτορυχὶ νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκείων.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος. — Νεμέσησε δὲ πότνια Ἥρη,
 Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλίλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·
- 200 Καὶ ἦα Ποσειδάωνα, μέγαν θεὸν, ἀντίον ἤδα·
 Ὡ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδὲ νῦ σοὶ περ
 Ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός·
 Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλλάκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα· σὺ δὲ σφισι βούλεο νίκην.
- 205 Εἵπερ γάρ κ' ἐθέλοισιν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοί,
 Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυνέμεν εὐρύσopa Ζῆ-
 Ν', αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἰδῇ.
 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κρείων ἔννοσίγαιος
 Ἥρη ἀπτοεπές, πῶϊον τὸν μῦθον ἔειπες!
- 210 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίῳ μάχεσθαι
 Ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ πολὺ φέρετός ἐστιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφος ἔεργεν,
 Πληῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
- 215 Εἰλομένων· εἴλει δὲ Θοῶν ἀτάλαντος Ἀρηΐ
 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 Καὶ νῦ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῃ νῆας εἵσας,
 Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
 Αὐτῷ ποιπνύσαντι, Θοῶς ὀτρύναι Ἀχαιοὺς.
- 220 Βῆ δ' εἶναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ·
 Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεύος μεγακῆτεϊ νῆϊ μελαίνῃ,
 Ἡ ῥ' ἐν μεσσήτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσθε·
 [Ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,
- 225 Ἡδ' ἐπ' Ἀχιλλεύος· τοὶ ῥ' ἔσχατα νῆας εἵσας
 Εἵρυσαν, ἠγορήε πλυννοὶ καὶ κάρτεϊ χειρῶν·]
 Ἡὔσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·

- Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί!
 Πῇ ἔβαν εὐχολαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
 220 Ἄς, ὅπότ' ἐν Ἀθήνῃ, κενεαυχέες ἡγοράσασθε,
 Ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραϊράων,
 Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφείας οἴνοιο,
 Τρώων ἄνθ' ἑκατόν τε διηκοσίῳ τε ἕκαστος
 Στήσεσθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιοί εἰμεν.
 225 [Ἐκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ.]
 Ζεῦ πάτερ, ἥ γὰρ τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλῆων
 Τῇδ' ἄτῃ ἄσασας, καὶ μιν μεγα κῦδος ἀπηύρας;
 Οὐ μὲν δὴ ποτέ φημι τεὸν περικαλλέα βωμόν
 Νηϊ πολυκλήϊδι παρελθέμεν, ἐνθαδὲ ἔρῳ.
 240 Ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημόν καὶ μηρί' ἔκηα,
 Ἰέμενος Τροίην εὐτείχεον ἔξαλαπάσαι.
 Ἀλλά, Ζεῦ, τίδε πέρ μοι ἐπικρήνηνον ἐέλδωρ·
 Αὐτοὺς δὴ περ ἕασσον ὑπεκφυγέειν καὶ ἄλυσαι,
 Μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 245 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
 Νεῦσε δὲ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 Νεβρόν ἔχοντι ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
 Πᾶρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ κάββαλε νεβρόν,
 250 Ἐνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ θέζεσκον Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις,
 Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Ἐνθ' οὕτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
 Εὖξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους,
 255 Τάφρου τ' ἐξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι·
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὃ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους·
 Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξεν
 Ὡμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 260 Ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοῦοι ἐπιειμένοι ἀλκὴν·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπᾶων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
 265 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων·
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος· αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
 Παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ' τιν' οἴστεύσας ἐν ὁμίλῳ
 270 Βεβλήκειν, ὃ μὲν αὐτῷ πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν,

Αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν, παῖς ὥς ὑπὸ μητέρα, δυσκεν
Εἰς Αἴανθ'· ὁ δὲ μιν σάκει κρύπτασκε φαιινῷ.

Ἐνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦκρος ἀμύμων ;
Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὅρμενον ἦδ' Ὀφελέστην,
275 Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
Καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον.
[Πάντας ἐπασσυντέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.]

Τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Τόξου ἅπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
280 Στῇ δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τεῦκρε, φίλῃ κεφαλῇ, Τελαμώνις, κοίρανε λαῶν,
Βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι,
Πατρὶ τε σῷ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα,
Καὶ σε, νόθον περ ἑόντα, κομίσσατο ὧ ἐνὶ οἴκῳ·
285 Τὸν, καὶ τηλόθ' ἑόντα, ἐὺκλείης ἐπίβησον.

Σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὥς καὶ τετελεσμένον ἔσται·
Αἶ κέν μοι δῶῃ Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη,
Ἴλιον ἐξαλαπάξαι ἐὺκτίμενον πτολίεθρον,
Πρῶτ' αὖ τοι μετ' ἐμὲ πρὸς βῆτιον ἐν χερσὶ θήσω,
290 Ἡ τρίποδ', ἥ δὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
Ἡ δὲ γυναῖξ', ἥ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων·
Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
Ὀτρύνεις ; οὐ μὲν τοι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν,
295 Παύομαι· ἄλλ' ἐξ οὗ προτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτούς,
Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεδυμένους ἄνδρας ἐναίρω.
Ὀκτὼ δὲ προέηκα τανυγλώχιν' οἰστούς,
Πάντες δ' ἐν χροῦ πῆχθεν Ἀρηϊθόων αἰζηῶν·
Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητήρα.

300 Ἡ ῥα, καὶ ἄλλον οἷστον ἀπὸ νευρῆφιν ἔαλλεν
Ἐκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δὲ ἔϊτο θυμός.
Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρθ'· ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,
ῥῶν ἐὺν Πριάμοιο, κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ·
Τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
305 Καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκνῦα θεῇσιν.
Μήκων δ' ὥς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ,
Καρπῷ βριθομένη νοτίῃσιν τε εἰαρινῇσιν·
Ὡς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πῆληκι βαρυνθέν.

Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷστον ἀπὸ νευρῆφιν ἔαλλεν
310 Ἐκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δὲ ἔϊτο θυμός.
Ἄλλ' ὄγε καὶ τόθ' ἄμαρτε· παρῆσφην γὰρ Ἀπόλλων·
Ἄλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἐκτορος ἡνιοχῆα,
Ἰέμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μαζόν·

- Ἦριπε δ' ἐξ ὀρέων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι
 315 Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασσε φρένας ἡνιόχοιο·
 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἄχνύμενός περ ἐταίρου·
 Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγὺς ἑόντα,
 Ἴππων ἥνι' ἐλεῖν· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
 320 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 Σμερδαλέα ἰάχων· ὃ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ·
 Βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δὲ ἐθυμὸς ἀνώγει.
 Ἦτοι ὃ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν οὔσιόν,
 Θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἐκτωρ
 325 Αὐερόντα, παρ' ὤμον, ὅθι κληῖς ἀποέργει
 Αὐχένα τε στήθός τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
 Τῇ δ' ἐπὶ οἷ μεμαῶτα βύαλεν λίθῳ ὀκρίοντι·
 Ῥῆξε δὲ οἱ νευρὴν· νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ·
 Στῆ δὲ γυνὺς ἐριπών, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 330 Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
 Ἀλλὰ θέων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δῶα ἐρήρες ἐταῖροι,
 Μηκιστεύς, Ἐχίοιο παῖς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρεὰ στενάχοντα.
 335 Ἄψ δ' αὐτίς Τρώεσσι· Ὀλύμπιος ἐν μένος ὤρσεν·
 Οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθεῖης ὥσαν Ἀχαιοὺς·
 Ἐκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένει βλεμεαίνων.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἢ ἐλέοντος
 Ἀπτήται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
 340 Ἰσχία τε γλουτούς τε, ἐλίσσόμενόν τε δοκεύει·
 Ὡς Ἐκτωρ ὥπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 Αἰὲν ἀποκτεῖνον τὸν ὀπίσταν· οἱ δ' ἐφέβοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
 Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμην Τρώων ὑπὸ χερσὶν·
 345 Οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
 Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
 Ἐκτωρ δ' ἀμφιπεριστροφά καλλίτριχας ἵππους,
 Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολοιοῦ Ἄρης.
 350 Τοὺς δὲ ἰδοῦς ἐλέησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῦν
 Ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ', ὕστατίον περ;
 Οἱ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται
 355 Ἄνδρὸς ἐνὸς ῥιπῇ· ὃ δὲ μαινεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς
 Ἐκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.

- Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεῶ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Καὶ λίην οὐτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
 360 Ἀλλὰ πατὴρ οὐμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῆσιν,
 Σχέτιλος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς·
 Οὐδὲ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις νιὸν
 Τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.
 Ἦτοι ὃ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 365 Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἦδε ἐνὶ φρεσὶ πενκαλίμησιν,
 Εὐτέ μιν εἰς Αἶδαο πυλάρταο προὔπεμψεν,
 Ἐξ Ἐρέβους ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Αἶδαο·
 Οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
 370 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς,
 Ἡ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου,
 Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ἔσται μάν, ὅτ' ἂν αὖτε φίλην Γλαυκῶπιδα εἶπῃ.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυς μώνυχας ἵππους,
 375 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ καταδῦσα Διὸς δόμον αἰγίοχοιο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα ἴδωμαι,
 Εἰ νῶϊ Πριάμοιο παῖς, κορυθαίολος ἔκτωρ,
 Γηθήσει προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
 Ἡ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἦδ' οἰωνούς
 380 Δημῶ καὶ σαρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 Ἡ μὲν ἐποιομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνιοι.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρυη Διὸς αἰγίοχοιο,
 385 Πέπλον μὲν κατέχευεν ἱανὸν πατὴρὸς ἐπ' οὔδει,
 Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
 Ἡ δὲ χιτῶν ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 Ἔς δ' ὄχρα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάζετο δ' ἔγχος
 390 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι σίτχας ἀνδρῶν
 Ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραὶ,
 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλύμπός τε,
 395 Ἥμιν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἦδ' ἐπιθεῖναι.
 Τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηγενεῖας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδῆθεν ἐπεὶ ἴδε, χώσας ἄρ' αἰνῶς·
 Ἴρι δ' ὠτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
 Βάσκει ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα ἄντην

- 400 Ἐρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοιδόμεθα πτόλεμόνδε
 Ὡδε γὰρ ἔξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Γυνώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους·
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατὰ θ' ἄρματα ἄξω·
 Οὐδὲ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς
 405 Ἐλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἃ κεν μάρπηται κεραυνός·
 Ὅφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται.
 Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
 Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,ττι νοήσω·
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελίονσα·
 410 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς μακρὸν Ὀλύμπον.
 Πρώτησιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχον Οὐλύμποιο
 Ἀντομένη κατέβηκε· Διὸς δὲ σφ' ἔννεπε μῦθον·
 Πῇ μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;
 Οὐκ ἔαα Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
 415 Ὡδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου παῖς, εἰ τελέει περ·
 Γυνώσκειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατὰ θ' ἄρματα ἄξειν·
 Οὐδὲ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς
 Ἐλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἃ κεν μάρπηται κεραυνός·
 420 Ὅφρ' εἰδῆς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σφ' πατρὶ μάχηαι.
 Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσίζεται, οὐδὲ χολοῦται·
 Αἰεὶ γάρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,ττι νοήσῃ·
 Ἀλλὰ σὺ γ', αἰνοτάτη, κύνον ἀδδείς, εἰ ἐτεόν γε
 Τολμήσεις Διὸς ἅντα πελώριον ἔγχος αἰεῖραι.
 425 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς' ἀπέβη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 Αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
 Νῶϊ ἔω Διὸς ἅντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.
 Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτῳ,
 430 Ὅς κε τύχῃ· κείνος δὲ, τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικάζετω, ὥς ἐπιεικές.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
 Τῆσιν δ' Ὡραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπησιν·
 435 Ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα.
 Αὐταὶ δὲ χρυσεόισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον
 Μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιμῆναι ἦτορ.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδῆθεν εὐτροχον ἄρμα καὶ ἵππους
 Οὐλύμπόνδε δίωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θῶκος.
 440 Τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἄρματα δ' ἄμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσας.
 Αὐτὸς δὲ χρυσεῖον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεὺς

- Ἔξετο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος.
 Αἶ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
 445 Ἥσθην, οὐδὲ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·
 Αὐτὰρ ὃ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 Τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
 Οὐ μὲν θὴν κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 Ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔδεσθε.
 450 Πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄπτοι,
 Οὐκ ἄν με τρεψείαν, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ.
 Σφῶϊν δὲ πρὶν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα,
 Πρὶν πόλεμόν τ' ἰδεῖν, πολέμοιό τε μέγμερα ἔργα.
 Ὡδὲ γὰρ ἐξερῶ, τὸ δὲ κεν τετελεσμένον ἦεν·
 455 Οὐκ ἄν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε κεραυνῷ,
 Ἀψ ἑς Ὀλυμπον ἵκεσθον, ἢν ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.
 Ὡς ἔφαθ'· αἶ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 Πλησίαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρῳείεσσι μεδέσθην.
 ἦτοι Ἀθηναίη ἀέων ἦν, οὐδὲ τι εἶπεν,
 460 Σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χόλος δὲ μιν ἄγχιος ἦρει·
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσηΐδα·
 Αἰνότετε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 Ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 465 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται.
 [Ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει,
 Ὡς μὴ πάντες ὀλῶνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.]
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 470 Ἡοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
 Ὀψεαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Ὀλλύντ' Ἀργείων πουλὺν στρατὸν αἰχμητῶν.
 Οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἔκτωρ,
 Πρὶν ὄρεθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 475 [Ἡματι τῷ, ὅτ' ἄν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχωνται,
 Στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.]
 Ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
 Χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἱκῇαι
 Γαίης καὶ πόντοιο, ἢν Ἰαπετός τε Κρόνος τε
 480 ἦμενοι, οὗτ' αὐγῆς Ἵπερόνοος Ἥελιοιο
 Τέρποντ', οὗτ' ἀνέμοισι, βαθυὺς δὲ τε Τάρταρος ἀμφὶς·
 Οὐδ' ἦν ἔνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὐ σεν ἔγωγε
 Σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὕτι προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
 485 Ἐν δ' ἔπεισ' Ὡχεανῷ λαμπρὸν φῶος ἡέλιοιο,

Ἐλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν.
 Τρωσὶν μὲν ῥ' ἀέκουσιν ἔδω φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
 Ἀσπαυίη, τρέλλιστος, ἐπήλυθε νύξ ἑρεβεννή.

Τρώων αὖτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἔκτωρ,

490 Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐπὶ δινῆεντι,
 Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος.
 Ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, μῦθον ἄκουον,
 Τὸν ῥ' Ἔκτωρ ἀγόρευε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 Ἐγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς

495 Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θῆε πόρκης·
 Τῷ ὄγ' ἐρεισάμενος ἔπεα Τρώεσσι μετήνδα·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἧδ' ἐπίκουροι,
 Νῦν ἐφάμην, νῆας τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ἄψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·

500 Ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἤλθε, τὸ νῦν ἐσάσσε μάλιστα
 Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· αὐτὰρ καλλίτριχας ἵππους
 Ἀυσαθ' ὑπὲξ ὀχέων, παρὰ δὲ σφισι βάλλετ' ἐδωδῆν·

505 Ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἱρία μῆλα
 Καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε,
 Σίτον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λίγεσθε·
 Ὡς κεν παννύχιοι μίσφ' ἡοῦς ἤριγενεῖς
 Καίωμεν πυρὰ πολλά, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκη·

510 Μῆπως καὶ διὰ νύκτα καρηχομόωντες Ἀχαιοὶ
 Φεύγειν ὁρμήσονται ἐπ' εὐρεῖα ἰῶτα θαλάσσης·
 Μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἔκχλοι·
 Ἄλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσση,
 Βλήμενος ἦ ἰῶ, ἦ ἔγχρ' ὀξυόεντι,

515 Νηὸς ἐπιθρώσκων· ἵνα τις στυγέησι καὶ ἄλλος,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα.
 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστν Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων,
 Παῖδας πρωθήβας, πολιοκροτάφους τε γέροντας
 Δίξασθαι περὶ ἄστν θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·

520 Θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἐκάστη
 Πῦρ μέγα καιόντων· φυλακὴ δὲ τις ἔμπεδος ἔστω,
 Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.
 Ὡδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὥς ἀγορεύω·
 Μῦθος δ' ὅς μὲν νῦν ὑγιής, εἰρημένος ἔστω·

525 Τὸν δ' ἡοῦς Τρώεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω.
 Εὐχομαι ἐλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν,
 Ἐξελάαν ἐνθ' εἰδε κύνας Κηρессиφορήτους.
 [Οὓς Κῆρες φορέουσι μελαινύων ἐπὶ ρηῶν.]

Ἄλλ' ἦτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάζομεν ἡμέας αὐτούς·

530 Πρωὶ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄζυν Ἄρηα.
Εἵσομαι, εἴ κέ μ' ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης
Πὰρ νηῶν πρὸς τείχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
Χαλκῶ δηώσας, ἕναρα βροτόεντα φέρωμαι.

535 Αὔριον ἦν ἀρετὴν διαείσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
Μείνῃ ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, ὅτω,
Κεῖνεται οὐτηθείς, πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,
Ἥελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς
Εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἡμᾶτα πάντα,

540 Τιοίμην δ', ὥς τίει Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
Ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργελοισιν.

Ὡς ἔκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες καλὰδῃσαν.

Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντιας,
Δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος·

545 Ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἵφια μῆλα
Καρπαλίμῳ· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
Σιτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.

[Ἐρδον δ' ἀθανάτοισι τελεέσσας ἑκατόμβας.

Κνίσσῃν δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω

550 Ἠδεῖαν· Τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες δατέοντο,
Οὐδ' ἔθελον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.]

Οἱ δὲ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολίμοιο γαφύρῃ
Εἶατο παννύχιοι· πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλά.

555 Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἄμφι σελήνην
Φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ·
[Ἐκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόονες ἄκροι,
Καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερβράγη ἄσπετος αἰθήρ,]
Πάντα δέ τ' εἶδεται ἄστρα· γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν·

560 Τόσσα μεσηγυῖ νεῶν ἡδὲ Ξάνθοιο ῥοάων,
Τρώων καιόντων, πυρὰ φαίνεται Ἴλιόθι πρό.
Χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· παρ δὲ ἑκάστῳ
Εἶατο πεντήκοντα, σέλα πυρὸς αἰθομένοιο.

Ἴπποι δὲ κρεῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
565 Ἔσταότες παρ' ὄχεσφιν, εὐθρόνον Ἠῶ μίμνον,

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ι.

Apud Achivos, et præterito discrimine perculsos, et instante conterritos, clam ab Agamemnone proceres convocantur, quibus rex consilium fugæ et properandæ per noctem navigationis indicit (1 - 28). A turpi incepto dehortantur eum Diomedes ac Nestor (29 - 78). Excubiæ locantur pro munimentis castrorum, in Agamemnonis tentorio cœna paratur proceribus, post cœnam sollicitè agitur de Achille placando et ad exercitum reducendo (79 - 113). Ipse Agamemno illi, si iracundiam suam publicæ necessitati remiserit, et intactam Briseïdem et eximium dona promittit (114 - 161). His cum conditionibus mittuntur viri a Nestore delecti, Phœnix, quem Achilli pater rectorem juventutis addiderat, Ajax major, Ulysses, duo caduceatores (162 - 184). Legatos amice excipit Achilles, sed eorum, quamvis accuratas, graves, blandas orationes et omnia Agamemnonis promissa adspernatur; præterea Phœnicem apud se retinet, cum eoque in patriam propediem se rediturum minatur (185 - 668). Ita postquam irritam legationem renunciârunt Ajax et Ulysses, graviter afflictos principes confirmat Diomedes, et ad pertinaciam pugnandi hortatur (669 - 713).

Π ρ ε σ β ε ί α π ρ ο ς Ἀ χ ι λ λ έ α . Δ ι τ α ί .

- ^α Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβον κρυόεντος ἱταίρῃ·
Πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
Ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
^β Βορέης καὶ Ζέφυρος, τότε θορήκηθεν ἄητον,
Ἐλθόντ' ἐξαιπίνης· ἄμυδις δέ τε κύμα κελαινὸν
Κορυθύνεται· πολλὸν δὲ παρὲς αἶλα φῦκος ἔχεναν·
Ὡς ἐδάϊζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Ἀτρεΐδης δ', ἄχρ' ἔτι μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
¹⁰ Φοῖτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων,
Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
Μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοισι πονεῖτο.

- Ἴζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἄν δ' Ἀγαμέμνων
 ἴστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
 15 Ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης ὄνοφερὸν χέει ὕδωρ·
 Ὡς ὁ βαρυστενάχων ἔπε· Ἀργείοισι μετηνύδα·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης αἴτη ἐνέδησε βαρεῖη·
 Σχέτλιος, ὅς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 20 Ἴλιον ἐκπέρασναι· εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καὶ με κελεύει
 Δυσκλῆα Ἀργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 Ὅς δὴ πολλῶν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα,
 25 Ἦδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ὥς ἂν ἐγὼν εἰπω, πειθώμεθα πάντες·
 Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σίωπῃ.
 30 Δὴν δ' ἄνεω ἦσαν τετιηότες υἱὲς Ἀχαιῶν·
 Ὅψε δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἀτρεΐδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
 Ἥ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μῆτι χολωθῆς.
 Ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσιν,
 35 Φᾶς ἔμην ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσας· Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες.
 Σοὶ δὲ διὰ νδῖχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 Σκήπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
 Ἀλκὴν δ' οὗτοι δῶκεν, ὅ,τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 40 Δαιμόνι, οὕτω που μάλα ἔλπει υἱᾶς Ἀχαιῶν
 Ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὥς ἀγορεύεις·
 Εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι,
 Ἔρχεο· πάρ τοι ὁδός, νῆες δὲ τοι ἄγχι θαλάσσης
 Ἑστῶσ', αἳ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλὰι.
 45 Ἄλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Εἰσόκε περ Τροίην διαπέρομεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰσόκε τέκμων
 Ἴλιον εὐρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν.
 50 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότης Νέστορ·
 Τυδείδη, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
 Καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλεν ἄριστος·
 55 Οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, ὅσσοι Ἀχαιοί,

- Οὐδὲ πάλιν ἐρέει· ἀτὰρ σὺ τέλος ἴκεο μύθων.
 Ἡ μὲν καὶ νέος ἔσσι, ἐμὸς δὲ καὶ παῖς εἴης
 Ὀπλότατος γενεῇφιν· ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
 Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 60 Ἀλλ' αἶγ', ἐγὼν, ὃς σέο γεραίτερος εὐχομαι εἶναι,
 Ἐξείπω, καὶ πάντα διῖξομαι· αὐδὲ κέ τίς μοι
 Μῦθον ἀτιμήσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκείνος,
 Ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίῳ, ὀκρυόεντος.
 65 Ἀλλ' ἦτοι τῶν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακτῆρας δὲ ἕκαστοι
 Λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τεύχεος ἐκτός.
 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,
 Αἰρείδῃ, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.
 70 Δαῖνυ δαῖτα γέρουσιν· ἔοικέ τοι, οὔτοι αἰεκές.
 Πλεῖσται τοι οἴνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
 Ἡμάτιαι Θορήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν·
 Πᾶσά τοι ἐσθ' ὑποδεξίῃ· πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.
 Πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσσαι, ὃς κεν ὠρίστην
 75 Βουλὴν βουλεύσῃ· μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιούς
 Ἑσθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δῆϊοι ἐγγύθι νηῶν
 Καίουσιν πυρὰ πολλὰ· τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;
 Νῦξ δ' ἦδ' ἡ διαφράσει στρατὸν ἡδ' αἰεσίει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίθοντο.
 80 Ἐκ δὲ φυλακτῆρας σὺν τεύχεσιν ἔσσεύοντο,
 Ἀμφὶ τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,
 Ἡδ' ἄμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, υἱὰς Ἀφροῆς,
 Ἀμφὶ τε Μηριόνην, Ἀφαρῆά τε Δηέπυρόν τε,
 Ἡδ' ἄμφι Κρείοντος νιόν, Ἀνκομήδεα διόν.
 85 Ἐπὶ ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἑκάστω
 Κούροι ἅμα στείχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες·
 Καδ δὲ μέσον τάφρου καὶ τεύχεος ἕζον ἰόντες·
 Ἐνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος.
 Αἰρείδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν
 90 Ἐς κλισίην, παρὰ δὲ σφι τίθει μενοικία δαῖτα.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειδάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητὸς ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 Νέστωρ, οὗ καὶ προσθεν ὠρίστη φαίνετο βουλή·
 95 Ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Αἰρείδῃ κύνιδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγᾶμεμνον,
 Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι· σὺνεκα πολλῶν
 Λαῶν ἔσσι ἄναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν

- Σκῆπτρόν τ' ἡδὲ θήμιστας, ἵνα σφίσι βουλευήσθαι.
 100 Τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἡδ' ἐπακούσαι,
 Κρητῆναι δὲ καὶ ἄλλω, ὅτ' ἂν τινα θυμὸς ἀνώγῃ
 Εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεται, ὅ,τι κεν ἄρχῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,
 105 Οἷον ἐγὼ νοέω, ἡμὲν πάλαι, ἡδ' ἔτι καὶ νῦν,
 Ἐξέτι τοῦ ὅτε, Διογενὲς Βρισηΐδα κούρην
 Χωομένον Ἀχιλλῆος ἔβης κλισίῃθεν ἀπούρας·
 Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γάρ τοι ἔγωγε
 Πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σφ' μεγαλήτορι θυμῷ
 110 Εἶξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
 Ἠτέρησας· ἐλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπείθωμεν
 Δωροισίν τ' ἀγανοῖσιν, ἔπεσσί τε μελιχλίοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 115 ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.
 Ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι! ἀντί νυ πολλῶν
 Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·
 Ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, φρεσὶ λευγαλέησι πιθήσας,
 120 Ἄψ' ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπέρεισι ἄποινα.
 ῥμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω·
 Ἐπὶ ἄπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 Αἰθωνας δὲ λέβητας εἰλκοσι, δῶδεκα δ' ἵππους
 Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 125 Οὐ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ὃς τόσσα γένοιτο,
 Οὐδὲ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 Ὅσσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
 Δώσω δ' ἐπὶ γυναικάς, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλεν αὐτὸς,
 130 Ἐξελόμην, αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
 Τὰς μὲν οἳ δώσω, μετὰ δ' ἕσσεται, ἣν τότε ἀπηύρων,
 Κούρην Βρισηΐδος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι,
 Μῆποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἡδὲ μιγῆναι,
 Ἥ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἡδὲ γυναικῶν.
 135 Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δὲ κεν αὖτε
 Ἄστν μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξει,
 Νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νησάσθω,
 Εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα λῆϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναικάς εἰλκοσιν αὐτὸς ἐλέσθω,
 140 Αἷ κα μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
 Εἰ δὲ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὔθαρ ἀρούρης

- Γαμβρός κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἴσον Ὀρίστη,
 Ὃς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 Τρεῖς δέ μοι εἰσι θυγάτρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπῆκτῳ,
 145 Χρυσόθემις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 Τάων ἦν κ' ἐθέλῃσι, φίλῃν ἀνάεδνον ἀγέσθω
 Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μέλεια θώσω
 Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἔῃ ἐπέδωκε θυγατρὶ.
 Ἐπὶ δέ οἱ θώσω εὐναιόμενα πτολιθρα,
 150 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἰρήν ποιήεσσαν,
 Φηράς τε ζαθείας ἦδ' Ἀνθείαν βαθυύλειμον,
 Καλὴν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 Πᾶσαι δ' ἔγγυς ἀλός· νείαται Πύλου ἡμαθόεντος·
 Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηγες, πολυβοῦται,
 155 Οἱ κέ εἰ δωτίνῃσι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν,
 Καὶ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
 Ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 Δμηθήτω! Αἶδης τοι ἀμείλιχος ἦδ' ἀδάμαστος·
 Τοῦνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἐχθιστος ἀπάντων·
 160 Καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσσοι βασιλεύτερός εἰμι,
 Ἦδ' ὅσσοι γενεῇ προγενέστερος εὐχομαι εἶναι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Δῶρα μὲν οὐκέτ' ὄνοστα διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι·
 165 Ἄλλ' ἄγετε, κλητοὺς δερύνομεν, οἳ κε τάχιστα
 Ἐλθῶσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
 Εἰ δ', ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι· οἱ δὲ πιθέσθων.
 Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα, Διὶ φίλος, ἤγησάσθω·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ διός Ὀδυσσεύς·
 170 Κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἄμ' ἐπέσθων.
 Φέрте δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαι τε κέλεισθε,
 Ὅφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἶ κ' ἐλέγη.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδόντα μῦθον ἔειπεν.
 Αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν,
 175 Κοῦροι δὲ κρητήρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 Νώμῃσαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπὶόν θ', ὅσον ἤθελε θυμός,
 Ὠρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο.
 Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 180 Δενδύλλων ἐς ἑκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
 Πειρᾶν, ὥς πεπύθοιεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τῷ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Πολλὰ μάλ' εὐχομένῳ γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ,
 Ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.

- 186 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἐκίσθην
 Τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
 Καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν.
 Τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἡετίωνος ὀλέσσας.
 Τῇ ὄγε θυμὸν ἔτερεπεν, αἶδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
- 190 Πάτροκλος δὲ οἱ οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ,
 Λέγμενος Αἰακίδην, ὅποτε λήξειεν αἰδῶν.
 Τῷ δὲ βάτην προτέρῳ, ἡγῆτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς.
 Στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἔδος, ἔνθα θάσασσεν.
- 196 Ὡς δ' αὖτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φῶτας, ἀνέστη.
 Τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Χαίρετον· ἦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον! ἦ τι μάλα χρεώ
 Οἷ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστων.
 Ὡς ἄρα φωνήσας προτέρῳ ἄγα δῖος Ἀχιλλεύς,
- 200 Εἶσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν·
 Αἴψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἑόντα·
 Μελίονα δὴ κρητῆρα, Μενoitίου νιέ, καθίστα·
 Ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἐντυνον ἐκάστω.
 Οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.
- 206 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπεῖθεθ' ἐταῖρῳ.
 Αὐτὰρ ὄγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 Ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄϊος καὶ πλοῖνος αἰγός.
 Ἐν δὲ σὺς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.
 Τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς·
- 210 Καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἅμφ' ὀβελόισιν ἔπειρεν·
 Πῦρ δὲ Μενoitιάδης δαῖεν μέγα, ἰσόθεος φῶς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλὸς ἐμαράνθη,
 Ἀνθρακίην στορέσας, ὀβελούς ἐφύπερθε τάνυσσεν·
 Πάσσε δ' ἄλὸς θείοιο, κρατεντάων ἐπαείρας.
- 215 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὥπτησε, καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχευεν,
 Πάτροκλος μὲν σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ,
 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτὸς δ' ἀντίον ἔξεν Ὀδυσσεύος θείοιο,
 Τόλχου τοῦ ἐτέροιο· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
- 220 Πάτροκλον, ὃν ἐταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνειράθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Νεῦσ' Αἴας Φοῖνικι· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
 Πλησάμενος δ' οἶνοιο δέπας, δεῖδεκτ' Ἀχιλλῆα·
- 226 Χαῖρ', Ἀχιλεῦ! δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
 Ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Ἡδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ

- Δαίνυσθ'· ἄλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν·
 Ἄλλὰ λίην μέγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰσορόωντες,
 230 Δείδωμεν· ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι
 Νῆας εὖσσέλμους, εἰ μὴ σύγῃ δύσεαι ἄλκῃν.
 Ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὐλὴν ἔθεντο
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλητοὶ τ' ἐπίκουροι,
 Κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶν
 235 Σχήσεσθ', ἄλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσείσθαι.
 Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
 Ἀστράπτει· Ἐκτωρ δὲ μέγα σθένει βλεμεαίνων
 Μαίνεται ἐκπάγλως, πῖσυνος Διὸς, οὐδέ τι τλει
 Ἀνέρας, οὐδὲ θεοῦς· κρατερὴν δὲ ἐλύσσα δίδυκεν.
 240 Ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἡῶ διαν·
 Στεῦνται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
 Αὐτὰς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Δηλώσειν παρὰ τῇσιν, ὄρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
 Ταῦτ' αἰνῶς δειδοικα κατὰ φρένα, μὴ οἱ ἀπειλὰς
 245 Ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἰσιμον εἴη
 Φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος ἵποβοτόιο.
 Ἄλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὧσέ περ, νίης Ἀχαιῶν
 Τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρῶων ὀρυμαγδοῦ.
 Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδέ τι μῆχος
 250 Ρεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Φράζευ, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἡμαρ.
 Ὡ πέπον, ἣ μὲν σολύγῃ πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
 Ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίλης Ἀγαμέμνονι πέμπεν·
 Τεκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἡρῇ
 255 Δώσουσ', αἶψ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
 Ἰσχεῖν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
 Ληγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μάλλον
 Τίωσ' Ἀργείων ἡμῖν νέοι ἢ δὲ γέροντες.
 Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθαι. ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν
 260 Παύς, ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα! σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 Ἄξια δῶρα δίδωσι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 Εἰ δέ, σὺ μὲν μεν ἄκουσον, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω,
 Ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
 Ἐπὶ ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 265 Αἶθωνας δὲ λέβητας ἐέλοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 Οὐ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ὃς τόσσα γένοιτο,
 Οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 Ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 270 Δώσει δ' ἐπὶ γυναικάς, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,

- Λαοβίδαας, ἄς, ὅτε Λαίβον ἐνυκτιμένην ἔλες αὐτός,
 Ἐξέλεθ', αἱ τότε κάλλι ἐνέκων φύλα γυναικῶν.
 Τὰς μέντοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσεται, ἦν τότ' ἀπηύρα
 Κούρην Βρισηός· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμείται,
 275 Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἥδὲ μιγῆναι,
 Ἥ θέμις ἐστίν, ἀναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν.
 Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτὰ
 Ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξαι,
 Νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι,
 280 Εἰσελθάν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλίκουσιν αὐτὸς ἰέσθαι,
 Αἱ κε μετ' Ἀργεῖν Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
 Εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐθαρ ἀρούρης,
 Γαμβρός κεν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἴσον Ὀρέστη,
 285 Ὃς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλλῇ ἐνὶ πολλῇ.
 Τρεῖς δέ οἱ εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπῆκτῳ,
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 Τάων ἦν κ' ἐθέλησθαι, φίλην ἀνάεδνον ἄγεσθαι
 Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὃ δ' αὐτ' ἐπὶ μείλια δώσει
 290 Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἔη ἐπέδωκε θυγατρὶ.
 Ἑπτὰ δέ τοι δώσει εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἰρὴν ποιήσασαν,
 Φηράς τε ζαθείας ἥδ' Ἀνθείαν βαθύλειμον,
 Καλήν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελοεσσαν.
 295 Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἄλός, νέεσθαι Πύλου ἡμαθόεντος·
 Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυῤῥήγνες, πολυβοῦται,
 Οἷ κέ σε δωτίνησι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν,
 Καὶ τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελείουσι θέμιστας.
 Ταῦτά κέ τοι τελείσειε, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 300 Εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον,
 Αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς
 Τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατὸν, οἷ σε, θεὸν ὥς,
 Τίσουσ'· ἥ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
 Νῦν γάρ χ' Ἔκτορ' ἔλοισ, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθαι,
 305 Αὖσσαν ἔχων ὀλοήν· ἐπεὶ οὐτὶνά φησιν ὁμοῖον
 Οἱ ἔμεναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποσιπεῖν,
 310 Ἦπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὥς τετελεσμένον ἔσται·
 Ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
 Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Αἴδαο πύλῃσιν,
 Ὃς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.

- Ἀντάρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
 315 Οὐτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἶω,
 Οὐτ' ἄλλους Δαναούς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 Μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεῖ.
 Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
 Ἐν δέ ἱη τιμῇ ἡμὲν κακός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός·
 320 Κάτθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτε πολλὰ ἐοργῶς.
 Οὐδὲ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
 Ὡς δ' ὄρνις ἀπτήσι νεοσσοῖσι προφέρεισιν
 Μάστιγαν, ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ·
 325 Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας ἱανον,
 Ἡμᾶτα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
 Ἀνδράσι μαρνάμενος ὄαρων ἔνεκα σφετεράων.
 Δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
 Πεζὸς δ' ἑνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
 330 Τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 Ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
 Ἀτρεΐδῃ· ὃ δ' ὅπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῇσιν,
 Δεξιόμενος, διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 Ἄλλα δ' ἄριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσιν·
 335 Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κείται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 Εἵλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων
 Τερπείσθω. τί δέ δι' ἐπολεμίζεσθαι Τρῶεσσιν
 Ἀργείοις; τί δέ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγέλας
 Ἀτρεΐδης; ἢ οὐχ' Ἑλένης ἔνεκ' ἡὔκόμοιο;
 340 Ἡ μούνοι φιλέουσ' ἄλόχους μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 Τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κήδεται· Ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
 Ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτητὴν περ ἑοῦσαν.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἵλετο, καὶ μ' ἀπάτησεν,
 345 Μὴ μὲν πειράτω, εὖ εἰδότες· οὐδὲ με πείσει.
 Ἄλλ', Ὀδυσσεῦ, σὺν σοὶ τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν
 Φραζέσθω, νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ.
 Ἡ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμῷ,
 Καὶ δὴ τείχος ἔφειμε, καὶ ἤλυσε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 350 Εὐρεΐαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς δύναται σθένος Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο
 Ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολεμίζον,
 Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἑκτωρ,
 Ἄλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν·
 355 Ἐνθά ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δέ μεν ἔκφυγεν ὁρμὴν
 Νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζεμεν Ἑκτορι δίω,

- Αὔριον ἱρὰ Διὶ ρέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 Νηήσας εὐ νῆας, ἐπὴν ἄλαδε προερύσσω,
 Ὅψαι, ἣν ἐθέλῃσθα, καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 360 Ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
 Νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας.
 Εἰ δέ κεν εὐπλοίην δῶῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἡματί κε τριτάτῃ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 Ἔστι δέ μοι μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρῳ.
 365 Ἄλλον δ' ἐνθ' ἐνδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἱερὸν θρόν,
 Ἡδὲ γυναῖκας εὐζώνους, πολίων τε σιδήρον
 Ἄξομαι, ἅσ' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν,
 Αὐτὶς ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης. — τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω,
 370 Ἀμφαδόν· ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί,
 Εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἑξαπατήσιν,
 Αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμέρος! — οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 Τετλαῖη, κύνεός περ ἐὼν, εἰς ὧπα ἰδέσθαι.
 Οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον.
 375 Ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἥλιτεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὐτὶς
 Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἄλλῃς δέ οἱ! ἀλλὰ ἔκκηλος
 Ἐρῳέτω· ἐκ γὰρ εὐ φρένας εἴλετο μητίετα Ζεὺς.
 Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.
 Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη,
 380 Ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστί, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο.
 Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται.
 Αἰθ' ἐκατόμυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἐκάστην
 Ἀνέρες ἔξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν.
 385 Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
 Οὐδέ κεν ὥς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει Ἀγαμέμνων,
 Πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λῶβην.
 Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Οὐδ' εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
 390 Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι,
 Οὐδέ μιν ὥς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
 Ὅστις οἱ τ' ἐπέοικε, καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν.
 Ἦν γὰρ δὴ με σώσει θεοὶ καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι,
 Πηλεὺς θῆν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
 395 Πολλὰ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἂν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 Κούραι ἀριστήων, οἵτε πτολίεθρα ῥύονται.
 Τάων ἦν κ' ἐθέλωμι, φίλῃν ποιήσομ' ἄκοιτιν.
 Ἐνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 Γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκνύαν ἄκοιτιν,

- 400 Κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκτίσαστο Πηλεὺς.
 Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἴλιον ἐκτίσθαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον,
 Τῷ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἔλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν·
 Οὐδ' ὅσα λαΐνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει,
 425 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνι πετρῆεσσι.
 Λήιστοι μὲν γάρ τε βόες καὶ ἵφια μῆλα,
 Κτητοὶ δὲ τρίποδες τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·
 Ἄνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἔλθεῖν οὔτε λείσθη,
 Οὐθ' ἔλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 440 Μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα,
 Διχθαδίας Κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε.
 Εἰ μὲν κ' αὐθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
 ὦλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἀφθιτον ἔσται·
 Εἰ δὲ κεν οἴκαδ' ἴκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 445 ὦλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν
 ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.
 Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησάμην,
 Οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆϊτε τέκμωρ
 Πίου αἰπεινῆς· μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 470 Χεῖρα ἐὼν ὑπερῆχε, τεθαρσύνεασι δὲ λαοί.
 Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες, ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 Ἀγγελίην ἀπόφασθε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων·
 Ὅφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
 Ἥ κέ σφιν νῆας τε σόη καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
 495 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆς· ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη,
 Ἦν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομνησίαντος.
 Φοῖνιξ δ' αὐθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθῆτω,
 Ὅφρα μοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 Αὔριον, ἣν ἐθέλησιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄσω.
 510 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
 Ὅψε δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 Δάκρυ' ἀναπρήσας· περὶ γὰρ δις νηυσὶν Ἀχαιῶν·
 Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, παῖδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 535 Βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσιν
 Πῦρ ἐθέλεις αἰδηλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ
 Πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, αὐθι λιποῖμην
 Οἶος; — σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς
 Ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν
 560 Νῆπιον, οὐπω εἰδόθ' ὁμοίου πολέμοιο,
 Οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν.
 Τοῦνεκά με προέηκε, διδασκόμεναι τάδε πάντα,

- Μύθων τε δητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.
 Ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι
 445 Λείπεσθ', οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίῃ θεὸς αὐτός,
 Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώνοντα,
 Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
 Φεύγον νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο.
 Ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο.
 450 Τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
 Μητέρ' ἐμήν· ἥ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων,
 Παλλακίδι προμιγῆναι, ἔν' ἐχθήρειε γέροντα.
 Τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατὴρ δ' ἐμὸς ἀντίκ' οἷσθαι,
 Πολλὰ κατηγᾶτο, στυγεράς δ' ἐπεκένκλει Ἐριννῆς,
 455 Μῆποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν,
 Ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινή Περγασφόνεια.
 Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξὺ χαλκῷ.
 Ἀλλὰ τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὃς ἔ' ἐνὶ θυμῷ
 460 Δῆμου θῆκε φάτιν καὶ ὀνειδέα πόλλ' ἀνθρώπων.
 Ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
 Ἐνθ' ἐμοὶ οὐκέτι ἅμπαν ἐρητύει· ἐν φρεσὶ θυμός,
 Πατρὸς χωομένοιο, κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι.
 Ἡ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἑόντες
 465 Αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτουν ἐν μεγάροισιν.
 Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλλποδας ἑλικας βοῦς
 Ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ
 Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαίστοιο.
 Πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γεροντος.
 470 Εἰνάνυχες δὲ μοι ἄμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἱκον·
 Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
 Πῦρ, ἔτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,
 Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νῦξ ἑρεβεννή,
 475 Καὶ τότε ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκνῶς ἀραρυίας
 Ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθυρον ἐρκλον αὐλῆς
 Ῥεῖα, λαθὼν φύλακάς τ' ἄνδρας δμῳάς τε γυναῖκας.
 Φεύγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐσυχόροιο,
 Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μῆλων,
 480 Ἐς Πηλῆα ἀναχθ'· ὃ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο,
 Καὶ με φίλησ', ὥσει τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ
 Μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν.
 Καὶ μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὥπασε λαόν·
 Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσω.
 485 Καὶ σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπιείκει· Ἀχιλλεῦ,

- Ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐθέλειςκες ἄμ' ἄλλω
 Οὐτ' ἐς δαῖτ' ἵναι, οὐτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
 Ὅφρου τ' ἄσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχών·
 490 Πολλάκι μοι κατέδυσσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
 Οἶνον, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
 Ὡς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
 Τὰ φρονέων, ὃ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον·
 Ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 495 Ποιεῦμην, ἵνα μοὶ ποτ' αἰκία λοιγὸν ἀμύνῃς.
 Ἄλλ', Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδὲ τί σε χρή
 Νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
 Τῶνπερ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 Καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσιν,
 500 Λοιβῇ τε κνίσσῃ τε, παρατρωπῶσ' ἀνθρώποι
 Λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῇ καὶ ἁμάρτη.
 Καὶ γάρ τε Λιταὶ εἰσι Διὸς κούραι μεγάλοιο,
 Χωλαὶ τε ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῷ·
 Αἱ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἀτῆς ἀλέγουσι κιοῦσαι.
 505 Ἡ δ' Ἀτὴ σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος· οὐνεκα πάσας
 Πολλὸν ὑπεκπροθίει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 Βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακίονται ὀπίσσω.
 Ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κόρας Διὸς ἄσπον ἰούσας,
 Τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν, καὶ τ' ἔκλυνον εὐδαμένοιο·
 510 Ὅς δὲ κ' ἀνήνεται, καὶ τε στερεῶς ἀποείπῃ,
 Λισσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι,
 Τῷ Ἀτὴν ἄμ' ἔπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 Ἄλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεσθαι
 Τιμὴν, ἣτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
 515 Εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὀπισθ' ὀνομάζοι
 Ἀτρείδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαῖνοι,
 Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀποφύλιναντι κελόιμην
 Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέουσί περ ἔμπης·
 Νῦν δ' ἅμα τ' ἀντίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὀπισθεν ὑπέστη,
 520 Ἄνδρας δὲ λισαίσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους,
 Κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκόν, οἷτε σοὶ αὐτῷ
 Φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξης,
 Μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νημεσσητὸν κεχολῶσθαι.
 Οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπενθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
 525 Ἡρώων, ὅτε κεν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
 Δωρητοὶ τε πέλοντο, παραρρήτοί τ' ἐπέεσσιν.
 Μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε,
 Ὡς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν.

- Κουρήτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
 330 Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραννῆς·
 Κουρήτες δέ, διαπραθέειν μεμαῶτες Ἀρηϊ.
 Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἀρτεμις ὤρσεν,
 Χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῶ ἄλωῃς
 335 Οἶνεὺς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας·
 Οἷη δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 ἥ λάθεται, ἥ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 ἥ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα,
 ὤρσεν ἐπὶ χλοῦνην σὺν ἄγριον, ἀργιόδοντα,
 340 Ὃς κακὰ πόλλ' ἐρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἁλῶν·
 Πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ,
 Αὐτῆσιν ῥίξῃσι καὶ αὐτοῖς ἀνθεσι μῆλων.
 Τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
 Πολλέων ἐκ πολλῶν θηρήτορας ἄνδρας ἀγέρας
 345 Καὶ κύνας· οὐ μὲν γὰρ κ' ἐδάμη πᾶνροισι βροτοῖσιν·
 Τόσσος ἦν, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.
 ἥ δ' ἄμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτὴν,
 Ἀμφὶ σὺδὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήνenti,
 Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 350 Ὅφρα μὲν οὖν Μελέαγρος Ἀρηϊφίλος πολέμιζεν,
 Τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύναντο
 Τέλχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πολέες περ ἔοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδν χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων
 Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων·
 355 Ἦτοι ὃ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χυόμενος κῆρ,
 Κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,
 Κούρῃ Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐνήνης,
 Ἰδεὼ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
 Τῶν τότε — καὶ ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἴλετο τόξον
 360 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης·
 Τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 Μήτηρ, Ἀλκυόνος πολυτενθεὸς οἶτον ἔχουσα,
 Κλαῖ', ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνῆρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων —
 365 Τῇ ὅγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγέα πέσσων,
 Ἐξ ἄρῃων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ ῥα θεοῖσιν
 Πόλλ' ἄχεονσ' ἤρᾱτο κασιγνήτοιο φόνοιο·
 Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἄλοια,
 Κικλήσκουσ' Αἶδην καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν,
 370 Πρόχην καθεζομένην, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
 Παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐρινὺς

- Ἐκλυεν ἐξ Ἑρέβουσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα·
 Τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὄμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει,
 Πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 575 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους,
 Ἐξελθεῖν καὶ ἀμύναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον.
 Ὀππόθ' ἐπιότατον πεδῖον Καλυδῶνος ἐραννῆς,
 Ἐνθα μιν ἦνωγον τέμενος περικαλλῆς ἐλέσθαι,
 Πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἡμῖσιν, οἶνοπέδοιο,
 580 Ἡμῖσιν δέ, ψιλὴν ἄροσιν πεδῖοιο ταμέσθαι.
 Πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἰνεύς,
 Οὐδοῦ ἐπεμβεβαῶς ὑψηρεφές θαλάμοιο,
 Σείων κολλητὰς σανίδας, γουνούμενος υἱόν·
 Πολλὰ δὲ τόνγε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
 585 Ἑλλάισονθ'· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναινετο· πολλὰ δ' ἐταῖροι,
 Οἳ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἐπειθον,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
 Βαῖνον Κουρήτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ.
 590 Καὶ τότε δὴ Μελείαρον εὖζωνος παράκοιτις
 Λίσσεται ὀδυρομένη, καὶ οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
 Κηδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἀλφή·
 Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
 Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
 595 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
 Βῆ δ' ἰέναι, χροῖ δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανόωντα.
 Ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἡμαρ,
 Εἵξας ὧς θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἤμυνε καὶ οὕτως.
 600 Ἀλλὰ σὺ μὴ τοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδὲ σε δαίμων·
 Ἐνταῦθα τρέψεις, φίλος· κάκιον δὲ κεν εἴη,
 Νηυσὶν καιομένωνσιν ἀμυνέμεν· ἄλλ' ἐπὶ δώροισι
 Ἐρχεο· ἴσον γὰρ σε θεῶν τίσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δῆης,
 605 Οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσειαι, πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Φοῖνιξ, ἄττα γεραίε, Διοτρεφές, οὔτι με ταύτης
 Χρεὼ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴση,
 Ἥ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰς ὅκ' αὐτμῇ
 610 Ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Μή μοι σύγχχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων,
 Ἀτρεΐδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρεῖ
 Τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθῃαι φιλέοντι·

- 615 *Καλόν τοι σὺν ἔμοι τὸν κήδειν, ὃς κ' ἐμὲ κήδη.
Ἴσον ἔμοι βασιλευε, καὶ ἤμισυ μείροο τιμῆς.
Οὔτοι δ' ἀγγελέουσι, σὺ δ' αὐτόθι λίξο μένων
Εὐνῇ ἐνι μαλακῇ· ἅμα δ' ἡοῖ φαινομένηφιν
Φρασσόμεθ', ἥ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἥ κε μένωμεν.*
- 620 *Ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὄγ' ἐπ' ὄφρ' οὔσι νεῦσε σιωπῇ,
Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
Ἐκ κλισίης νόστοιο μεδολάτο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
Ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,*
- 625 *Ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκᾷ μῦθοιο τελευτῇ
Τῇδε γ' ὁδῷ κτανέσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
Χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ ἰόντα,
Οἳ που νῦν ἕεται ποτιδέγμενοι, αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
Ἀργίον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν·*
- 630 *Σχέτιλος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότῃτος ἐταίρων,
Τῆς, ἥ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίμεν ἔσοχον ἄλλων·
Νηλῆς! — καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φορῆος
Ποινὴν ἣ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·
Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐν δῆμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας·*
- 635 *Τοῦ δέ τ' ἐρῆτύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
Ποινὴν δεξαμένου. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
Οἴης. νῦν δέ τοι ἐπὶ παρὰλοχομεν ἔσοχ' ἀρίστας,
Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι· σὺ δ' ἴλαον ἔνθεο θυμόν,*
- 640 *Αἰδέσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπερώφιοι δὲ τοὶ εἵμεν
Πληθύνος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δὲ τοὶ ἔσοχον ἄλλων
Κῆδιστοὶ τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Αἴαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κολίρανε λαῶν,*
- 645 *Πάντα τί μοι κατὰ θυμόν ἐέλσω μυθήσασθαι·
Ἄλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὅππότε' ἐκείνων
Μνήσομαι, ὥς μ' ἀσυφῆλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
Αἰρείδης, ὥς εἰ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
Ἄλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·*
- 650 *Οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος,
Πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκίσθαι,
Κτείνοντ', Ἀργείους, κατὰ τε σμῦξαι πυρὶ νῆας.
Ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ*
- 655 *Ἐκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι οἶω.
Ὡς ἔφαθ'· σὶ δὲ ἕκαστος ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
Σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.*

Πάτροκλος δ' ἐτάρῳισι' ἰδὲ θμωῆσι κέλευσεν,
Φοίνικι στόρεσαι πυκινὸν λέχος ὅτι τάχιστα.

660 Αἶ δ' ἐπιπείθόμεναι στόρεσαν λέχος, ὥς ἐκέλευσεν,
Κωέα τε φῆγός τε, λίνιοι τε λεπτὸν ἄωτον.

Ἐνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο, καὶ Ἡῶ διὰν ἔμιμνεν.

Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐδε μυχῶ κλισίης εὐπήκτου.

Τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν,

665 Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρῃος.

Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· παρ δ' ἄρα καὶ τῷ

Ἴφρι ἔϋζωνος, τὴν οἱ πόρε δῖος Ἀχιλλεύς,

Σκῦρον ἐλὼν αἰπείαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδῳ γέγοντο,

670 Τοὺς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις νῖες Ἀχαιῶν

Δειδέχαι· ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδὼν, ἔκ τ' ἐρέοντο.

Πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Εἶπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.

Ἡ δ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ,

675 Ἡ ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτι ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,

Κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον

Πιμπλάνεται μένεος· σέ δ' ἀναίνεται ἡδὲ σὰ δῶρα.

680 Αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν,

Ὅππως κεν νῆας τε σόῃς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν.

Αὐτός δ' ἠπειλήσεν, ἅμ' ἡοῖ φαινομένην φιν

Νῆας ἐϋσσελμούς· ἀλλὰ δ' ἐλκόμεν ἄμφιελίσσας.

Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παρὰ μυνθῆσασθαι,

685 Οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆετ' ἐκ μῶρ

Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἐθεν εὐρύνοπα Ζεὺς

Χεῖρα ἐὼν ὑπερέσχε, τέθαρσέ· κασι δὲ λαοί.

Ὡς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οὔδε τὰδ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,

Αἴας καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω.

690 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο· ὥς γὰρ ἀνώγει,

Ὅφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται

Αὔριον, ἣν ἐθέλησιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξει.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

[Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.]

695 Δὴν δ' ἄνω ἦσαν τετιηότες νῖες Ἀχαιῶν.

Ὅψ' δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,

Μὴ ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα,

Μυρία δῶρα δίδους· ὁ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως.

700 Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγενορήσιν ἐνῆκας.

Ἄλλ' ἦτοι κείνον μὲν εἴσομεν, ἣ κεν ἔησιν,
 ἥ κε μένη· τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὅππότε κέν μιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ.

Ἄλλ' ἄγεθ'· ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, παιθώμεθα πάντες·

705 Νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ

Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῇ καλὴ βοδοδάκτυλος Ἥως,

Καρπαλλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους,

Ὀτρύναν· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.

710 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆης,

Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.

Καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·

Ἐνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Κ.

Agamemno insomnis cum fratre Menelao lectis evocant Nestorem et alios principum, cum iisque excubias ad fossam obeunt (1 - 193). Consilio ibi, ut in trepidis rebus, habito, mittunt speculatores in castra Trojana, Diomedem atque Ulysem (194 - 271). His aliquantum progressis præpes avis prosperum augurium affert (272 - 298). Eodem tempore Achivorum consilia exploratum prodierat Trojanus quidam, Dolo, Hectoris promissis incitatus, quem, ad navalia quum maxime tendentem, illi comprehendunt (299 - 381). Hic quum vitam sibi deprecatus, omnem situm castrorum, et, ubi Rhesus, rex Thracum, tenderet, indicavit, proditor a Diomede occiditur (382 - 464). Jam pergunt ad cubilia Rhesi, quem modo subvenisse cum insignibus equis audierant; et ipsum quidem cum duodecim sociis obtruncat Diomedes, equos avertit Ulysses (465 - 503). Heroës, a Minerva moniti, ne spe plura prædandi diutius morentur, dum Apollo Thraces et Trojanos excitat, salvi ad suos revertuntur (504 - 579).

Δ ο λ ώ ν ε ι α .

- 21 Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
 Εὐδὸν παννύχιοι, μαλακῶ δεδμημένοι ὕπνῳ·
 Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἵππος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὲν ὀρμαίνοντα.
- 5 Ὡς δ' οἷ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἡνκόμοιο,
 Τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθρόατον, ἧς χάλαζαν,
 Ἡ νιφετόν, ὅτε περ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
 Ἡ ποθὶ πολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
 Ὡς πυκνὴ ἐν στήθεσσιν ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων
- 10 Νειόθεν ἐκ κραδῆς· τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός.
 Ἦτοι οἷ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειεν,
 θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρό,
 Αἰλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὁμαδὸν τ' ἀνθρώπων.
 Ἀντάρ οἷ' ἐς νῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,

- 15 Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύνοντας ἔλκετο χαίτας
 Ἐψόθ' ἐόντι Διὶ· μέγα δ' ἔστανε κυδάλιμον κῆρ.
 Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηληϊὸν ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
 Εἴ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο,
- 20 Ἦτις ἀλεξίνακος πᾶσιν Λαπαοῖσι γένοιτο.
 Ὀρθωθείς δ' ἐνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 Ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφνοῖν ἐσάσατο δέρμα λέοντος,
 Αἰθωνος, μεγάλοιο, ποδηγεῖς· εἵλετο δ' ἔγχος.
- 25 Ὡς δ' αὐτως Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
 Ἔκνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφύλαττε, μῆτι πάθοισιν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ ἔθεν εἵνεκα πούλῦν ἐφ' ὕγρην
 Ἠλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 Παρδαλή μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ κάλυψεν
- 30 Ποικίλῃ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνῃν κεφαλῇφιν αἰέρας
 Θήκατο χαλκείην· δόρυ δ' εἵλετο χειρὶ παχείῃ.
 Βῆ δ' ἵμεν ἀνατήσων ὃν ἀδελφεόν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων ἦνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ.
 Τὸν δ' εὐρ' ἀμφ' ὥμοισι τιθήμενον ἔντεα καλά,
- 35 Νῆϊ πάρα πρυμνῇ· τῷ δ' ἀσπᾶσιος γένετ' ἐλθῶν.
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τίφθ' οὕτως, ἦ θεῖε, κορύσσειαι; ἦ τιν' ἐταίρων
 Ὀτρύνεις Τρῳέεσσιν ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δεῖδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
- 40 Ἄνδρας θυεμενέας σκοπιαζέμεν οἷος ἐπελθῶν
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπομειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Χρεῶ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, Διοτρεφές ὦ Μενέλαε,
 Κερδαλέης, ἥτις κεν ἐρύσσεται ἡδὲ σωΐση
- 45 Ἀργείους καὶ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρενῇ.
 Ἐκτορείοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν.
 Οὐ γάρ πω ἰδόμην, οὐδ' ἔκλυον ἀνδθήσαντος,
 Ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέρμερ' ἐπ' ἡματι μητίσασθαι,
 Ὅσος Ἐκτωρ ἔρρεξε, Διὶ φίλος, υἱας Ἀχαιῶν,
- 50 Αὐτως, οὔτε θεῶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.
 Ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν
 Δηθά τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιοίς.
 Ἄλλ' ἔθι νῦν, Αἰῶντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον,
 Ῥίμφα θεῶν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα διον
- 55 Εἰμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι· αἶ κ' ἐθέλῃσιν
 Ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἡδ' ἐπιτεῖλαι.
 Κεῖνῳ γάρ κε μάλιστα πιθοίατο· τοῖο γὰρ υἱὸς

Σημαίνει φυλάκεσαι, καὶ Ἰδομενῆος ὁπάων,
Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπετραπομέν γε μάλιστα.

80 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Πῶς γὰρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεται ἡδὲ καλεύεις;
Αὐθι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσὼκεν ἔλθῃς,
Ἢὲ θέω μετὰ σ' αὐτίς, ἐπὴν εὐ τοῖς ἐπιτέλλω;

Τὸν δ' αὖτα προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

65 Αὐθι μένειν, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοισιν
Ἐρχομένῳ· πολλὰ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κίλευθοι.
Φθέγγεο δ', ἥ κεν ἔησθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι,
Πατρόθεν ἐκ γανειῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
Πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.

70 Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα· ὧδέ πυν ἄμμιν
Ζεὺς ἐπὶ γενομένοισιν ἴει κακότητα βαρεῖαν.

Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὐ ἐπιτέλλας.

Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·

Τὸν δ' εὗρεν παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ,

75 Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντα ποικίλ' ἔκειτο,
Ἀσπίς καὶ δύο δοῦρε, φαεινὴ τε τρυφάλεια.

Πὰρ δὲ ζωστήρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραίος
Ζώννυθ', οἷ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο,
Λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρπε γῆραϊ λυγρῷ.

80 Ὀρθωθείς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαίρας,
Ἀτρείδην προσέειπε, καὶ ἐξερείνετο μύθῳ·

Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεται οἶος

Νύκτα δι' ὄρφναίην, ὅτε θ' εὐδονοί βροτοὶ ἄλλοι;

[Ἢέ τιν' αὐρῶαν δίκημενος, ἥ τιν' ἐταίρων;]

85 Φθέγγεο, μηδ' ἀκῶαν ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτει δέ σε χρεώ;

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

Γνώσσαι Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων

Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰσὼκ' αὐτμῇ

90 Ἐν στήθεσσι μένῃ, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.

Πλάζομαι ὧδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος

Ἰάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κῆδε' Ἀχαιῶν.

Δινῶς γὰρ Δαναῶν περιδεΐδια, οὐδέ μοι ἦτορ

Ἐμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτῃμαι· κραδίη δέ μοι ἔω

95 Στήθεϊον ἐκθρόσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.

Ἄλλ' εἴ τι δραινεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέγ' ὕπνος ἰκάνει·

Δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὄφρα ἴδωμεν,

Μὴ τοὶ μὲν καμιάτῳ ἀδδῃκότες ἡδὲ καὶ ὕπνω

Κοιμήσωνται, αἰτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.

100 Δυσμενεῖς δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵσται· οὐδέ τι ἴδμεν,

Μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.

- Τὸν δ' ἡμείβει ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδην κύνιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Οὐδ' ὅτην Ἑκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς
 105 ἔκτελεει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται· ἀλλὰ μιν οἶω
 Κῆδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
 Ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.
 Σοὶ δὲ μάλ' ἔφομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
 Ἡμὲν Τυδείδην δουρικλυτὸν ἦδ' Ὀδυσῆα,
 110 Ἡδ' Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος ἄλκιμον υἱόν.
 Ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν,
 Ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἴδομενῆα ἄνακτα·
 Τῶν γὰρ νῆες ἕασιν ἑκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.
 Ἀλλὰ φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
 115 Νεικίσω — εἴπερ μοι νεμεσήσεται — οὐδ' ἐπικεύσω,
 Ὡς εὖδει, σοὶ δ' οἶω ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.
 Νῦν ὄφρα μιν κατὰ πάντας ἀριστήας πονέεσθαι
 Λισσόμενος· χρεῖώ γάρ ἱκανεταὶ οὐκέτ' ἀνεκτός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 120 Ὡ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιάασθαι ἄνωγα·
 Πολλάκι γὰρ μεθιεῖς τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,
 Οὔτ' ὄκνω εἴκων, οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο,
 Ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδεγμένος ὁρμήν.
 Νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο, καὶ μοι ἐπέστη.
 125 Τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι, οὗς σὺ μεταλλᾷς.
 Ἀλλ' ἔομεν· κείνους δὲ κίχησόμεθα πρὸ πυλάων
 Ἐν φυλάκεσσ'· ἵνα γὰρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι.
 Τὸν δ' ἡμείβει ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Οὕτως οὔτις οἱ νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιθήσει
 130 Ἀργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικέεσσαν,
 Διπλῆν, ἐκταδίην, οὐλῇ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
 135 Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξὺ χαλκῷ·
 Βῆ δ' ἱέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιταίων.
 Πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 Ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Φθεγξάμενος· τὸν δ' αἰψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰσῆ,
 140 Ἐκ δ' ἤλθε κλισίης, καὶ σφείας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθε
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅ,τι δὴ χρεῖώ τόσον ἔκει;
 Τὸν δ' ἡμίχευ ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

- Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 145 Μὴ νεμέσῃ· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 Ἄλλ' ἔπεν, ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὄντ' ἐπίοικεν
 Βουλὰς βουλευεῖν, ἢ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.
 "Ὡς φάθ'· ὁ δὲ κλισίῃνδε κιὼν πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ποικίλον ἄμφ' ὥμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
 150 Βὰν δ' ἐπὶ Τυδείδῃν Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον
 Ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἄμφι δ' ἑταῖροι
 Εὐδον· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δὲ σφιν
 "Ὅρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
 Αἶμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διός. αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
 155 Εὐδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο φινὼν βοὸς ἀγραύλοιο·
 Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαινός.
 Τὸν παρσιὰς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Αἶψ' ποδὶ κινήσας, ὠτρυνέ τε, νείκεσά τ' ἄντην·
 "Ἐγρεο, Τυδείος υἱέ! τί πάννυχον ὕπνον ἄωτεις;
 160 Οὐκ αἶεις, ὥς Τρῶες ἐπὶ θρωσμοῖς πεδίοιο
 Εἵται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;
 "Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτιλός ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πόνου οὐποτε λήγεις.
 165 Οὐ γυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι νῆες Ἀχαιῶν,
 Οἳ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλῆων,
 Πάντῃ ἐποικόμενοι; σὺ δ' ἀμύχανός ἐσσι, γεραιέ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 170 Εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
 Καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποικόμενος καλέσειεν·
 Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρεὶώ βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 Νῦν γὰρ δὴ παντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς,
 Ἦ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ βιώναί.
 175 Ἄλλ' ἔθι νῦν, Αἴαντα ταχύν καὶ Φυλῆος υἱὸν
 Ἀστησον — σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος — εἴ μ' ἐλαιρεῖς.
 "Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἄμφ' ὥμοισιν ἐσάσατο δῆρμα λέοντος,
 Αἰῶνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἴλετο δ' ἔγχος.
 Βῆ δ' ἰέναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἦρως.
 180 Οἳ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
 Οὐδὲ μὲν εὐδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὖρον·
 Ἄλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἶατο πάντες.
 "Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ,
 Θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅστε καθ' ὕλην
 185 Ἐρχεται δι' ὄρεσφι· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
 Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν· ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν·

Ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάρουιν ὀλώλει,
 Νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν· πεδίωνδε γὰρ αἶε
 Τετράφαθ', ὅππότε' ἐπὶ Τρώων αἴοιεν ἰόντων.

190 Τοὺς δ' ὁ γέρον γήθησεν ἰδὼν, θάραυνέ τε μύθῳ·
 [Καὶ σφειας φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·]

Οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μηδέ τιν' ὕπνεος
 Αἰρεῖτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.

Ὡς εἰπὼν τάφροιο διέσσυτο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο

195 Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλῇν.

Τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς

Ἦισαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάσθαι.

Τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, ἐδριώοντο

Ἐν καθαροῖ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος

200 Πιπτόντων· ὅθεν αὐτοῖς ἀπειράπετ' ὄβριμος Ἐκτωρ,

Ὀλλύς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νῦς ἐκάλυψεν.

Ἐνθα καθεζόμενοι, ἔπει' ἄλληλοισι πίφανσκον.

Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπύθοιθ' ἐξ αὐτοῦ

205 Θυμῷ τολμήεντι, μετὰ Τρώας μεγαθύμονος

Ἐλθεῖν; εἴ τινά που δηῖων ἔλοι ἰσχατιόοντα,

Ἢ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,

Ἄσσοι τε μητιώοσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάασιν

Αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἧς πόλινδε

210 Ἀψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς.

Ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἅψ εἰς ἡμέας ἔλθοι

Ἀσκηθῆς· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη

Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ οἱ δόσις ἔσσειται ἰσθλή.

Ὅσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,

215 Τῶν πάντων οἱ ἕκαστος δῖν δώσουσι μέλαιναν,

Θῆλυν, ὑπόδῳρον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·

Αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·

220 Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ

Ἀνδρῶν δυσμενέων δύναι στρατὸν ἐγγὺς ἐόντων,

Τρώων· Ἄλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἅμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,

Μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται.

Σύν τε δὴ ἔρχομένῳ, καὶ τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν,

225 Ὅπως κέρδος ἔη· μούνος δ' εἵπερ τε νοήσῃ,

Ἀλλὰ τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτή δὲ τε μῆτις.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἔπεσθαι·

Ἦθελέτην Αἶαντε δῶω, θεράποντες Ἄρηος,

Ἦθελε Μηριόνης, μάλα δ' ἦθελε Νέστορος υἱός·

- 230 Ἡθελε δ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 Ἡθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδύναι ὁμίλον
 Τρώων· αἰεὶ γὰρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τυδείδῃ Διομήδῃ, ἐμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ,
 235 Τὸν μὲν δὴ ἑταρόν γ' αἰρήσειαι, ὅν κ' ἐθέλῃσθα,
 Φαινομένων τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμαᾶσι γε πολλοί.
 Μηδὲ σύγ', αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἀρείῳ
 Καλλέλπειν, σὺ δὲ χεῖρον ὁπάσσειαι, αἰδοῖ εἰκων,
 Ἐς γενεὴν ὀρόων, μεδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.
 240 Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Εἰ μὲν δὴ ἑταρόν γε κεύετέ μ' αὐτὸν ἐλίσσθαι,
 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
 Οὐ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 245 Ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δὲ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη;
 Τούτου γ' ἐσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰδομένοιο
 Ἀμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Τυδείδῃ, μήτ' ἄρ' με μάλ' αἶνεε, μήτε τι νείκει·
 250 Εἰδόσι γὰρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορευεῖς.
 Ἄλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νῦν ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠώς·
 Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρώχῃκεν δὲ πλώων νύξ,
 Τῶν δύο μοιράων, τρίτατ' ἔτι μοῖρα λείλειπται.
 Ὡς εἰπόνθ' ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.
 255 Τυδείδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασύμηδης
 Φάσγανον ἄμφηκες — τὸ δ' ἔον παρὰ νῆϊ λείλειπτο —
 Καὶ σάκος· ἄμφι δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν
 Ταυρεῖην, ἄφalon τε καὶ ἄλλοφον, ἧτε καταῖτυξ
 Κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζῶν.
 260 Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βίον ἠδὲ φαρέτρην,
 Καὶ ξίφος· ἄμφι δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν,
 Ῥινού ποιητήν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμάσιν
 Ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
 Ἀργιόδοντος υἱὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 265 Εὐ καὶ ἐπισταμένως· μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει.
 Τῇν γὰρ ποτ' ἐξ Ἑλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
 Ἐξέλειτ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·
 Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·
 Ἀμφιδάμας δὲ Μόλω δῶκε ξεινήιον εἶναι·
 270 Αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ὧ παιδὶ φορῆναι·
 Ἀπὸ τοῦτ' Ὀδυσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεθέισα.
 Τῷ δ' ἐπεὶ σὺν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,

- Βάν ῥ' ἵεναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους
 Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο
 275 Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 Νύκτα δι' ὀφθαίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἀκουσαν.
 Χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς, ἧρ᾽ αὖτο δ' Ἀθήνη·
 Κλυθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεὶ
 Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδὲ σε λήθω
 280 Κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστα με φίλαι, Ἀθήνη·
 Δὸς δὲ πύλιν ἐπὶ νῆας εὐκλείας ἀφικέσθαι,
 Ρέξαντας μέγα ἔργον, ὃ κα Τρῳέεσσι μελήσει.
 Δεύτερος αὖτ' ἧρ᾽ αὖτο βοήν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 285 Στείό μοι, ὥς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδεΐδῳ
 Ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει.
 Τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσσιπῶι λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοὺς·
 Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν
 Κεῖσ'· ἀτὰρ ἄψ ἀπιὼν μάλα μέμερα μήσατο ἔργα,
 290 Σὺν σοί, διὰ θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρίστης.
 Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε.
 Σοὶ δ' αὖ ἐγὰ ρέξω βούην ἥνιν, εὐρυμέτωπον,
 Ἀδμήτην, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἦγαγεν ἀνὴρ·
 Τήν τοι ἐγὼ ρέξω, χροῦσὸν κέρασιν περιχεύας.
 295 Ὡς ἔφην εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κόυρη μεγάλοιο,
 Βάν ῥ' ἴμεν, ὥστε λείοντε δύω, διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Ἄμ φόνον, ἄν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῳᾶς ἀγήνορας εἶασ' Ἐκτωρ
 300 Εὐδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
 Ὅσσοι ἔσαν Τρῳῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 Τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἡρτύνετο βουλὴν·
 Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν
 Δῶρῳ ἐπὶ μεγάλῳ; μισθὸς δὲ οἱ ἄρκιος ἔσται.
 305 Δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
 Οἳ κεν ἀριστοὶ ἔωσι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 Ὅστις καὶ τλαίῃ, οἳ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροίτο,
 Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
 Ἥε φυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τοπάρους περ,
 310 Ἥ ἤδη χεῖρεσσιν ὕφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
 Φύξιν βουλευούσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Νύκτα φυλασσεμέναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Ἦν δέ τις ἐν Τρῳέεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,
 315 Κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος·

Ὅς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδάρκης·

Αὐτὰρ ὁ μῦθος ἔην μετὰ πάντε κασιγνήτησιν.

Ὅς ἄρα τότε Τρῶσιν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπεν·

Ἑκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ

320 Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι.

Ἄλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχειο, καὶ μοι ὁμοσσον,

Ἡ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ

Δωσέμεν, οἱ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.

325 Τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἰμι διαμπερές, ὅφρ' ἂν ἴκωμαι

Νῆ' Ἀγαμέμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι

Βουλὰς βουλευέειν, ἧ φευγέμεν, ἧ μάχεσθαι.

Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε, καὶ οἱ ὁμοσσαν·

Ἰστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδονπος πόσις Ἥρης,

330 Μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος

Τρῶων· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐεσθαι.

Ὡς φάτο, καὶ ῥ' ἐπιόφκον ἐπάμοσε· τὸν δ' ὀρόθυνεν.

Αὐτίκα δ' ἄμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα·

Ἔσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο,

335 Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην· ἔλε δ' ὄξυν ἄκοντα·

Βῆ δ' ἵεναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν

Ἐλθῶν ἐκ νηῶν ἄψ Ἑκτορι μῦθον ἀποΐσειν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὄμιλον,

Βῆ ῥ' ἂν ὁδὸν μεμαώς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα

340 Διογενῆς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·

Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ,

Οὐκ οἶδ', ἧ νήεσσιν ἐπισκοπος ἡμετέρησιν,

Ἡ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηῶτων.

Ἄλλ' ἐώμην μιν πρῶτα παρεξελθεῖν παδλοιο

345 Τυτθόν· ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἔλοιμεν

Καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσιν,

Αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφῃ προτιελεῖν,

Ἐγχει ἐπαΐσσω, μήπως προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ.

Ὡς ἄρα φωνήσαντε, παρέξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν

350 Κλινθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὦκα παρεδραμὲν ἀφραδίησιν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέην, ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται

Ἡμίωνων — αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν,

Ἐλκέμεναι νεοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον —

Τὼ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστη δοῦπον ἀκούσας.

355 Ἐλπετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀποστρέφοντας ἑταίρους

Ἐκ Τρῶων ἵεναι, πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπείσαν δουρηγεῖς, ἧ καὶ ἔλασσαν,

Γινῶ ῥ' ἀνδρας δηΐους, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα

- Φευγέμεναι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὥρμήθησαν.
 260 Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύνω κύγε, εἰδότε θήρης,
 Ἦ κεμάδ' ἥε λαγῶν ἐπείγεται ἔμμενές αἰεὶ
 Χῶρον ἂν ὑλήενθ', ὃ δέ τε προθήσει μεμηκώς·
 Ὡς τὸν Τυδείδης ἥδε πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
 Λαοὺ ἀποτμήξαντε, διώκετον ἔμμενές αἰεὶ.
 265 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσι,
 Φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη
 Τυδείδῃ· ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 Φθαλῇ ἐπευξάμενος βαλεῖν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 Δουρὶ δ' ἐπαῖσων προσέφη κραταρὸς Διομήδης·
 270 Ἦέ μιν', ἥε σε δουρὶ κινήσομαι· οὐδὲ σέ φημι
 Διφρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἦ ῥα, καὶ ἔγχοις ἀφῆκεν, ἐκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός.
 Δεξιτερόν δ' ὑπὲρ ὤμον εὖξεν δουρὸς ἀκωκῇ
 Ἐν γαίῃ ἐπάγῃ· ὃ δ' ἄρ' ἔστι, τάρβησέν τε,
 275 Βαμβαίνων — ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων
 Χλωρὸς ὑπαὶ δέλους. τῷ δ' ἀσθμαίνοντε κινήτην,
 Χειρῶν δ' ἀψάσθην· ὃ δὲ δακρύσας ἔπος ηὔδα·
 Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέ λίσσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδον
 Χαλκός τε χρυσός τε, πολὺκμητός τε σίδηρος·
 280 Τῶν κ' ὕμιν χαρίσαιο πατὴρ ἀπείροισι ἄποινα,
 Εἴ κεν ἐμέ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω·
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδα εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 285 Πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος
 Νύκτα δι' ὄρφναλῃν, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 Ἦ τίνα συλήσων νεκρῶν κατατεθνηώτων;
 Ἦ σ' ἔκτωρ προσέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς; ἦ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν;
 290 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δόλων· ὑπὸ δ' ἔτρεψε γυῖα·
 Πολλῇσιν μ' ἄτησι παρέκ νόον ἤγαγεν ἔκτωρ,
 Ὃς μοι Πηλεΐδης ἀγαυοῦ μῶνυχας ἵππους
 Δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 Ἠνώγει δέ μ' ἴοντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 295 Ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
 Ἦε φυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τοπάρους περ,
 Ἦ ἤδη χεῖρεσσιν ὕφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
 Φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσι, οὐδ' ἐθέλοιτε
 Νύκτα φυλασσεμέναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῷ.
 300 Τὸν δ' ἐπιμειδίσας προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς,

- Ἴππων Διαικίδαο δαΐφρονος · οἱ δ' ἄλγευνοι
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἡδ' ὀχέεσθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλλῷ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 405 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἄτρεκέως καταλέξον·
 Ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἑκτορα, ποιμένα λαῶν;
 Ποῦ δέ οἱ ἔντεα κῆται Ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι;
 Πῶς δ' αἰ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὐναί;
 [Ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἢ μαμάσιν
 410 Αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἡὲ πόλινδε
 Ἀφ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς·]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἄτρεκέως καταλέξω.
 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσίν,
 415 Βουλὰς βουλεύει θεῖον παρὰ σήματι Ἴλου,
 Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' αἶς εἴρειαι, ἥρως,
 Οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατόν, οὐδὲ φυλάσσει.
 Ὅσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσάχαραι, οἷσιν ἀνάγκη,
 Οἱ δ' ἐργηγόρθασι, φυλασσόμεναί τε κίλονται
 420 Ἀλλήλοισι. ἀτὰρ αὖτε πολὺκλήτοι ἐπίκουροι
 Εὐδουσι· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσιν φυλάσσειν·
 Οὐ γὰρ σφιν παῖδες σκεδὸν εἵαται, οὐδὲ γυναῖκες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμητις Ὀδυσσεύς·
 Πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἵπποδάμοισιν
 425 Εὐδουσ', ἢ ἀπανευθεῖ; δειπῆ μοι, ὄφρα δαιώω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἄτρεκέως καταλέξω.
 Πρὸς μὲν ἅλῃς Κᾶρες καὶ Παίονες ἄγκυλότοξοι,
 Καὶ Λέλεγες καὶ Καύνωνες, δίοι τε Πελασγοί·
 430 Πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοὶ τ' ἀγέρωχοι,
 Καὶ Φρυγες ἵππόδαμοι καὶ Μήρονες ἵπποκορυσταί.
 Ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερεῖσθαι ἕκαστα;
 Εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδύναι ὄμιλον,
 Θρηῖκες οἷδ' ἀπάνευθε νεήλνδες, ἔσχατοι ἄλλων·
 435 Ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς, παῖς Ἥϊονῆος.
 Τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἶδον ἡδὲ μεγίστους·
 Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.
 Ἄρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἡσκηται·
 Τεύχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδεῖσθαι,
 440 Ἥλυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν
 Ἀνδρῶσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσειτον ὠκυπόροισιν,
 Ἥ ἐμὲ δῆσαντες ἴλπει· αὐτόθι νηλεῖ δεσμῷ,
 Ὅφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πειρηθῇτον ἐμεῖο,

- 445 Ἦ ῥα κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἥε καὶ οὐκί.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Μὴ δὴ μοι φύειν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ,
 Ἑσθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἔκαστο χεῖρας ἐς αἵμας.
 Εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἥε μεθῶμεν,
 450 Ἦ τε καὶ ὕστερον εἰσθα θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ἦε διοπτρεύσων, ἥ ἐναντίβιον πολεμῶν·
 Εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμνίης ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
 Οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσαι Ἀργελοισιν.
 Ἦ, καὶ ὁ μὲν μιν ἔμალλε γενεῖου χερσὶ παχείῃ
 455 Ἀφάμενος λίσσεσθαι. ὁ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσεν,
 Φασγάνῳ αἶξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 Φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῇφιν ἔλοντο,
 Καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
 460 Καὶ τάγ' Ἀθηναίῃ ληϊτίδι διὸς Ὀδυσσεύς
 Τυφὸς ἀνέσχεθε χερσὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 Χαῖρε, θεά, τοῖςδεσσι! σὲ γάρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
 Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτίς
 Πάμπσον ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.
 465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὑψὸς αἰέρας
 Θῆκεν ἀνὰ μυρικήν· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
 Συμμάρψας δόνακας, μυρικής τ' ἐριθιλέας ὄξους·
 Μὴ λάθῃ αὐτίς ἰόντε θοὴν διὰ νυκτα μέλαιναν.
 Τῷ δὲ βράτην προτέρω, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα·
 470 Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἔξον ἰόντες.
 Οἱ δ' εὐδον καμάτῳ ἀδδηκότας, ἔντεα δὲ σφιν
 Καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον,
 Τριστοιχί· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω δῖζυγες ἵπποι.
 Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὐδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκέες ἵπποι
 475 Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμάσι δέδεντο.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δέειξεν·
 Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὗτοι δὲ τοι ἵπποι,
 Οὓς νῶϊν πίψαυσκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ, πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδέ τί σε χρεὶ
 480 Ἑστάμεναι μέλειον σὺν τεύχεσιν· ἀλλὰ λυ' ἵππους·
 Ἦε σύγ' ἄνδρας ἔναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἐμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰκίης,
 Ἄορι θεινομένων· ἐρυνθαίνετο δ' αἵματι γαῖα.
 485 Ὡς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν,
 Αἶγεςιν ἥ ὀίεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ·
 Ὡς μὲν Θρηϊκάς ἄνδρας ἐπώχετο Τυδεὸς υἱός,

- Ὀφρα θυώδεκ' ἔπεφνεν · ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ὅντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς,
 490 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξεφύσασκεν,
 Τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι
 Ρῆα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεόλατο θυμῷ,
 Νεκροῖς ἀμβάλοντες · ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κινήσατο Τυδεὸς υἱός,
 495 Τὸν τριςκαιδέκατον μελιηδέα θυμόν ἀπηύρα,
 Ἀσθμαίνοντα · κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη.
 [Τὴν νύκτ', Οἶνείδαο παῖς, δια μῆτιν Ἀθήνης.]
 Τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λύε μώνυχας ἵππους,
 Σὺν δ' ἤειρεν ἱμάσι, καὶ ἐξήλανεν ὀμίλον,
 500 Τόξω ἐπιπλήσων · ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαινήν
 Ποικίλου ἐκ διφοροῖο νοήσατο χερσὶν ἐλίσθαι ·
 Ρολῆσεν δ' ἄρα, πιφανύσκων Διομήδει δῖον.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων, ὅ,τι κύντατον ἔρδοι ·
 Ἥ ὅγε δίφρον ἐλών, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
 505 Ρυμοῦ ἐξερούοι, ἣ ἐκφέροι ὑψὸς αἰέρας ·
 Ἥ εἰι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμόν ἔλοιτο.
 Ἔως ὁ ταυτ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
 Ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον ·
 Νόστου δὴ μῆσαι, μεγαθύμου Τυδείος υἱέ,
 510 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς · μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθης ·
 Μὴ πού τις καὶ Τρώας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.
 Ὡς φάθ' · ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης ·
 Καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπαβήσαστο · κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς
 Τόξω · τοὶ δ' ἐπέτοντο θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 515 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ὡς ἰδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδείος υἱὸν ἔπουνσαν ·
 Τῇ κοτέων, Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὀμίλον,
 Ὄρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἴπποκόωντα,
 Ρῆσου ἀνεπίον ἐσθλόν. ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας,
 520 Ὡς ἰδε χῶρον ἐρῆμον, ὅθ' ἕστασαν ὠκίεες ἵπποι,
 Ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν,
 Ῥμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον.
 Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὤρτο κυδοιμός,
 Θυνόντων ἄμυδις · θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα,
 525 Ὅσσ' ἄνδρες ρέξαντες ἔβαν κολίλας ἐπὶ νῆας.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι σκοπὸν ἔκταν,
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρυξε, Διὶ φίλος, ὠκίας ἵππους ·
 Τυδείδης δὲ χαμᾶζε θορῶν ἔναρα βροτόεγνα
 Ἐν χείρεσσ' Ὀδυσῆϊ τίθει · ἐπεβήσατο δ' ἵππων.
 530 Μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.

[Νῆας ἐπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]

Νέστορ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε, φώνησέν τε·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δὲ με θυμός·
585 Ἴππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κύνες οὐατα βάλλει.
Αἶ γὰρ δὴ Ὀδυσσεύς τε καὶ ὁ κρατερός Διομήδης
ὦδ' ἀφαρ ἐκ Τρώων ἱλασαίετο μώνυχας ἵππους.
Ἄλλ' αἰνῶς δαίδοικα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.

590 Οὕτω πᾶν εἶρητο ἔπες, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
Καὶ ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαράντες
Δεξιῇ ἡσπάζοντο, ἔπεισι τε μαιλιχίοισιν.

Πρῶτος δ' ἐξερέεινε Γερήνιος ἱππότης Νέστορ·

Εἶπ' ἄγε μ', ὦ πολύαι· Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
645 Ὅπως τοὺςδ' Ἴππους λάβειτον· καταδύντες ὁμίλον
Τρώων; ἢ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;
Αἰνῶς ἀκτίναςσιν ἰοικότες ἡέλλοιο.

Αἰεὶ μὲν Τρῶεσσ' ἐπιμίσγομαι, οὐδέ τί φημι
Μιμνάζειν παρὰ νηυσί, γέρον περ ἔων πολέμιστής·

660 Ἄλλ' οὕτω τοίους ἵππους ἶδον, οὐδ' ἐνόησα.
Ἀλλά τιν' ὕμῃ δῶκε δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
Κούρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

665 ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας ἤεπερ οὔδ',
Ἴππους δωρήσται, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.

Ἴπποι δ' οἶδε, γεραιή, νεήλυδες, οὓς ἐρεῖνεις,
Θρηϊκιοί· τὸν δὲ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
680 Ἔκτανε, παρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.

Τὸν τρισκαίδεκατον σκοπὸν εἶλομεν ἐγγύθι νηῶν·

Τὸν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
Ἐκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοί.

ὣς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,
685 Καρχαλῶν· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.

Οἱ δ' ὅτε Τυδείδῃω κλισίῃν εὐτυχτὸν ἴκοντο,

Ἴππους μὲν κατέδθησαν εὐτμήτοισιν ἱμάσιν
Φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
Ἔστασαν ὠκυπόδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.

690 Νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεγχα δόλωνος
Θῆκε Ὀδυσσεύς, ὅφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαίαι Ἀθήνῃ.
Αὐτοὶ δ' ἰδρῷ πολλὸν ἀπενέζοντο θαλάσῃ,
Ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφὶ τε μηρούς.

Ἀντάρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλόν
 815 Νίψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
 Ἐς ᾧ ἄσαμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο.
 Τῷ δὲ λοεσσαμένῳ, καὶ ἀλειψαμένῳ λίπ' ἐλαίῳ,
 Δείπῳ ἐφιζένετην· ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
 Πίλου ἀφυσσάμενοι λείβον μελιηδέα οἶνον.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Δ.

Instructus splendidis armis Agamemno mane copias suas in aciem educit, simul Hector et alii principes Trojanorum (1 - 66). Insolitâ virtute Agamemnonis, quæ et incognita turbam inflammat, Trojani commoventur, magnâ clade acceptâ (67 - 162). Hector ipse, ad urbis usque mœnia repulsus, Jovis jussu impetum furentis adversarii declinat, donec ille saucius prælio egreditur (163 - 283). Quo facto, Hector ad pugnam redit, et novum ardorem injicit suis (284 - 309). Aciem inclinatam restituunt Diomedes, Ulysses, Ajax : sed Diomedes, a Paride vulneratus, cito ad naves revehitur (310 - 400) ; item Ulysses, vulneratus a Soco, atque, eo transfixo, a Trojanis circumventus, ope Menelai et Ajacis dimicationi eripitur (401 - 488) ; mox Paridis sagittis vulnerantur Machao et Eurypylus (489 - 596). Machaonem, Nestoris curru prætervehentem, conspicatus Achilles, Patroclum mittit præsentia cogniturum (597 - 617). Is ubi Machaonem agnovit, a Nestore miserrimam fortunam prælii edocetur rogaturque, ut vel Achillem ad auxilium Achivis ferendum imploret, vel ipse, Achillis arma indutus, hostes terreat (618 - 803). In reditu Patroclus Eurypylum ex vulnere ægrum offendit, eique in tentorium delato medetur (804 - 848).

Ἀγαμέμνωνος ἀριστεία.

- Ἡὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
 "Πρηνθ', ἔν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν.
 Ζεὺς δ' "Εριδα προΐαλλε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χειρῶν ἔχουσαν.
 5 Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεὺς μεγακῆτεϊ νῆϊ μελαίνῃ,
 "Ἢ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσθε,
 "Ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδας,
 "Ἢ δ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοὶ ῥ' ἔσχατα νῆας εἴσας
 Εἵρυσαν, ἠγορή πύσνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
 10 "Ἐνθα στήσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε
 "Ορθί', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω
 Καρδίῃ, ἄλληλκτον πολέμιζεν ἠδὲ μάχεσθαι.

- [Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἥε νέεσθαι
 Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην εἰς πατρίδα γαῖαν.]
- 15 Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν
 Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν.
 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν,
- 20 Τὸν ποτὲ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον εἶναι.
 Πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὐνεκ' Ἀχαιοὶ
 Ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἐμελλον·
 Τοῦνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
 Τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἴμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο,
- 25 Δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·
 Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχато προτὶ δειρὴν
 Τρεῖς ἑκάτερθ', ἔρισσιν εἰοκότες, ἄστε Κρονίων
 Ἐν νέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δὲ οἱ ἦλοι
- 30 Χρύσειοι πάμφαινον· ὑτάρ περὶ κουλεὸν ἦεν
 Ἀργύρεον, χρυσείοισιν ὑοστήρεσσιν ἀρηρός.
 Ἄν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦρην,
 Καλὴν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν·
 Ἐν δὲ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν εἴκοσι κασσιτέροιο
- 35 Λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἦν μέλανος κυάνοιο.
 Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις ἔστεφάνωτο,
 Δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
 Τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δὲ οἱ ἦσαν
- 40 Τρεῖς ἀμφιστρεφείς, ἐνὸς ἀνέκρος ἐκπεφυυῖαι.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάληρον,
 Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
 Ὅξεια· τῇλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
- 45 Λάμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Τιμᾶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκῆνης.
 Ἥνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἔω ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 Ἴππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκόμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 Αὐτοὶ δὲ πρυλείες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
- 50 Ῥῶντι· ἄσβεστος δὲ βοή γένετ' ἰῶθι πρό.
 Φθὰν δὲ μέγ' ἱππῶν ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
 Ἴππῆες δ' ὀλλγον μετεκλῆθον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 Ὄρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑπόθεν ἦκεν εἶρσας
 Αἵματι μυδαλείας ἐξ αἰθέρος, οὐνεκ' ἐμελλον
- 55 Πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προῖᾶψεν.

- Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ Θρωσμῷ πεδίοιο,
 Ἐκτορά τ' ἄμφι μίγαν καὶ ἄμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Αἰντίαν θ', ὃς Τρωσὶ, θεὸς ὧς, τίετο δήμῳ,
 Τρεῖς τ' Ἀντιγορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγήνορα διον,
 60 Ἡΐθεόν τ' Ἀκάμαντι, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.
 Ἐκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσθη.
 Οἶος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλῖος ἀστήρ,
 Παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδν νέφεα σκιόεντα.
 Ὡς Ἐκτωρ ὅτε μὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
 65 Ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δ', ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
 Ὅγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
 Πυρῶν ἢ κριθῶν· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει.
 70 Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 Δίηον, οὐδ' ἔτεροι μνάοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
 Ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δὲ, λύκοι ὧς,
 Θῦνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορώσασα.
 Οἷη γάρ ῥα θεῶν παρτιγύχασε μαρναμένοισιν.
 75 Οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἔκηλοι
 Σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθέλατο, ἥχι ἐκάστω
 Δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πύχας Οὐλύμπιοι.
 Πάντες δ' ἠτιώωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
 Οὔνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 80 Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθεῖς,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, κύδει γαίων,
 Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.
 Ὅφρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
 85 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπιετο, πίπτε δὲ λαός·
 Ἥμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὥπλισσατο δεῖπνον
 Οὔρεος ἐν βήσσησιν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
 Τάμνων δένδρεα μακρά, ἄθος τέ μιν ἔκετο θυμόν,
 Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἡμερος αἰρεῖ.
 90 Τῆμος σφῇ ἀρετῇ Λαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας,
 Κεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ στήλας· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 Πρῶτος ὄρουσ'· ἔλε δ' ἀνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Αὐτόν, ἔπειτα δ' ἐταῖρον Οἰλήα πληξίππον.
 Ἦτοι ὃγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔστη.
 95 Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξεῖ δουρὶ
 Νύξ', οὐδὲ στεφάνῃ δόρυ οἱ σέχθε χαλκοβάρεια,
 Ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
 Ἐνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.

- Καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 100 Στήθεισι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περιδύσε χιτῶνας·
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἰσὸν τε καὶ Ἀντιφον ἐξεναρξέων,
 Τίς δ' ὡς Πριάμοιο, νόθον καὶ γιήσιον, ἄμφω
 Εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἰόντας· ὁ μὲν νόθος ἡνίοχεν,
 Ἀντιφός αὖ παρέβασκε περικλυτός· ὦ ποτ' Ἀχιλλεύς
 105 Ἰδῆς ἐν κνημοῖσι δίδῃ μούσχοισι λύγοισιν,
 Ποιμαίνοντ' ἐπ' ὅεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
 Ἀὖ τότε γ' Αἰρείδης εὐρυκρεῖων Ἀγαμέμνων
 Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθος βάλε δουρὶ·
 Ἀντιφον αὖ παρὰ οὐς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
 110 Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖν ἐσύλα τεύχεα καλά,
 Γιγνώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
 Εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἰδῆς ἄγαγεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
 Ῥηϊδίως συνέαζε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 115 Ἐλθὼν εἰς εὐνὴν, ἀπαλὸν τέ σφ' ἤτορ ἀπηύρα·
 Ἡ δ' εἶπερ τε τυχησι μάλα σχεδόν, οὐ δύναται σφιν
 Χραιομεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἰκάνει·
 Καρπαλίμως δ' ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην,
 Σπείδουσ', ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὀρμῆς·
 120 Ὡς ἄρα τοῖς οὕτως δυνατόν χραιομῆσαι ὄλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο.
 Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἰππόλοχον μενεχάρμην,
 Τίεας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὃς ῥα μάλιστα,
 Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
 125 Οὐκ εἶασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ·
 Τοῦπερ δὴ δύο παῖδες λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,
 Εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἰόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκείας ἵππους·
 Ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἥνία σιγαλόεντα,
 Τῷ δὲ κυκηθήτην· ὁ δ' ἐναντὶον ὦρτο, λέων ὥς,
 130 Αἰρείδης· τῷ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναξέσθην·
 Ζῶγρει, Αἰρεός νιέ, σὺ δ' ἄξια διέξαι ἄποινα·
 Πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κείται,
 Χαλκός τε χρυσός τε, πολὺκμητός τε σίδηρος·
 Τῶν κέν τοι χάρισσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἀποινα,
 135 Εἰ νῶϊ ζωὸς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς τῷγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα
 Μειλιχλοῖς ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν
 Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος νιέες ἐστόν,
 Ὃς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνοιγεν,
 140 Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῇ,
 Αὖθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμειν ἄψ ἔς Ἀχαιοὺς·

Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς αἰεκία τίσετε λῶβην.

Ἢ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἄφ' ἵππων ὥς χαμᾶζε,
Δουρὶ βαλὼν πρὸς στήθος· ὁ δ' ὕπτιος οὐδεὶ ἐρείσθη.

145 Ἴππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξεν,
Χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας, ἀπὸ τ' αὐχένα κόψας·

Ὀλμον δ' ὥς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὀμίλου.

Τοὺς μὲν ἔασ'· ὁ δ', ὅθι πλείσται κλονέοντο φάλαγγες,

Τῇ ῥ' ἐνόρουσ', αἶμα δ' ἄλλοι ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί.

150 Πέζοι μὲν πέζους ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκη,

Ἴππεῖς δ' ἱππῆας — ὑπὸ δέ σφισιν ὤρτο κονίη

Ἐκ πεδίου, τὴν ὥρσαν ἐρίγδονποι πόδες ἵππων —

Χαλκῷ δηϊόωντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων

Αἰὲν ἀποκτείνων ἔπειτ', Ἀργείοισι κελεύων.

155 Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰδήλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ·

Πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι

Πρόρρηξις πίπτουσιν, ἐπειγόμενοι πυρὸς ὀρμῇ·

Ὡς ἄρ' ὑπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα

Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι

160 Κεῖν' ὄχρα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,

Ἰνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ

Κεῖατο, γῦπεσσι πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.

Ἐκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἐκ τε κονίης,

Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ θ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ·

165 Ἀτρεΐδης δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.

Οἱ δέ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,

Μέσσον καὶ πεδίων, παρ' ἐρινεὸν ἔσσεύοντο,

Ἰέμενοι πόλιος· ὁ δέ κεκληγῶς ἔπειτ' αἰεὶ

Ἀτρεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

170 Ἄλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,

Ἐνθ' ἄρα δὴ ἴσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.

Οἱ δ' ἔτι καμ μέσσον πεδίων φοβέοντο, βόες ὥς,

Ἄστε λέων ἐρόβησε, μολῶν ἐν κυκτὸς ἀμολγῷ,

Πάσας· τῇ δέ τ' ἰὴ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὀλεθρὸς·

175 Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,

Πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·

Ὡς τοῖς Ἀτρεΐδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,

Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσταντον· οἱ δ' ἐφέβοντο.

Πολλοὶ δὲ προηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων

180 Ἀτρεΐδεω ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρό γὰρ ἔγχεϊ θῆεν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπὺ τε τεῖχος

Ἰεσθαι, τότε δὴ ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε

Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσεως,

Οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.

- 185 Ἴριν δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελίουςαν·
Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, τὸν Ἑκτορι μῦθον ἔνισπα.
Ὅφρ' ἂν μὲν κεν ὄρῃ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
Θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναιέροντα στίχας ἀνδρῶν,
Τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω
- 190 Μάρνασθαι θεῖοισι κατὰ κρατερὴν ὕμνῃην.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰῶ,
Εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλλῆω,
Κτείνειν, εἰσόκα νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηται,
Δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
- 195 Ὡς ἔφαι· οὐδ' ἀπίθῃσι ποδῆνεμος ὠκία Ἴρις.
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων εἰς Ἵλιον ἰρὴν·
Εὐρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρωνος, Ἑκτορα δῖον,
Ἔσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκία Ἴρις·
- 200 Ἑκτορ, υἱέ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
Ζεύς με πατὴρ προέηκε, τέιν τάδε μυθήσασθαι.
Ὅφρ' ἂν μὲν κεν ὄρῃς Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
Θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναιέροντα στίχας ἀνδρῶν,
Τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθι
- 205 Μάρνασθαι θεῖοισι κατὰ κρατερὴν ὕμνῃην.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰῶ,
Εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλλῆω,
Κτείνειν, εἰσόκα νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηαι,
Δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
- 210 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκία Ἴρις.
Ἐκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,
Πάλλων δ' ὀξεία δοῦρα κατὰ στρατὸν ὥχετο πάντη,
Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἕσταν Ἀχαιῶν.
- 215 Ἀργεῖοι δ' ἐτίρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας·
Ἀρτίωνθ' ἡ μάχη, σταν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
Πρωῖτος ὄρουσ'· ἔθηκεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων.
Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
- 220 Ἥ αὐτῶν Τρώων, ἧς κλειτῶν ἐπικούρων.
Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης, ἧς τε μέγας τε,
Ὅς τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μήλων·
Κισσῆς τόνγ' ἔθρεψε δόμοις ἐνι τυτθὸν ἑόντα,
Μητροπαίτωρ, ὃς τίκτε Θεανῶ καλλιπάρηον.
- 225 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβης ἐρικυδέας ἔικετο μέτρον,
Αὐτοῦ μιν κατέφυνε, δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἦν·
Γῆμας δ' ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἔκει Ἀχαιῶν,

- Σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἱ οἱ ἔποντο·
 Τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ λίπε νῆας εἵσας,
 220 Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν εἰς Ἴλιον εἰληλούθει·
 "Ὅς ῥα τότ' Ἀτρεΐδew Ἀγαμέμνωνος ἀντίος ἦλθεν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
 Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώην, θώρηκος ἐνερθεν,
 225 Νύξ' ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖν χειρὶ πιθήσας·
 Οὐδ' ἔτορε ζωστήρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμή.
 Καὶ τότε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 "Ἐλκ' ἐπὶ οἱ μεμαώς, ὥς τε λίς· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 230 Σπάσσατο· ἰὼν δ' ἄορι πλήξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
 "Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
 Οἰκτρός, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
 Κουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἶδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν·
 Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
 235 Αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄις, τὰ οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
 Δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων ἐξενάρϊξεν,
 Βῆ δὲ φέρων ἄν' ὄμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
 Πρεσβυγενῆς Ἀντηνορίδης, κρατέρόν ῥά ἐ πένθος·
 240 Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος.
 Στῆ δ' εὐρὰς σὺν δουρι, λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον·
 Νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην, ἀγκῶνος ἐνερθεν,
 Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
 "Ρίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 245 Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
 Ἄλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
 "Ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασιγνήτον καὶ ὄπατρον
 ἔλκε ποδὸς μεμαώς, καὶ αὖτε πάντας ἀρτίστους·
 Τὸν δ' ἔλκοντ' ἄν' ὄμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 250 Οὔτησε ξυστῇ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα·
 Τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
 "Ἐνθ' Ἀντήνορος υἱες, ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῆϊ
 Πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Αἶδος εἴσω.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
 255 Ἐγχεῖ τ' ἄορι τε, μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν,
 "Ὅφρα οἱ αἶμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἶμα,
 "Ὅξεται δ' ὀδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 "Ὡς δ' ὅτ' ἂν ὠδίνουσιν ἔχῃ βέλος ὀζὺ γυναῖκα,
 260 Δριμύ, τότε προΐεσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι,

- Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι·
 Ὡς ὀξεί' ὀδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 Ἐς δῖφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέταλλεν,
 Νηυσὶν ἐπιγλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ αἶψα.
 275 Ἡῦσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
 ὦ φίλοι, Ἀγείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Τμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισιν
 Φύλοπιν ἀργαλήην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
 Εἵασε Τρῳέεσσι πανημέριον πολεμίζειν.
 280 Ὡς ἔφαθ'· ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
 Νῆας ἐπιγλαφυράς· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πέτεσθην·
 Ἀφρον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέφθε κονίη,
 Τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.
 Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα,
 285 Τρῳαί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
 Οἴχεται ἀνὴρ ὠριστος, ἐμοὶ δὲ μεγ' εὖχος ἔδωκεν
 Ζεὺς Κρονίδης· ἀλλ' ἐθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
 290 Ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἀρησθε.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
 Σεύη ἐπ' ἀγροτέρῳ συὶ καπρίῳ ἤδ' ἰόντι·
 Ὡς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦε Τρῳάας μεγαθύμους
 295 Ἐκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἴσος Ἀρτῆ.
 Αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει·
 Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραεὶ ἴσος ἀέλλῃ,
 Ἦτε καταλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάρειεν
 300 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν;
 Ἀσαῖον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτάνοον καὶ Ὀπίτην,
 Καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφείλιον ἠδ' Ἀγέλαον,
 Αἰσυμνόν τ' Ἰφρόν τε καὶ Ἰππόνοον μενεαόρην.
 Τοὺς ἄρ' ὄγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 305 Πληθύν· ὥς ὅποτε νέφεα Ζέφυρος στρυφελίῃ
 Ἀργέσταιο Νότοιο, βαθεῖη λαλλὰπι τύπτων·
 Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑφόμε δ' ἄχνη
 Σκιδνάται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
 Ὡς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἐκτορι δάμνατο λαῶν.
 310 Ἐνθα κε λοιγὸς ἦν, καὶ ἀμύχανα ἔργα γέγοντο,
 Καὶ νῦ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
 Εἰ μὴ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς·
 Τυδεΐδῃ, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς;

Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
 315 ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἔκτωρ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἦτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
 Ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Τρῶσιν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος, ἥεπερ ἡμῖν.

320 Ἢ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἄφ' ἵππων ὥς χαμάζε,
 Δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀντίθεον θεράποντα, Μόλλωνα, τοῖο ἀνακτος.

Τοὺς μὲν ἔπειτ' εἶασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν·
 Τῷ δ' ἄν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὥς ὅτε κάπρω

325 Ἐν κυσὶ θηρευτῆσι μέγα φρονέοντες πείσῃτον·

Ὡς ὄλεκον Τρῶας παλινορμένῳ· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἔκτορα διον.

Ἐνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δήμου ἀρίστῳ,
 Ἶτε δύνω Μέροπος Περικωσίου, ὃς περὶ πάντων

330 Ἥδεε μαρτοσύνας, οὐδέ οὖς παῖδας ἔασκεν
 Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ δέ οἱ οὔτι
 Πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.

Τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης,
 Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα·

335 Ἰππὸδαμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Τπειροχον ἐξενάριξεν.

Ἐνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
 Εἷς Ἰδης καθορῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.

Ἦτοι Τυδείδης υἱὸς Ἀγαστροφον οὔτασε δουρὶ
 Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχλον· οὐ γάρ οἱ ἵπποι

340 Ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.

Τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς
 Θῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.

Ἔκτωρ δ' ὅξυ νόησε κατὰ στήλας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες.

345 Τὸν δὲ ἰδὼν ὀλέγησε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἑόντα·

Νῶϊν δὴ τότε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἔκτωρ·

Ἄλλ' ἄγε δὴ στείωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.

Ἢ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,

350 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαλῇφιν,
 Ἀκρην κακὴν κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφιν χαλκός,

Οὐδ' ἔκετο χροῶα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια,
 Τρίπτυχος, αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Ἔκτωρ δ' ὥκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ·

355 Στῆ δὲ γυνὴ ἐριπαῖν, καὶ ἐρείσατο χεὶρὶ παχείῃ
 Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσας κελαινὴ νύξ ἐκάλυψεν.

Ὅφρα δὲ Τυδεΐδης μετὰ δούρατος ὄχρετ' ἐρωήν,
 Τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης,
 Τυφρ' ἔκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἄψ ἐς δίφρον ὀρούσας
 360 Ἐξέλασ' ἐς πληθύν, καὶ ἀλεύατο Κῆρρα μέλαιναν.
 Δουρὶ δ' ἐπαΐσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦ τέ τοι ἄγχι
 ἦλθε κακόν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἥ μὲλλεις εὐχέσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.

365 Ἡ θῆν' σ' ἐξάνυω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστιν.
 Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κίχλω.

Ἡ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριζεν.
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠνυκόμοιο,
 370 Τυδεΐδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνετο, ποιμένι λαῶν,
 Στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
 Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
 ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἱφθίμοιο
 Αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
 375 Καὶ κόρυθα βριαρὴν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν,
 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ταρσὸν δεξιτεροῦ ποδός· διὰ δ' ἄμπερές ἰὸς
 Ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἠδὺ γελάσας,
 Ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·

380 Βέβληαι, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὥς ὄφελόν τοι,
 Νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἐλέσθαι.
 Οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
 Οὔτε σε πεφοβήκασι,λέονθ' ὥς μηκάδες αἰγες.

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

385 Τοξότα, λωβητῆρ, κέρρα ἄγλαέ, παρθενοπίπα,
 Εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
 Οὐκ ἄν τοι χαλίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἴοι·
 Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός, εὐχεται αὐτως.
 Οὐκ ἀλέγω, ὥς εἰ με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων·

390 Κωφὸν γάρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
 Ἡ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,
 Ὅζυ βέλος πέλεται, καὶ ἀκῆριον αἶψα τίθῃσι·
 Τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρυφοὶ εἰσι παρειαί,
 Παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δὲ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων
 395 Πνύθεται· οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἦε γυναῖκες.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
 Ἔστη προσθ'· ὁ δ' ὀπισθε καθεζόμενος, βέλος ὠκὺ
 Ἐκ ποδός ἔλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροός ἦλθ' ἀλεγεινή.
 Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἠνιόχῳ ἐπέτελλεν,

- 400 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνόμεν· ἤχθετο γάρ· κῆρ.
 Οἰώθη δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός, οὐδέ τις αὐτὰρ
 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
 Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγώ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ κ' ἐβέβημαι,
 405 Πληθύν ταρβήσας· τὸ δὲ ῥίγιον, αἶ κ' ἐν αἰώῳ
 Μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Λαλαοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
 Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Οἶδα γάρ, ὅτι κακοὶ μὲν ἀπολχοῦνται πολέμοιο·
 Ὅς δ' κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἐνὶ, τὸν δὲ μάλα χρεὼ
 410 Ἑστάμεναι κρατερῶς, ἦτ' ἐβλητ', ἦτ' ἐβαλ' ἄλλον.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στήθεσσι ἤλυθον ἀσπιστάων·
 Ἐλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
 Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροὶ τ' αἰζηοὶ
 415 Σεύονται, ὃ δὲ τ' εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο,
 Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτήσιν γένυσσιν·
 Ἀμφὶ δὲ τ' αἴσσονται· ὑπαὶ δὲ τε κόμπος ὀδόντων
 Πλυνγεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ ἔοντα·
 Ὡς ῥα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα, Αἰὲ φίλον, ἐσσεύοντο
 420 Τρώες· ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Διήσοπλην
 Οὔτασεν ὤμον ὑπερθεῖν ἐπάλμενος ὀξεῖ δουρὶ·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἐννομον ἐξενάρριξεν·
 Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἰξάντα,
 Δουρὶ κατὰ πρότιμῃσιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 425 Νύξεν· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσών, ἔλε γαῖαν ἀροστῶ.
 Τοὺς μὲν ἔασ', ὃ δ' ἄρ' Ἰππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρὶ,
 Αὐτοκασιγνητον εὐγενέος Σῶκοιο.
 Τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν, ἰσόθεος φῶς·
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 430 ὦ Ὀδυσσεῦ πολύαινε, δόλων αἶτ' ἠδὲ πόνοιο,
 Σήμερον ἦ δοιοῖσιν ἐπεύξεται Ἰππασίδῃσιν,
 Τοιῶδ' ἄνδρες κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας·
 Ἦ κ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης.
 Ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔισην·
 435 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἤλθε φαινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἡρήρειστο·
 Πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροά ἐργαθεν, οὐδέ τ' ἔασεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη μυχθήμεναι ἔγκασι φωτός.
 Γινῶ δ' Ὀδυσσεύς, ὃ οἱ οὔτι βέλος κατὰ καίριον ἤλθεν·
 440 Ἄψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἄ δειλ', ἦ μάλα δὴ σε κυχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ἦτοι μὲν ῥ' ἐμ' ἐπανσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·

- Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ Κῆρα μελαιναν
 Ἥματι τῷδ' ἔσσεσθαι· ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
 445 Εὐχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἀΐδι κλυτοπόλῳ.
 Ἦ, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὐτὶς ὑποστρέψας ἐβεβήκει
 Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 Ὡμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπέυξατο δῖος Ὀδυσσεύς·
 450 Ὡ Σῶχ', Ἰππᾶσου υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο,
 Φθῇ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
 Ἄ δειλ', οὐ μὲν σοίγε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ὅσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἴωνοι
 Ὡμησται ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.
 455 Αὐτὰρ ἐπεὶ κέ θάνω, κτεριοῦσά με δῖοι Ἀχαιοί.
 Ὡς εἰπὼν, Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 Ἔξω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·
 Αἶμα δὲ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αἶμ' Ὀδυσῆος,
 460 Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὐτὸς δ' ἐταίρους·
 Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός,
 Τρὶς δ' αἶεν ἰάχοντος Ἀρτίφιλος Μενέλαος·
 Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν, ἔγγυς ἔοντα·
 465 Αἴαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κοῖρανε λαῶν,
 Ἀμφὶ μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνή,
 Τῷ ἱκέλῃ, ὥς εἰ ἐ βιώατο μῶνον ἔοντα
 Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ.
 Ἄλλ' ἵομεν καθ' ὅμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
 470 Δεῖδω, μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρῳέσσι μονωθῆις,
 Ἑσθλὸς ἐὼν, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἔσπετο ἰσότητος φῶς·
 Εὐρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον· ἅμφι δ' ἄρ' αὐτὸν
 Τρῶες ἔπονθ', ὥς εἰ τε δαφνοῖνοι θῶες ὄρεσφιν
 475 Ἀμφ' ἔλαφον κεράον βεβλημένον, ὄντ' ἔβαλ' ἀνὴρ
 Ἰὼ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεσσιν
 Φεύγων, ὄφρ' αἶμα λιαρὸν, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ·
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόγγε δαμάσσεται ὠκὺς οἰστός,
 Ὡμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν
 480 Ἐν νέμῳ σκιερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἦγαγε δαίμων
 Σίντιν· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
 Ὡς ῥα τότε ἅμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
 Αἴσσων ὧ ἔγχει ἀμύνετο ἰηλεὲς ἦμαρ.
 485 Αἴας δ' ἔγγυθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἧύτε πύργον,

- Στῇ δὲ παρέξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
 Ἦτοι τὸν Μενέλαος Ἀρήϊος ἔξαχ' ὁμίλου,
 Χειρὸς ἔχων, εἰως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.
 Αἴας δὲ Τρῳέσσιν ἐπάλμενος εἴλε Δόρυκλον
 490 Πριαμίδην, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὐτα·
 Οὐτα δὲ Λύσανδρον καὶ Πύρασον ἠδὲ Πυλάρτην.
 Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίωνδε κάτεισιν
 Χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν, ὅπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ,
 Πολλὰς δὲ δρυς ἄζαλέας, πολλὰς δὲ τε πεύκας
 495 Ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει·
 Ὡς ἔφεπε κλονέων πεδῖον τότε φαίδιμος Αἴας,
 Δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας. οὐδέ πω Ἐκτωρ
 Πεῖθει, ἐπεὶ ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης·
 Ὀχθας παρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου· τῇ ῥα μάλιστα
 500 Ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοή δ' ἀσβεστος ὀρώρει,
 Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀρήϊον Ἴδομενῆα.
 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει, μέρμερα φέζων
 Ἐγχεῖ θ' ἵπποσύνη τε· νέων δ' ἀλάπαξε φάλαγγας.
 Οὐδ' ἂν πω χάζοντο κλεύθου δῖοι Ἀχαιοί,
 505 Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠΰκόμοιο,
 Παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λυῶν,
 Ἰὼ τριγλῶχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
 Τῷ ῥα περιδδειςαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
 Μῆπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἔλοιεν.
 510 Αὐτίκα δ' Ἴδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα δῖον·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Ἀργεῖ, σὼν ὀχέων ἐπιβήσαιο· παρ δὲ Μαχάων
 Βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 Ἰητρός γάρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντιάσις ἄλλων.
 515 [Ἰούς τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πάσσειν.]
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπείθησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
 Αὐτίκα δ' ὦν ὀχέων ἐπεβήσαιο· παρ δὲ Μαχάων
 Βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἱητῆρος·
 Μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετεσθῆν
 520 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Κεβριόνης δὲ Τρῳᾶς ὀρινομένους ἐνόησεν,
 Ἐκτορι παρβεβῶς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθαδ' ὁμιλέμεν Δαναοῖσιν,
 Ἐσχατῇ πολέμοιο δυσηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 525 Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
 Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος· εὖ δὲ μιν ἔγνω·
 Εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὅμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
 Κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν, ἐνθα μάλιστα

- Ἴππῆες πεζοὶ τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
 530 Ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοῇ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
 Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δέ, πληγῆς αἰόντες,
 Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 Στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
 535 Νέκρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,
 Ἄς ἄρ' ἄφ' ἱππέων ὀπλέων ῥάθ' ἀμίγγες ἔβαλλον,
 Αἶ τ' ἄπ' ἐπισσώτρων. ὃ δὲ ἔστο δύναι ὁμίλον
 Ἀνδρόμεον, ῥῆξαι τε, μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 Ἦκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.
 540 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας Ἀνδρῶν
 Ἐγχεῖ τ' ἄορί τε, μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν·
 Αἶαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.
 [Ζεὺς γάρ οἱ νημεσᾶθ', ὅτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο.]
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὤρσεν·
 545 Στῇ δὲ ταφῶν, ὅπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἐπταβόειον·
 Τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, θηρὶ ἔοικώς,
 Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
 Ὡς δ' αἰθῶνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
 Ἔσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιώται,
 550 Οἷτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαορ ἐλίσθαι,
 Πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὃ δὲ κρειῶν ἐρατίζων,
 Ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 Ἀντίοι αἰσσοῦσι θρασειᾶν ἀπὸ χειρῶν,
 Καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ, ἑσσυμένους περ·
 555 Ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τειτηῖοτι θυμῷ.
 Ὡς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τειτημένος ἦτορ
 Ἔϊε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δις νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβίησατο παῖδας
 Νωθῆς, ὧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἔαγη,
 560 Κεῖρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἳ δὲ τε παῖδες
 Τύπτουσιν ῥοπάλοισι· βλή δὲ τε νηπὶ ἀντῶν·
 Σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
 Ὡς τότ' ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 565 Νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, αἰὲν ἔποντο.
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
 Αὐτὶς ὑποστρεφθεὶς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρώων ἱπποδάμῳ· ὅτε δὲ τρωπιάσκετο φεύγειν.
 Πάντας δὲ προσέργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν·
 570 Αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θυνε μεσηγὺ
 Ἰστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειᾶν ἀπὸ χειρῶν,

- Ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγειν, ὄρμενα πρόσσω·
 Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺν, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 Ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
- 575 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
 Εὐρύπυλος, πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν·
 Στῇ δ' αὖ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βύλε Φανυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἥπαρ ὑπὸ πρᾶσιδων, εἶθα δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
- 590 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 Τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
 ἔλκει' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καὶ μιν βύλε μηρὸν οἴστῳ
 Δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
- 585 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων·
 Ἦῦσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Στῇτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετ' νηλεὲς ἡμᾶρ
 Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδὲ ἔφημι
- 600 Φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχείος· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 ἴστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
 Πηλοῖοι ἔστησαν, σάκε' ὥμοισι κλίναντες,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας,
- 605 Στῇ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἐταίρων.
 Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
 Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληϊαὶ ἵπποι
 Ἰδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρχης διός Ἀχιλλεύς·
- 600 Ἔσθ' ἔκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακῆτεϊ νῆϊ,
 Εἰσορώων πόνον αἰπὺν, ἰωκά τε δακρυόεσσαν.
 Αἶψα δ' ἐταῖρον ἐὼν Πατροκλῆα προσέειπεν,
 Φθεγξάμενος παρὰ νηός· ὃ δὲ κλισίῃθεν ἀκούσας,
 Ἐκμολεν ἴσος Ἀρῆϊ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.
- 605 Τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Τίπτε με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεὼ ἐμείο;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Δίε Μενoitιάδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένῳ θυμῷ,
 Νῦν οἶω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
- 610 Λισσομένους· χρεὼ γὰρ ἰκάνεται οὐκ ἐτ' ἀνεκτός.
 Ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρειο,
 Ὅτινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
 Ἦτοι μὲν τάγ' ὅπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν,
 Τῷ Ἀσκληπιάδῃ, αἰτάρ οὐκ ἶδον ὄμματα φωτός·

- 615 Ἴπποι γάρ με παρήϊξαν, πρόσσω μεμανῦναι.
 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ·
 Βῆ δὲ θέειν παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδεω ἀφίκοντο,
 Αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν·
 620 Ἴππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος
 Ἐξ ὀχέων· τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων,
 Στάντε ποτὶ πνοιὴν παρά θῖν' ἁλός· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.
 Τοῖσι δὲ τεύχε κυκείῳ ἑὺπλόκαμος Ἑκαμήδη,
 625 τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς,
 Θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν οἱ Ἀχαιοὶ
 Ἐξελον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ὑπάντων.
 Ἡ σφωῖν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τρῶάπεξαν
 Καλῆν, κυανόπεζαν, εὖξοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
 630 Χάλκειον κάνεον· ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῶ ὄφον,
 Ἥδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἁλφίου ἱεροῦ ἀκτὴν·
 Παρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραίος,
 Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· οὗατα δ' αὐτοῦ
 Τέσσαρ' ἔσαν, δοιαί δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
 635 Χρῦσαι νεμέθοντο· δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.
 Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέξης,
 Πλεῖον ἐόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.
 Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνή, εἰκυῖα θεῆσιν,
 Οἶνω Πραμνεῖω, ἐπὶ δ' αἴγειον κνή τυρόν
 640 Κνήσι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνεν·
 Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὥπλισσε κυκείῳ,
 Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δῖψαν,
 Μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.
 Πάτροκλος δὲ θύρῃσιν ἐφίστατο, ἰσούθεος φῶς.
 645 Τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραίος ὑπὸ θρόνου ὦρτο φαινοῦ,
 Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλὼν, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀνάλνετο, εἶπε τε μῦθον·
 Οὐχ ἔδος ἐστί, γεραιέ Διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.
 Αἰδοῖος, νεμεσητός, ὃ με προέηκε πυθέσθαι,
 650 Ὅντινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 Γινώσκω· ὁρώω δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 Νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἴμ' Ἀχιλλῆϊ.
 Εὖ δὲ σὺ οἶσθα, γεραιέ Διοτρεφές, οἷος ἐκείνος
 Δεινὸς ἀνὴρ· τάχα κεν καὶ ἀνάλτιον αἰτιόωτο.
 655 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Γεργήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Τίπτε τ' ἄρ' ὦδ' Ἀχιλλεύς ὀλοφύρεται νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήηται· οὐδέ τι οἶδεν

- Πένθεος ὅσσον ὕρωρε κατὰ στρατόν. οἱ γὰρ ἄριστοι
 Ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι, οὐτάμενοι τε.
- 660 Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερὸς Διομήδης·
 Οὐτάσται δ' Ὀδυσσεὺς δονρικλυτὸς ἦδ' Ἀγαμέμνων·
 [Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἰστώ·]
 Τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
 Ἰῶ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
 665 Ἐσθλὸς ἔων, Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλεαίρει.
 Ἢ μίνει, εἰσόκε δὴ νῆες Θοαὶ ἄγχι θαλάσσης,
 Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηϊοιο θέρωνται,
 Αὐτοὶ τε κτεινόμεθ' ἐπισχερώ· — οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς
 Ἐσθ', οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
- 670 Εἴθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 Ὡς ὁπότε Ἥλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
 Ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἴτυμονῆα,
 Ἐσθλὸν Τπειροχίδην, ὃς ἐν Ἥλιδι ναιετάασκεν,
 Ῥύσι' ἐλαντόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσιν,
 675 Ἐβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
 Καδ' δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περιτρεσαν ἀγροῖῳται.
 Αἴϊδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἥλιθα πολλήν,
 Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πῶεα οἴων,
 Τόσσα συῶν συβόσια, τὸς αἰπόλια πλατὶ αἰγῶν,
- 680 Ἴππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πενήκοντα,
 Πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
 Καὶ τὰ μὲν ἡλασάμεσθα Πύλον Νηληϊὸν εἶσω
 Ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ· γεγῆθαι δὲ φρένα Νηλεὺς,
 Οὐνεκά μοι τύχε πολλὰ νέει πόλεμόνδε κίοντι.
- 685 Κήρυκες δ' ἐλίγαινον ἄμ' ἡοῖ φαινομένηφιν,
 Τοὺς ἴμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δῖη·
 Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
 Δαίτρενον· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὀφείλον,
 Ὡς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἤμεν. —
- 690 Ἐλθῶν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακληεῖη
 Τῶν προτέρων ἐτίων, κατὰ δ' ἕκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
 Δαίδακα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἤμεν·
 Τῶν οἶος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο, —
 Ταῦθ' ὑπερφηανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες,
 695 Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. —
 Ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶν μέγ' οἴων
 Εὔλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας.
 Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δῖη,
 Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
 700 Ἐλθόντες μετ' αἶθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον

Θεύσασθαι· τοὺς δ' αὖθι ἀναξ ἀνδρῶν Ἀυγείας
 Κάσχεθαι· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει, ἀκαχήμενον ἵππων.
 Τῶν ὁ γέρον ἐπέων κεχολωμένος ἦδ' αἰ ἐργων,
 Ἐξέλει ἄσπετα πολλὰ· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν.

704 [Δαιτρεύνειν, μή τις οἱ ἀτεμβόμενος κλοι ἴσης.]

Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφὶ τε ἄστυ
 Ἐρδομεν ἱρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἥματι πάντες
 Ἥλθον ὁμῶς αὐτοὶ τε πολεῖς καὶ μῶνυχες ἵπποι,

Πανσυδίῃ· μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο,
 710 Παῖδ' ἔτ' ἰόντ', οὐπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.

Ἔστι δέ τις Θρῳόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη,
 Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτῃ Πύλον ἡμαθόεντος·
 Τὴν ἀμφεστρατόωντο, διαφράϊσαι μεμαῶτες.

Ἄλλ' ὅτε πᾶν πεδῖον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
 715 Ἀγγεῖλος ἦλθε θείουσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,

Ἐννυχος, οὐδ' αἰκοντα Πύλον κᾶτα λαὸν ἄγειρεν,
 Ἀλλὰ μάλ' ἱσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς
 Εἶα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους·
 Οὐ γὰρ πῶ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα.

720 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἵππεῦσαι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,
 Καὶ πεζός περ ἰών· ἐπεὶ ὥς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.

Ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυηῖος εἰς ἅλα βάλλων,
 Ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μέλαινα Ἥῳ διαν
 Ἰππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπιφύειον ἔθνεα πεζῶν.

725 Ἐνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,

Ἐνδίοι ἐκόμεσθ' ἱερὸν ρόον Ἀλφειοῖο.

Ἐνθα Διὶ ρέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλὰ,
 Ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγέλαϊν,

730 Δόρπον ἔπειθ' ἐλόμεσθαι κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·

Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος,
 Ἀμφὶ ροᾶς ποταμοῖο. αὐτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 Ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ διαπραθίειν μεμαῶτες·
 Ἀλλὰ σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρης.

735 Εὐτε γὰρ ἥελιος φαίδων ὑπερέσχετο γαίης,
 Συμφερόμεθα μάχῃ, Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ.

Ἄλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
 Πρῶτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μῶνυχας ἵππους
 Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Ἀυγείας,

740 Πρᾶσβυτάτην δὲ θυγάτηρ' εἶχε ξανθήν Ἀγαμήδην,

Ἥ τόσα φάρμακα ἦδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

Τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκῆρεϊ δουρὶ·

Ἥριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,

- Στῆν ῥα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπιοὶ
 745 Ἔτριψαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα,
 Ἥγεμόν' ἱππῶν, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἴσος·
 Πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἄμφος ἕκαστον
 Φῶτες ὁδὰς ἔλον σῦδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 750 Καὶ νῦ κεν Ἀκτορίωνε Μόλλονε παῖδ' ἀλαπαξα,
 Εἰ μὴ σφωε πατήρ εὐρυκρείων Ἐνოსίχθων
 Ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἥρι πολλῇ.
 Ἐνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν.
 Τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδίος πεδίοιο,
 755 Κτείνοντές τ' αὐτούς, ἀνά τ' ἔντα καλὰ λέγοντες,
 Ὅφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βῆσαμεν ἵππους.
 Πέτρης τ' Ὀλλενίης, καὶ Ἀλυσίου ἔνθα χολώνη
 Κέκληται· ὅθεν αὐτὶς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 Ἐνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον ἴππον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 760 Ἀφ' ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκείας ἵππους,
 Πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ, Νέστορι τ' ἀνδρῶν.
 Ὡς ἔον, εἵποι' ἦν γε μετ' ἀνδράσιν. — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἥ τέ μιν οἶω
 Πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὀληται.
 765 Ὡ πέπον, ἥ μὲν σοίγε Μενότιος ὧδ' ἐπέτελλεν
 Ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
 Νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ Δίος Ὀδυσσεύς,
 Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὥς ἐπέτελλεν.
 Πηληϊὸς δ' ἐκόμεσθα δόμους εὐναιετάρωντας,
 770 Λαὸν ἀγέροντες κατ' Ἀχαιΐδα πούλυβότειραν.
 Ἐνθα δ' ἐπειθ' ἦρωα Μενότιον εὐρομεν ἔνδον,
 Ἥδὲ σέ, παρ δ' Ἀχιλλῆα. γέρον δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
 Πλονα μηρὶ ἔκαιε βοὸς Διὶ τερπικεραύνῳ
 Αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχα δὲ χρύσειον ἄλεισον,
 775 Σπένδων αἶθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοισι ἱεροῖσιν.
 Σφῶϊ μὲν ἄμφι βοὸς ἔπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
 Στῆμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς,
 Ἔς δ' ἄγε χειρὸς ἑλών, κατὰ δ' ἰδριάασθαι ἄνωγεν,
 Ξείνιά τ' εὐ παρέθηκεν, ἅ, τε ξεινοῖς θέμις ἐστίν.
 780 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
 Ἥρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ἔμμ' ἄμ' ἔπασθαι·
 Σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τῷ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν ὦ παιδὶ γέρον ἐπέτελλ' Ἀχιλλῆϊ,
 Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 785 Σοὶ δ' αὖθ' ὧδ' ἐπέτελλε Μενότιος, Ἀκτορος υἱός·
 Τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεὺς,

- Προσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίη δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων·
 Ἄλλ' εὐ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἣδ' ὑποθέσθαι,
 Καὶ οἱ σημαίνειν· ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθὸν περ.
 790 Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρον, σὺ δὲ λήθεται. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Ταῦτ' εἵποις Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, αἶ κε πίθεται.
 Τίς δ' οἷδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίναις,
 Παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἱταίρου.
 Εἰ δέ τινα φρεσὶν ἦσι θεοπροπίην ἀλεείνει,
 795 Καὶ τινὰ οἱ παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 Ἄλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπίσθω
 Μυρμιδόνων, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηται·
 Καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
 Αἶ κε σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 800 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀργεῖοι υἷες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ρεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
 Ὡσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν·
 805 Βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεύς θειοιο
 Ἰξε θεῶν Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
 ἦεν, τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐτετεύχато βωμοί·
 Ἐνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλῃσεν,
 810 Διογενὴς Εὐναιμονίδης, κατὰ μηρὸν οἷσι τῷ,
 Σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρώς
 Ὡμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλείοιο
 Αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
 815 Καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλοί, Δαναῶν ἡγήτορες ἣδὲ μέδοντες!
 Ὡς ἄρ' ἐμέλλετε, τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης,
 Ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ;
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἦρως·
 820 Ἢ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἑκτορ' Ἀχαιοί,
 Ἢ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ηὔδα·
 Οὐκέτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν
 Ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται.
 825 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
 Χερσὶν ὑπο Τροίῳ· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σίωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
 Μηροῦ δ' ἔκταμ' οἷστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινόν

- 80 Νῆξ' ὕδατι λιαρῷ . ἐπὶ δ' ἥπια φάρμακα πάσσει,
 Ἐσθλά, τά σε προτὶ φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
 Ὅν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος Κενταύρων.
 Ἰητροὶ μὲν γάρ, Ποδαλείριος ἦδὲ Μαχάων,
 Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὄτομαι ἔλκος ἔχοντα,
 835 Χρητίζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητῆρος,
 Κεῖσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὄξυν Ἄρηα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; τί ῥέξομεν, Εὐρύπυλ' ἥρως;
 Ἔρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
 840 Ὅν Νέστορ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὗρος Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο.
 Ἢ, καὶ ὑπὸ στέροιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
 Ἔς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
 Ἔνθα μιν ἐκτανύσας, ἐκ μῆροῦ τάμνε μαχαίρῃ
 845 Ὄξυ βέλος περιπενκές, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινὸν
 Νῆξ' ὕδατι λιαρῷ· ἐπὶ δὲ ῥίξαν βάλε πικρὴν,
 Χερσὶ διατριψας, ὀδυνήφατον, ἣ οἱ ἀπάσας
 Ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἶμα.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Μ.

Achivi, intra murum compulsi (invisum diis opus, ab iisque statim post ipsam urbem deletum), Trojanos jam navibus imminentes vident, jam fossam transgressuros (1-59). Rei difficultate primum attoniti, mox, Polydamantis monitu, de curribus descendunt, et in quinque catervas divisi incurrunt (60-107). Asius, unam portarum ex curru aggredi ausus, a duobus Lapithis cum magnâ clade suorum rejicitur (108-194). Infausti augurii interpretatio, a Polydamante facta, Hectorem non deterret a persequendis hostibus (195-250). Hi, etsi procelloso vento impediti, munimenta sua acriter defendunt, imprimis duo Ajaces (251-289). Aliâ parte Sarpedon et Glaucus irruunt, quibus se opponit Menestheus, ab eoque arcessiti, Ajax major et Teucer (290-377). Sarpedonis socius, Epicles, ab Ajace, Glaucus a Teucro sauciatur; tandem a Sarpedone pinna muri revellitur (378-399). Lycios, murum perrupturos, etiam nunc fortiter arcent Achivi; Hector autem portam ingesto saxo discutit, suisque viam ad naves aperit (400-471).

Τ ε ι χ ο μ α χ ί α .

- ^α Ως ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίου ἄλκιμος υἱὸς
 Ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
 Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμίλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
 Τάφρος ἔτι σχῆσαι Δαναῶν καὶ τεῖχος ὑπερθεῖν
⁵ Εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρο
 ἦλσαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας,
 Ὅφρα σφιν νῆας τε θοὰς καὶ ληΐδα πολλήν
 Ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
 Ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.
¹⁰ Ὅφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μῆνι' Ἀχιλλεύς,
 Καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν,
 Τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνατον ὅσσοι ἄριστοι,

- Πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἳ μὲν δαίμεν, οἳ δ' ἐλλίποντο,
 15 Πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
 Ἀργεῖοι δ' ἐν ἡνυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν.
 Ἀθ' τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 Τεῖχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
 "Οὔσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἄλαδὲ προφρεύουσιν,
 20 Ῥῆσός θ' Ἐπτάπορος τε, Κάρησός τε Ῥοδῖος τε,
 Γρήνικός τε καὶ Αἰσηπος, διός τε Σκάμανδρος,
 Καὶ Σιρῶεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλεια
 Κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν.
 Τῶν πάντων ὁμόσσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων
 25 Ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον· ὅς δ' ἄρα Ζεὺς
 Συνεχῆς, ὅφρα κε θᾶσσον ἀλίπλοα τεῖχεα θείη.
 Αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χεῖρεσσι τρῖαιναν,
 Ἑγείτ' ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμελίια κύμασι πέμπεν
 Φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογεοντες Ἀχαιοί.
 30 Δεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγᾶρῥοον Ἑλλήσποντον,
 Αὐτὶς δ' ἥϊονα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψεν,
 Τεῖχος ἀμαλδύνας· ποταμούς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
 Κᾶρ ῥόον, ἥπερ πρόσθεν ἔεν καλλίρῥοον ὕδωρ.
 Ὡς ἄρ' ἔμελλον ὀπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 35 Θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπή τε δεδήει
 Τεῖχος εὐδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
 Βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δὲ, Διὸς μάστιγι δαμέντες,
 Ἡνυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο,
 Ἐκτορα δειδιότες, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο.
 40 Αὐτὰρ ὃγ', ὡς τοπρόσθεν, ἐμάρνατο ἴσος ἀέλλη.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτήσιν
 Κάπριος ἢ ἐλέων στρέφεται, σθένει βλεμεαῖνων.
 Οἳ δὲ τε πυργηδὸν σφείας αὐτοὺς ἀρτύναντες
 Ἀντίοι ἴστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειᾶς
 45 Αἰχμᾶς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὐποτε κυδάλιμον κῆρ
 Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγνηροῖή δέ μιν ἔκτα.
 Ταρφέα τε στρέφεται, σίλχας ἀνδρῶν πεირητίζων.
 "Οππῇ τ' ἰδυῖση, τῇτ' εἰκουσι σίλχες ἀνδρῶν.
 Ὡς ἔκτωρ ἂν ὅμιλον ἰὼν εἰλίσειθ', ἐταίρους
 50 Τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. οὐδέ οἱ ἵπποι
 Τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρω
 Χεῖλει ἐφρεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίλαστο τάφρος
 Εὐρεῖ, οὐτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι
 Ῥηϊδίῃ· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφίες περὶ πᾶσαν
 55 Ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεν δὲ σκολόπεσσιν
 Ὀξέσιν ἡρήρει, τοὺς ἔστασαν νῆες Ἀχαιῶν,

- Πυκνούς καὶ μεγάλους, δῆϊων ἀνδρῶν ἀλειωρήν.
 Ἐνθ' οὐ κεν ρέα ἵππος εὐτροχον ἄρμα τιταίνων
 Ἐσβαίη, πεζοὶ δὲ μενοίνιον, εἰ τελέουσιν.
- 60 Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἴκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἴκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρῶων ἄγοι ἦδ' ἐπικούρων,
 Ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκείας ἵππους·
 Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλή περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
 Ὀξέες ἐστῆσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν·
- 65 Ἐνθ' οὕτως ἔστιν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι
 Ἰππεῦσι· στείνομος γάρ, ὅθι τρώσεσθαι οἶω.
 Εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάξει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλει ἀρήγειν,
 Ἡ τ' ἂν ἐγὼγ' ἐθίλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,
- 70 Νωνύμους ἀπολέσθαι ἅπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς·
 Εἰ δὲ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται
 Ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ·
 Οὐκέτ' ἔπειτ' οἶω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
 Ἀφορρόν προτὶ ἄστυ, ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
- 75 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ἴππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
 Αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 Ἴκτορι πάντες ἐπώμεθ' ἀολλῆες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Οὐ μένιουσ', εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
- 80 Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἅδε δ' Ἴκτορι μῦθος ἀπήμων·
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχίων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε.
 Οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο·
 Ἄλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἶδον Ἴκτορα δῖον.
 Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐφ' ἐπέτελλεν ἕκαστος,
- 85 Ἴππους εὐ κατὰ κόσμον ἐρυκόμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 Οἱ δὲ διασταίντες, σφείας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
 Πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἠγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Οἱ μὲν ἅμ' Ἴκτορ ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
 Οἱ πλεῖστοι καὶ ἀριστοὶ ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
- 90 Τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι·
 Καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἶπετο· παρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν
 Ἄλλον, Κεβριόναο χειρίονα, κάλλιπεν Ἴκτορ.
 Τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἦρχε, καὶ Ἀλκάθοος καὶ Ἀγλήνωρ·
 Τῶν δὲ τρίτων Ἐλένος καὶ Διήφοβος Θεοειδής,
- 95 Ἦτε δὴ δύο Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἦρως,
 Ἄσιος Ἰρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
 Αἰθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἅπο Σελλήεντος.
 Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν εἷς παῖς Ἀγχίσαιο,
 Αἰνείας· ἅμα τῷγε δύο Ἀντήνορος υἱε,

- 100 Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 Σαρπηδῶν δ' ἡγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
 Ἰφρός δ' ἔλετο Γλαῦκον καὶ Ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
 Οἱ γὰρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
 Τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
 105 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσιν,
 Βάν ϕ' ἰθὺς Δαναῶν λεληγμένοι, οὐδὲ τ' ἔφαντο
 Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
 Ἐνθ' ἄλλοι Τρῶες, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 Βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·
 110 Ἄλλ' οὐχ Ἑρτακίδης ἔθειλ' Ἀσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Αὐθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα·
 Ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῇσιν,
 Νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
 Ἴπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν
 115 Ἀφ' ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν·
 Πρόσθεν γὰρ μιν Μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν
 Ἐγχεῖ Ἰδομενῆος ἀγανοῦ Δευκαλίδαιο.
 Εἶσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇ περ Ἀχαιοὶ
 Ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 120 Τῇ ϕ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν
 Εὖρ ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχηα·
 Ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἄνερες, εἴ τιν' ἐταίρων
 Ἐκ πολέμου φεύγοντα σιώσειαν μετὰ νῆας.
 Τῇ ϕ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' αἶμ' ἔποντο,
 125 Ὅξια κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
 Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι,
 Νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἄνερας εὖρον ἀρίστους,
 Τίας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητῶν·
 Τὸν μὲν, Πειριθόου νῖα, κρατερόν Πολυποίτην,
 130 Τὸν δέ, Λεοντήα, βροτολοιογῶ ἴσον Ἀρηϊ·
 Τῷ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλῶν
 Ἔστασαν, ὥς ὅτε τε δρυές οὔρεσιν ὑψικάρῃνοι,
 Αἶτ' ἀνεμον μίμνουσι καὶ ὑστὸν ἥματα πάντα,
 Ρῖξῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι·
 135 Ὡς ἄρα τῷ χεῖρεσσι πεποιθότες ἡδὲ βίηφιν,
 Μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἀσιον, οὐδ' ἐφέβοντο·
 Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος εὐδμητον, βόας αὔας
 Ἑφός' ἀνασχόμενοι, ἔκιοι μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
 Ἀσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 140 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θόωνά τε Οἰνόμαόν τε.
 Οἱ δ' ἦτοι εἰως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Ὡρνυον, ἐνδὺν ἑόντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·

- Αὐτὰρ ἐπειδὴ τείχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 145 Ἐκ δὲ τῷ αἵξαντε, πυλάων πρῶθε μαχέσθην,
 Ἀγροτέροισι σύεσσι ἐοικότε, τῷτ' ἐν ὄρεσσι
 Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχεται κολοσυρτὸν ἰόντα,
 Δοχμῷ τ' αἵσσοντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην,
 Πρυμνήν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δὲ τε κόμπος ὀδόντων
 150 Γίγνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλῃται·
 Ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός,
 Ἀντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
 Λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν.
 Οἱ δ' ἄρα χειρμαδίοισιν εὐδμήτων ἀπὸ πύργων
 155 Βάλλον, ἀμνυόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων,
 Νηῶν τ' ὠκυπόρων. νιφάδες δ' ὥς πίπτον ἔραζε,
 Ἄσι' ἄνεμος ζαῆς, νέφεα σκιόεντα δονήσας,
 Ταρφειᾶς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 Ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα φέον, ἡμὲν Ἀχαιῶν,
 160 Ἡδὲ καὶ ἐκ Τρῳάων· κόρυθες δ' ἄμφ' αὖτον αὐτευν,
 Βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
 Δὴ φά τοίτ' ὦμωξέν τε καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 Ἄσιος Τρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ἤυδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἡ φά νυ καὶ σὺ φιλοφρονεῖς ἐτέτυξο
 165 Πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
 Σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 Οἱ δ' ὥς τε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠὲ μέλισσαι
 Οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἐπὶ παιπαλοέσση,
 Οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 170 Ἀνδρας θηρητήρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·
 Ὡς οἷγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δὴ ἴοντες,
 Χάσασθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ ἐάλῃναι.
 Ὡς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πείθε φρένα ταῦτ' ἀγορευῶν·
 Ἐκτορι γὰρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 175 [Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
 Ἀργαλέον δὲ με ταῦτα, θεὸν ὥς, πάντ' ἀγορευῶσαι.
 Πάντῃ γὰρ περὶ τείχος ὀρώρει θεσπιδαῖς πῦρ
 Λαῖνον· Ἀργεῖοι δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη
 Νηῶν ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχέαιτο θυμὸν
 180 Πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρβοθοι ἦσαν.
 Σὺν δ' ἔβαλον Λαπῖθαι πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.]
 Ἐνθ' αὖ Πειριθόου υἱός, κρατερὸς Πολυπόλτης,
 Δουρὶ βάλεν Δάμασον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
 Οὐδ' ἄρα χαλκίῃ κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
 185 Αἰχμὴ χαλκίῃ ῥῆξ' ὅστιόν· ἐγκέφαλος δὲ

- Ἐνδον ἄλας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξενάριξεν.
 Τῖδ' δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεύς, ὅςος Ἀρης,
 Ἰππόμαχον βάλε δουρί, κατὰ ζωστήῃρα τυχήσας.
 190 Αὐτὶς δ' ἐκ κολοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὀμίλον,
 Πλήξ' αὐτοσχεδίην· ὃ δ' ἄρ' ὕπτιος οὐδὲ ἐρείσθη·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 195 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
 Τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἐκτορι κούροι ἔποντο,
 Οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 Τείχος τε ῥήξιν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
 Οἱ ῥ' ἔτι μερμήριζον, ἐφεστιαότες παρὰ τάφρῳ.
 200 Ὅρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἄριστερὰ λαὸν ἔργων,
 Φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 Ζωὸν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὐπω λήθειο χάρμης.
 Κόψε γάρ αὐτον ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δειρῇν,
 205 Ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὃ δ' ἀπὸ ἔθεν ἤκε χαμᾶζε,
 Ἀλγίστας ὀδύνησι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὀμίλῳ·
 Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέττει πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,
 Κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 210 Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἐκτορ· αἶε μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορήσιν,
 Ἑσθλὰ φραζομένοι· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν,
 Δῆμον ἔοντα παρὲς ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
 Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν·
 215 Νῦν δ' αὐτ' ἐξερέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Μῆ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
 ὦδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀίομαι, εἰ ἑτὸν γε
 Τρῳαῖν δδ' ὄρνις ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἄριστερὰ λαὸν ἔργων,
 220 Φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 Ζωὸν· ἄφαρ δ' ἀφῆκε, πάρος φίλα οἰκί' ἰκέσθαι,
 Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν.
 Ὡς ἡμεῖς, εἶπερ τε πύλας καὶ τείχος Ἀχαιῶν
 Ῥηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί,
 225 Οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἔλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα·
 Πολλοὺς γὰρ Τρῳῶν καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
 Χαλκῷ δηλώσουσιν, ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
 ὦδὲ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ

Εἶδεν τεράων, καὶ οἱ πειθοίατο λαοί.

- 230 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' ἔτεόν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
- 235 Ὅς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθίσθαι
 Βουλέων, ἄστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
 Τῦνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερόγυγσσι κελεύεις
 Πείθεσθαι· τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,
 Εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς Ἡῷ τ' Ἡελίον τε,
- 240 Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἡρόεντα.
 Ἡμεῖς δὲ μέγαλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλήν,
 Ὅς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
 Τίπτε σὺ δαΐδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτήτα;
- 245 Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινόμεθα πάντες
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔπ' ἀπολέσθαι·
 Οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμεν.
 Εἰ δὲ σὺ δηϊοτήτος ἀφέξειαι, ἥε τιν' ἄλλον
 Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
- 250 Αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσπεις.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο
 Ἠχῇ θεσπεσίῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραννος
 Ὄρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων ἀνέμοιο θύελλαν,
 Ἡ ῥ' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
- 255 Θέλγει νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Τοῦπερ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίλῃφιν,
 Ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρητίζον.
 Κρόσσας μὲν πύργων ἔρπον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
 Στήλας τε προβλήτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
- 260 Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
 Τὰς οἷγ' αὔερνον, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 Ῥήξειν. οὐδὲ νῦν πῶ Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·
 Ἄλλ' οἷγε ῥινοῖσι βοῶν φράζαντες ἐπάλξεις,
 Βάλλον ἀπ' αὐτῶν δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
- 265 Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιώωντ' ἐπὶ πύργων
 Πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·
 Ἄλλον μελιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν
 Νείκεον, ὄντινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔσχοχος, ὅς τε μεσήεις,
- 270 Ὅς τε χειρότερος· ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοῖοι
 Ἀνέρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·

- Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γινώσκετε. μή τις ὀπίσω
 Τετράφθω προτὶ νῆας, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας·
 Ἄλλὰ πρόσσω ἔσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
 275 Αἶ κε Ζεὺς δώῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
 Νεῖκος ἀπώσαμένους, δῆϊνους προτὶ ἄστρ' διεσθαι.
 Ὡς τῷγε προβοῶντε μύχην ὠτρυνον Ἀχαιῶν.
 Τῶν δ' ὥς τε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ
 Ἡματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὥρετο μητίετα Ζεὺς
 290 Νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφανσκόμενος τὰ ἅ κῆλα·
 Κοιμήσας δ' ἀνέμους χεῖρ' ἔμπεδον, ὅφρα καλύψῃ
 Τψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρῶνας ἄκρους,
 Καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πλοῖα ἔργα,
 Καὶ τ' ἐφ' ἄλός πολιῆς κέχνται λιμένισιν τε καὶ ἀκταῖς,
 285 Κῦμα δέ μιν προσπλίσζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
 Εἰλύεται καθύπερθ' ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
 Ὡς τῶν ἀμφοτέρωσιν λίθοι πωτῶντο θαμειαί,
 Αἰ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἰ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
 Βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὑπερ πάντων δοῦπος ὀρώρει.
 290 Οὐδ' ἄν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαιδίμος Ἐκτωρ
 Τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὄχῃα,
 Εἰ μὴ ἄρ' νῖόν ἐόν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
 Ὄρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λέονθ' ὥς βουσὶν ἔλιξιν.
 Αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἴσῃν,
 295 Καλὴν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεὺς
 Ἥλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάϊψε θαμειάς,
 Χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκίσιν περὶ κύκλον·
 Τὴν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων,
 Βῆ ῥ' ἔμην, ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, ὅς τ' ἐπιδευῆς
 300 Ληρὸν ἐκ κρειῶν, κέλεται δὲ ἐ θυμὸς ἀγῆνωρ,
 Μῆλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
 Εὔπερ γὰρ χ' εὖρῃσι παρ' αὐτόφιν βώτορας ἄνδρας
 Σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 Οὐ ῥά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο διεσθαι,
 305 Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἡ ἥρπαξε μετάλμενος, ἧ καὶ αὐτὸς
 Ἐβλήτ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
 Ὡς ῥα τότε ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκεν,
 Τείχος ἐπαῖξαι, διὰ τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις.
 Αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἴππολόχοιο·
 310 Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα
 Ἐδρη τε κρέασίν τ' ἠδὲ πλείοις δεπάεσσιν,
 Ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ, θεοὺς ὥς, εἰσορώσιν;
 Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;

- 315 Τῷ νῦν χρή Λυκίοισι μετὰ πρῶτοισιν ἔοντας
 Ἑσταίμεν, ἥδε μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι·
 Ὅφρα τις ᾧδ' εἶπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων·
 Οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κατά κοιρανέουσιν
 Ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσι· τε πλονα μῆλα,
 320 Οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιθδεία· ἀλλ' ἄρα καὶ ἵς
 Ἑσθλή, ἐπεὶ Λυκίοισι μετὰ πρῶτοισι μάχονται.
 Ὡ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντα,
 Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε
 Ἑσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρῶτοισι μαχοίμην,
 325 Οὔτε καὶ σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
 Νῦν δ' — ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφεσιτᾶσιν θανάτοιο
 Μυρταί, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν, οὐδ' ὑπαλύξαι —
 Ἴομεν, ἥε τῷ εὖχος ὀρέζομεν, ἥε τις ἡμῖν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ', οὐδ' ἀπίθῃσεν.
 330 Τῷ δ' ἰδυὺς βήτην, Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντα.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς·
 Τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν, κακότητα φέροντες.
 Πάτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο
 Ἡγεμόνων, ὅστις οἱ ἀρὴν ἐιάροισιν ἀμύναι·
 335 Ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω, πολέμου ἀκορήτω,
 Ἑσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισίῃθ' ἰόντα,
 Ἐγγύθεν· ἀλλ' οὐπὼς οἱ ἔην βῶσαντι γεγωνεῖν·
 Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 Βαλλομένων σαπέων τε καὶ ἵπποκόμων τρυφαλειῶν
 340 Καὶ πυλίων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο· τοὶ δὲ κατ' αὐτάς
 Ἰσταίμενοι πειρῶντο βλήν ῥήξαντες ἐξελεθεῖν.
 Αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θωῶτην·
 Ἐρχεο, διε Θωῶτα, θέων Αἴαντα κάλεσσον·
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἀριστον ἀπάντων
 345 Εἶη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ὡδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγροί, οἱ τοπάρους περ
 Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Εἰ δὲ σφιν καὶ κεῖθι πόνοσ καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 Ἀλλά περ οἷος ἔτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 350 Καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθῃσεν ἀκούσας·
 Βῆ δὲ θέειν παρὰ τείχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κίων, εἰθαρ δὲ προσηύδα·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
 355 Ἠνώγει Πετεῶο Διοτρεφέος φίλος υἱὸς
 Κεῖσ' ἔμεν, ὅφρα πόνοιο μίνυνθ' ἀντιάσῃτον·
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἀριστον ἀπάντων

- Εἴη, ἐπεὶ τάχα κείθι τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ὡδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἄγοί, οἱ τοπάρους περ
 360 Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας.
 Εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 Ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἐσπείσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπείθησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 365 Αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἴαν, σφῶϊ μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερός Λυκομήδης,
 Ἑσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἱερὶ μαχέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κείσ' εἰμι, καὶ ἀντιῶ πολέμοιο·
 Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
 370 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἦε κασιγνητος καὶ ὄπατρος·
 Τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
 Εὐτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο,
 Τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο.
 375 Οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἐρεμνῇ λαλλαπὶ ἴσοι,
 Ἰφθίμοι Λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 Σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὥρτο δ' αὐτῇ.
 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Σαρπήδοντος ἐταῖρον, Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
 380 Μαρμαῖῳ ἑκρίοντι βάλων, ὃ ῥα τείχεος ἐντὸς
 Κεῖτο μέγας παρ' ἐπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδὲ κέ μιν ρέα
 Χεῖρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνὴρ, οὐδὲ μάλ' ἥβων,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαι' αἰέρας·
 Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὅστε' ἄραξεν
 385 Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἑοικώς
 Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὅστιά θυμός·
 Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερὸν παῖδ' Ἴππολόχοιο,
 Ἰῶ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
 Ἥ ῥ' ἶδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.
 390 Ἀφ' ὃ ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθών, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
 Βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετοῦτ' ἐπέεσσιν.
 Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκον ἀπιόντος,
 Αὐτίκ' ἐπεί τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
 Ἀλλ' ὄγε Θεστοριδὴν Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας
 395 Ἰνύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' ἐσπόμενος πῆσε δουρὶ
 Πρηνῆς, ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶ.
 Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἐπαλξιν ἱλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν,
 Ἐλχ', ἣ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Τείχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
 400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ'· ὃ μὲν ἰῶ

- Βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαεινὸν
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνε
 Παιδὸς ἑοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπι πρύμνῃσι δαμείη·
 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ δὲ διαπρὸ
 406 ἥλυθεν ἔγχει, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα.
 Χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὄγα πάμπαν
 Χάζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλετο κῦδος ἀρέσθαι.
 Κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἐλιξαμένος Λυκίοισιν·
 ὦ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὥδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς;
 410 Ἀργαλέον δέ μοι ἐστί, καὶ ἱφθίμῳ περ ἐόντι,
 Μούνῳ ρήξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδίσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπέβρισαν βουλευφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
 415 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
 Τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δὲ σφισι φαίνεται ἔργον.
 Οὔτε γὰρ ἱφθιμοὶ Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
 Τείχος ρήξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
 420 Τείχεος ἄψ ὤσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πέλασθεν.
 Ἄλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δὴ ἀνέρε θηριάσασθον,
 Μέτρο' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιζύνῳ ἐν ἀρούρῃ,
 Ὡς ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῃ ἐρίζητον περὶ ἴσσης·
 Ὡς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
 425 Δήρουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 Ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
 Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροά νηλεῖ χαλκῷ,
 Ἥμιν ὅτιοι στρεφθέντι μετὰφρενα γυμνώθειν
 Μαργαμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερές ἀσπίδος αὐτῆς.
 430 Πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν
 Ἐφράδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθῆς,
 Ἦτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἶριον, ἀμφὶς ἀνέλκει
 435 Ἰσαόχου, ἵνα παισὶν αἰεκία μισθὸν ἄρῃται·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ Ἰσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἑκτορι δῶκεν,
 Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐξήλατο τείχος Ἀχαιῶν.
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·
 440 Ὅρνυσθ', ἐπὶ πόδαμοι Τρῶες! ρήγνυσθε δὲ τείχος
 Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαῆς πῦρ!
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον,
 Ἰθυσαν δ' ἐπὶ τείχος ἀολλῆες· οἱ μὲν ἔπειτα

- Κροσσάων ἐπέβαινον, ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
 445 Ἐκτωρ δ' ἄρπάξας λαῶν φέρει, ὃς ῥα πυλάων
 ἔσθήκει πρόσθε, πρυμνὸς παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθε
 Ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὐ κε δὴ ἄνερε δῆμου ἀρίστῳ
 Ῥηϊδίῳς ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὐδ' ὁχλίσσειαν,
 Οἶοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δέ μιν ρέα πάλλε καὶ οἶος.
 450 [Τὸν οἱ ἐλαφρόν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτει·]
 Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ρεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἴος,
 Χειρὶ λαβὼν ἐτέρη, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει·
 Ὡς Ἐκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λαῶν ἀέρας,
 Αἰ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
 455 Δικλίδας, ὑψηλὴς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
 Εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει.
 Στῆ δέ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας,
 Εὐ διαβάς, ἵνα μή οἱ ἀφανρόταρον βέλος εἴη.
 Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσει δὲ λίθος εἴσω
 460 Βριθოსύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
 ἔσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
 Λᾶος ὑπὸ ριπῆς. ὃ δ' ἄρ' ἐς θοοῖς φαιδριμος Ἐκτωρ,
 Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπει δὲ χαλκῷ
 Σμερδαλέον, τὸν ἔεστο περὶ χροῦ· δοιὰ δὲ χερσὶν
 465 Δοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἄν τις μιν ἐρυνάκοι ἀντιβολήσας,
 Νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐς αἶλιο πύλας· πυρὶ δ' ὅσσε δεδήει.
 Κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιξάμενος καθ' ὅμιλον,
 Τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο·
 Αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
 470 Ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Λαῖοι δ' ἐφόβηθεν
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἄλλαστος ἐτύχθη.

Ι Λ Ι Λ Δ Ο Σ Ν.

Trojani passim superato muro cædunt Achivos, quum Neptunus, miseratione commotus, clam Jove, tuendis navibus auxiliator accedit (1-42): qui primum duos Ajaces, tum cæteros principes, humanâ specie indutus, ad obsistendi pertinaciam cohortatur (43-124). Igitur Ajaces et alii Hectorem in mediâ acie ab excidio navium arcent (125-205); mox Idomeneus, a Neptuno in arma instigatus, assumpto Merione, ad sinistram afflictis succurrit (206-329). Exinde atrox prælium conseritur, in quo Trojanis Jupiter, Achivis Neptunus favet, inter Achivos Idomenei imprimis virtus spectatur (330-362). Is Othryoneum, Asium, Alcathoum interficit; idemque cum Merione, Antilocho, Menelao, adversus Æneam, Deiphobum, Helenum, Paridem prospere dimicat (363-672). Etiam Hectorem, medio, quem dudum tenuit, loco sic urgent Ajaces et aliæ catervæ, ut gradum jam referant Trojani: sed Polydamantis consilio firmatus Hector repente collectos in hostem ducit (673-808.) Novam pugnam ciet Ajax, et ingenti utrimque clamore certatur (809-837).

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίν.

- Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πύλασσαν,
 Τοὺς μὲν ἕα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οὔτιν'
 Νωλεμέως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαιινῶ,
 Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων θορηκῶν καθορώμενος αἶαν,
 5 Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγανῶν Ἰππημολγῶν,
 Γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
 Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσσε φαιινῶ·
 Οὐ γὰρ ὄγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλεπετο ὃν κατὰ θυμὸν
 Ἐλθόντ' ἢ Τρῳέεσσι ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.
 10 Οὐδ' ἀλασκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
 Καὶ γὰρ ὁ θανμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μάχην τε
 Ἐφ' οὗ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
 Θρηϊκίης· ἐνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
 Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.

- 15 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ ἁλὸς ἔξει ἰών, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς,
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήετο παιπαλόεντος,
Κραιπνὰ ποσὶ προβιβιάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
- 20 Τρὶς μὲν ὀρέξαι ἰών, τὸ δὲ τέτατον ἵκετο τέκμων,
Αἰγᾶς· ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δάματα βένθεσι λίμνης,
Χρῦσα, μαρμαίροντ' ἀτεύχεται, ἄφθιτα αἰεὶ.
Ἐνθ' ἔλθων ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππῳ,
Ἰκνυπέτα, χρυσέησιν ἐθείρῃσιν κομόωντε.
- 25 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἱμάσθλην
Χρυσείην, εὐτυκτον, δοῦ δ' ἐπεβήετο δίφρου·
Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε ὑπ' αὐτοῦ
Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνόησεν ἄνακτα·
Γηθοσύνη δὲ θάλασσα διίστατο· τοὶ δ' ἐπέοντο
- 30 Ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερχε διάνετο χάλκεος ἄξων·
Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρδομοὶ φέρον ἵπποι.
Ἔστι δὲ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
Μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης·
Ἐνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
- 35 Ἀύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἄμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
Ἐδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
Ἀρόηκτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἔμπεδον αὐθι μένοιεν
Νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ὥχετ' Ἀχαιῶν.
Τρῶες δὲ, φλογὶ ἴσοι, ἀολλέες, ἦδ' θυέλλη,
- 40 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
Ἀβρομοὶ, αὐτᾶχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
Αἰρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφιν πάντας Ἀχαιοὺς.
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαίηοχος, ἐνοσίχθαιος,
Ἀργεῖους ὥτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθών,
- 45 Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
Αἶαντε πρώτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·
Αἶαντε, σφῶν μὲν τε σωῶσθε λαὸν Ἀχαιῶν,
Ἀλκῆς μνησάμενῳ, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δειδία χεῖρας ἀάπτους
- 50 Τρωῶν, οἳ μέγα τείχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ·
Ἐξοῦσιν γὰρ ἅπαντας εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
Τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μήτι πάθωμεν,
Ἡ ῥ' ὄγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἵκελος ἠγεμονεύει,
Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὐχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.
- 55 Σφῶϊν δ' ὥδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
Αὐτῷ θ' ἐστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νῆων.

Ἰκνυπόρων, εἰ καὶ μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.

Ἢ, καὶ σκηπανίῳ γαίηχος Ἐννοσίγαιος

60 Ἀμφοτέρῳ κεκοπῶς πλήσεν μένεος κρατεροῖο·

Γυῖα δ' ἔσθληκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.

Αὐτὸς δ' ὥστ' ἔρξῃ ὠκύπτερος ὥρτο πέτεσθαι,

Ὅς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθείς,

Ὅρμησῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο·

65 Ὡς ἀπὸ τῶν ἦϊξε Ποσειδάων ἔννοσιχθων.

Τοῖν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,

Αἴψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·

Αἴαν' ἐπεὶ τις νῶϊ θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,

Μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι —

70 Οὐδ' ὄγε Κάλχας ἐστί, θεοπρόπος οἰωνιστής·

Ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἡδὲ κνημῶν

Ῥεῖ' ἔγνω ἀπρόντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ περ —

Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν

Μᾶλλον ἐφορμάται πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι,

75 Μαιμῶωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὑπερθεν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·

Οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄπτοι

Μαιμῶωσιν καὶ μοι μένος ὥρορε· νέρθε δὲ ποσσὶν

Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοινῶω δὲ καὶ οἶος

80 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,

Χάρμῃ γηθήσυνοι, τὴν σφιν θεὸς ἐμβαλε θυμῷ.

Τόφρα δὲ τοὺς ὀπιθεν Γαίηχος ὥρσεν Ἀχαιοὺς,

Οἳ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ·

85 Τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέω καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο,

Καὶ σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγύγνετο, δερκομένοισιν

Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὀμίῳ.

Τοὺς οἶγ' εἰσορόωντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβον·

Οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ. ἀλλ' Ἐννοσίχθων

90 Ῥεῖα μετεισάμενος κρατερὰς ὥτρυνε φάλαγγας.

Τεύκρον ἐπὶ πρῶτον καὶ Διίτην ἦλθε κελεύων,

Πηγέλεόν θ' ἥρωα, Θόαντά τε Διήπυρόν τε,

Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας αὐτῆς·

Τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

95 Αἰδῶς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νεοὶ! ὕμιν ἔγωγε

Μαρναμένοισι πέποιθα σαωσέμεναι νέας ἀμᾶς·

Εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλείο,

Νῦν δὴ εἶδεται ἡμᾶρ, ὑπὸ Τρῳέεσσι δαμῆναι.

Ὡ πόποι, ἡ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶμαι,

100 Δεινόν, ὃ οὐποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,

- Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἵεναι νέας ! οἱ τοπάρος περ
 Φυζακινῆς ἐλάφουσιν ἐοικεσαν, αἶτε καθ' ὕλην
 Θώων, πορδαλίων τε λύκων τ' ἥϊα πέλονται,
 Αὐτίως ἡλάσπουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάριμῃ·
 105 Ὡς Τρῶες τοπρὸν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
 Μίμνουν οὐκ ἐθέλευσκον ἐναντίον, οὐδ' ἡβαιόν.
 Νῦν δ' ἔκαθεν πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται,
 Ἠγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνησί τε λαῶν,
 Οἱ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσιν
 110 Νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς.
 Ἄλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτιός ἐστιν
 Ἡρῶς Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Οὐνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 Ἡμέας γ' οὐπὼς ἔστι μεθιέμεναι πολέμοιο.
 115 Ἄλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσθαί τοι φρένες ἐσθλῶν.
 Τμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς,
 Πάντες ἄριστοι ἰόντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε
 Ἄνδρὶ μαχησάμην, ὅστις πολέμοιο μεθελή,
 Λυγρὸς ἑὼν· ὑμῖν δὲ νεμεσῶμαι πέρι κῆρι.
 120 Ὡ πέπονες, τάχα δὴ τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον
 Τῇδε μεθημοσύνη· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
 Αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
 Ἐκτὼς δὴ παρὰ νηυσὶ βοήν αγαθὸς πολεμίζει
 Καρτερός, ἔρῃηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα.
 125 Ὡς ῥα κελευτιῶν Γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοὺς.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἵσταντο φάλαγγες
 Καρτεραί, ἃς οὔτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθῶν,
 Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. οἱ γὰρ ἄριστοι
 Κρινθέντες Τρῶάς τε καὶ Ἐκτορα δῖον ἔμιμνον,
 130 Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκει προθελύμνῳ·
 Ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ·
 Ψαῦον δ' ἐπτόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
 Ἐγχεα δ' ἐπίϋσσοντο θρασείων ἀπὸ χειρῶν
 135 Σειόμεν'· οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτὼρ
 Ἀντικρὺ μεμαῶς, ὀλοοιτροχος ὥς ἀπὸ πέτρης,
 Ὅτε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χεϊμάρφοος ὤσῃ,
 Ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·
 140 Τψι δ' ἀναθρῶίσκων πέτεται, κιτυπέει δὲ θ' ὑπ' αὐτοῦ
 Τλή· ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ἔως ἱκνῆται
 Ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται, ἐσσύμενός περ·
 Ὡς Ἐκτὼρ εἰς μὲν ἀπείλει, μέχρι θαλάσσης

- ῥέα διαλεύεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 145 Κτείνων· ἄλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν,
 Στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθεῖς· οἱ δ' ἀντίοι νῆες Ἀχαιῶν,
 Νύσσοντες ξιφασίν τε καὶ ἔγχυσιν ἀμφιγυνοῖσιν,
 ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη.
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·
 150 Τρώες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Παρμέετ'! οὔτοι θηρὸν ἐμὲ σήσουσιν Ἀχαιοί,
 Καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
 Ἄλλ', οἷω, χασσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ τίτιόν με
 ὦρσε θεῶν ὤριστος, ἐρίδουπος πόσις Ἥρως.
 155 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκύστου.
 Διήφορος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Πριαμίδης, πρόουθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθην,
 Κούφα ποσὶ προσιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 160 Καὶ βύλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθην,
 Ταυρεῖην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἐν κανὼν ἑάγη δολιχὸν δόρυ· Διήφορος δὲ
 Ἀσπίδα ταυρεῖην σχέθ' ἀπὸ ῥο, δεῖσε δὲ θυμῷ
 Ἐγχος Μηριόνοιο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὃγ' ἦρως
 165 Ἀψ' εἰάρων εἰς ἔθνος ἐχύζετο, χρίσαστο δ' αἰνῶς
 Ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξεν.
 Βῆ δ' ἵεναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισίῃφι λείλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μαρναντο, βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 170 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμῶνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἴμβριον αἰχμητήν, πολὺν ἵππου Μέντορος νιόν.
 Ναῖε δὲ Πηϊδαίον, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν,
 Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδισικάστην·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἦλυθον ἀμφιέλισσαι,
 175 Ἀψ' εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν·
 Ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ, ὃ δὲ μιν ἴεν ἴσα τέκεσσι.
 Τὸν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὐατος ἔγχεϊ μακρῷ
 Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' αὐτ' ἔπεσεν, μελέη ὦς,
 Ἦε ὄρεος κορυφῇ ἑκαθεν περιφαινομένοιο
 180 Χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσει·
 Ὡς πέσεν· ἀμφὶ δὲ οἱ βροίχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦκρος δ' ὠρμήθη, μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
 Ἐκτωρ δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
 185 Τητιδόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱὸν Ἀκτορίωνος,
 Νέσσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στήθεος βύλε δουρὶ.

- Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐκτωρ δ' ὠρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
 Κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
 190 Αἴας δ' ὀρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ
 Ἐκτορος· ἄλλ' οὐπὲρ χροὸς εἶσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'. ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὔτα,
 Ὡσε δὲ μιν σθένει μεγάλῳ· ὁ δὲ χάσσαι' ὀπίσσω
 Νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
 195 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος, δῖός τε Μενεσθένης,
 Ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἴμβριον αὖτ' Αἴαντε, μεμαότε θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡστε δὴ αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδόντων
 Ἀρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά,
 200 Τψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντε·
 Ὡς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δύνω Αἴαντε κορυσιὰ,
 Τεύχεα συλήτην· κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
 Κόψεν Ὀϊλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο·
 Ἦκε δὲ μιν σφαιρηδὸν ἐλιξάμενος δι' ὀμίλου,
 205 Ἐκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσιν.
 Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρι Πουσεϊδάων ἐχολώθη,
 Τῖωνοιο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 Βῆ δ' ἵεναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὀτρυνέων Δαναούς, Τρῶεσσι δὲ κῆδε' ἔτευχεν.
 210 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
 Ἐρχόμενος παρ' ἐταῖρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
 ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξεῖ χαλκῷ.
 Τὸν μὲν ἐταῖροι ἔνεικαν, ὁ δ' ἱητροῖς ἐπιτείλας
 ἦιεν ἐς κλισίην· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενούνα
 215 Ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
 Εἰσαμένος φθογγὴν Ἀνδραίμονος νῆϊ Θόαντι,
 Ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ·
 Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
 220 Οἷχονται, τὰς Τρῶσιν ἀπείλεον νῆες Ἀχαιῶν;
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤδα·
 Ὡς Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἷτιος, ὅσσον ἔγωγε
 Γινώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν·
 Οὔτε τινα δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκηρ
 225 Εἵκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλὰ που οὕτω
 Μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι,
 Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
 Ἀλλὰ, Θόαν· καὶ γὰρ τοπάρκος μενεδήϊος ἦσθα,
 Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδῃαι·

- 230 Τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνουλήθων·
 Ἰδομενεῦ, μὴ κείνος ἀνὴρ ἔτι νουτήσσειεν
 Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὐθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
 Ὅστις ἐπ' ἡματι τῷδε ἐκὼν μεθίησι μάχεσθαι.
- 235 Ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρῆ
 Σπείυδειν, αἶ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δύ' ἔοντε.
 Συμφορετὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
 Νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθαι μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἅμ' ἰόνον ἀνδρῶν·
- 240 Ἰδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὐτυχτον ἵκανεν,
 Δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροῦ, γέντο δὲ δοῦρε·
 Βῆ δ' ἔμην ἀστεροπῇ ἐναλλγκιος, ἦντε Κρονίων
 Χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαί·
- 245 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ σιτήθεσσι θεόντος.
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων ἔϋς, ἀντεβόλησεν,
 Ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκειον ἦει
 Οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένης Ἰδομενῆος·
 Μηριόνη, Μόλου νιέ, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἐταίρων,
- 250 Τίπτ' ἤλθες, πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτήτα·
 Ἢέ τι βέβληται, βέλεος δὲ σε τείρει ἀκωκή·
 Ἢέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες; οὐδὲ τοι αὐτὸς
 Ἦσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα·
- 255 [Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουλευφόρε χαλκοχιτώνων,]
 Ἐρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
 Οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεύξμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
 Ἀσπίδα Διηφόβοιο βυλὼν ὑπερηροθέοντος.
- 260 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦῤῥα.
 Δούρατα δ' αἶ κ' ἐθέλησθα, καὶ ἔν, καὶ εἴκοσι δήεις,
 Ἔσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
 Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. οὐ γὰρ οἶω
 Ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκὰς ἰστάμενος πολέμῳ ζειν.
 Τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλύεσσαι,
- 265 Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανύωντες.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα·
 Καὶ τοι ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 Πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἐστὶν εἰσεσθαι.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
- 270 Ἀλλὰ μετὰ πρῶτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
 Ἰσταμαι, ὅπποτε νεῖκος ὀφείρεται πολέμοιο.
 Ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

Λήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ ἴδμεται αὐτὸν οἶω.

- Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦῤδα·
 275 Οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χυρὴ ταῦτα λέγεσθαι;
 Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
 Ἔς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαειδεται ἀνδρῶν,
 Ἐνθ' ὅτε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφάνθη —
 Τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χροῦς ἄλλυδις ἄλλη·
 280 Οὐδὲ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,
 Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἔζει·
 Ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει,
 Κῆρας οἰομένῳ, πάταγος δέ τε γίγνεται ὀδόντων·
 Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ' τρέπεται χροῦς, οὔτε τι λήν
 285 Ταρβεῖ. ἐπειδὴν πρῶτον ἐρίζῃται λόχον ἀνδρῶν,
 Ἀράται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῖτι λυγρῇ —
 Οὐδὲ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.
 Εἴπερ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἥ ἐ τυπείης,
 Οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὀπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
 290 Ἀλλὰ κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν,
 Πρόσυω ἱεμένοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, νηπύτιοι ὦς,
 Ἔσταότες, μὴ πού τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ·
 Ἀλλὰ σύγε κλισίηνδε κιῶν ἔλεν ὄβριμον ἔγχος.
 295 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θεῶν ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Καρπαλίμῳς κλισίῃθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος,
 Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
 Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἀρης πόλεμόνδε μέτεισιν,
 Τῷ δὲ φόβος, φίλος υἱός, ἅμα κρατερός καὶ ἀταρβής,
 300 Ἔσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστὴν·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρονος μετὰ θωρήσσεσθον,
 Ἡὲ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τῶγε
 Ἐκλινον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν·
 Τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀγοὶ ἀνδρῶν,
 305 Ἦσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἶψοπι χαλκῷ.
 Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Δευκαλίδῃ, πῇ τ' ὄρ' μέμονας καταδύναι ὄμιλον,
 Ἡ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσοις,
 Ἡ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὐ ποθὶ ἔλπομαι οὕτω
 310 Δεύεσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦῤδα·
 Νηυσὶ μὲν ἐν μέσσησιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
 Αἰαντὲς τε δῖοι, Τεικρός θ', ὅς ἄριστος Ἀχαιῶν
 Τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὕμνη·
 315 Οἱ μιν ἄδην ἐλώουσι, καὶ ἐσσύμενον, πολέμοιο,

- Ἐκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
 Αἰνὺν οἳ ἔσσεϊται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 Κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἄπυτους,
 Νῆας ἐνιπρήσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
 320 Ἐμβάλοιο αἰσθόμενον θαλὸν νήεσσι θοῇσιν.
 Ἄνδρ' δέ κ' οὐκ εἴσεις μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 Ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν,
 Χαλκῶ τε φηκτὸς μεγάλοισι τι χερμαδίοισιν·
 Οὐδ' ἄχ' Ἀχιλλῆϊ φηξήνορι χωρήσειεν,
 325 Ἐν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὐπὼς ἐστιν ἐρίζειν.
 Νῶϊν δ' ὦδ' ἐπ' ἀριστερ' ἔχε στρατοῦ, ὅφρα τάχιστα
 Εἶδομεν, ἥ εἰ τῷ εὖχος ἑρέξομεν, ἥ εἰ τις ἡμῖν.
 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θεῶν ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Ἡρχ' ἱμὲν, ὅφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ἥ μιν ἀνώγει.
 330 Οἳ δ' ὡς ἴδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἵκελον ἄλκην,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 Κεκλόμενοι καθ' ὁμίλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωνσιν ἄλλαι
 335 Ἦματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
 Οἷτ' ἄμυδις κοπῆς μεγάλην ἵστασιν ὁμίχλην·
 Ὡς ἄρα τῶν ὁμός' ἦλθε μάχη, μέμασάν δ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἀλλήλους καθ' ὁμίλον ἐναιρέμεν ὀξεῖ χαλκῷ.
 Ἐφρίξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἔγχελῃσιν
 340 Μακρῆς, ὣς εἶχον ταμειλχροας· ὅσσοι δ' ἄμερθεν
 Αὐγὴ χαλκίῃ κορυθῶν ἀπο λαμπομενάων,
 Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακίων τε φαεινῶν,
 Ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
 Ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.
 345 Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δῶα Κρόνου νῆε κραταίῳ
 Ἄνδράσιν ἠρώεσσι τετιύχεται ἄλγεα λυγρά.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἐκτορι βούλετο νίκην,
 Κυδαίνων Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 Ἦθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιῶν Πηλοῖτι πρό,
 350 Ἀλλὰ θέτιν κῦδαινε καὶ νῆα καρτερόθυμον.
 Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθών,
 Λάθρη ὑπεξαναδὺς πολέως ἁλός· ἤχθετο γὰρ ὅα
 Τρωστὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 Ἦ μὲν ἀσφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἴα πάτερ,
 355 Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ἦδη.
 Τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξίμεναι ἀλείπειν,
 Λάθρη δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ ἐοικώς.
 Τοῖ δ' ἐριδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖου πολέμοιο

- Πείραφ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
 360 Ἀφ' ὀφρητίον τ' αὐτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἐνθα, μεσαιπόλιός περ ἔων, Δαναοῖσι κελεύσας
 Ἰδομενεύς, Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὤρσεν.
 Πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Καβησόδθεν ἔνδον ἑόντα,
 Ὃς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει.
 365 ἦτε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Κασσάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 Ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπώσσειεν νύας Ἀχαιῶν.
 Τῷ δ' ὁ γέρον Πρίamos ὑπό τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
 Δωσέμεναι· ὁ δὲ μάργαθ', ὑποσχεσθήσιν πιθῆσας.
 370 Ἰδομενεύς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τεχνῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο, φώνησέν τε·
 Ὀθρυονεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι πάντων,
 375 Εἰ ἐτέον δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅς' ὑπέστης
 Λαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 Καὶ κί τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
 Δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἀργεος ἐξαγαγόντες, ὀπυιέμεν· εἴ κε σὺν ἄμμιν
 380 Ἰλίου ἐκπέρσῃς εὐναιόμενον πτολίεθρον.
 Ἄλλ' ἔπει, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
 Ἀμφὶ γάμψ· ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμεν.
 Ὡς εἰπὼν ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὕσμινην
 Ἦρως Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἀσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 385 Πέζος πρόσθ' ἵππων· τῷ δὲ πνεύοντε κατ' ὤμων
 Αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἔτο θυμῷ
 Ἰδομενῆα βαλεῖν· ὁ δὲ μιν φθόμενος βάλε δουρὶ
 Δαιμόν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Ἦριπε δ', ὥς ὅτε τις δρυὺς ἤριπεν, ἥ ἀχερωΐς,
 390 Ἦε πλὺς βλωθρή, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νηῖον εἶναι·
 Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κέϊτο τανυσθεὺς,
 Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
 Ἐκ δὲ οἱ ἡνίοχος πλήγῃ φρένας, ἃς πάρος εἶχεν·
 395 Οὐδ' ὄγ' ἐτόλμησεν, δητίων ὑπὸ χεῖρας ἀλύδας,
 Ἀψ ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 Δουρὶ μέσον περόνησε τεχνῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπτεσε δίφρου·
 400 Ἴππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

- Δηΐφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος,
 Ἀσίον ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἤλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 405 Ἰδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' αὐπιδὶ πάντοσ' εἴσῃ,
 Τὴν ἄρ' ὄγε φῖνοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ
 Δινωτὴν φορέεσκε, δῶα κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
 Τῇ ὑπο πᾶς εἰλή, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος·
 Καρφαλέον δέ οἱ αὐπὶς ἐπιθρεξάντος αὔσεν
 410 Ἔγχεος· οὐδ' αἰλὸν ῥά βαρεῖης χειρὸς ἀφῆκεν,
 Ἄλλ' ἔβαλ' Ἰππασίδην Ἰψήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦπαρ ὑπὸ πρᾶπιδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Δηΐφοβος δ' ἔκπαυλον ἐπείψατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὲν αὖτ' αἵτιος κείτ' Ἀσιος· ἀλλὰ ἔφημι
 415 Εἰς Αἰδὸς περ ἰόντα πυλάρτασ' κρατεροῖο,
 Γηθήσειν κατὰ θυμόν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὥπασα πομπόν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο,
 Ἀντιλοχῷ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμόν ὄρινεν·
 Ἄλλ' οὐδ' ἀχνύμενός περ, ἐοῦ ἀμέλησεν ἐταῖρου,
 420 Ἀλλὰ θέων περιβίη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δῶα ἐρήφης ἐταῖροι,
 Μηκιστεύς, Ἐχίοιο πᾶϊς, καὶ δῖος Ἀλᾶστωρ,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρεῖα στενάχοντα.
 Ἰδομενεύς δ' οὐ λήγε μένος μέγα· ἔτεο δ' αἰαὶ
 425 Ἦε τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
 Ἦ αὐτὸς δουπήσαι, ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
 Ἐνθ' Αἰσυνήταο Διοτρεφείος φίλον νιόν,
 Ἦρω' Ἀλκάθοον — γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχιλαο·
 Πρεσβυτάτην δ' ὥπνιε θυγατρῶν, Ἰπποδάμειαν,
 430 Τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὀμηλικὴν ἐκέκαστο
 Κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μιν
 Γῆμεν ἀνὴρ ὠριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ —
 Τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῇ Πρῶσιδάων ἐδάμασσαν,
 435 Θέλλας ὅσσε φαεινά, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα.
 (ὣτε γὰρ ἐξοπλῶ φυγέειν θύνατ', οὔτ' ἀλέασθαι·
 Ἄλλ', ὥστε στήλην ἢ θένδρεον ὑψιπέτηλον,
 Ἀτρέμας εὐταότα, στήθεος μέσον οὔτασε δουρὶ
 Ἦρως Ἰδομενεύς, ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
 440 Χάλκεον, ὃς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροῦς ἤρκει ὀλεθρον·
 Δὴ τότε γ' αὖτον αὔσεν, ἐφεικόμενος περὶ δουρὶ.
 Δούπησεν δὲ πεσών, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπῆγει,
 Ἦ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐράχον πελέμιζεν
 Ἔγχεος· εἶθαρ δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὕβριμος Ἀρης·

- 445 Ἴδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
Δηΐφοβ', ἧ ἄρα δὴ τι εἴσκομεν ἄξιον εἶναι,
Τρεῖς ἐνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; ἐπεὶ σύ περ εὐχέαι αὐτῶς·
Δαιμόνι! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἵστασ' ἐμεῖο,
 "Οφρα ἴδῃ, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἰκάνω·
- 450 "Ος πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτη ἐπλουρον·
Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἀνδρῶσιν ἄνακτα
Κρήτη ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν,
Σοὶ τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
- 455 "Ως φάτο· Δηΐφοβος δὲ διάνδιχα μερμηρίζειεν,
"Ἢ τινά που Τρώων ἐταρίσσαιτο μεγαθύμων,
Ἀψ ἀναχωρήσας, ἧ πειρήσαιο καὶ οἷος.
Ἵδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὖρεν ὁμίλου
- 460 Ἔσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίφ,
Οὔνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἔοντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τέσκεν.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
Γαμβρῶ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἰκάνει.
- 465 Ἄλλ' ἔπευ, Ἀλκαθίῳ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος περ
Γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνι, τυτθὸν ἔοντα·
Τὸν δέ τοι Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάρηξεν.
"Ως φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν·
Βῆ δὲ μετ' Ἴδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλωῖς.
- 470 Ἄλλ' οὐκ Ἴδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς,
Ἄλλ' ἔμεν', ὥς ὅτε τις αὖς οὔρεσιν ἀλκὴ πεποιθὼς,
"Οστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὑπερθεῖν·
"Οφθαλμῶ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντως
- 475 θήγει, ἀλέξασθαι μεμαῶς κύνας ἦδὲ καὶ ἀνδρας·
"Ως μένεν Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς, οὐδ' ὑπεχώρει,
Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον· αὐτὸς δ' ἐταίρους,
Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν, Ἀφαρῆά τε Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας αὐτῆς·
- 480 Τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Δεῦτε, φίλοι, καὶ μ' οἶω ἀμύνετε! δειδία δ' αἰνῶς
Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·
"Ος μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἐνὶ φῶτας ἐναλρεῖν·
Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
- 485 Εἰ γὰρ ὁμηλική γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
Αἰψά κεν ἡὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἡὲ φεροίμην.
"Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες, ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,

- Πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὥμοισι κλίναντες.
 Αἰνείας δ' ἐτέρωθεν ἐκίκλετο οἷς ἐτάροισιν,
 490 Δηϊφοβόν τε Πάριν τ' ἐσορῶν καὶ Ἀγήνορα δῖον,
 Οἱ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Λαοὶ ἔπονθ', ὥς τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα
 Πιόμεν' ἐκ βοιάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
 500 Ὡς Αἰνεία θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθει,
 Ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἰοῖ αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἅμφ' Ἀλκαθῶν αὐτοσχεδὸν ὥρμηθησαν
 Μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 Σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον
 Ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρηῖοι ἔδοχον ἄλλων,
 510 Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἀρηῖ,
 Ἴεντ' ἀλλήλων ταμέειν χροά νηλεῖ χαλκῷ.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἅντα ἰδὼν ἡλεύατο χαλκεον ἔγχος·
 Αἰχμὴ δ' Αἰνείας κραδαιομένη κατὰ γαίης
 520 ὤχετ', ὅτε ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
 Ἰδομενεύς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
 Ῥῆξε δὲ Θωρήκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 Ἦφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστιῷ.
 Ἰδομενεύς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
 530 Ἐσπιάσιν, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλά
 Ὡμοῖν ἀφελῆσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὀρμηθέντι,
 Οὐτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μεθ' ἐὼν βέλος, οὐτ' ἀλέασθαι.
 Τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν αἰμύνετο νελεές ἡμαρ,
 540 Τρέψαι δ' οὐκέτι ὀλῖμψα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
 Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 Δηϊφοβός· δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ·
 Ἄλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτεν, ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ,
 Ἰδὼν Ἐνυαλίοιο· δι' ὧμον δ' ὄβριμον ἔγχος
 550 ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ.
 Οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἀρης
 Ἰῖος ἰοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
 Ἄλλ' ὅγ' ἄρ' ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσι
 560 Ἦστο, Διὸς βουλήσιν ἐλμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
 Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐργόμενοι πολέμοιο.
 Οἱ δ' ἅμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὥρμηθησαν·
 Δηϊφοβὸς μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πῆληκα φαεινῇ
 ἤρπασε· Μηριόνης δὲ, Θωῶ ἀτάλαντος Ἀρηῖ,
 570 Δουρὶ βραχίονα τύψιν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 Ἀνλώπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσούσα.

- Μηριόνης δ' ἐξαῦτις ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὤς,
 Ἐξέρυσσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο. τὸν δὲ Πολίτης,
 Αὐτοκαυλῖνῆτος, περὶ μέσσω χεῖρε τιτήνας,
 535 Ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
 Ὀπείας, οἳ οἱ ὀπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἔστασαν, ἠνλοχὸν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 Οἱ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα,
 Τειρόμενον· κατὰ δ' αἶμα νεοιτάτου ἔρρεε χειρός.
 540 Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοή δ' αὔβειτος ὀρώρει.
 Ἐνθ' Αἰνείας Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας
 Λαιμὸν τύψ', ἐπὶ οἱ τετραμμένον, ὅξει δουρὶ·
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 545 Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας,
 Οὔτας ἐπαΐξας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
 Ἦτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερές, αὐχέν' ἱκάνει·
 Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας.
 550 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
 Παπταίνων· Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
 Οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον· οὐδ' ἐδύναντο
 Εἶσω ἐπιγράψαι τέρενα χρῶα νηλεῖ χαλκῷ
 Ἀντιλόχον· πέρι γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 555 Νέστορος υἱὸν ἔρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βίλεσσιν.
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηῶν ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
 Στρωφᾷτ'· οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Σειόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ἦσιν,
 Ἥ τευ ἀκοντίσσαι, ἥε σχεδὸν ὀρμηθῆναι.
 560 Ἄλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος καθ' ὄμιλον,
 Ἀσιάδην, ὃς οἱ οὔτα μέσον σάκος ὀξεῖ χαλκῷ,
 Ἐγγύθεν ὀρμηθεῖς· ἀμενήωσεν δὲ οἱ αἰχμὴν
 Κῦανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότοις μεγέρας.
 Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μῆν', ὥστε σκῶλος πυρρίκανστος,
 565 Ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης·
 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων·
 Μηριόνης δ' ἀπίοντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
 Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
 Γίγνεται Ἄρης ἀλεγυνὸς οἴζυροῖσι βροτοῖσιν·
 570 Ἐνθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν· ὃ δ' ἐσπόμενος, περὶ δουρὶ
 Ἦσπαιρ', ὥς ὅτε βοῦς, τόντ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
 Πλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίη δῆσαντες ἄγονσιν·
 Ὡς ὃ τυπεὶς ἦσπαιρε μίνυνθά περ, οὔτι μᾶλα δὴν,

- Ὅφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπᾶσαι ἔγγυθεν ἔλθων
 575 Ἡρώς Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν.
 Διήπευρον δ' Ἐλενος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσῃ
 Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
 Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πῖσε· καὶ τις Ἀχαιῶν
 Μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσεν·
 580 Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυπεν.
 Ἀτρεΐδην δ' ἄχος εἶλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Βῆ δ' ἐπαπειλῆσας Ἐλένῳ ἥρωϊ ἄνακτι,
 Ὄξ' ὀρύ κραιδάων· ὃ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέειλεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ὀμαρτήτην, ὃ μὲν ἔγχεϊ ὀξυόεντι
 585 Ἰστ' ἀκοντίσσαι, ὃ δ' ἀπὸ νευρῆφιν οἰστώ·
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ
 Θώρηκος γυῖον, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς οἰστός.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἄλωϊν
 Θρώσκωσιν κύαμοι μελανόχροες, ἧ ἐρέβινθοι,
 590 Πνοιῇ ὑπο λιγυρῇ καὶ λιμνητῆρος ἐρωῇ·
 Ὡς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 Πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς, ἐκὰς ἔπτατο πικρὸς οἰστός.
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Τὴν βύλεν, ἧ ῥ' ἔχε τόξον εὐξοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
 595 Ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλείνων,
 Χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλκετο μέλινον ἔγχος.
 Καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάλθυμος Ἀγῆνωρ,
 Αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἷος αἰώτῳ,
 600 Σφενδόνη, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
 Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
 Ἦε· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοςδε,
 Σοί, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊότητι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 605 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
 Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 Οὐτάσεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 Ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
 Ἔγχος· ὃ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη, καὶ ἐέλπετο νίκην.
 610 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 Ἀλτ' ἐπὶ Πείσανδρῳ· ὃ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἶλετο καλὴν
 Ἀζίνην εὐχαλκον, ἐλαϊνῷ ἀμφὶ πελέκῳ,
 Μακρῷ, ἐϋξίστῳ· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίλοντο.
 Ἦτοι ὃ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης
 615 Ἀχρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὃ δὲ προσιόντα, μέτωπον,
 Ῥινὸς ὑπερ πυμᾶτης· λάκε δ' ὅστιά, τῷ δὲ οἱ ὄσσε

- Πὰρ ποσὶν αἱματόεντα χαμῶϊ πέσον ἐν κονίῃσιν ·
 Ἰδνώθη δὲ πεσών. ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων,
 Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα ·
 620 Λείπετέ θην οὔτω γὰρ νέας Δαναῶν ταχυπώλων,
 Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς !
 Ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἵσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
 Ἦν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες · οὐδὲ τι θυμῷ
 Ζητὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν ·
 625 Ξεινίου · ὅστε ποτ' ὕμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπὴν.
 Οἱ μὲν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
 Μῦψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ·
 Νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισιν
 Πῦρ ὁλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς ·
 630 Ἀλλὰ ποθὶ σήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, Ἄρῃος.
 Ζεὺ πάτερ, ἥ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 Ἄνδρῶν ἠδὲ θεῶν · σῖο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.
 Οἷον δὴ ἄνδρεςσι χαρίζεαι ὕβριστήσιν,
 Τρωσὶν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
 635 Φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοίου πολέμοιο !
 Πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότῃτος,
 Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
 Τῶν περ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
 Ἦ πολέμου · Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.
 640 Ὡς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε ἀπὸ χροὺς αἱματόεντα
 Συλῆσας, ἐτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
 Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίσθη.
 Ἐνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιομένεος βασιλῆος,
 Ἀρπαλίων, ὃ ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπειτο πτολεμίδων
 645 Ἐς Τροίην · οὐδ' αὐτίς ἀφίκετο πατρίδα γαίαν ·
 Ὅς ῥα τότε Ἀτρεΐδαι μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ
 Ἐγγύθεν, οὐδὲ διαπρὸς δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι ·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλείνων,
 Πάντοσε παπταίνων, μήτις χρόα χαλκῷ ἐπαύρη.
 650 Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἴει χαλκῆρε' οὔιστον·
 Καὶ ῥ' ἐβαλε γλουτὸν κάτω δεξιόν· αὐτὰρ οὔιστος
 Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' οὔιστον ἐξεπέρησεν.
 Ἐξόμενος δὲ κατ' αὐθι, φίλων ἐν χερσὶν ἐταίρων,
 Θυμὸν ἀποπνείων, ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ
 655 Κεῖτο ταθείς · ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαίαν.
 Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο ·
 Ἐς δόφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἥλιον-ἱρήν,
 Ἀχνύμενοι· μετὰ δὲ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων·
 Ποιὴν δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηῶτος.

- 660 Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
 Ζεῖνος γάρ οἱ ἦν πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν·
 Τοῦ ὄγε χωόμενος προΐει χαλκήρε' οὔσιόν.
 Ἦν δέ τις Εὐχύνωρ, Πολυΐδου μάντιος υἱός,
 Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναιῶν,
 665 Ὃς ῥ' εὖ εἰδὼς Κῆρ' ὀλυήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν.
 Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρον ἀγαθὸς Πολυῦδος,
 Νούσῳ ὑπ' ἀργαλή φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
 Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι·
 Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλήν θωὴν ἀλείνειν Ἀχαιῶν,
 670 Νούσόν τε στυγερεήν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος· ὦκα δὲ θυμὸς
 ὦχετ' ἀπὸ μελίων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἐκτῶρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδὲ τι ἤδη,
 675 Ὅτι φά οἱ νῆων ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
 Ἄσοι ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
 Ἐπλετο· τοῖος γὰρ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 ὦτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
 Ἄλλ' ἔχεν, ἥ ταπρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐρύλο,
 680 Ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στήχας ὑπασπιάων·
 Ἐνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
 Θιν' ἔφ' ἁλὸς πολιῆς εἰρυνέμεναι· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
 Ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχῃ αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 685 Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἑλκεχίτωνες,
 Δοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοί,
 Σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον. οὐδ' ἐδύναντο
 ὦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἵκελον ἔκτορα δῖον·
 Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 690 Ἠχ' υἱὸς Πετewῶ, Μενεσθεύς· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο
 Φεῖδας τε Στιχίος τε Βίας τ' εὖς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
 Φυλείδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε Δρακίος τε.
 Πρὸ Φθίων δὲ Μίδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης·
 Ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θελοιο
 695 Ἔσκε, Μίδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 Γνωτὸν μητρειῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
 Αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο παῖς τοῦ Φυλακίδαο·
 Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
 700 Ναυφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.
 Αἶψα δ' οὐκέτι πύμπαν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός,
 Ἰστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν·

- Ἄλλ' ὥστ' ἐν νειῷ βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
 Ἴσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 705 Πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἰδρώς·
 Τῷ μὲν τε ζυγὸν οἶον εὐξοον ἀμφὶς ἔειργει,
 Ἰεμένω κατὰ ὠλκα· τεμεῖ δέ τε τέλσον ἀρούρης·
 Ὡς τῷ παρβεβαῶτε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ τε καὶ εὐθλοὶ
 710 Λαοὶ ἔπονθ' ἑταροί, οἳ οἳ σάκος ἐξεδέχοντο,
 Ὀππότε μιν κάματός τε καὶ ἰδρώς γούναθ' ἴκοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο·
 Οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μέμνε φίλον κῆρ·
 Οὐ γάρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἵπποδασειας,
 715 Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μέλινα δοῦρα·
 Ἄλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ εὐστρόφῳ οἶδός αἰώτῳ
 Ἦλιον εἰς ἅμ' ἔποντο πεποιθότες· οἷσιν ἔπειτα
 Ταρφέα βύλλοντες, Τρώων φήγνυντο φάλαγγας.
 Δή ῥα τόθ' οἳ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 720 Μάρναντο Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ·
 Οἳ δ' ὀπιθεν βάλλοντες, ἐλάνθανον· οὐδέ τι χάρμης
 Τρώες μιμνήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ οἵστοι.
 Ἐνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 Τρώες ἐχώρησαν προστὶ Ἦλιον ἠνεμόεσσαν,
 725 Εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἑκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραφρόητοῖσι πιθέσθαι.
 Οὐνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα,
 Τοῦνεκα καὶ βουλήν ἐθέλεις περιΐδμεναι ἄλλων;
 Ἄλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα δυνήσῃαι αὐτὸς ἐλῆσθαι.
 730 Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς παλεμῆϊα ἔργα·
 [Ἄλλω δ' ὀρχηστὴν, ἐτέρω κίθαριν καὶ αἰολὴν·]
 Ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύνοπα Ζεὺς
 Ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι·
 Καὶ τε πολέας ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
 735 Αὐτὰρ ἐγὼν ἔρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δάδην·
 Τρώες δέ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
 Οἳ μὲν ἀφισταῖσιν σὺν τεύχεσιν, οἳ δέ μάχονται
 Παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
 740 Ἄλλ' ἀναχασσάμενος κίλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους·
 Ἐνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσάμεθα βουλήν,
 Ἢ κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
 Αἶ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἢ κεν ἔπειτα
 Παρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες· ἢ γὰρ ἔγωγε
 745 Δεῖδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ

Χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἄτος πολέμοιο

Μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι οἶω.

Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἅδε δ' ἔκτορι μῦθος ἀπήμων,
[Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,]

750 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους·

Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' ἔμι, καὶ ἀντιῶω πολέμοιο·

Αἴψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὶν ἐν τοῖς ἐπιτείλω.

Ἡ δα, καὶ ὠρμήθη, ὄρεϊ νιφόεντι ἱοικώς,

760 Κεκληγώς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἦδ' ἐπικούρων.

Οἱ δ' ἔς Πανθολίδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα

Πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ ἔκτορος ἔκλυνον αὐδὴν.

Αὐτὰρ ὁ Δηϊφοβὸν τε, βίην θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,

Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἄσιον, Τριτάκου υἱόν,

760 Φοῖτα ἀνὰ προμάχοις διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.

Τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·

Ἄλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησιν Ἀχαιῶν

Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·

Οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.

765 Τὸν δὲ τάχ' εὖρε μίχης ἐπ' ἀριστερά δακρυοέσεως,

Διον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠΰκόμοιο,

Θαρσύνονθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.

Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·

Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡγεροπεντά!

770 Ποῦ τοι Δηϊφοβὸς τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,

Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας ἦδ' Ἄσιος, Τριτάκου υἱός;

Ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης

Ῥίος αἰπεινῇ· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὀλεθρός.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·

775 Ἐκτορ· ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάσθαι·

Ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο

Μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ.

Ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας ἐταίρων,

Ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἐόντες ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν

780 Νωλεμέως· ἔταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλάξ.

Οἶω Δηϊφοβὸς τε βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος

Οἴχεσθον, μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείησιν

Ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόρον δ' ἤμυνε Κρονίων.

Νῦν δ' ἄρχ', ὅππῃ σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει·

785 Ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἐψόμεθ', οὐδὲ τί φημι

Ἀλκῆς θευήσεσθαι, ὅση δύναμὶς γε πάρεστιν.

Πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἰσσύμενον, πολεμίζειν.

Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως.

- Βάν δ' ἔμεν, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,
 790 Ἀμφὶ τε Κεβριόνην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Φάλην Ὀρθαῖόν τε καὶ ἀντίθεον Πολυφήτην,
 Πάμμυν τ' Ἀσκάνιον τε, Μόρυν θ', υἱ' Ἴπποτιώνος·
 Οἳ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
 Ἡοὶ τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχεσθαι.
 795 Οἳ δ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλη,
 Ἡ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἰσι πέδονδε,
 Θεοπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἀλὶ μίσγεται, ἐν δὲ τε πολλὰ
 Κύματα παφλαζόντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
 800 Ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
 Χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσιν ἐποντο.
 Ἐκτῶρ δ' ἡγεῖτο, βροτολογίῳ ἴσος Ἀρηϊ,
 Πριαμίδης· πρὸ ἔθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἵσων,
 Ῥινοῖσιν πυκινὴν· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
 805 Ἀμφὶ δὲ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πῆληξ.
 Πιάντη δ' ἀμφὶ φαίλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων,
 Εἴ πως οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
 Ἄλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν.
 Αἴας δὲ πρῶτος προκαλίσσατο, μακρὰ βιβύσθων·
 810 Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ· τίη δειδίσσαι αὐτως
 Ἀργείους; οὔτοι τι μάχης ἀδαήμενές εἰμεν,
 Ἀλλὰ Διὸς μᾶστιγι κακῇ ἰδαήμεν Ἀχαιοί.
 Ἡ θῆν' οὐ τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
 Νῆας· ἄφαρ δὲ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
 815 Ἡ κε πολὺ φθαλὴ εὐναιομένη πόλις ὑμῇ
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε, περθομένη τε.
 Σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὅπποτε φεύγων
 Ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
 Θάσσονας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους,
 820 Οἳ σε πόλινδ' οἴσουσι, κονίοντες πεδίοιο.
 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἵαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
 Θάρσυνος οἰωνῷ· ὃ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἐκτῶρ·
 Αἴαν' ἀμαρτοεπές, βουγῆτε, ποῖον ἔειπες!
 825 Εἰ γὰρ ἐγὼν εὐτῶ γε Διὸς παῖς αἰγιόχοιο
 Εἶην ἥματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
 Τιολμην δ', ὥς τέλει Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 Ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν
 Πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφύσσει, αἳ κε ταλάσσης
 830 Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὃ τοι χρόα λειριόεντα
 Δάψει· αἰτάρ Τρῶων κορέεις κύνας ἦδ' οἰωνούς

Δημῶ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο

Ἢχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἔαχε λαὸς ὀπισθεν.

835 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπὶ πύλον, οὐδ' ἐλάθοντο

Ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.

Ἢχῇ δ' ἀμφοτέρων ἔκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς ἀνγὰς.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ε.

Clamoribus pugnae exterritus Nestor egreditur tabernaculo suo, in quo adhuc Machaonem recreabat, ut, quo res loco sit, exploret (1-26). Obviam ei veniunt ex vulneribus aegri, Agamemno, Ulysses, et Diomedes, eadem de causâ progressi, quorum primus, de belli exitu pridem anxius, nunc, vallum prorutum videns, rursus fugam meditatur (27-81). Hoc consilium improbat Ulysses, Diomedes autem persuadet omnibus, ut in praelium redeant suosque praesentiâ certe atque hortatu adjuvent; simul euntem Agamemnonem solatur, et exercitum confirmat Neptunus (82-152). Interea Juno, ut Achivorum laborem sublevet, ornat paratque se ad Jovem in Idâ uxoriis illecebris deleniendum; quam ob rem a Venere cestum mutatur, et ex Lemno arcessit Somnum, qui deum in soporem committat (153-351). Huic tempori insidiatus, Somno auctore, Neptunus, fortunam Achivorum promptius auxiliando restituit (352-401). Hector, ab Ajace ictu lapidis percussus, deficit animo, atque a sociis suis asportatur curaturque (402-439). Jam renovatis animis pugnantes Achivi Trojanos a navibus avertunt, Ajace imprimis minore fugatos persequente (440-522).

Δ ι ὀ ς ἀ π ά τ η .

- Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ ἔμπης,
 'Ἄλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Φράζεο, διὲ Μαχῆον, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
 Μελῶν δὴ παρὰ νηυσὶ βοή θαλερῶν αἰζηῶν.
 5 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἶθοπα οἶνον,
 Εἰςόκε θερμὰ λοετρὰ εὐπλόκαμος Ἑκαμήδη
 Θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἵματόεντα·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἔλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπὴν.
 Ὡς εἰπὼν σάκος εἴλε τετυγμένον υἱὸς ἰοῖο,
 10 Κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρησυμήδεος ἵπποδάμοιο,
 Χαλκῷ παμφαῖνον· ὁ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἰοῖο.*

- Εἶλετο δ' ἄλκιμόν ἔγχεσ, ἀπαχμένον ὀξὺ χαλκῷ·
 Στῇ δ' ἐκτὸς κλισίῃς, τάχα δ' εἰσίδεν ἔργον αἰεκές,
 Τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθ' ἄν,
 15 Τρῶας ὑπερθύμους· ἐρείπιτο δὲ τείχος Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῇ,
 Ὀσσόμενον λιγίων ἀνέμων λαιψηρὰ κίλευθα
 Αὐτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσσι,
 Πρὶν τινα κεκριμένον καταβῆμεναι ἐκ Διὸς οὐρον·
 20 Ὡς ὁ γέρον ὠρμαινε, δαΐζομενος κατὰ θυμὸν
 Διχθαδί, ἥ μεθ' ὀμίλον ἰοὶ Δαναῶν ταχυπαύλων,
 Ἢ μετ' Αἰρείδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
 Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 Βῆναι ἐπ' Αἰρείδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνέριζον,
 25 Μαργάμενοι· λάκε δὲ σφι περὶ χροῖ χαλκός ἀτειρής,
 Νυσοσόμενων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχυσιν ἀμφιγυίοισιν.
 Νέστορι δὲ ξύμβληντο Διοτρεφῆες βασιλῆες,
 Πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Αἰρείδης Ἀγαμέμνων·
 30 Πολλὸν γάρ φ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
 Θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς· τὰς γὰρ πρώτας πειδίδοντε
 Εἴρυσαν, αὐτὰρ τείχος ἐπὶ πρῶμνησιν ἔδειμαν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἑὼν, ἐδυνήσατο πάσας
 Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· στελόντο δὲ λαοί·
 35 Τῷ ῥα προκρούσας ἔρυσαν, καὶ πλησαν ἀπάσης
 Ἡϊόνος στόμα μακρόν, ὅσον συνείργαθον ἄκραι.
 Τῷ φ' οἷγ' ὀφείοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
 Ἐγχεὶ ἐρειδόμενοι, κλον ἀθρόοι· ἄχνητα δὲ σφιν
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι· ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιός,
 40 Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι· Ἀχαιῶν
 Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
 Δεῖδω, μὴ δὴ μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἐκτωρ,
 45 Ὡς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρῳέσσ' ἀγορεύων,
 Μὴ πρὶν πὰρ νηῶν προτὶ Ὀλὸν ἀπονέεσθαι,
 Πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
 Κεῖνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὲ τῶν πάντα τελεῖται.
 Ὡ πόποι, ἥ ῥα καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 50 Ἐν θυμῷ βύλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρῶμνησι νέεσσιν.
 Τὸν δ' ἠμείβει ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ἢ δὴ ταῦτά γ' ἐτοῖμα τετεύχεται, οὐδέ κεν ἄλλως
 Ζεὺς ὑπιβρεμέτης αὐτὸς παρτακτῆναιτο.

- 85 Τείχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν,
 Ἀρήκτοιν νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἰλαρ ἔσσεσθαι·
 Οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλλιάστον ἔχουσιν
 Νώλεμες· οὐδ' ἂν ἔτι γνολίης, μάλα περ σκοπιάζων,
 Ὀπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
 90 Ὡς ἐπιμῖξ κτείνονται, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει.
 Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 Εἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
 Δύμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 95 Νέστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχονται,
 Τείχος δ' οὐκ ἔχραιοιμε τετυγμένον, οὐδὲ τι τάφρος,
 Ἥ ἐπι πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
 Ἀρήκτοιν νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἰλαρ ἔσσεσθαι·
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 100 Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς.
 Ἥδεια μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν·
 Οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν
 Κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδῃσεν.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 105 Νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύονται ἄγχι θαλάσσης,
 Ἐλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διαν·
 Τψι δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 Νῦξ ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρῶες· ἔπειτα δὲ κεν ἐρυσσάμεθα νῆας ἀπάσας.
 110 Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα.
 Βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἢ ἐάλωῃ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγῃ ἕρκος ὀδόντων!
 Οὐλόμεν, αἶθ' ὥφελις αἰκελλοῦ στρατοῦ ἄλλου
 115 Σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀνασσίμεν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς
 Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
 Ἀργαλείους πολέμους, ὅφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
 Οὕτω δὲ μέμονας Τρῳῶν πόλιν εὐρυάγυιαν
 Καλλείψειν, ἥς εἵνεκ' οἰζύομεν κακὰ πολλὰ;
 120 Σίγα, μή τις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
 Μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα πάνπαν ἄγοιτο,
 Ὅστις ἐπίσταιτο ἧσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
 Σκηπτοῦχος τ' εἴη, καὶ οἱ πειθοίετο λαοὶ
 - Τοσσοῖδ', ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις·
 125 [Νῦν δὲ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·]
 Ὅς κέλεαι, πολέμοιο συνεσταότος καὶ αὐτῆς,
 Νῆας εὐσσελμούς ἄλαδ' ἐλκόμεν, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον

- Τρωαὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσιν περ ἔμπης,
 Ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιφύεπῃ. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
 100 Σχίσουσιν πόλεμον, νηῶν ἅλαδ' ἐλκομενάων,
 Ἄλλ' ἀποπαπτιανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης.
 Ἐνθα κε σὴ βουλή δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
 105 Ἀργαλή· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
 Νηας ἐυσσέλμους ἅλαδ' ἐλκόμεν νηας Ἀχαιῶν.
 Νῦν δ' εἴη, ὅς τῃςδ' ἄγ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
 Ἥ νέος, ἥ παλαιός· ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένῳ εἴη.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 110 Ἐγγὺς ἀνὴρ — οὐ δηθὰ ματεύσομεν — αἶ κ' ἐθέλητε
 Πείθεσθαι· καὶ μῆτι κότῳ ἀγάσθηθε ἕκαστος,
 Οὐνεκα δὴ γενεῇφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
 Πατρός δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὖχομαι εἶναι.
 [Τυδεΐος, ὃν Θήβησι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν.]
 115 Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 ὦκεον δ' ἐν Πλευρωῖν καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
 Ἄγριος ἰδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότης Οἰνέως,
 Πατρός ἐμοῖο πατὴρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἔσοχος αὐτῶν.
 Ἄλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε· πατὴρ δ' ἐμός Ἀργεῖ νάσθη,
 120 Πλαγχθεῖς· ὥς γὰρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, ναῖς δὲ δῶμα
 Ἀφνειὸν βιότοιο, ἄλλος δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι
 Πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς,
 Πολλὰ δὲ οἱ πρόβατ' ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
 125 Ἐγχείη· τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν, ὥς ἐτεόν περ.
 Τῷ οὐκ ἂν με γένος γὰρ κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες,
 Μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον, ὃν κ' εὖ εἶπω.
 Δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοι περ, ἀνάγκη
 Ἐνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχοίμεθα δηϊοτήτος,
 130 Ἐκ βελίων, μή πού τις ἐφ' ἔλκεϊ ἔλκος ἄρηται·
 Ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἳ τοπάρους περ
 Θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶσ', οὐδὲ μαχονται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπὶ θοτό·
 Βὰν δ' ἔμην, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 135 Οὐδ' ἀλποσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε, παλαιῷ φωτὶ ἰοικώς·
 Δεξιτερὴν δ' ἔλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀτρεΐδη, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
 140 Γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν

- Δερκομένῳ· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ φρένες, οὐδ' ἡβαιαί.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ὥς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἐσιφλώσειεν!
 Σοὶ δ' οὐπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτίουσαι·
 Ἄλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 145 Εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόψαι αὐτὸς
 Φεύγοντας προτὶ ἄστρ' νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς εἰπὼν μέγ' αὔσεν, ἐπεσσύμενος πεδίῳιο.
 Ὅσσοι δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης·
 150 Τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὅπα κρείων Ἐνοσίχθων
 Ἦκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαι· ἐκάστω
 Καρδίῃ, ἄλληκτον πολέμῳ ἦδὲ μάχεσθαι.
 Ἦρ' ὃ εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν
 Σταῶς ἐξ Οὐλύμπου ἀπὸ ῥίου· αὐτίκα δ' ἔγνω
 155 Τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν,
 Αὐτοκασίγνητον καὶ δαίρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἰδης
 Ἥμενον εἰσεῖδε· στυγερός δὲ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρ',
 160 Ὅπως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
 Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἰδην, εὐ ἐντύνασαν ἔαυτήν,
 Εἴ πως ἱμεύεται παραδραθεῖν φιλότῳ
 Ἥ χροῖῃ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε
 165 Χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πενκαλίμησιν.
 Βῆ δ' ἔμην ἐς θάλαμον, τὸν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν
 Κληῖδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῶγειν.
 Ἔνθ' ἦγ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαιινάς.
 170 Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροῦς ἱμερόεντος
 Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείφατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
 Ἀμβροσίῳ, ἰδανῷ, τό ρά οἱ τεθυωμένον ἦεν·
 Τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ,
 Ἐμπης ἐς γαίαν τε καὶ οὐρανὸν ἔκετ' αὐτμή.
 175 Τῷ ῥ' ἦγε χροῖα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαιτας
 Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἐπλεξε φαιινούς,
 Καλούς, ἀμβροσίους, ἐκ κράτος ἀθανάτοιο.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβροσίον ἱανὸν ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη
 Ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαιδαλα πολλά·
 180 Χρυσείῃς δ' ἐνείησι κατὰ στήθος περονᾶτο.
 Ζώσατο δὲ ζώϊν, ἑκατὸν θυσάνοις ἀρηρυῖαν·
 Ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦκεν ἐντρήτοισι λοβοῖσιν,
 Τρίγληνα, μορόεντι· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.

- Κρηδεῖμνψ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δια θεάων,
 186 Καλῶ, νηγατέψ· λευκὸν δ' ἦν, ἥελιος ὥς·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ θήκατο κόσμον,
 Βῆ ῥ' ἔμην ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 190 Ἥ ῥά νύ μοι τι πίθοιο, φίλον τέκος, ὅ,τι κεν εἴπω;
 Ἥ κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ,
 Οὐνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρῳέουσιν ἀρήγεις;
 Τὴν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θύγατερ μέγαλοιο Κρόνοιο,
 196 Αὐδα ὅ,τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
 Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἔμερον, ᾗτε σὺ πάντας
 Δαμναῖ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.
 200 Εἴμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
 Ὀκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 Οἷ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν εὖ τρέφον ἦδ' ἀτίταλλον,
 Δεξιάμενοι Ρεΐης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
 Γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
 206 Τοὺς εἴμι ὀψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
 Ἥδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 Εὐνῆς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπευε θυμῷ.
 Εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ,
 Εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότῃτι,
 210 Αἰεὶ κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·
 Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τέον ἔπος ἀρνήσασθαι·
 Ζηρὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκολῇσιν ἱαύεις.
 Ἥ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
 216 Ποικίλον· ἔνθα δὲ οἱ θελκτικῆρια πάντα τέτυκτο·
 Ἔνθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃς, ἐν δ' ἔμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς
 Πάρφασις, ἣτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
 Τὸν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τεῶ ἔγκάτθεο κόλπῳ,
 220 Ποικίλον, ᾧ ἐνὶ πάντα τετεύχεται· οὐδὲ σέ φημι
 Ἀπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ,τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Μειδήσασα δ' ἔπειτα ἔῳ ἔγκάτθετο κόλπῳ.
 Ἥ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 226 Ἥρη δ' αἵξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
 Πιερίην δ' ἐπιβύσα καὶ Ἰμαθίην ἐρατεινὴν,

- Σείατ' ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα,
 Ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῦν·
 Ἐξ Ἀθώω δ' ἐπὶ πόντον ἐβίσατο κυμαίνοντα,
 230 Ἀἴημον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος.
 Ἔνθ' ἵππῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο,
 Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἕπνε, ἀναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων·
 Ἡ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἦδ' ἔτι καὶ νῦν
 235 Πείθευ· ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν ἥματα πάντα.
 Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσε φαεινῶ,
 Αὐτίκ' ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότῃ.
 Δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,
 Χρῦσεον· Ἥφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυῖεις
 240 Τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρήνῳ ποσὶν ἦσει,
 Τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροῦς πόδας εἰλαπινάζων.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ἴππος·
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θύγατερ μέγαλοιο Κρόνιοι,
 Ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενετῶν
 245 Ρεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα
 Ἰλκεανοῦ, ὅς περ γενεσίς πάντεσσι τέτυκται·
 Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἄσπον ἰκοίμην,
 Οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.
 Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλο τετὶ ἐπίνυσσεν ἐφετμή,
 250 Ἥματι τῷ, ὅτε κείνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
 Ἐπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
 Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
 Νήδυμος ἀμφιχυθείς· σὺν δέ οἱ κακὰ μήσπο θυμῷ,
 Ὅρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας·
 255 Καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας,
 Νόσφι φίλων πάντων. ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε,
 Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεοῦ, ἐμὲ δ' ἔδοχα πάντων
 Ζήτει· καὶ κέ μ' αἶιστον ἀπ' αἰθέρος ἐμβλεε πόντῳ,
 Εἰ μὴ Νῦξ δμῆτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·
 260 Τὴν ἰκόμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο, χωόμενός περ.
 Ἀζετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.
 Νῦν αὖ τοῦτό μ' ἀνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Ἕπνε, τίη δέ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς;
 265 Ἡ φῆς, ὥς Τρώεσσι ἀρηξίμεν εὐρύοπα Ζῆ-
 Ν', ὥς Ἥρακλῆος περιχῶσατο, παιδὸς ἐοῖο;
 Ἄλλ' ἴθι, ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτερώων
 Δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλήσθαι ἄκοιτιν.
 [Πασιθέην, ἣς αἰὲν ἐέλδαι ἥματα πάντα.]

- 270 Ὡς φάτο· χήρατο δ' Ἐπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
 Ἄγρει νῦν μοι ὄμουσον ἁάατον Στυγὸς ὕδαρ·
 Χεῖρὶ δὲ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλε χθόνα πουλυβότειραν,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἅλα μαρμαρέην· ἵνα νῶϊν ἅπαντες
 Μάρτυροι ὣς· οἱ ἐνερθε θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες·
- 275 Ἡ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων,
 Πασιθέην, ἧς αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπέθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ὡμνυε δ' ὥς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
 Τοὺς Ἐποταρταρίους, οἱ Τιτῆνες καλέονται.
- 280 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὄμουσεν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,
 Τῷ βήτην, Αἴημον τε καὶ Ἴμβρου ἄστν λιπόντες,
 Ἥερα ἐσσαμένω, ῥίμψα πρήυσοντε κέλευθον.
 Ἰδην δ' ἐκίσθην πολυπίδακα, μητέρα Θηρῶν,
 Λεκτόν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα· τῷ δ' ἐπὶ χέρσου
- 285 Βήτην· ἀκροτάτῃ δὲ ποδῶν ὑπο σείετο ὕλη.
 Ἐνθ' Ἐπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὅσσε ιδέσθαι,
 Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἥ τότε ἔν Ἰδῇ
 Μακροτάτῃ πεφυῦα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἱκανεν·
 Ἐνθ' ἦσι ὄξοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν,
- 290 Ὀρνιθὶ λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἦντ' ἐν ὄρεσιν
 Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.
 Ἥρῃ δὲ κραιπνῶς προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον
 Ἰδης ὑψηλῆς· ἶδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 Ὡς δ' ἶδεν, ὥς μιν ἔρωε πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
- 295 Οἷον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότῃ,
 Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.
 Στῇ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἕκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἥρῃ, πῇ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις;
 Ἴπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.
- 300 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρῃ·
 Ἐρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
 Ὡκεανόν τε, θεῶν γενεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 Οἷ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν εὖ τρέφον ἡδ' ἀτίταλλον·
 Τοὺς εἰμ' ὀψομένη, καὶ σφ' ἀκριτα νείκεα λύσω.
- 305 Ἦδη γὰρ θερὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 Εὐνῆς καὶ φιλότῃος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεισε θυμῷ.
 Ἴπποι δ' ἐν πρυμνωρεῖῃ πολυπίδακος Ἰδης
 Ἔσταῦς, οἷ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερῇν τε καὶ ὕγρην.
 Νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
- 310 Μήπως μοι μετέπειτα χολώσεται, αἶ κε σιωπῇ
 Οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυρόρου Ὡκεανοῖο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

- Ἥρη, κείσε μὲν ἵστι καὶ ὕστερον ὀρμηθῆναι·
 Νῶϊ δ', ἄγ' ἐν φιλότῃ τραπέλομεν εὐνηθέντες.
 315 Οὐ γὰρ πώποτε μ' ὥδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικός,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν·
 οὐδ' ὅπότε ἤρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
 ἥ τέκε Πειρίθοον, θεόφιν μῆστωρ ἁτάλαντον·
 οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισψύρου Ἀχρисиῶννης,
 320 ἥ τέκε Περσηῖα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
 οὐδ' ὅτε Φοῖνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
 ἥ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
 οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
 ἥ ῥ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γέλματο παῖδα·
 325 ἥ δὲ Διώνυσον Σεμέλῃ τέκε, χάσμα βροτοῖσιν·
 οὐδ' ὅτε Δῆμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·
 οὐδ' ὅπότε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς·
 ὧς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἡμερος αἰρεῖ.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πύτνια Ἥρη·
 330 Αἰνότητε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Εἰ νῦν ἐν φιλότῃ λιλαίει εὐνηθῆναι
 ἴδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα·
 πῶς κ' ἔοι, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενεταῶν
 εὐδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
 335 Περφράδοι; — οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην,
 ἔξ εὐνῆς ἀνσταῖσα· νεμεσσητὸν δὲ κεν εἴη.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἥφαιστος, πυκνὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν·
 340 ἔνθ' ἴομεν κείοντες, ἐπεὶ νῦν τοι εὐαδεν εὐνή.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δειδίδι, μήτε τιν' ἀνδρῶν,
 ὄψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
 χρύσειον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἡελίος περ,
 345 οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσορᾶσθαι.
 Ἡ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράκοιτιν·
 τοῖσι δ' ὑπὸ χθῶν διὰ φύεν νεοθηλέα ποίην,
 Ἀωτόν θ' ἐρσήεντα ἰδὲ κρέκον ἦδ' ὑάκινθον,
 Πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς ἔεργεν.
 350 Τῷ ἐνὶ λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἔσσαντο
 Καλὴν, χρυσεὴν· στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔρσαι.
 ὧς ὁ μὲν ἀτρέμας εὐδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρω ἄκρῳ,
 Ἕπνῳ καὶ φιλότῃ δαμείς, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν.
 Βῆ δὲ θεῖιν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ἕπνος,
 355 Ἀγγελίην ἐρέων γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ.

Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·

Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυνε,
καὶ σφιν κῦδος ὅπαζε μίνυνθά περ, ὅφρ' ἔτι εὐδαι
Ζεὺς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψα·

360 Ἥρῃ δ' ἐν φιλότῃ παρήπαφεν εὐνηθῆναι.

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ὥχετ' ἐπὶ κλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων·

Τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνήκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.

Αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορῶν ἐκίλευσεν·

Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὐτε μεθίλεμεν Ἑκτορι νίκην,

365 Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἔλῃ, καὶ κῦδος ἄρῃται·

Ἄλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ, καὶ εὐχεται, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς

Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.

Κείνου δ' οὔτι λῆν ποθ' ἔσσειται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι

ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.

370 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.

Ἀσπίδες ὅσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἡδὲ μέγισται,

Ἔσσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίθῃσιν κορύθειουσιν

Κρύψαντες, χερσὶν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἑλόντες,

Ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημί

375 Ἑκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.

[Ὅς δὲ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὦμων,

Χεῖρονι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύντω.]

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπίθοντο.

Τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ,

380 Τυδείδης, Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·

Οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, Ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον.

Ἔσθλα μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηα δὲ χεῖρονι δόσκεν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροῦ νώροπα χαλκόν,

Βάν ῥ' ἔμην· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,

385 Λεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχέῃ,

Εἵκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι

Ἐν δαὶ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας.

Τρῶας δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἐκόσμι φαίδιμος Ἑκτωρ.

Δὴ φά τὸτ' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν

390 Κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ,

Ἦτοι ὁ μὲν Τρώεσσιν, ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.

Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε

Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.

Οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βούα ποτὶ χέρσον,

395 Ποιτόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ βορέῳ ἀλεγεινῇ·

Οὔτε πυρὸς τόσος γε πέλει βρόμος αἰθομένοιο,

Οὐρεὸς ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὤρετο καίεμεν ὕλην·

Οὔτ' ἄνεμος τόσος γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν

- ἥπνυι, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
 400 Ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐπλετο φωνή,
 Δεινὸν αὔσαντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Αἶαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἴκτωρ
 Ἐγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 Τῇ ῥα θύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην,
 405 Ἦτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου·
 Τῷ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χροῖα. χῶσατο δ' Ἴκτωρ,
 Ὅτι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρὸς.
 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 410 Χερμαδίῳ, τὰ ῥα πολλὰ, θοάων ἔχματα νηῶν,
 Παρ ποὺι μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἐν αἰείρας,
 Στήθεος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς·
 Στροφόμβον δ' ὥς ἔσσευε βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπη δρυς
 415 Προφῆριζος, δεινὴ δὲ θεείου γίγνεται ὁδμή
 Ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὐπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἰθῆται,
 Ἐγγὺς ἰών· χαλεπὸς δὲ Διὸς μέγалоιο κεραυνός·
 Ὡς ἔπευ· Ἴκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσιν.
 Χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 420 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 Ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμνείας
 Διχμάς· ἀλλ' οὔτις ἔδυνήσατο ποιμένα λαῶν
 Οὐτάσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι,
 425 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνεΐας καὶ Δίος Ἀγῆνωρ,
 Σαρπηδῶν τ', ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
 Τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν
 Ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἐταῖροι
 Χερσὶν αἰείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἴκεθ' ἵππους
 430 Ὡκέας, οἳ οἱ ὀπισθε μάχης ἦδὲ πτολέμοιο
 Ἔστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 Οἳ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρεῖα στενάχοντα.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἶξον εὐρῆειος ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 435 Ἐνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονί, καὶ δὲ οἱ ὕδωρ
 Χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ἐξόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα, κελαινεφές αἶμ' ἀπέμεσεν
 Αὐτὶς δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονί, τῷ δὲ οἱ ὅσσε
 Νυξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
 440 Ἀργεῖοι δ' ὥς οὖν ἶδον Ἴκτορα νόσφι κιόντα,
 Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.

- Ἐνθα πολὺ πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
 Σάτιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὀδύοντι,
 Ἦροπιδην, ὃν ἄρα Νύμφη τέκε νῆϊς ἀμύμων
 445 Ἦροπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατινιόντος·
 Τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτός, ἐγγύθεν ἐλθὼν;
 Οὔτα κατὰ λαπάρην· ὃ δ' ἀνειράπει', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σὺναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 Τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγχεσπαλος ἤλθεν ἀμύντωρ
 450 Πανθοίδης· βάλε δὲ Προδοήνορα δεξιὸν ὤμον,
 Τῖον Ἀρηϊλύκοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος·
 Ἔσχεν· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ.
 Πουλυδάμας δ' ἐκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' ὄω μεγαθύμου Πανθοίδαο
 455 Χειρὸς ἀπο στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
 Ἀλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροῖ' καὶ μιν ὄω
 Αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Αἶδος εἴσω.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο·
 Αἶαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν,
 460 Τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα.
 Καρπαλλμῶς δ' ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φασινῷ.
 Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν,
 Λικριφίς αἴξας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱός,
 Ἀρχέλοχος· τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὀλεθρον.
 465 Τὸν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ,
 Νείατον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 Τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλῇ, στόμα τε, ῥινὴς τε
 Οὐδεὶ πλῆντ', ἥπερ κνῆμαι καὶ γούνα πεσόντος.
 Αἴας δ' αὐτ' ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
 470 Φράζεο, Πουλυδάμα, καὶ μοι νημερτὲς ἔνισπε·
 Ἦ ῥ' οὐχ οὔτος ἀνὴρ Προδοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
 Ἄξιος; οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ,
 Ἀλλὰ κασιγνήτος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο,
 Ἦ παῖς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐφίκει.
 475 Ἦ ῥ', εὖ γινώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
 Ἐνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιωτίον οὔτασε δουρὶ,
 Ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαῶς· ὃ δ' ὑφελκε ποδοῖν.
 Τῷ δ' Ἀκάμας ἐκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκρόητοι!
 480 Οὐ θὴν οἰοισὶν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ οὐζὺς
 Ἡμῖν, ἀλλὰ ποθ' ὥδε κατακτανέσθε καὶ ὕμμες.
 Φράζεσθ', ὥς ὕμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὔδει
 Ἐγχεί ἐμῷ· ἵνα μήτι κασιγνήτιό γε ποινὴ
 Διὸς ἄτιτος ἔη. τῷ καὶ κέ τις εὐχεται ἀνὴρ

- 485 Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἄρῃς ἀλκτῆρα λιπέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοισι δ' ἄχος γένετ' ἐνθάμεινοιο.
 Πηνέλεω δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
 Ὀρχήθη δ' Ἀκάμαντος· ὃ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωήν
 Πηνελέοιο ἄνακτος· ὃ δ' οὐτάσεν Ἴλιονῆα,
 490 Ἴϊόν Φόρβαντος πολυμήλου, τὸν ἔα μάλιστα·
 Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὅπασσεν·
 Τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μούνον τέκεν Ἴλιονῆα·
 Τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὐτα κατ' ὀφθαλμοῖο θίμεθλα.
 Ἐκ δ' ὥσε γλήνην· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ
 495 Καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὃ δ' ἔξετο, χεῖρε πετάσσας
 Ἀμφω. Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος οἰζύ,
 Αὐχένα μέσσον ἔλασεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε,
 Αὐτῇ σὺν πῆληκι, κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
 Ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὃ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχών,
 500 Πέφραδὲ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Εἰπέμεναί μοι, Τρῶες, ἀγανοῦ Ἴλιονῆος
 Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν.
 Οὐδὲ γάρ ἢ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγνηορίδαο
 Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὅπποτε κεν δῇ
 505 Ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὀλεθρον.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγροι' Ἀχαιῶν
 510 Ἦρατ', ἐπεὶ ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς ἔννοσίγαιος.
 Αἴας ἔα πρῶτος Τελαμώνιος Τρῆτιον οὐτα,
 Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
 Φάλην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενύριξεν·
 Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἴπποτίωνα κατέκτα·
 515 Τεύκρος δὲ Προθόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφήτην·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ἰπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Οὐτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσεν
 Δηῶσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλῇν
 Ἔσσυτ' ἐπείγομένη· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 520 Πλείστους δ' Αἴας εἶλεν, Οὔληος ταχὺς υἱός·
 Οὐ γάρ οἱ τις ὁμοῖος ἐπισπείσθαι ποσὶν ἦεν,
 Ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ο.

Jupiter expectatus pelli videt Trojanos, Achivis opem ferente Neptuno (1-11). Itaque aspere increpitæ Junoni imperat, ut ex Olympo advocet Irim et Apollinem; his se ministris usurum ad Trojanas vires restituendas; simul omnem fatorum seriem usque ad excidium urbis prædicit (12-77). Ex Junone, in deorum sedem reversâ, Mars audit de cæde filii sui, Ascalaphi, et statim ad ultionem exardescit; furorem ejus reprimit Minerva (78-142). Apollo et Iris deveniunt ad Jovem, cujus missu hæc Neptunum minaciter conterritum, quamvis reluctantem, cogit, ut bello desistat (143-219); Apollo sanatum Hectorem erigit, eoque in pugnam reducto, fortunam Trojanorum instaurat (220-280). Hector fortissimos Achivorum adortus, imbellibus ad naves degressis, partim trucidat, partim in fugam vertit, præeunte deo, qui commotâ ægide Achivis pavorem incutit, Trojanis autem, deletο muro, viam munit ad classem excindendam (281-389). Eâ re animadversâ, Patroclus ab Eurypylo redit ad Achillem, ut eum extremo discrimini auxiliatorem exoret (390-404). Interim acerrime pro navibus propugnant Achivi, pluribus ab utrâque parte cadentibus (405-590): tandem illi, nec dispersi, recedunt intra ordines navium, a quibus Ajax Telamonius conto armatus ignem defendit, quo jam Hector navem Protesilai se exusturum minatur (591-746).

Π α λ ί ω ξ ι ς π α ρ ᾶ τ ῶ ν ν ε ῶ ν .

Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
 Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμην Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
 Οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
 Χλωροὶ ὑπαὶ δέλους, πεφοβημένοι· ἔγχετο δὲ Ζεὺς
 Ἰδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης.
 Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἶδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 Τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν,
 Ἀργεῖους· μετὰ δὲ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.

- Ἐκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἶδα κείμενον · ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 10 Εἶαθ' · ὁ δ' ἀργαλέον ἔχει ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων,
 Αἶμ' ἐμίων · ἐπεὶ οὐ μιν ἀφανρότατος βῆλ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν ·
 Ἡ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη.
 15 Ἐκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφάβησε δὲ λαούς.
 Οὐ μὰν οἶδ', εἰ αὐτε κακοφύαφίης ἀλεγεινῆς
 Πρῶτῃ ἐπαύρηται, καὶ σε πληγῇσιν ἱμασσω.
 Ἡ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῦν
 Ἀκμονας ἦκα δύνω, περὶ χειρὶ δὲ δεσμὸν ἔηλα
 20 Χρῦσεον, ἄφθικτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
 Ἐκρέμω · ἡλᾶστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλύμπῳ,
 Λύσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν · ὃν δὲ λαβοίμι,
 Ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἱκῆται
 Γῆν ὀλιγηπελίων · ἐμὲ δ' οὐδ' ὥς θυμὸν ἀντὶς
 25 Ἀλκῆς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο,
 Τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας,
 Πέμψας ἐπ' ἀτρυγέτον πόντον, κακὰ μητιώσας,
 Καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας ·
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν θυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὐτὶς
 30 Ἀργὸς ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντα.
 Τῶν σ' αὐτὶς μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃσιν ἀπατάων ·
 Ὅφρα ἴδῃ, ἦν τοι χραίσμη φιλότης τε καὶ εὐνή,
 Ἦν ἐμίγης ἐλθοῦσα θεῶν ἄπο, καὶ μ' ἀπάτησας.
 Ὡς φάτο · ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη.
 35 Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα ·
 Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν,
 Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
 Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσιν θεοῖσιν ·
 Σὴ θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωίτερον λῆχος αὐτῶν
 40 Κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μάψ ὁμόσαιμι ·
 Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Πημαίνει Τρῳάς τε καὶ Ἐκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει ·
 Ἀλλὰ που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 Τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιοὺς ·
 45 Αὐτὰρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 Τῇ ἔμην, ἥ κεν δὴ σύ, Κελαινεφές, ἡγεμονεύῃς.
 Ὡς φάτο · μεῖδῃσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα ·
 Εἰ μὲν δὴ σύγ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 50 Ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζῃς,
 Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ,

- Αἶψα μεταστρέψειε νόον, μετὰ σὸν καὶ ἑμὸν κῆρ.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἄτρεκέως ἀγορεύεις,
 Ἐρχο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
 55 Ἴφιν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον.
 Ὅφρ' ἥ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 Ἐλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 Πανσάμενον πολέμοιο, τὰ ἅ πρὸς δῶμαθ' ἰκέσθαι.
 Ἐκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 60 Αὐτίς δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων,
 Αἰ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Αὐτίς ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας.
 Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσσωσιν
 Πηλεΐδῳ Ἀχιλλῆος. ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον,
 65 Πάτροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχρ' αἰδιδίμος Ἐκτωρ
 Ἰλίου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηνοῦς
 Τοὺς ἄλλους, μετὰ δ' ὅτ' ἑμὸν Σαρπηδόνα διον.
 Τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἐκτορα διὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλῶξιν παρὰ νηῶν
 70 Αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰς ὅκ' Ἀχαιοὶ
 Ἴλιον αἰπὺ ἔλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλᾶς,
 Τοπρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύω χόλον, οὔτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἑάσω,
 Πρὶν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ.
 75 Ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἑμῶ δ' ἐπένευσσα κάρητι,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἦψατο γούνων,
 Δισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 Βῆ δὲ κατ' Ἰθαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 80 Ὡς δ' ὅτ' ἄν αἰῖξῃ νόος ἀνέρος, ὅςτ' ἐπὶ πολλὴν
 Γαῖαν ἐληλουθώς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ.
 Ἐνθ' εἶπεν, ἥ ἔνθα· μενοινήσῃ τε πολλά.
 Ὡς κραιπνῶς μεμανῖα διέπτατο πότνια Ἥρη,
 Ἴκετο δ' αἰπὺν Ὀλυμπον. ὀμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
 85 Ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες
 Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
 Ἡ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρῆν
 Δίκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίῃ ἦλθε θεόουσα.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 90 Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένη δὲ ἔοικας;
 Ἡ μάλα δὴ σ' ἐφόβησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀκόλῃς.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Μῆ με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διεῖρεο· οἶσθα καὶ αὐτή,
 Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηγής.

- 95 Ἀλλὰ σὺ γ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐνὶ δαιτὸς εἴσης·
 Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεται ἀθανάτοισιν,
 Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφανύσκειται· οὐδὲ τί φημι
 Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
 Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἐτι νῦν δαίνυται εὐφρων.
- 100 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσα καθέζετο πότνια Ἥρη·
 Ὡχθῆσαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἧ δ' ἐγέλασεν
 Χέλειςιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέησιν
 Ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηῖδα·
 Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρανιόντες!
- 105 Ἦ ἐτι μιν μέμαμεν καταπανσέμεν, ἄσπον ἰόντες,
 Ἦ ἔπει ἡὲ βίη· ὃ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
 Οὐδ' ὄθεται· φησὶν γάρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Κάρτεϊ τε σθένει τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
 Τῷ ἔχεθ' ὅ,τι κεν ὕμμι κακὸν πέμπῃσιν ἐκάσθῃ.
- 110 Ἦδῃ γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἀρῇ γε πῆμα τετύχθαι·
 Τίος γάρ οἱ ὅλωλε μάχῃ ἐνι, φίλτατος ἀνδρῶν,
 Ἀσκάλαφος, τὸν φησιν ὄν ἔμμεναι ὄβριμος Ἀρης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἀρης θαλερῶ πεπλήγετο μηρῷ
 Χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἤνδα·
- 115 Μῆ νῦν μοι νεμεσήσῃ, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Τίσασθαι φόνον υἱός, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
 Κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἔππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
- 120 Ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα.
 Ἐνθα κ' ἐτι μέλζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
 Παρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
 Εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,
 Ὡρτο διέκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάασσεν.
- 125 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρουθ' εἴλετο καὶ σάκος ὦμων,
 Ἐγχος δ' ἔστησε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἐλοῦσα
 Χάλκεον· ἧ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θυῖρον Ἀρηα·
 Μαινόμενε, φρένας ἡλέ, διέφθορας; ἧ νύ τοι αὐτῶς
 Οὐατ' ἀκουέμεν ἐστὶ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
- 130 Οὐκ αἶεις, ἄ,τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἦ δὴ νῦν παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν;
 Ἦ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
 Ἀφ' ἔμην Οὐλυμπόνδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκη,
 Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι;
- 135 Αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
 Λεῖπει, ὃ δ' ἡμέας εἴσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλυμπον·
 Μαρφει δ' ἐξείης, ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.

- Τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον υἱὸς ἔθος.
 Ἦδη γάρ τις, τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,
 140 Ἦ πέφαται, ἧ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλέον δέ,
 Πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.
 Ὡς εἰπούς· ἴδρυσε θρόνῳ ἐνι θοῦρον Ἄρηα.
 Ἡρῇ δ' Ἀπόλλωνα καλέσσαιτο δάματος ἐκτός,
 Ἴριν θ', ἧτε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισιν·
 145 Καὶ σφειας φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεὺς σφῶ εἰς Ἴδην κέλει· ἐλθέμεν ὅτι τάχιστα·
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃτε, Διὸς τ' εἰς ὧπα ἰδησθε,
 Ἐρδῆεν ὅ,τι κε κείνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰπούσα, πάλιν κίε πότνια Ἡρῇ·
 150 Ἐξέτο δ' εἰνὶ θυμόνῃ· τῷ δ' αἶψαντε πετέσθην,
 Ἴδην δ' ἴκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·
 Εὐρον δ' εὐρύοπι Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρεω ἄκρῳ
 Ἥμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυοὺν νέφος ἐστειφανώτο.
 Τῷ δὲ πάροιθ' ἔλθοντε Διὸς νεφεληγερέταο
 155 Στήτην· οὐδὲ σφωῖν ἰδὼν ἐχολύσατο θυμῷ,
 Ὅτι οἱ ὧκ' ἐπέεσσι φιλῆς ἀλόχοιο πιθέσθην.
 Ἴριν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἄνακτι
 Πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.
 160 Πανσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἡδὲ πτολέμοιο
 Ἐρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἧ εἰς ἄλλα διᾶν.
 Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσῃ,
 Φραξέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Μῆ μ' οὐδὲ κρατερός περ ἐὼν, ἐπιόντα ταλάσῃ
 165 Μεῖναι· ἐπεὶ εὖ φημι βίῃ πολὺν φέρτερος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὕθεται φίλον ἦτορ,
 Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε ποδῆνεμος ὠκία Ἴρις·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
 170 Ὡς δ' οἱ ἄν' ἐκ νεφέων πτήται νιφὰς ἡὲ χάλαζα
 Ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθήρηγενεὸς Βορέαιο·
 Ὡς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκία Ἴρις,
 Ἀγχού δ' ἵσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
 Ἀγγελίην τινά τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτι,
- 175 Ἦλθον δεῦρο φέρουσα παρὰ Διὸς αἰγιόχοιο.
 Πανσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἡδὲ πτολέμοιο
 Ἐρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἧ εἰς ἄλλα διᾶν.
 Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσεις,
 Ἠπείλει καὶ κείνος ἐναντίβιον πολεμίζων
 180 Ἐνθάδ' ἐλεύεσθαι· σέ δ' ὑπεξυλίσσθαι ἀνώγῃ

Χεῖρας, ἐπεὶ σίο φησὶ βίη πολὺ φέρτερος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ,
 Ἰσὸν οἱ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

Τὴν δὲ μίγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἑννοσίγαιος·
 188 ὦ πόποι! ἦ ῥ', ἀγαθὸς περ ἔων, ὑπέροπλον ἔειπεν,

Ἐῖ μ' ὁμότιμον ἔοντα βίῃ ἀέκοντα καθέξει.
 Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκετο Ῥέα,
 Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Αἰδης, ἐνέροισιν ἀνάσσω.
 Τριχθὰ δὲ πάντα διδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·

190 ἦτοι ἔγων ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεῖ,
 Παλλομένων, Αἰδης δ' ἔλαχε ζόφον ἡρόεντα·
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν ἐνὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
 Γαῖα δ' ἐτι ξυνὴ πάντων, καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.
 Τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν· ἀλλὰ ἐκηλος,

198 Καὶ κρατερός περ ἔων, μενέτω τρίτατ' ἐνὶ μοίρῃ.
 Χερσὶ δὲ μῆτι με πάγχυ, κακὸν ὥς, δειδισσέσθω.
 Θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι βέλτερον εἴη
 Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός·
 Οἳ ἔθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη.

200 Τὸν δ' ἡμέλβει ἔπειτα ποδῆνεμος ὠνέα Ἴρις·
 Οὕτω γὰρ δὴ τοι, Γαίηοχε κυανοχαῖτα,
 Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε·
 ἦ τι μεταστρίψεις; στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.
 Οἶσθ', ὥς πρεσβυτέροισιν Ἐριννύες αἰὲν ἔπονται.

208 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἴρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, οἳ ἄγγελος αἶσιμα εἰδῆ.
 Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 Ὅπποτ' ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ

210 Νεικεῖν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείλω.
 [Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγος θυμῷ·
 Αἶ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
 Ἥρης Ἐρμείω τε καὶ Ἥφαίστοιο ἄνακτος,

218 Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδῆσεται, οὐδ' ἐφέλησει
 Ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 Ἰστώ τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.]

Ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιῶν Ἑννοσίγαιος·
 Δύνε δὲ πόντον ἰὼν, πόθ' εἰσαν δ' ἦρωες Ἀχαιοί.

220 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·
 Ἐρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἐκτορα χαλκοκορυστήν·
 Ἰδὼ μὲν γάρ τοι γαίηοχος Ἑννοσίγαιος
 Οἴχεται εἰς ἅλα διὰν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν

- Ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
 225 Οἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἰόντες.
 Ἀλλὰ τὸδ' ἡμὲν ἔμοι πολὺ κέρδιον ἢ δὲ οἱ αὐτῷ
 Ἐπλέτο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξεν
 Χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀνιδρωτὶ γ' ἐτελέσθη.
 Ἀλλὰ σὺ γ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 230 Τὴν μάλ' ἐπιστείων, φοβέειν ἥρωας Ἀχαιοὺς.
 Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἐκατηβύλε, φαίδιμος Ἔκτωρ.
 Τόφρα γάρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ἔφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 Φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκωνται.
 Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
 235 Ὡς κε καὶ αὐτῖς Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων
 Βῆ δὲ κατ' Ἰθαίων ὁρέων, ἱρῆκι ἰοικῶς
 Ὠκεῖ, φασσοφόρῳ, ὅς τ' ἄκιστος πετεηνῶν.
 Εὐρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἔκτορα δῖον,
 240 Ἡμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο· νέον δ' ἐξαγείρετο θυμόν,
 Ἀμφὶ ἔγγινώσκων ἐτάρους· ἀτὰρ ἄσθμα καὶ ἰδρώς
 Πιύει, ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἔκτορ, νῖε Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
 245 Ἦσ' ὀλγῇ πελέων; ἢ πού τί σε κῆδος ἰκάνει;
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Τίς δὲ σὺ ἔσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρειαι ἄντην;
 Οὐκ αἶεις, ὃ με νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησιν Ἀχαιῶν,
 Οὐς ἐτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
 250 Χερμαδίῳ πρὸς στήθεος, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς;
 Καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Αἴδαο
 Ἥματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον αἶον ἦτορ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἄσσητήρα Κρονίων
 255 Ἐξ Ἰδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
 Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὃς σε πάρος περ
 Ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πολέεσθρον.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἱππεύουσιν ἐπὶ πτόλιν πολέεσσι,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκείας ἵππους·
 260 Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιῶν ἵπποισι κέλευθον
 Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς.
 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκουτήσας ἐπὶ φάτῃ,
 Λεσμον ἀποφύγξας θείῃ πεδίῳ κροαίων,
 265 Εἰωθὼς λούεσθαι ἐὺφύγιος ποταμοῖο,
 Κυδιῶν· ὑποῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται

- Ὀμοιοῖς αἰσσοῦνται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς,
 ῥίμφα ἔ γούνα φέρει μετὰ τ' ἥθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 Ὡς Ἐκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
 270 Ὀϊρύνων ἵππηας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλινεν αὐδὴν.
 Οἱ δ' ὥστ' ἡ ἔλαφον κεραὸν ἡ ἄγριον αἶγα
 Ἔσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιώται·
 Τὸν μὲν τ' ἡλίβατος πέτρῃ καὶ δάσκιος ὕλη
 Εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κυχήμεναι αἰσιμον ἦεν·
 275 Τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῆς ἡϋγένης
 Εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
 Ὡς Δαναοὶ εἰως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἶδον Ἐκτορ' ἐποικόμενον σίτχας ἀνδρῶν,
 280 Τύρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
 Ἔσθλός δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι Ἀχαιῶν
 Νίκων, ὁππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
 285 Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι, ἡ μέγα θαῦμα τόδ' ὄφθαλμοῖσιν ὁρᾶμαι·
 Οἷον δ' αὐτ' ἐξαυτίς ἀνέστη, Κῆρας ἀλύξας,
 Ἐκτωρ! ἡ θῆν' μιν μάλα ἔλπετο θυμός ἐκάστου
 Χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
 290 Ἀλλὰ τις αὐτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν
 Ἐκτορ', ὁ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Ὡς καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὀδομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
 Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἴσταται, ὥδε μενοινῶν.
 Ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 295 Πληθύν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι·
 Αὐτοὶ δ', ὅσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
 Στείομεν, ὥς κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἶω, καὶ μεμαῶτα,
 Θυμῷ δέλεσθαι Δαναῶν καταδύναι ὅμιλον.
 300 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθοντο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
 Τεύκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ', ἀτάλαντον Ἀρηϊ
 Τυμλῆην ἥρτυνον, ἀριστεύας καλέσαντες,
 Ἐκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσω
 305 Ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
 Τρώες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ
 Μακρὰ βιβάς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Εἰμένος ὦμοϊν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα Θουρίν,
 Δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς

- 310 Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
 Τὴν ἄρ' οὐ γὰρ ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἡγήσατο λαῶν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὥρτο δ' αὐτὴ
 Ὀξεῖ ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρῆφι δ' οἷστοι
 Θρωσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασυαῶν ἀπὸ χειρῶν,
 315 Ἄλλα μὲν ἐν χροῖ πῆγνυτ' Ἀρηϊθόων αἰζηῶν,
 Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χροά λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 Ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
 Ὅφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 320 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων
 Σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
 Ἐν στήθεσσι ἐθέλξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Οἱ δ' ὥστ' ἡὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶῦ μέγ' οἴων
 Θῆρε δύω κλονέωσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῶ,
 325 Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
 Ὡς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάγκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
 Ἦκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κιδασθείσης ὑσμίνης.
 Ἐκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνεν,
 330 Τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων,
 Τὸν δέ, Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν ἑταῖρον
 Αἰνείας δὲ Μέδοντα καὶ Ἰάσον ἐξενάριξεν·
 Ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θελοιο
 Ἔσκε, Μέδων, Αἰάντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 335 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 Γνωτὸν μητρυνῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
 Ἰάσος αὐτὶ ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
 Τῶς δὲ Σφήλῳ καλέσκετο Βουκολίδαο.
 Μηκιστῇ δ' ἔλε Πουλυδάμας, ἔχιον δὲ Πολίτης
 340 Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἔλε διὸς Ἀγήνωρ.
 Δηϊόχον δὲ Πάρις βάλε νεῖατον ὤμον ὀπισθεν
 Φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσαν.
 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
 Τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
 345 Ἐνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, δύνοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ.
 Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, εἴαν δ' ἔναρκα βροτόεντα!
 Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω,
 Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νῦν τόνγε
 350 Γνωτοὶ τε γνωταὶ τε πυρὸς λελάχοισι θανόντα,
 Ἄλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.
 Ὡς εἰπὼν μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,

- Κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
 Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματος ἵππους,
 355 Ἰχῆ θεῦπεσίη· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ῥεῖ ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
 Ἔς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
 Μακρὴν ἠδ' εὐρεῖαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή
 Γίγνεται, ὅπποτ' ἀνὴρ σθένεος πειροόμενος ἦσιν.
 360 Τῇ ῥ' οἶγε προχέοντο φυλαγγῆδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
 Αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 Ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης,
 "Ὅστ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν,
 Ἄψ αὐτίς συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων·
 365 Ὡς ῥα σύ, ἦϊε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὄϊζυν
 Σύνχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας.
 Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μενοντες,
 Ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 Χείρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος·
 370 Νέστωρ αὐτε μάλιστα Γερήνιος, οὐρὸς Ἀχαιῶν,
 Εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Ζεῦ πάτερ, εἰποτέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύρρῳ
 Ἦ βοὸς ἢ οἶος κατὰ πλοῖνα μηρία καίων,
 Εὔχετο νοστήσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
 375 Τῶν μνησai, καὶ ἄμυνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἡμᾶρ·
 Μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοῦς.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 Ἀράων αἴων Νηληϊάδαο γέροντος.
 Τρῶες δ' ὥς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
 380 Μᾶλλον ἐπ' Ἀργελοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Οἱ δ', ὥς τε μέγα κύμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὅπποτ' ἐπείγῃ
 Ἦσ ἀνέμου· ἥ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει·
 Ὡς Τρῶες μεγάλη ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον,
 385 Ἴππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνησι μάχοντο
 Ἐγχεσὶν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἄφ' ἵππων,
 Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες,
 Μακροῖσι ξυστοῖσι, τά ῥα σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
 Ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ.
 390 Πάτροκλος δ', εἰὼς μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε
 Τεῖχος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν,
 Τόφρ' ὄγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
 Ἦστο τε, καὶ τὸν ἕτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἔλκεῖ λυγρῷ
 Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
 395 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησεν

Τρῳας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ὦμωξεν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 Χερσὶ καταπρηγέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·

Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύνamai, χατέοντί περ ἔμπης,
 400 Ἐνθαδὲ παρμενέμεν· δὴ γὰρ μίγα νείκος ὄρωρεν·
 Ἀλλὰ σέ μὲν θεράπων ποτιτεροπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε
 Σπένυσμαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
 Τίς δ' οἶδ', εἰ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
 Παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταῖρου.
 405 Τὸν μὲν ἄρ', ὥς εἰπόντα, πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τρῳας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο,
 Παυροτέρους περ ἑόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν·
 Οὔτε ποτὲ Τρῳεὺς Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
 Ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμεναι ἤδὲ νέεσσιν.

410 Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει
 Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὃς φά τε πάσης
 Εὐ εἰδὴ σοφίης, ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ Ἰσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε·
 Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλῃσι μάχῃν ἐμάχοντο νέεσσιν.
 415 Ἐκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος εἰσατο κυδαλίμοιο.
 Τῷ δὲ μῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο,
 Οὐθ' ὁ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
 Οὐθ' ὁ τὸν ἄψ ὥσασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γὰρ δαίμων.

Ἐνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας,
 420 Πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στήθος βάλε δουρὶ.
 Δουρῆσεν δὲ πεσών, δαλὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χειρὸς.
 Ἐκτωρ δ' ὥς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
 Τρῳαί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 425 Τρῳεὺς καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 Μὴ δὴ πῶ χάξεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε·
 Ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σωώσατε, μή μιν Ἀχαιοὶ
 Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.

Ὡς εἰπὼν Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 430 Τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱόν,
 Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὃς φη παρ' αὐτῷ
 Ναῖ', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισιν,
 Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος ὀξεῖ χαλκῷ,
 Ἔσταότ' ἄγχ' Αἴαντος· ὁ δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν
 435 Νηὸς ἄπο πρύμνης χαμάδις πέσε· λῦτο δὲ γυῖα.
 Αἴας δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·

Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος,
 Μαστορίδης, ὃν νῶϊ, Κυθηρόθεν ἔνδον ἑόντα,

- Ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἔτιομεν ἐν μεγάροισιν·
 440 Τὸν δ' ἔκτωρ μέγα θυμος ἀπέκτανε, ποῦ νύ τοι ἰοί
 Ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
 Ὡς φάθ'· ὃ δὲ ξυνέηκε· θείων δὲ οἱ ἄγχι παρίστη,
 Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἥδ' ἐφαρέτρην
 Ἰοδόκον· μάλα δ' ὤκα βέλεα Τρῳάεσσι ἐφίει.
 445 Καὶ ῥ' ἔβαλε Κλαῖτον, Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πουλυδάμαντος ἑταῖρον, ἀγανοῦ Πανθοΐδαο,
 Ἥνῃα χερσὶν ἔχοντα· ὃ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους·
 Τῇ γὰρ ἔχ', ἥ ῥα πολὺ πλείσται κλονέοντο φάλαγγες,
 ἔκτορι καὶ Τρῳάεσσι χαρίζομενος· τάχα δ' αὐτῷ
 450 ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
 Αὐχένι γάρ οἱ ὀπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός·
 ἥριπε δ' ἐξ ὀρέων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι,
 Κεῖν' ὄρεα κρυτέωντας· ἀναξ δ' ἐνόησε τάχιστα,
 Πουλυδάμας, καὶ τρῶες ἐναντίος ἤλυθεν ἵππων.
 455 Τοὺς μὲν οὖν Ἄστυνόω, Προτιάονος νιῒ, δῶκεν·
 Πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἔσχειν εἰσορῶντα
 Ἴππους· αὐτὸς δ' αὐτῖς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οὔτετον ἐφ' ἔκτορι χαλκοκορυστῇ
 Αἶνυτο, καὶ κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 460 Εἴ μιν ἀριστεύοντα βελὼν ἐξείλετο θυμόν.
 Ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὃς ῥ' ἐφύλασσε
 ἔκτορ', αἰὲρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀκηρύξα,
 Ὃς οἱ εὖστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
 ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δὲ οἱ ἄλλη
 465 ἰὸς χαλκοβαρής, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Τεῦκρος δ' ἐρύλγησε, κωλύνητον δὲ προσηύδα·
 Ὡ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κίρρει
 Δαίμων ἡμετέρης, ὅτε μοι βίον ἔκβαλε χειρός,
 Νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδωκε
 470 Πρῶϊον, ὃφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρῳάσκοντας οὔστους.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ὡ πέπον, ἀλλὰ βίον μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰόντας
 Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεός, Δαναοῖσι μεγέρας.
 Αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὤμῳ,
 475 Μάρναό τε Τρῳάεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
 Μὴ μὰν ἀσπονδί γε, δαμασσάμενοί περ, ἔλοιεν
 Νῆας εὖσσελμούς· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης·
 Ὡς φάθ'· ὃ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·
 Αὐτὰρ οὖν ἄμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον·
 480 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν·
 [Ἴππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·]

Ἐίλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ·
 Βῆ δ' ἵεναι, μάλα δ' ὤκα θείων Αἴαντι παρήστη.

Ἐκτωρ δ' ὥς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
 485 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέλετο, μακρὸν αὔσας·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς! δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 Ἄνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.

Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή,
 490 Ἡμῖν ὁτίοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίστη,
 Ἥδ' ὅτινας μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν·
 Ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἅμμι δ' ἀργεῖα.
 Ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες! ὅς δέ κεν ὑμέων

495 Βλήμενος, ἥε τυπεῖς, θάνατον καὶ πότιμον ἐπίσπῃ,
 Τεθνῆναι! οὐ οἱ αἰεὶς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
 Τεθνῆμεν· ἀλλ' ἄλοχός τε σὴ καὶ παῖδες ὀπίσσω,
 Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 Οἰχῶνται σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν.

500 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.

Αἴας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκέλετο οἷς ἐπάρουσιν·
 Αἰδώς, Ἀργεῖοι! νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολίσθαι,
 Ἡὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.

Ἡ ἔλπεσθ', ἣν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 505 Ἐμβαδὸν ἵεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος;
 Ἡ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
 Ἐκτορος, ὅς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει;
 Οὐ μὲν ἔς γε χορὸν κέλει ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,

510 Ἡ αὐτοσχεδὴ μῆλαι χεῖράς τε μένος τε.
 Βέλτερον, ἢ ἀπολίσθαι ἕνα χρόνον, ἥε βιώσθαι,
 Ἡ δὴ θὰ στρεφύεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 Ὡδ' αὐτως παρὰ νηυσὶν, ὅπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.

515 Ἐνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίον, Περιμήθεος υἱόν,

Ἀρχὸν Φωκῆων· Αἴας δ' ἔλε Λαοδάμαντα,
 Ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀττήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
 Πουλυδάμας δ' Ὀτον Κυλλήνιον ἐξενάρριξεν,
 Φυλείδεω ἕταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἑπειῶν.

520 Τῷ δὲ Μέγῃ ἐπόρουσεν ἰδῶν· ὁ δ' ὑπαιθα λιάσθη
 Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλων
 Εἶα Πάινθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι θαμῆναι·
 Αὐτὰρ ὅγε Κροίσμου στῆθος μέσον οὐτάσε δουρί.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.

- 525 Τοφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδώς,
 Λαμπεϊδῆς — ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδότα Θούριδος ἀλκῆς —
 Ὃς τότε Φυλείδαο μέσον σάκος οὐτάσσε δουρὶ,
 Ἐγγύθεν ὀρμηθεὶς· πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,
 530 Τὸν ῥ' ἐφόρει γυνάλοισιν ἀρηρότα· τὸν ποτε Φυλεὺς
 Ἦγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἅπο Σελλήεντος.
 Ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφῆτης,
 Ἐς πόλεμον φορέειν, δηῖων ἀνδρῶν ἀλεωρῆν·
 Ὃς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροῶς ἤρκετο ὄλεθρον.
 535 Τοῦ δὲ Μίγης κόρυθος χαλκῆρεος ἱπποδασείης
 Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἐγχεῖ ὀξυόεντι,
 Ῥῆξε δ' ἅφ' ἱππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμαῖζε
 Κάππεσεν ἐν κονίησι, νέον φολινκι φαινός.
 Ἔως ὃ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
 540 Τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἤλθεν ἀμύντωρ.
 Στῆ δ' εὐράεσιν ὅσον δουρὶ λαθῶν, βάλε δ' ὤμον ὀπισθεν·
 Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
 Πρόσσω ἱεμένη· ὃ δ' ἄρα πρηγῆς ἐλιάσθη.
 Τῷ μὲν ἐεισάσθη χαλκῆρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
 545 Συλλήσειν· Ἐκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν
 Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἰκεταονίδην ἐνένιπτεν,
 Ἰφθιμον Μελανίππον· ὃ δ' ὄφρα μὲν εἰλλποδας βοῦς
 Βόσκει ἐν Περκώτῃ, δηῖων ἀπονόσφιν ἰόντων·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλιυσαι,
 550 Ἄψ εἰς Ἴλιον ἤλθε, μετέπρεπε δὲ Τρῳέεσσι,
 Ναῖε δὲ παρ Πριάμφῳ, ὃ δὲ μιν τίεν ἴσα τέκεσσι·
 Τὸν ῥ' Ἐκτωρ ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Οὕτω δῆ, Μελάνιππε, μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοὶ περ
 Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ κταμένοιο;
 555 Οὐχ ὀράας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσιν;
 Ἄλλ' ἔπευ! οὐ γὰρ ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργεῖοισιν
 Μάρνασθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ κατ' ἄκρης
 Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλεῖν, κτάσθαι τε πολίτας.
 Ὡς εἰπὼν ὃ μὲν ἤρχ', ὃ δ' ἅμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 560 Ἀργεῖους δ' ὥτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 ὦ φίλοι, αἰέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεῶν ἐνὶ θυμῷ,
 Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας!
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλείονες σόοι, ἢ ἐφάνται·
 Φευγόντων δ' οὐτ' ἄρ' κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
 565 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενείναντες,
 Ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος· φράζαντο δὲ νῆας
 Ἐρκεῖ χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῳᾶς ἔγειρεν.

- Ἀντίλοχον δ' ὥτρυνε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχ', οὔτις σείο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
 570 Οὔτε ποσὶν θάσσων, οὔτ' ἄλκιμος ὥς σὺ μάχεσθαι·
 Εἴ τινα που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα!
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνε·
 Ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Ἀμφὶ ἔπαπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
 575 Ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν·
 Ἄλλ' Ἰκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,
 Νισσόμενον πόλεμόνδε, βάλε σιτῆθος παρὰ μαζόν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν.
 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ
 580 Βλημένῳ αἶψη, τόντ' ἐξ εὐνῆφι θορόντα
 Θηρητῆρ' ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 Ὡς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
 Τεύχεα συλήσων. ἄλλ' οὐ λάθην Ἔκτορα δῖον,
 Ὃς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θεῶν ἀνὰ δηϊοτήτα.
 585 Ἀντίλοχος δ' οὐ μείνε, θοὸς περ ἐὼν πολεμιστής,
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἰοικώς,
 Ὅστε, κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσιν,
 Φεύγει, πρὶν περ ὁμίλον ἀλλισθήμεναι ἀνδρῶν·
 Ὡς τρέσε Νεστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῳᾶς τε καὶ Ἐκτωρ
 590 Ἰχλὴ θεσπεσίῃ βέλεια στονόεντα χέοντο·
 Στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἑταίρων.
 Τρῶες δὲ, λείουσιν ἰοικότες ὠμοφάγοισιν,
 Νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμὰς·
 Ὅ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν
 595 Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαλνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνε.
 Ἐκτορὶ γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι,
 Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσαι θεσπιδαῖς πῦρ
 Ἐμβάλλῃ ἀκάματον, θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρῆν
 Πᾶσαν ἐπικρήνεια· τὸ γὰρ μένε μητίετα Ζεὺς,
 600 Νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλλῶξιν παρὰ νηῶν
 Θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
 Τὰ φρονέων, νήεσσιν ἐπι γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
 Ἐκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
 605 Μαίνεται δ', ὥς ὅτ' Ἀρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
 Οὔρεσι μαίνεται, βαθείης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
 Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνεται, τὼ δὲ οἱ ὅσσε
 Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πῆλῃς
 Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο.
 610 [Ἐκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ

- Ζεύς, ὅς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μῦνον ἔοντα
 Τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
 Ἔσσεσθ'· ἥδη γάρ οἱ ἐπώρνευε μόρσιμον ἡμαρ
 Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφιν.]
 615 Καὶ ῥ' ἔθελεν ῥῆξαι στήχας ἀνδρῶν πειρητίζων,
 Ἡ δὲ πλεῖστον ὄμιλον ὄρα καὶ τεύχε' ἄριστα·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς δυνατόν ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίωνων.
 Ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἧῦτε πέτρῃ
 Ἥλιβατος, μεγάλη, πολιτῆς ἀλὸς ἐγγὺς ἑοῦσα
 620 Ἦτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κίλευθα,
 Κύματά τε τροφόμεντα, τά τε προσεφρεύγεται αὐτὴν·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῳᾶς μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοτον.
 Αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔνθορ' ὁμλλῃ·
 Ἐν δ' ἔπεσ', ὥς ὅτε κύμα θοῇ ἐν νηϊ πέσῃσιν
 625 Ἀάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἥ δέ τε πᾶσα
 Ἀχρὴ ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
 Ἰστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
 Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·
 Ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νῆαίων.
 630 Αὐτὰρ ὄγ', ὥς τε λέων ὀλοόφροιν βουσὶν ἐπιελθὼν,
 Αἰ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο νέμονται
 Μυρταί· ἐν δέ τε τῇσι νομεύς, οὐπω σάφα εἰδὼς
 Θηρὶ μαχήσασθαι ἔλικος βοδὸς ἀμφὶ φονῇσιν·
 Ἦτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατῇσι βόεσσιν
 635 Αἰὲν ὁμοστιχάει, ὃ δέ τ' ἐν μέσσησιν ὀρούσας
 Βοῦν ἔδει, αἰ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὥς τότε Ἀχαιοὶ
 Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἐκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
 Πάντες· ὃ δ' οἷον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφρήτην,
 Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρυσθέης ἀνακτος
 640 Ἀγγελίης οἶχνεσκε βίῃ Ἡρακλεΐῃ·
 Τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χεῖροτος υἱὸς ἀμείνων
 Παντοίας ἀρετᾶς, ἡμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι,
 Καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτίευνκτο·
 Ὅς ῥά τόθ' Ἐκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξεν.
 645 Στρεφθεῖς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο,
 Τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ', ἔρκος ἀκόντων·
 Τῇ ὄγ' ἐνὶ βλαφθεῖς, πέσεν ὑπτιος· ἀμφὶ δὲ πῆλῃ
 Σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
 Ἐκτωρ δ' ὀξὺ νόησε, θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
 650 Στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἐταίρων
 Κτεῖν· οἳ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοι περ ἐταίρων,
 Χραιομεῖν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἐκτορα δῖον.
 Εἰςωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' εὐχεθὼν ἀκραι

- Νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
 655 Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
 τῶν πρωτέων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
 Ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἔσχε γὰρ αἰδώς,
 Καὶ δέος· ἄζηχες γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν.
 Νέστωρ αὐτὲ μάλιστα Γερήνιος, οὐρος Ἀχαιῶν,
 660 Ἀίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεῖσθ' ἐνὶ θυμῷ
 ἄλλων ἀνθρώπων! ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
 Παιδῶν ἢ δ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἢ δὲ τοκῆων,
 Ἥμῃν ὅτιω ζώουσι, καὶ ὧ κατατεθνήκασιν.
 665 τῶν ὑπὲρ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παριόντων,
 Ἑστάμεναι κρατερῶς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε!
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἕκαστου.
 Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀγλῦος ὥσεν Ἀθήνη
 θεσπίσιον· μάλα δὲ σφι φόως γενεῖ ἄμφοτέρωθεν,
 670 Ἥμῃν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Ἔκτορα δὲ φράσσαντο βοήν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
 Ἥμῃν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ' ἐμάχοντο,
 Ἥδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.
 Οὐδ' ἄρ' εἴ· Αἴαντι μεγάλῃτορι ἦνδανε θυμῷ
 675 Ἑστάμεν, ἔνθα περ ἄλλοι ἀφέστασαν νῆες Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ὅγε νηῶν ἔκρ' ἐπώχετο, μακρὰ βιβιάσθων,
 Νῶμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσιν,
 Κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὐ εἰδώς,
 680 Ὅςτ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους,
 Σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστρ' ὀίηται,
 Λαοφόρον καθ' ὁδόν· πολέες τέ εἰ θηγήσαντο
 Ἀνέρες ἢ δὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτορται·
 685 Ὡς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἔκρια νηῶν
 Φοῖτα, μακρὰ βιβιάς, φωνὴ δὲ οἱ αἰθέρ' ἔικανεν.
 Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευεν,
 Νηυσὶ τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν Ἔκτωρ
 Μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ πύκα θωρηκτάων·
 690 Ἄλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἰθῶν
 Ἔθνος ἐφορμᾶται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
 Χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
 Ὡς Ἔκτωρ ἵθυσε νεὸς κυανοπρώροιο,
 Ἀντίος αἴψων· τὸν δὲ Ζεὺς ὥσεν ὀπίσθην
 695 Χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὤτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.
 Αὐτίς δὲ δριμυτῆ μάχῃ παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·

- Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρείας ἀλλήλοισιν
 "Αντεςθ' ἐν πολέμῳ· ὥς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
 Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν οὐδ' ἦν νόος· ἦτοι Ἀχαιοὶ
 700 Οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέσθαι·
 Τρῳασὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου,
 Νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιοὺς.
 Οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἐκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἤψατο ποτοπόροιο,
 705 Καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσλλαον ἔνεικεν
 Ἐς Τροίην, οὐδ' αὐτίς ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
 Τοῦπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρῳᾶς τε
 Δίηουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγε
 Τόξων αἰκὰς ἀμφὶς μένον, οὐδὲ τ' ἀκόντων,
 710 Ἄλλ' οἷγ' ἐγγύθεν ἰστάμενοι, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 Ὅξεσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο,
 Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Πολλὰ δὲ φάσγανα καλά, μελάνδεται, κωπήντα,
 Ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
 715 Ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 Ἐκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει,
 Ἀφλαστον μετὰ χειρὶν ἔχων, Τρῳαῖν δὲ κέλευεν·
 Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' αὐτήν.
 Νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἡμαρ ἔδωκεν,
 720 Νῆας ἔλεῖν, αἱ δὲυρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι,
 Ἡμῖν πῆματα πολλὰ θῆσαν, κακότητι γερόντων·
 Οἱ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι,
 Αὐτόν τ' ἰσχανάσκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ῥα τότε βλάπτε φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
 725 Ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.
 Αἴας δ' οὐκέτι ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι·
 Ἄλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, οἷόμενος θανέεσθαι,
 Θορῆων ἐφ' ἐπταπόδην, λίπε δ' ἱκρία νηὸς εἵσης.
 730 Ἐνθ' ἄρ' οἷγ' ἐστήκει δεδοκημένος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
 Τρῳᾶς ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
 Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων, Δαναοῖσι κέλευεν·
 ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
 735 Ἡέ τινάς φαμεν εἶναι ἀοσητήρας ὀπίσσω,
 Ἡέ τι τεῖχος ἄρειον, ὃ κ' ἀνδρασι λοιγὸν ἀμύναι;
 Οὐ μὲν τι σχεδὸν ἔστι πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
 Ἥ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἐτεφαλκέα δῆμον ἔχοντες·
 Ἄλλ' ἐν γὰρ Τρῳῶν πεδίῳ πύκα θωρηκτῶν,

- 740 Πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἤμεθα πατρίδος αἴης.
 Τῷ ἐν χερσὶ φάως, οὐ μείλιχ' ἢ πολέμοιο.
 Ἢ, καὶ μαιμώνων ἔφεπ' ἔγχρ' ὀξυόεντι.
 Ὅστις δὲ Τρώων κολλῆς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο
 Σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Ἑκτορος ὀτρύναντος,
 745 Τὸν δ' Αἴας οὔτασκε, δεδεδυμένος ἔγχρ' ἄρ' ἄρ'·
 Δώδεκα δὲ προπάρουθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὔτα.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Π.

Patroclo deprecanti permittit Achilles, suis et armis et copiis ad pugnam exire, eâ lege, ut, Trojanos a navibus depulisse contentus, majori ne se periculo objiciat (1 – 100). Jam ipse debilitatus Ajax obstare non valuit, quin ignis inferretur navi (101 – 123). Quo viso, Achilles ultro amicum in arma vocat, ordines suorum instruit, alloquitur, libatione et precibus fuis dimittit (124 – 256). Repente conspectus Myrmidonum ductor consternatos hostes Achillis specie fallit, navem oppugnatione liberat, incendium restinguit (257 – 305); praelium primo committit, apud naves mox cæco pavore fugientes supra valium et usque ad campi aperta compellit (306 – 418); deinde congressus Sarpedonem, Jovis filium, perimit, ultore cædis relicto Glaucō (419 – 507). Is cum Hectore et aliis Trojanorum gravi certamine Achivis, spolia detrahentibus, corpus Sarpedonis eripiunt: quod, jussu Jovis, lotum unctumque Apollo tuetur, ab amicis in Lyciam deportandum (508 – 683). Illo rerum successu ferox Patroclus Trojanos ad urbem persequitur, murumque ejus scandit, sed ab eodem deo detruditur (684 – 711); tamen Hectori rursus irruenti fortiter obsistit, aurigam ejus Cebrionem necat, spoliatum cadaver abstrahit (712 – 782); denique complures ex turbâ interficit, donec ipsum, vi Apollinis attonitum et armis exutum, Euphorbus sauciat, Hector prosternit, qui et Automedonti instat, Achillis currum propere ad naves agentī (783 – 867).

Π α τ ρ ό κ λ ε ι α .

Ως οἱ μὲν περὶ νηὸς εὐσσελμοιο μάχοντο ·
 Πάτροκλος δ' Ἀχιλλῆϊ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
 Δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
 Ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δροφερὸν χέει ὕδωρ.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὦκτιρε ποδάρεκς διὸς Ἀχιλλεύς,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Τίπτε δεδάκρυσσαι, Πάτροκλεις ; ἦ ὅτε κούρη
 Νηπτιη, ἥ θ' ἅμα μητρὶ θεοῦσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
 Εἰάνοι ἅπτομένη, καὶ τ' ἐσσυμένην κατερύκει,

- 10 Δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρεται, ὅφρ' ἀνέλθαι·
 Τῇ ἱκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἵβεις.
 Ἦέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφάνυσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ;
 Ἦέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος;
 Ζῶειν μὰν ἔτι φασὶ Μενόιτιον, Ἄκτορος υἱόν,
 15 Ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
 Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηῶτων.
 Ἦέ σύγ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὥς ὀλέκονται
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς;
 Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόφιν· ἵνα εἶδομεν ἄμφω.
 20 Τὸν δὲ βαρυστεναχῶν προσέφη, Πατρόκλεις ἱππεύ·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλεὺς υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
 Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
 25 Βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης·
 Οὐτάσται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἦδ' Ἀγαμέμνων·
 Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οὖνιψ·
 Τοὺς μὲν τ' ἱητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέπονται,
 Ἐλκε ἀκειόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ!
 30 Μὴ ἐμέ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις·
 Αἶναρέτῃ! τί σευ ἄλλος ὀνίσσεται ὀψίγονός περ,
 Αἶ κε μὴ Ἀργελοισιν αἰεκέα λοιγὸν ἀμύνης;
 Νηλεὺς! οὐκ ἄρα σοίγε πατήρ ἦν ἱππότα Πηλεὺς,
 Οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίχτε θάλασσα,
 35 Πέτραι δ' ἤλβηται· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
 Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
 Καὶ τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πόντια μήτηρ·
 Ἄλλ' ἐμέ περ πρόες ὥχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὅπασσον
 Μυρμιδόνων, ἣν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
 40 Δὸς δέ μοι ὥμοιῖν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
 Αἶ κ' ἐμέ σοὶ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρωῆες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ῥεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
 45 Ὡσαιμιν προτὶ ἄστρ' νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἢ γὰρ ἔμελλεν
 Οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα λιτέσθαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 ὦ μοι, Διογενὲς Πατρόκλεις, οἷον ἔειπες!
 50 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦντινα οἶδα,
 Οὔτε τί μοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πόντια μήτηρ·
 Ἀλλὰ τόδ' αἶνόν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,

- Ὅπποτε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι,
 Καὶ γέρας ἄψ ἀφελέσθαι, ὅ,τε κράτει προβεβήκη·
 65 Αἶνὸν ἄχος τό μοι ἔστιν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.
 Κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔξελον νῆες Ἀχαιῶν,
 Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχην πέρσας,
 Τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλιτο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης, ὡσεὶ τιν' ἀτίμητον μετανάυστην.
 66 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἔασομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
 Ἀυπερχές κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσὶν· ἦτοι ἔφην γε
 Οὐ πρὶν μνηστῆρὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὅποι' ἂν δὴ
 Νῆας ἐμὰς ἀφίκηται αὐτὴ τε πτόλεμός τε.
 Τύνη δ' ὅμοιόν μιν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι,
 67 Ἀρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι·
 Εἰ δὴ κνάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν
 Νηυσὶν ἐπικρατέως· οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 Κεκλίεσθαι, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
 70 Θάρσυνος. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον,
 Ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 Πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
 Οὐ γὰρ Τυδεΐδew Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν
 75 Μαίνεται ἔγχει, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι·
 Οὐδέ πω Ἀτρεΐδew ὁπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος
 Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορος ἀνδροφόνουιο,
 Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς.
 80 Ἀλλὰ καὶ ὥς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων
 Ἔμπεσ' ἐπικρατέως· μὴ δὴ πυρὸς αἰδομένοιο
 Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ ρούστον ἔλονται.
 Πείθεο δ', ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείῳ·
 Ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι
 85 Πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην
 Ἄψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρρωσιν.
 Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἵεναι πάλιν· εἰ δὲ κεν αὐτοὶ
 Δοίῃ κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 Μὴ σὺν' ἀνευθεν ἐμῆιο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
 90 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δὲ με θήσεις.
 Μῆδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτήτι,
 Τρώας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν·
 Μήτις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετῶν
 Ἐμβήη· μάλα τούς γε φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 95 Ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὶν φάος ἐν νήεσσιν

Θήης, τοὺς δὲ τ' ἔαν πεδίον κατὰ δηριάσθαι.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων!
 Μῆτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασιν,
 Μῆτε τις Ἀργείων, ῥῶϊν δ' ἐκδύμεν ὄλεθρον.

100 Ὅφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέευσιν·
 Δάμνα μιν Ζηνός τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγαυοί,
 Βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαιρινή

105 Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ
 Καπ φάλαρ' εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστερόν οἰμον ἔκαμνε,
 Ἐμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰώλον· οὐδ' ἐδύναντο
 Ἀμφ' αὐτῷ πελεμίζει, ἐρείδοντες βελέευσιν.

Αἰεὶ δ' ἀργαλέω ἔχετ' αἰσθηματι· καὶ δὲ οἱ ἰδρῶς

110 Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρζεεν, οὐδέ πη εἶχεν
 Ἀμπνεῦσαι· πάντα δὲ κακὸν κακῷ ἐυτήρικτο.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅπως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ἐκτὼρ Αἴαντος δόρυ μέλλινον, ἄγχι παρατάς,

115 Πήλξ ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·

Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 Πήλ' αὐτίως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ· τήλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεισοῦσα.

Γινώ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, φήγησέν τε,

120 Ἔργα θεῶν, ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρεν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρῳέεσσι δὲ βούλετο νίκην·

Χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβalon ἀκάματον πῦρ

Νηῆ θοῇ· τῆς δ' αἴψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
 Ὡς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς

125 Μηρῷ πληξάμενος, Πατροκλῆα προσέειπεν·

Ὅρσεο, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἱπποκέλευθε!

Αἰεύσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἰωήν!

Μὴ δὴ νῆμας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι φνκτὰ πέλωνται.

Δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δὲ κε λαὸν ἀγείρω.

130 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νῶροπι χαλκῷ.

Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν

Καλαίς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρνίλας·

Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,

Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.

135 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ἕφιφος ἀργυρόηλον,

Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·

Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν,

Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεον ἔνευεν.

- Εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ παλαμῆφιν ἀρήρει.
 140 Ἐγχος δ' οὐχ ἔλειτ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
 Πηλιάδα μέλιν, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσι.
 145 Ἴππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγεν,
 Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα φηξήνορα τίε μάλιστα·
 Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνι μῆναι ὁμοκλήν.
 Τῷ δέ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκίας ἵππους,
 Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὸ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·
 150 Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρωσιν ἀνέμῳ Ἀρπυια Ποδάργῃ,
 Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ρόον Ὠκεανοῖο.
 Ἐν δὲ παρηγορήσιν ἀμύμονα Πηῆδασον ἶει,
 Τὸν φά ποτ' Ἡετίωνος ἐλὼν πόλιν ἦγαγ' Ἀχιλλεύς·
 Ὅς καὶ θνητὸς ἐὼν, ἔπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισιν.
 155 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς
 Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δέ, λύκοι ὥς
 Ὀμοφάγοι, τυΐσιντε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
 Οἷτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὖρεσι θρώσαντες
 Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν·
 160 Καὶ τ' ἀγέληδὸν ἱασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Λάψοντες γλώσσησιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ
 Ἀκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
 Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
 Τοιοὶ Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἦδὲ μέδοντες
 165 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
 Ῥῶοντ' ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἵστατ' Ἀχιλλεύς,
 Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
 Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαί, ἦσιν Ἀχιλλεύς
 Ἐς Τροίην ἡγεῖτο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἐκάστη
 170 Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι·
 Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεπολθεῖ,
 Σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἦνασεν.
 Τῆς μὲν ἱὲς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
 Φῖος Σπερχειοῖο, Διῦπετέος ποταμοῖο·
 175 Ὀν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδῶρη,
 Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα,
 Αὐτὰρ ἐπὶ κλησὶν Βῶροι, Περιήρεος υἱί,
 Ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπνιε, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 Τῆς δ' ἐτέρης Εὐδωρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 180 Παρθένιος, τὸν ἔτιχτε χορῷ καλῇ Πολυμήλῃ,
 Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης

- Ἠράσας, ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένησιν
 Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλοκάτου, κελαδεινῆς.
 Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ ἀναβάς, παρελίσσατο λάθρη
 85 Ἐρμείας ἀκάκητα· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
 Εὐδωρον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόγγε μογοστόκος Εἰλείθυια
 Ἐξάγαγε πρὸ φώωσδε, καὶ Ἥελιου ἰδὲν αὐγὰς,
 Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
 190 Ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα·
 Τὸν δ' ὁ γέρον Φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἠδ' αἰτίταλλεν,
 Ἀμφαγαπαζόμενος, ὥς εἰ θ' ἐν υἱὸν ἑόντα.
 Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευσεν,
 Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
 195 Ἐγχεὶ μάργασθαι, μετὰ Πηλείωνος ἑταῖρον.
 Τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ·
 Περμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
 Στήσεν εὖ κρίνας κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
 200 Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλῶν λελαθέσθω,
 Ἄς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρῳέεσσιν,
 Πάνθ' ὑπὸ μνηστῆρόν, καὶ μ' ἡτιάσθε ἕκαστος·
 Σχέτιλε, Πηλεὺς υἱέ, χόλω ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
 Νηλεὺς! ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταῖρους·
 205 Οἵκαδ' ἐγὼ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
 Αὐτίς· ἐπεὶ ῥά τοι ὦδε κακὸς χόλος ἔμπευε θυμῷ.
 Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετ'· νῦν δὲ πύφανται
 Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἧς τοπρὶν γ' ἐράσασθε.
 Ἐνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρῳέεσσι μαχέσθω!
 210 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθ' ἐν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
 Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρη πυκινόισι λίθοισιν
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίᾳς ἀνέμων ἀλείνων·
 Ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἄσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
 215 Ἀσπίς ἄρ' ἄσπιδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ·
 Ψαῦρον δ' ἱπποκομοὶ κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Πάντων δὲ προπάραιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσοντο,
 Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 220 Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Βῆ ῥ' ἔμην ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέωγεν
 Καλῆς, δαιδαλέης, τὴν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
 Θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, εὖ πλίσσασα χιτῶνων,
 Χλαινάων τ' ἀγεμοσκεπέων, οὐλῶν τε ταπήτων.

- 225 Ἐνθα δὲ οἱ δέπας ἔσχε τετυγμένον, οὐδὲ τις ἄλλος
 Οὐτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἶθοπα οἶνον,
 Οὐτέ τερ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρὶ.
 Τό φά τ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεῖον
 Πρῶτον, ἔπειτα δὲ νύψ' ὕδατος καλῆσι ῥοῇσιν·
 230 Νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἶθοπα οἶνον·
 Εὐχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἑρκεῖ, λείβε δὲ οἶνον,
 Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέρανον·
 Ζεῦ ἄνα, Δωδωναίε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
 Δωδῶνης μεδέων δυσχειμέρου· ἄμφι δὲ Σειλλοὶ
 235 Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι!
 Ἡ μὲν δ' ἤ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
 Τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἱψιο λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἢδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνην ἐλδωρ·
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
 240 Ἄλλ' ἔταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ.
 Θάρσυνον δὲ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ
 Εἴσεται, ἧ φά καὶ οἶος ἐπίστυται πολεμίζειν
 Ἡμέτερος θεράπων, ἧ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
 245 Μαίνονθ', ὅππότε ἔγώ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἀρης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναυφί μάχην ἐνοπὴν τε δίηται,
 Ἀσκηθὴς μοι ἔπειτα θοῶς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
 Τεύχεσσι τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς·
 250 Τῷ δ' ἔτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἔτερον δ' ἀνένευσεν·
 Νηῶν μὲν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
 Δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἔξ ἀπόνεσθαι.
 Ἦτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
 Ἀψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ·
 255 Στῇ δὲ πάροιθ' ἔλθων κλισίης, ἔτι δ' ἦθελε θυμῷ
 Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
 Ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονιόντες ὄρουσαν.
 Αὐτίκα δὲ σφῆκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
 260 Εἰνὸδλοῖς, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες,
 Αἰεὶ κερτομέοντες, ὁδῷ ἐπι οἰκί' ἔχοντας,
 Νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσιν·
 Τούς δ' εἶπερ παρὰ τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης
 Κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες
 265 Πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσιν·
 Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
 Ἐκ νηῶν ἐχέοντο· βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

- Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Μυρμιδόνες, ἑταροὶ Πηληϊάδew Ἀχιλλῆος,
 270 Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς·
 Ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὃς μὲγ' ἄριστος
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγγέμαχοι θεράποντες·
 Ἰνῶ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦν ἄτην, ὅτι ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
 275 Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστον.
 Ἐν δ' ἔπεσον Τρῳέεσσιν ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμερδαλίον κονάβησαν, αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
 Τρῳῆες δ' ὡς εἶδοντο Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
 280 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
 Ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Μηνιδμὸν μὲν ἀποφύψαι, φιλότητα δ' ἐλίσθαι·
 Πάπτηγεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 285 Ἀντικρὺ κατὰ μέσσουν, ὅθι πλείστοι κλονέοντο,
 Νῆϊ πάρα πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·
 Καὶ βάλε Πυρραΐχμην, ὃς Παίονας ἱπποκορυστὰς
 Ἦγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος·
 Τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 290 Κάππεσεν οἰμῶξας· ἑταροὶ δὲ μιν ἀμφεφόβηθεν
 Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἤκεν ἀπασιν,
 Ἦγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ.
 Ἦμιδαῆς δ' ἄρα νηὺς λίπετ' αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
 295 Τρῳῆες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὁμαδος δ' ἄλλιστος ἐτύχθη.
 Ὡς δ' ὅτε ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μέγαλοιο
 Κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερῆτα Ζεὺς,
 Ἦκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρῶνες ἄκροι,
 300 Καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερφύαγῃ ἄσπετος αἰθήρ·
 Ὡς Δαναοί, νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δῆϊον πῦρ,
 Τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.
 Οὐ γάρ πώ τι Τρῳῆες Ἀρηϊφύλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Προτροπαδὴν φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 305 Ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκῃ.
 Ἦνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὕσμίνης,
 Ἦγεμόνων· πρῶτος δὲ Μενoitίου ἄλκιμος υἱὸς
 Αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλύκου βάλε μηρόν
 Ἦγχεῖ ὀξυόεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 310 Ἦῃξεν δ' ὀστέον ἔγχος· ὃ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαλῇ

- Κάππεσ'· αἰτ' Ἀρμήλαος Ἀρήϊος οὔτα θόαντα,
 Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
 Φυλείδης δ' Ἄμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
 Ἐφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
 315 Μυῶν ἀνθρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ
 Νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν.
 Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτας Ἀτύμνιον ὄξ' εἴδουρ',
 Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
 Ἦριπε δὲ προπάροιθε· Μάρης δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
 320 Ἀντιλόχῃ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθείς,
 Στάς πρόσθεν νέκυος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
 Ἐφθη ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 Ὡμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκῇ
 Δρύψ' ἀπὸ μυῶνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρ' ἄραξεν.
 325 Δουπήσεν δὲ πεσών, κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν.
 Ὡς τῷ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε,
 Βήτην εἰς Ἑρεβος, Σαρπηδόνοιο ἐσθλοὶ ἱταῖροι,
 Τίς ἀκοντιστὰι Ἀμισωδάρου· ὃς ῥα Χίμαιραν
 Θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
 330 Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
 Ζωὸν ἔλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αὖθι
 Λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι.
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 335 Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γάρ
 Ἦμβροτον ἀλλήλων, μέλειον δ' ἠκόητισαν ἄμφω·
 Τῷ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον· ἔνθα Λύκων μὲν
 Ἰπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ καυλὸν
 Φάσγανον ἐρράισθη· ὃ δ' ὑπ' οὐάτος αὐχένα θένειν
 340 Πηνέλεως, πᾶν δ' εἴσω ἔδν ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον
 Δέρμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
 Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεῖς ποσὶ καρπαλλμοισιν,
 Νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμον.
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχίων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς.
 345 Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλεῖ χαλκῷ
 Νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξέπέρησεν
 Νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλαιο· κέασσε δ' ἄρ' οὔτεα λευκά·
 Ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δὲ οἱ ἄμφω
 Αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας
 350 Προῆσε χανών· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυπεν.
 Οὔτοι ἄρ' ἠγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος.
 Ὡς δὲ λύκοι ἄρρεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν
 Σίνται, ὑπ' ἐκ μῆλων αἰρεῦμενοι, αἵτ' ἐν ὄρεσσιν

- Ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες,
 355 Αἶψα διαρπάξουσιν ἀνάκτιδα θυμὸν ἐχούσας·
 ὣς Δαναοὶ Τρῳέεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο
 Δυσκеляδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Αἶας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ
 Ἰετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρὲϊ πολέμοιο,
 360 Ἀσπίδι ταυρεῖῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
 Σκέπτει οἷστων τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
 Ἥ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκη·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρήφας ἐταίρους.
 ὣς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἶσω,
 365 Αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ·
 ὣς τῶν ἐκ νηῶν γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε·
 Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἑκτορα δ' ἵπποι
 Ἐκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λείπε δὲ λαὸν
 Τρωϊκόν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφος ἔρυκεν.
 370 Πολλοὶ δ' ἐν τάφῳ ἐρυσαύματες ὠκείες ἵπποι
 Ἀζαντ' ἐν πρώτῳ θνυκῷ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων·
 Πάτροκλος δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
 Τρῳαὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
 Πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ' τμάγεν· ὕψι δ' ἄελλα
 375 Σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων· τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
 Ἀπορῆον προτὶ ἄστει νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ', ἧ πλεῖστον ὀρινόμενον ἶδε λαόν,
 Τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἐπιπτον
 Πηγηῖες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίζον.
 380 Ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον· ὑπὲρ θορον ὠκείες ἵπποι,
 [Ἀμβροτοί, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
 Πρόσσω ἱέμενοι· ἐπὶ δ' Ἑκτορι κέκλετο θυμός·
 Ἰετο γὰρ βαλῆιν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκείες ἵπποι.
 ὣς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών
 385 Ἡματ' ὀπωρινῇ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἀνδρεσσὶ κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
 Οἱ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
 Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσσει, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες·
 Τῶν δὲ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
 390 Πολλὰς δὲ κλιτὺς τότε ἀποτμήγονσι χαράδραι,
 Ἐς δ' αἶα πορφυρέην μεγάλη στενάχουσι ῥέουσai
 Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ· μινύθει δὲ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
 ὣς ἵπποι Τρῳαὶ μεγάλη στενάχοντο θείουσai.
 Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φύλαγγας,
 395 Ἀφ' ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόληος
 Εἶα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ

- Νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
 Κτεῖνε μεταίουσων, πολέων δ' ἀπειλύντο ποιήν.
 Ἐνθ' ἦτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
 400 Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα·
 Δούπησεν δὲ πευῶν. ὁ δὲ Θέστορα, Ἥνοπος υἱόν,
 Δεύτερον ὀρμηθαῖς — ὁ μὲν εὐξέστω ἐνὶ δίφρῳ
 Ἦστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Ἦνῖα ἤχθησαν — ὁ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστάς
 405 Γναθμόν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πείρεν ὀδόντων·
 Ἐλκε δὲ δουρὸς ἐλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, ὥς ὅτε τις φῶς,
 Πέτρῃ ἐπὶ προβλήτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθύν
 Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἥνοπι χαλκῷ·
 Ὡς ἔλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ,
 410 Καὶ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
 Μέσσην καὶ κεφαλὴν· ἥ δ' ἀνδριχα πᾶσα κεάσθη
 Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηγῆς ἐπὶ γαίῃ
 Κάππεσεν· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χυτο θυμοραϊστής.
 415 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα καὶ Ἀμφοτερόν καὶ Ἐπάλτην,
 Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχλόν τε Πύριν τε,
 Ἰφέα τ' Εὐϊππὸν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
 Πάντας ἐπασσύτερους πῆλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 Σαρπηδὼν δ' ὥς οὖν ἰδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους
 420 Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θαμέντας,
 Κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν·
 Αἰδώς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε.
 Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαίω,
 Ὅστις ὅδε κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 425 Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἶδεν, ἔκθορε δίφρου.
 Οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντες μάχωνται,
 430 Ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. —
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
 Ὡ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
 Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θαμῆναι!
 435 Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὀρμαίνοντι,
 Ἦ μιν ζῶντα ἔοντα μάχης ἄπο δακρυοέσεως
 Θείῳ ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πλοῖνι δῆμῳ,
 Ἦ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρῃ

- 440 Αἰνότετα Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες !
 Ἄνδρα θνητὸν ἰόντα, πάλαι πεπρωμένον αἶσῃ,
 Ἄψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι ;
 Ἐρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 445 Αἶ κε ζῶν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε,
 Φράζεο, μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
 Πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
 Πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστν μέγα Πρωϊμοιο μάχονται
 Τίεες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἶνόν ἐνήσεις.
- 450 Ἄλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
 Ἦτοι μὲν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Χέρσ' ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θαμῆναι·
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόνγε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰών,
 Πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον Ἵπνον,
- 455 Εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐμείης δῆμον ἴκωνται·
 Ἐνθα ἑ ταρχύσουσι καυλῖνῃτοί τε ἔται τε
 Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφαι'· οὐδ' ἀπλήθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
- 460 Παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλεν
 Φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης. —
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἐνθ' ἦτοι Πάτροκλος ἀγκαλειτὸν Θρασύμηλον,
 Ὃς ῥ' ἧὺς θεράπων Σαρπηδόνος ἦεν ἄνακτος,
- 465 Τὸν βάλε νειαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
 Δευτέρως ὀρμηθεὶς· ὃ δὲ Πήδασον οὐτασεν ἵππον
 Ἐγχεὶ δεξιὸν ὦμον· ὃ δ' ἔβραχε θυμὸν αἰσθάν.
 Καὶ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπιτατο θυμός.
- 470 Τῷ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγόν, ἥνια δὲ σφιν
 Σύγχυτ', ἐπειδὴ κεῖτο παρήγορος ἐν κονίῃσιν.
 Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὗρετο τέκμωρ·
 Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 Αἶξας ἀπέκοψε παρήγορον, οὐδ' ἐμάτησεν·
- 475 Τῷ δ' ἐθυνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.
 Τῷ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.
 Ἐνθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ·
 Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερόν ἤλυθ' ἀκωκὴ
 Ἐγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὃ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
- 480 Πατρόκλος· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἐκφυγε χειρός,
 Ἄλλ' ἔβαλ', ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἐρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ.
 Ἦριπε δ', ὥς ὅτε τις δρυς ἤριπεν, ἥ ἀχερωῖς,

- Ἴπὲ πίτυς βλωθρή, τήντ' οὔρεσσι τέκτονες ἄνδρες
 ἔξεταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νῆϊον εἶναι·
 485 Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρον κεῖτο ταυνοθρῆς,
 Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
 Ἰϋίτε ταῦρον ἔπεφνε λέων, ἀγέληφι μετελθών,
 Αἰθωνα, μεγάλθυμον, ἐν εἰλιπύδεσσι βόεσσιν,
 Ὡλετό τε σιναίων ὑπὸ γαμφηλήσι λέοντος·
 490 Ὡς ὑπὸ Πατρώκῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστῶν
 Κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
 Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρὴ
 Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν·
 Νῦν τοι ἐλδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θεὸς ἔσσι!
 495 Πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
 Πιάντη ἐποικόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι·
 Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ περὶ μάργαο χαλκῷ.
 Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
 Ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἰ κέ μ' Ἀχαιοὶ
 500 Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
 Ἄλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,
 Ὀφθαλμοὺς ῥινὰς θ'. ὁ δὲ λαὸς ἐν στήθεσι βαίνων,
 Ἐκ χροὸς ἔλκε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο·
 505 Τοῖο δ' ἅμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχος ἐξέρυσ' αἰχμὴν.
 Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέθον ἵππους φυαϊόωντας,
 Ἰεμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ ἔλπεν ἄρματ' ἀνάκτων.
 Γλαῦκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο, φθογγῆς αἰοντι·
 Ὡρίνθη δὲ οἱ ἦτορ, ὅτ' οὐ δύνατο προσμῦναι.
 510 Χεῖρὶ δ' ἐλὼν ἐπίεξε βραχίονα· τείρε γὰρ αὐτὸν
 Ἐλκος, ὃ δὴ μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῶ
 Τείχιος ὑψηλοῖο, ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύνων.
 Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
 Κλυῖθι, ἄναξ, ὃς που Λυκίης ἐν πτόνι δῆμον
 515 Εἷς, ἥ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
 Ἀνέρι κηδομένῳ, ὥς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει.
 Ἐλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν· ἀμφὶ δέ μοι χεῖρ
 Ὀξείης ὀδύνῃσιν ἐλήλათαι, οὐδὲ μοι αἷμα
 Τερσῆναι δύναται· βαρύνθαι δέ μοι ὤμος ὑπ' αὐτοῦ·
 520 Ἐγὼ δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
 Ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὠριστος ὄλωλεν,
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός· ὁ δ' οὐδ' ὧ παιδὶ ἀμύνει.
 Ἀλλὰ σὺ περ μοι, ἄναξ, τόδε καρτερόν ἔλκος ἄκεσσαι,
 Κυλῆσον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὅφρ' ἐτάροισιν
 525 Κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνῃ πολέμῳ·

Αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.

Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλείοιο

Αἶμα μέλαν τέρσητε, μένος δέ οἱ ἔμβαιε θυμῷ.

530 Γλαῦκος δ' ἔγνω ἵσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε,

Ὅτι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὖξαμένοιο.

Πρῶτα μὲν ὠτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,

Πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.

Αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κίε, μακρὰ βιβιάσθων,

535 Πουλυδάμαντι ἔπι Πανθοίδην καὶ Ἀγήνορα διόν·

Βῆ δέ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἑκτορα χαλκοκορυστήν.

Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἑκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λειψυμένος εἰς ἐπικούρων,

Οἱ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης

540 θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.

Κεῖται Σαρπηδῶν, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,

Ὅς Λυκίην εἵρουτο δίκησί τε καὶ σθένει ᾧ·

Τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχεϊ χαλκεὸς Ἄρης.

Ἀλλὰ, φίλοι, πάρσθητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,

545 Μὴ ἀπὸ τεύχε' ἔλονται, αἰκίσσωσι δὲ νεκρὸν

Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, οὔσοι ὄλοντο,

Τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφρονεν ἐγχείησιν.

Ὡς ἔφατο· Τρῶας δὲ κατὰ κρηθὲν λάβε πένθος

Ἀσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν· ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόληος

550 ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἐὼν· πολέες γὰρ ἄμ' αὐτῷ

Λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

Βάν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν

Ἑκτωρ, χωόμενος Σαρπηδόνοιο· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς

Ἦρσε Μενoitιάδew Πατροκλῆος λίσσιον κῆρ·

555 Αἶαντε πρῶτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·

Αἶαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,

Οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἧ καὶ ἀρείους.

Κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν,

Σαρπηδῶν. ἀλλ' εἴ μιν αἰκισσαίμεθ' ἑλόντες,

560 Τεύχεά τ' οἴμοι' ἀφελοίμεθα, καὶ τιν' ἐταίρων

Αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασσαίμεθα νηλεῖ χαλκῷ!

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.

Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,

Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,

565 Σύμβηλον ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι,

Δεινὸν αὖσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.

Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτι ὅλοῃν τάνυσσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,

Ὅφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὁλοὸς πόνος εἴη.

- Ἦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς.
 570 Βλῆτο γὰρ οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Τῖος Ἀγακλῆος μεγαθύμου, δῖος Ἐπειγέυς,
 Ὃς ῥ' ἐν Βουδεῖῳ εὐναιομένῳ ἦν αἴσεν
 Τοπρίν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνέψιδον ξεναρίζας,
 Ἐς Πηλῆν ἰκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
 575 Οἱ δ' ἄμ' Ἀχιλλῇι ῥηξήνορι πέμπον ἔπεσθαι
 Ἦλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρῳάεσσι μάχοιτο.
 Τὸν ῥα τόθ' ἀπτόμενον νέκυσος βάλε φαίδιμος Ἐκτωρ
 Χερμαδίῳ κεφαλῇ· ἥ δ' ἀνδριχα πᾶσα κεῖσθῃ
 Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὃ δ' ἄρα πρηγῆς ἐπὶ νεκρῷ
 580 Κάππεσεν, ἄμφι δὲ μιν θάνατος χυτο θυμοραϊστής.
 Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο, φθιμέρου ἐτάριοιο.
 Ἴθυυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἱρηκί ἐοικώς
 Ἰλκεῖ, ὅς τ' ἐφόβησε κολοιοὺς τε ψῆράς τε·
 Ὡς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε,
 585 Ἔσσυο καὶ Τρῳῶν· κεχόλωσο δὲ κῆρ ἐτάριοιο.
 Καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαιμένεος φίλον υἱόν,
 Αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῦ τένοντας.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ.
 Ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταλαῖο τέτυκται,
 590 Ἦν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφῆρ πειρώμενος, ἥ ἐν ἀέθλῳ,
 Ἦε καὶ ἐν πολέμῳ, δηῖων ὑπο θυμοραϊστέων·
 Τύσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὥσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
 Ἐτραπεῖ, ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάλθυμον,
 595 Χάλκωνος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων,
 Ὀλβῳ τε πλούτῳ τε μετίπρεπε Μυρμιδόνεσσιν·
 Τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στήθος μέσσην οὐτάσε δουρί,
 Στρεφθεὶς ἐξαπλῆγς, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
 Δούπησεν δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς,
 600 Ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
 Στὰν δ' ἄμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλῆες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 Ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
 Ἐνθ' αὖ Μηριόνης Τρῳῶν ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Λαόγονον, Θρασύην υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱεὺς
 605 Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ·
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐυτος· ὥκα δὲ θυμὸς
 Ῥχεῖ ὑπὸ μελίῳ, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρυ χάλκεον ἤκεν·
 Ἐλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.
 610 Ἄλλ' ὃ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 Πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν

- Οὐδὲ ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐφίλαχος πελεμήχθη
 Ἐγχεος· ἐνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὕβριμος Ἄρης.
 [Αἰχμὴ δ' Αἰνείαιο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 615 ῥέχει, ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.]
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε·
 Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστὴν περ ἑόντα,
 Ἐγχεος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρινυτὸς ἀντίον ἤυδα·
 620 Αἰνεία, χαλεπὸν σε, καὶ ἱφθιμὸν περ ἑόντα,
 Πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κε σεῦ ἄντα
 ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
 Εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὁδεῖ χαλκῷ,
 Αἰσά κε, καὶ κρατερὸς περ ἑὼν καὶ χερσὶ πεποιδῶς,
 625 Εὐχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Αἰδί κλυτοπαίῳ.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐνένιπτε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἑὼν, ἀγορεύεις;
 Ὡ πίπον, οὔτι Τρῶες ὀνειδείους ἐπέεσσιν
 Νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινα γαῖα καθέξει.
 630 Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπείων δ', ἐνὶ βουλῇ·
 Τῷ οὔτι χρεὶ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἤρχ', ὁ δ' ἅμ' ἔσπετο ἰσότηος φῶς.
 Τῶν δ', ὥστε δρυτάμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
 Οὐρεος ἐν βήσσης· ἔκαθεν δέ τε γίγνεται ἀκονή·
 635 Ὡς τῶν ὦρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 Χαλκοῦ τε ῥίνου τε, βοῶν τ' εὐποιοιτάων,
 Νυσσομένων ἱφρεσὶν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Οὐδ' ἂν εἴ φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον
 ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίησιν
 640 Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερές ἐς πόδας ἄκρους.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον, ὥς ὅτε μυῖαι
 Σταθμῷ ἐνὶ βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας,
 Ὡρῇ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλῆγος ἄγγεα δαίνει·
 Ὡς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον. οὐδέ ποτε Ζεὺς
 645 Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὅσσε φαεινῷ,
 Ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῷ
 Πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνος Πατρόκλου, μερμηρίζων,
 Ἥ ἤδη καὶ κεῖνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι παῖδιμος ἔκτωρ
 650 Χαλκῷ δῆώσῃ, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔλγεται,
 Ἥ ἐτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
 Ὡδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 Ὅφρ' ἦνς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 Ἐξαυτίς Τρῳάς τε καὶ ἔκτορα χαλκοκορυστήν

- 645 Ἦσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο
 Ἐκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάκλιδα θυμὸν ἐνήκεν·
 Ἐς δῖφρον δ' ἀναβὰς, φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
 Τρῶας φευγέμεναι· γινῶ γὰρ Διὸς ἰρὰ τάλαντα.
 Ἐνθ' οὐδ' ἑφθιμοὶ Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
 650 Πάντες, ἐπεὶ βικισίῃα ἴδον, βεβλαμμένον ἦτορ,
 Κεῖμενον ἐν νεκύων ἀγύρει· πολῖες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Κάππεσον, εὖτε ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.
 Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὥμοιῶν Σαρπηδόνοσ ἐντε ἔλοντο, ο
 Χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κολλὰς ἐπὶ νῆας
 655 Δῶκε φέρειν ἐτάφοισι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός.
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προξέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
 Εἰ δ', ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφές αἷμα κάθηρον
 Ἐλθῶν ἐκ βελίων Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσον ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 660 Χρῖσόν τ' ἀμβρουσίῃ, περὶ δ' ἀμβροτα εἴματα ἔσσουν·
 Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Τῆνῃ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 Θήσουσ' ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πτόνι δῆμῳ.
 Ἐνθα ἔταρχύσουσι κασιγνήτωι τε ἔται τε
 665 Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρός ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνὴν·
 Αὐτίκα δ' ἐκ βελίων Σαρπηδόνα διὸν ἄλκας,
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσαν ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 670 Χρῖσέν τ' ἀμβρουσίῃ, περὶ δ' ἀμβροτα εἴματα ἔσσουν·
 Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Τῆνῃ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 Κάτθεσαν ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πτόνι δῆμῳ.
 Πατρόκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,
 675 Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 Νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
 Ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
 Ἄλλ' οὔτε τε Διὸς κρείσσαν νόος ἤεπερ ἀνδρῶν·
 [Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 680 Ῥηιδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι·]
 Ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνήκεν.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,
 Πατρόκλης, ὅτε δὴ σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσαν;
 Ἀδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ἐχέκλον,
 685 Καὶ Πέριμον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλασον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην·
 Τοὺς ἔλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἕκαστος.

- Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον νῆες Ἀχαιῶν,
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν·
 700 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐυδμήτου ἐπὶ πύργου
 ἔστη, τῷ ὅλοα φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀφίγων.
 Τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τελεος ὑψηλοῖο
 Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπιστυφέλιξεν Ἀπόλλων,
 Χεῖρεσσ' ἀθανάτησι φασινὴν αὐπίδα νύσσω.
 705 Ἄλλ' ὅτε δὴ τό τεταρτεον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσεις ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χάξεο, Διογενὲς Πατρόκλεις! οὐ νύ τοι αἶσα,
 Σῶ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
 Οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 710 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάξετο πολλὸν ὀπίσσω,
 Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 Ἐκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλης ἔχε μώνυχας ἵππους·
 Δίξε γὰρ, ἥε μάχοιτο, κατὰ κλόνον αὐτὶς ἐλάσσας,
 Ἥλαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
 715 Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἀνέρι εἰσάμενος αἰζήτῳ τε κρατερῶ τε,
 Αἰῶ, ὅς μήτερος ἦν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο,
 Αὐτοκασιγνήτος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
 Ὅς Φρυγίῃ νύεσκε ῥοῆς ἐπὶ Σαγγαρίοιο·
 720 Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύει; οὐδέ τί σε χρή.
 Αἶθ', ὅσον ἦσσω ἐγὼ, τόσον σέο φέρτερος εἶην·
 Τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας·
 Ἄλλ' ἄγε, Πατρόκλω ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
 725 Αἶ κέν πῶς μιν ἔλῃς, θοῇ δέ τοι εὐχος Ἀπόλλων.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς αἶμ' ὀνόν ἀνδρῶν.
 Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε δαΐφροني φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Ἴππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Δύσεθ' ὁμίλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
 730 Ἴκε κακόν· Τρωσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὅπαζεν.
 Ἐκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν·
 Αὐτὰρ ὁ Πατρόκλω ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμαῖζε,
 Σκαιῇ ἔγχος ἔχων· ἐτέρωφι δὲ λάξετο πέτρων
 735 Μάρμαρον, ὀκρίοντα, τὸν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυψεν.
 Ἦκε δ' ἐρεισάμενος· οὐδὲ δὴν χάξετο φωτός,
 Οὐδ' ἀλίωσε βέλος· βάλε δ' Ἐκτορος ἠνιοχῆα,
 Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
 Ἴππων ἠνί' ἔχοντα, μετώπιον ὀξεῖ λαΐ.
 740 Ἀμφοτέρας δ' ὄφρ' ὅς σ' ἐλὼν λείθοι, οὐδὲ οἱ ἔσχεον

- Ὅστιόν· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν,
 Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἀργευτῆρι ἑοικώς,
 Κάππευ' ἀπ' εὐεργέος δόλφρου· λίπε δ' οὐτέα θυμός.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφησ, Πατρόκλεις ἱππεῦ·
 745 ὦ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ! ὥς ῥεῖα κυβιστᾷ!
 Εἰ δὴ που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 Πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τήθεα διφῶν,
 Νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέρατος εἴη·
 ὣς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ.
 750 Ἥ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβισιτητῆρες ἔασιν!
 ὣς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνη ἥρωϊ βεβήκει,
 Οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε σταθμοὺς κερατῶν
 Ἐβλήτο πρὸς στήθος, ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
 ὣς ἐπὶ Κεβριόνη, Πατρόκλεις, ἄλσο μεμαῶς.
 755 Ἐκτωρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε.
 Τῷ περὶ Κεβριόναο, λέονθ' ὥς, θηρινθήτην,
 ὦτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
 Ἀμφω πεινῶντες, μέγα φρονέοντες μάχεσθον·
 ὣς περὶ Κεβριόναο δῦω μήστωρες αὐτῆς,
 760 Πάτροκλός τε Μενoitιάδης καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Ἴεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρῶα νηλεῖ χαλκῷ.
 Ἐκτωρ μὲν κεφαλῇφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίλει·
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 765 ὣς δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἐριθαινετον ἀλλήλοισιν
 Οὐρεος ἐν βήσσης, βαθίην πελεμιζέμεν ὕλην,
 Φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοϊόν τε κράνειαν,
 Αἶτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκειας ὄζους
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ, πάταγος δὲ τε ἀγνυμενάων·
 770 ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 Δῆουν, οὐδ' ἔτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
 Πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὀξεία δοῦρ' ἐπεπῆγει,
 Ἴοι τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῇφι θορόντες·
 Πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν
 775 Μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
 Κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
 Ὅφρα μὲν Ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός·
 Ἥμος δ' Ἥλιος μετενίσσετο βουλευτόνδε,
 780 Καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἴσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν.
 Ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσσαν
 Τρῶων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Πάτροκλος δὲ Τρῶσιν κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν·

- Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηΐ,
 795 Σμερδαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Ἐνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότιοιο τελευτῇ.
 Ἦνυετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Δεινός· ὃ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
 799 Ἡέρι γάρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησεν.
 Στῇ δ' ὀπιθε, πληῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμῳ
 Χειρὶ καταπρηνεῖ· στρεφεδίνηθεν δὲ οἱ ὄσσε.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βύλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε πουσὺν ὑφ' ἵππων
 796 Αὐλῶπις τρυφάλεια· μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
 Αἵματι καὶ κονίησι. πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
 Ἴππόκομον πῆληκα μαιίνεσθαι κονίησιν·
 Ἄλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χάριεν τε μέτωπον
 Ῥυεῖ, Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς ἔκτορι δῶκεν
 800 Ἡ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δὲ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
 Πᾶν δὲ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγῃ δολιχόσκιον ἔγχος,
 Βριθῦ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
 Ἀσπίς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμόεσσα.
 Αὐσέ δὲ οἱ θώρηκα ἄραξ, Διὸς νιός, Ἀπόλλων.
 805 Τὸν δ' αἴτη φρένας εἶλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
 Στῇ δὲ ταφών· ὀπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξεῖ δουρὶ
 Ὡμων μεσσηγὺς σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
 Πανθοίδης Εὐφορβος, ὃς ἤλικιήν ἐκέκαστο
 Ἐγχεῖ θ' ἵππουσύνῃ τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισιν·
 810 Καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτας εἰκόσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
 Πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχευφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
 Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἵππευ,
 Οὐδὲ δάμασσ'· ὃ μὲν αὐτὶς ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλῳ,
 Ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μέλινον· οὐδ' ὑπέμεινε
 815 Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἐόντ', ἐν δηϊοτητί.
 Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεῖς,
 Ἀψ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεινῶν.
 Ἐκτωρ δ' ὥς εἶδεν Πατρόκλῃα μεγάθυμον
 Ἀψ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξεῖ χαλκῷ,
 820 Ἀγχιμόλόν ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὐτα δὲ δουρὶ
 Νείατον ἐς κενεῶνα· διαρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λίων ἐβρίησατο χάρημῃ,
 Ὡτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
 825 Πίδακος ἄμφ' ὀλίγης· ἐθέλουσι δὲ πῖεμεν ἄμφω·
 Πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λίων ἐδάμασσε βίηφιν·

- Ὡς πολέας πέφνοντα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχρῃ θυμὸν ἀπηύρα·
 Καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 830 Πάτροκλ', ἧ που ἔφησθα πόλιν κεραυζέμεν ἀμύν,
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας,
 Ἄξιν ἐν γῆεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Νήπιε! τάων δὲ πρόσθ' Ἐκτορος ὠκείες ἵπποι
 Ποσσὶν ὀρωρέχεται πολεμίζειν· ἔγχρῃ δ' αὐτὸς
 835 Τρωσὶ φιλαπτολίμοισι μεταπρέπω, ὃ σφιν ἀμύνω
 Ἥμαρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γυῖπες ἔδονται·
 Ἄ δειλὸν! οὐδέ τοι, ἱσθλὸς ἐὼν, χραίσμησεν Ἀχιλλεύς,
 Ὃς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι·
 Μῆ μοι πρὶν ἵεναι, Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε,
 840 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς, πρὶν Ἐκτορος ἀνδροφόνουιο
 Αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐζει·
 Ὡς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη, Πατρόκλεις ἱππεύ·
 Ἦδη νῦν, Ἐκτορ, μεγάλ' εὖχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκεν
 845 Νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἐδάμασσαν
 Ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλησαν,
 Πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 Ἀλλὰ με Μοῖρ' ὀλοή καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός,
 850 Ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Οὐ θῆν οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἤδη
 Ἀγχι παρίστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή,
 Χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.
 855 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 Ψυχὴ δ' ἐκ φεθέων πταμένη Ἀϊδὸςδε βεβήκει,
 Ὅν πότμον γοώωσα, λιποῦσ' ἄδροτῆτα καὶ ἦβην.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Πατρόκλεις, τί νῦ μοι μαντεύειαι αἰπὺν ὄλεθρον;
 860 Τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλλεύς, Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο,
 Φθίῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
 Ὡς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 Εἵρυσε, λαῖς προσβάς· τὸν δ' ὕπτιον ὥς ἀπὸ δουρός.
 Αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
 865 Ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·
 Ἴετο γὰρ βαλῆειν τὸν δ' ἔκφερον ὠκείες ἵπποι
 Ἀμβροτοί, οὓς Πηληϊεὶ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

I A I A Δ O Σ P.

Occiso Patroclo arma detrahentem Euphorbum interficit Menelaus (1 - 60): Hector autem, Apollinis monitu, ab insequendo Automedonte reversus, exuvias aufert, dum Menelaus Ajacem majorem ad cadaver tuendum arcessit; quin illud quoque mutilatum abstulisset, nisi Ajax accurrisset (61 - 139). Ajaci cedit Hector; sed, Glauci objurgatione stimulatus, mox Achillis armis superbiens redit ad corpus eripiendum, ac fortissimum quemque suorum in eandem pugnam accendit; simul, a Menelao convocati, advolant strenuissimi Achivorum (140 - 261). Sic uno in loco acerrimâ dimicatione ortâ, Menelaus et Hector cum catervis uterque suis ancipiti fortunâ in diversa contendunt: illi, ut Patrocli corpus defendant; hi, ut ad ludibrium trahant (262 - 425). Achillis equis, casum Patrocli dolentibus, vigorem reddit Jupiter, eosque in prælium reducit Automedon, socio assumpto Alcimedonte (426 - 483). Statim adoriuntur currum Hector, Æneas, alii, ut nobiles equos capiant; at impetum eorum fortiter sustinent Achivi, qui etiam cadaver propugnant, quum Menelaum novis viribus implet Minerva, Hectorem hortatur Apollo, annuente Jove (484 - 596). Tandem inclinat Achiva acies, ipse etiam Ajax Telamonius tepidat: cujus jussu Menelaus Antilochum cæsi Patrocli et acceptæ cladis nuntium ad Achillem mittit (597 - 701); idemque Menelaus cum Merione cadaver ad naves deportare audet, comitatu fretus Ajacum, ingruentes hostes arcentium (702 - 761).

Μενελάου ἀριστεία.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρεΐος υἱόν, Ἀρρήφιλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμείς ἐν δηϊότητι.

Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ,

ἢ Πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο·

Ὡς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.

Πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἄσπιδα πάντοσ' ἔισην,

- Τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.
 Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἔϋμμελῆς ἀμέλησεν
- 10 Πατρόκλοιο πειρόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 Ἔσθη, καὶ προσέειπεν Ἀρηΐφιλον Μενέλαον·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, Διοτρεφεῖς, ὄρχαμε λαῶν,
 Χάζεο, λείπε δὲ νεκρόν, ἅα δ' ἔναρα βροτόεντα!
 Οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
- 15 Πάτροκλον βιάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
 Τῷ με ἅα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσι ἀρεῦσθαι,
 Μῆ σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιθεῖα θυμὸν ἔλωμαι.
 Τὸν δὲ μίγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλόν, ὑπέρβιον εὐχετάσθαι.
- 20 Οὐτ' οὖν πορδύλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος,
 Οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένει βλεμεῖσθαι,
 Ὅσσον Πάνθου υἱὲς ἔϋμμελλαι φρονέουσιν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βλῆ Τπερήνορος ἱπποδάμοιο
- 25 Ἦς ἦβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὦνατο, καὶ μ' ὑπέμεινεν,
 Καὶ μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
 ἔμμεναι· οὐδὲ ἔφημι, πόδεσσι γε οἷσι κίοντα,
 Εὐφροῖναι ἄλοχόν τε φίλην, κεδνούς τε τοκῆας.
 Ὡς θῆν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντ' α
- 30 Στήης· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 Ἔς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἕστασ' ἐμῖο,
 Πρὶν τι κακὸν παθῆιν· ῥέχθ' ἐν δὲ τε νῆπιος ἔγνων.
 Ὡς φάτο, τὸν δ' οὐ πεῖθεν· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
 Νῦν μὲν δῆ, Μενέλαε Διοτρεφεῖς, ἧ μάλα τίσεις
- 35 Γνωτὸν ἐμόν, τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·
 Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῶ θαλάμοιο νέοιο,
 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθῃκας.
 Ἢ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην,
 Εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τεῖν καὶ τεύχε' ἐνείκας,
- 40 Πάνθω ἐν χεῖρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δῖῃ.
 Ἄλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπειρητος πόνος ἔσται,
 Οὐδὲ τ' ἀδρήριτος, ἦτ' ἀλκῆς, ἦτε φόβοιο.
 Ὡς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσῃν·
 Οὐδ' ἔρῳρξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ
- 45 Ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὃ δὲ δεύτερος ὄρνυτο χαλκῷ
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευζάμενος Διὶ πατρί·
 Ἀψ δ' ἀναχιζόμενοι, κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
 Νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖν χειρὶ πιθήσας·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπαιλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκῇ·
 50 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

- Δίματί οἱ δέοντο κόμαι, Χαρίεσσιν ὁμοῖαι,
 Πλοχμοὶ θ', οὓς χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὐφύκωντο.
 Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
 Χάρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὃθ' ἄλλης ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
 55 Καλόν, τηλεθάον· τὸ δὲ τε πνοιαί δονέουσιν
 Παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρῦει ἀνθεὶ λευκῷ·
 Ἐλθὼν δ' ἑξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
 Βόθρου τ' ἐξέστρεψε, καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
 Τοῖον Πάνθου νιὸν ἑυμμελίην Εὐφορβον
 60 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἄλλῃ πεποιθώς,
 Βοσκομένης ἀγέλης βουὴν ἀρπάσῃ, ἥτις ἀρίστη·
 Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 Πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει,
 65 Διῶν· ἀμφὶ δὲ τόνγε κύνες ἄνδρες τε νομῆες
 Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ·
 Ὡς τῶν οὕτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
 Ἀντίον ἐλθέμεναι Μανελάου κυδαλίμοιο.
 70 Ἐνθα κε ρέϊα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοῖδαιο
 Ἀτρεΐδης, εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὃς ῥά οἱ Ἑκτορ' ἐπῶρσε, θοῶν ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
 Ἀνέρι εἰσάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντη·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 75 Ἑκτορ, νῦν σὺ μὲν ὦδε θέεις, ἀκίχητα διώκων,
 Ἴππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἄλγεεινοὶ
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἦδ' ὀχέεσθαι,
 Ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 Τόφρα δέ τοι Μενέλαος Ἀρηΐος, Ἀτρεΐος υἱός,
 80 Πατρόκλῳ περιβάς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε,
 Πανθοῖδην Εὐφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς αἶμ' ἄμ' ἄνδρῶν·
 Ἑκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελείνας.
 Πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στήχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
 85 Τὸν μὲν ἀπαινέμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
 Κείμενον· ἔφφει δ' αἶμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἵθοπι χαλκῷ,
 Ὄξεα κεκληγώς, φλογὶ εἵκελος Ἥφαιστοιο
 Ἀσβέσιψ· οὐδ' υἱὸν λάθην Ἀτρεΐος οὐδ' ὀβόησας·
 90 Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κε λίπω κάτα τεύχεα καλὰ,
 Πάτροκλόν θ', ὃς κεῖται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς·
 Μῆτις μοι Δαναῶν νεμεσῆσεται, ὅς κεν ἰδῇται.

- Εἰ δέ κεν Ἑκτορι μῶνος ἐὼν καὶ Τρῳαὶ μάχῃμαι
 95 Αἰδισθεῖς, μήπως με περιστήσω' ἓνα πολλοί·
 Τρῳῆας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Ὀπποῖ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
 Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθῃ.
 100 Τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νεμεσῆσεται, ὅς κεν ἴδῃται
 Ἑκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 Εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθολίμην,
 Ἀμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησάμεθα χάριτος,
 Καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσσάμεθα νεκρὸν
 105 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἴη.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρῳῶν στήχεσσι ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δέ νεκρὸν,
 Ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λῆς ἠϋγένειος,
 110 Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται
 Ἐγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
 Παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
 Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
 Στῆ δέ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἐταίρων,
 115 Παπταίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 Τὸν δέ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δέ θείειν, εἰθαρ δέ παριστάμενος ἔπος ἤυδα·
 120 Αἴαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
 Σπεύσομεν, αἶ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
 Γυμνόν· αἰτάρ τάγε τεύχεα ἔχει κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Αἴαντι δέ δαΐφροني θυμὸν ὄρινεν.
 Βῆ δέ διὰ προμάχων, ἅμα δέ ξανθὸς Μενέλαος.
 125 Ἑκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχεα ἀπηύρα,
 Ἐλχ', ἔν' ἀπ' ὥμοισιν κεφαλὴν τάμοι ὀξεῖ χαλκῷ,
 Τὸν δέ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἤλθε, φέρων σάκος, ἥντε πύργον.
 Ἑκτωρ δ' αἶψ' ἐς ὅμιλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἐταίρων,
 130 Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὄγε τεύχεα καλὰ
 Τρῳαὶ φέρειν προτὶ ἄστν, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
 Αἴας δ' ἀμφὶ Μενoitιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
 Ἐσθῆκει ὥς τις τε λείων περὶ οἷσι τέκεσσι,
 Ὡς ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσωνται ἐν ὕλῃ
 135 Ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὃ δέ τε σθένει βλεμμαίνει·
 Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται, ὅσους καλύπτει·

Ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.

Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν, Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,

Ἔστίηκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσιν ἀέζων.

140 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο πᾶσι, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,

Ἐκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·

Ἐκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδέυεο!

Ἦ σ' αὐτῶς κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξηλιν ἐόντα.

Φράζεο νῦν, ὅππως καὶ πόλιν καὶ ἄστυ σωῶσεις

145 Οἶος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλῶ ἐγγεγάασιν.

Οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν

Εἴσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,

Μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμέσιν αἰεί.

Πῶς καὶ σὺ χεῖρονα φῶτα σωῶσεας μεθ' ὁμίλον,

150 Σχέτλι'! ἐπεὶ Σαρπηδόν', ἅμα ξεῖνον καὶ ἐταῖρον,

Κάλλιπες Ἀργεῖοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;

Ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένητο, πτόλεϊ τε καὶ αὐτῷ,

Ζωὸς ἰών· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλκόμεναι κύνας ἔτλης.

Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,

155 Οἴκαδ' ἔμην, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.

Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένυς πολυθαρσὲς ἐνείη,

Ἀτρομον, οἷόν τ' ἀνδρας ἐξέρχεται, οἱ περὶ πάτρης

Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,

Αἰψά καὶ Πατροκλῶν ἐρυσσάμεθα Ἴλιον εἴσω.

160 Εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος

Ἐλθοι τεθνηώς, καὶ μιν ἐρυσσάμεθα χάρμης,

Αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνοσ' ἔντεα καλὰ

Λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοῖμεθα Ἴλιον εἴσω.

Τοιοῦ γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος

165 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχείμαχοι θεράποντες.

Ἀλλὰ σύγ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας

Στήμεναι ἄντα, κατ' ὅσσε ἰδὼν δῆϊων ἐν αὐτῇ,

Οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·

170 Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἰὼν ὑπέροπλον ἔειπες!

Ὡ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,

Τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσιν·

Νῦν δὲ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·

Ὅστε με φῆς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομῆναι.

175 Οὔτοι ἐγὼν ἔρφίγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·

Ἄλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,

Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην

Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.

Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον·

- 120 Ἴδ' ἐπ' ἀνὴρ Πηλεΐδης κακὸς ἔσσομαι, ὥς ἀγορεύεις,
 ἢ τίνα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα,
 Σχίσσω ἀμυνόμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
 Ὡς εἰπὼν Τρῳέεσσιν ἐκίκετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 125 Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
 Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριζα κατακτάς.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἑκτωρ
 Διῆτον ἐκ πολέμοιο· θεῶν δ' ἐλίκανεν ἱταίρους
 130 Ὡκα μάλ', οὐπὼ τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών,
 Οἷ προτὶ ἄστρ' φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
 Στάς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβεν·
 ἦτοι ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκε, φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 Τρῳαὶ φιλοπολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεν
 135 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίωτες
 Πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὁ δ' ἄρα ᾗ παιδὶ ὅπασσεν
 Γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγγέρα.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο,
 140 Κινήσας ῥα κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμὸν·
 Ἄ δειλ', οὐδὲ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
 Ὅς δὴ τοι σχεδὸν ἐστί· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
 Ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόντε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
 Τοῦ δὴ ἐταῖρον ἔπεφνες ἐνηΐα τε κρατερόν τε·
 145 Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατὸς τε καὶ ὤμων
 ἔτλεν· ἀτὰρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίσσω,
 Τῶν ποινήν, ὃ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
 Δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος.
 Ἢ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
 150 Ἑκτορι δ' ἤρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροῖ· δῦ δέ μιν Ἄρης
 Δεινός, ἐνυάλιος· πλησθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
 Ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
 Βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δὲ σφισι πᾶσιν,
 Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 155 Ὡτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποικόμενος ἐπέεσσιν,
 Μίσθλην τε Γλαυκὸν τε, Μίδοντά τε Θερούλοχόν τε,
 Ἀστεροπαῖόν τε Δεισήμερόν τε Ἰππόθοόν τε,
 Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἐννομον οἰωνιστήν·
 Τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 160 Κέκλυτε, μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
 Ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον·

- Ἄλλ' ἵνα μοι Τρώων κλύχους καὶ νήπια τέκνα
 Προφρονέως φύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν·
 225 Τὰ φρονέων, δώροισι κατατρυῶμαι καὶ ἐδωδῇ
 Λαούς, ὑμέτερον δὲ ἐκάστου θυμὸν αἶξω.
 Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετρασμένος, ἢ ἀπολέσθω,
 Ἥε σωθήτω! ἢ γὰρ πολέμου παριστῦς.
 Ὃς δὲ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπης
 230 Τρώας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσῃ, εἴξῃ δὲ οἱ Αἴας,
 Ἥμισυ τῶ ἑνῶν ἀκυδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
 Ἔξω ἔγω· τὸ δὲ οἱ κλέος ἔσεται, ὅσπον ἔμοι περ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρῦαντες ἔβησαν,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπειτο θυμός,
 235 Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
 Νήπιοι, ἢ τε πολέσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
 Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βροῦν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφές, οὐκέτι νῦν
 Ἐλπεσθαι αὐτῷ περ νοστιγήμεν ἐκ πολέμοιο.
 240 Οὔτι τόσον νίκης περιδεῖδια Πατρόκλοιο,
 Ὃς κε τάχα Τρώων κορέει νύκας ἢ δ' οἰωνοὺς,
 Ὅσπον ἐμῇ κεφαλῇ περιδεῖδια, μήτι πάθῃσιν,
 Καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
 Ἐκτωρ, ἡμῖν δ' αὐτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὀλεθρος.
 245 Ἄλλ' αὔρ', ἀριστήης Δαναῶν κάλει, ἣν τις ἀκούσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπλήσῃ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἦῦσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνίς·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἰδὲ μέδοντες,
 Οὔτε παρ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 250 Δῆμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
 Λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
 Ἀργαλέων δὲ μοί ἐστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
 Ἠγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δίδηεν.
 Ἀλλὰ τις αὐτὸς ἔτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
 255 Πάτροκλον Τρωῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· ὁ δ' ἔξω δ' ἀκουσεν Οἴλῃος ταχὺς Αἴας.
 Πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θείων ἀνὰ δηϊοτήτα·
 Τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπίσσω Ἰδομενεὺς,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρεϊφόντη.
 260 Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι,
 Ὅσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;
 Τρώες δὲ προὔτυψαν ὑολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διίπτεϊός ποταμοῖο
 Βέβρυχεν μέγα κύμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δὲ τ' ἄκραι
 265 Ἠϊόνες βρούσων, ἐρευγομένης ἅλὸς ἔξω·

- Τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἔσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιτιάδῃ, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 Φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 Λαμπρῇσιν κορύθυσσι Κρονίων ἥερα πολλήν
 270 Χεῦ· ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιτιάδην ἤχθαιρε πάρος γε,
 Ὅφρα, ζῶος ἔων, θεράπων ἦν Αἰακίδαο·
 Μίσησεν δ' ἄρα μιν δῆϊων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
 Τρωῇσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμννέμεν ὥρσεν ἑταίρους.
 Ὡσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς·
 275 Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
 Τρῶες ὑπέφθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἱέμενοι περ·
 Ἄλλῃ νέκυν ἐρίοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
 Μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὦκ' ἐλέλιξεν
 Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο·
 280 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, σὺν εἰκελὸς ἀλκήν
 Καπρίῳ, ὅς τ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
 Ῥηϊδίῳς ἐκέδασεν, ἐλιζάμενος διὰ βήσσας·
 Ὡς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυοῦ, φαίδιμος Αἴας,
 285 Ῥεῖα μετεισάμενος Τρῶων ἐκέδασσε φάλαγγας,
 Οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
 Ἄστν πότι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 Ἦιοι τὸν Λήθαιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱός,
 Ἰππόθοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὕσμινην,
 290 Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
 Ἐκτορι καὶ Τρῶεσσι χαριζόμενος· ἰάχα δ' αὐτῷ
 Ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
 Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαΐζας δι' ὀμίλου,
 Πληξ' αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρήϊον·
 295 Ἦρκε δ' ἵπποδάμεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῆ,
 Πληγῆϊσ' ἔγχε' τε μεγάλῃ καὶ χειρὶ παχείῃ·
 Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
 Αἱματοίεις· τοῦ δ' αὐθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Πατρόκλοιο πόδα μεγάλῃτορος ἦκε χαμᾶζε
 300 Κεῖσθαι· ὃ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσσε πρηγῆς ἐπὶ νεκρῷ,
 Τῇλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰῶν
 Ἐπλεθ' ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 Ἐκτωρ δ' αὐτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 305 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χυλκεῖον ἔγχος,
 Τυτιθόν· ὃ δὲ Σχεδίον, μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν,
 Φωκίων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐὶ κλειτῷ Πανοπῆϊ
 Οἰκία ναιετάασκε, πολέυσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσειν·

- Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσσην· διὰ δ' ἄμπερές ἄκρη
 810 Αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νεύατον ὦμον ἀνέσχευεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Αἶας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
 Ἴπποθῶφ περιβάντα, μέσσην κατὰ γαστέρα τύψεν·
 Ῥῆς δὲ Θῶρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερρα χαλκός
 815 Ἦφυσ'· ὃ δ' ἐν κονίησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
 Φόρκυν θ' Ἴπποθῶον τε· λύνοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 820 Ἦλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες·
 Ἀργεῖοι δὲ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἴσαν,
 Κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῳ. ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
 Αἰνείαν ὠτρυνε, δέμας Περίφαντι εἰοικώς,
 Κήρυκι Ἴπυτιδῇ, ὃς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
 825 Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώς·
 Τῷ μιν εἰσαάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε
 Ἦλιον αἰπεινὴν; ὥς δὴ ἶδον ἀνέρας ἄλλους
 Κάρτεϊ τε σθένει τε πεποιθότας, ἡγορήετ' εἰς,
 830 Πλήθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας.
 Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βοίλεται ἢ Δαναοῖσιν
 Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ὡς ἔφατ'· Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
 Ἔγνω, ἐςάντα ἰδὼν· μέγα δ' Ἐκτορα εἶπε βοήσας·
 835 Ἐκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἦδ' ἐπικούρων,
 Αἰδῶς μὲν νῦν ἦδε γ', Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἦλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείησι δαμέντας!
 Ἀλλ' εἴ γάρ τίς φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὕπατον μῆστωρα, μάχης ἐπιτάρξοθον εἶναι.
 840 Τῷ ῥ' ἰθὺς Δαναῶν ἵομεν, μηδ' οἶγες ἔκηλοι
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασσαίετο τεθνηῶτα.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη.
 Οἱ δ' ἐλελχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 Ἐνθ' αὐτ' Αἰνείας Λειώκριτον οὐτάσε δουρὶ,
 845 Ἴδον Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἐταῖρον.
 Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηϊφίλος Λυκομήδης·
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλεν Ἴππασιδῆν Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦπαρ ὑπὸ πρᾶπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 850 Ὃς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλουθεί,
 Κα' δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἄριστο· νέεσκε μάχεσθαι.

- Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλήσεν Ἀργήϊος Ἀστεροπαῖος,
 Ἴδυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι.
 Ἄλλ' οὐπὼς ἐτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντα
 265 Ἔσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
 Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων·
 Οὔτε τιν' ἐξοπλίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
 Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔσχεον ἄλλων,
 Ἀλλὰ μάλ' ἄμφ' αὐτῷ βεβύμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
 270 Ὡς Αἴας ἐπέταλλε πελώριος· αἵματι δὲ χθῶν
 Λεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον
 Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
 Καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμῶτι γ' ἐμάχοντο·
 Παιυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
 275 Ἀλλήλοισι καθ' ὅμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδέ κε φαίης
 Οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
 Ἡέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
 Ἔστασαν ἄμφι Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.
 280 Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εὐκνηλοὶ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγὴ
 Ἡελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσης
 Γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπανύμενοι δ' ἐμάχοντο,
 Ἀλλήλων ἀλείνοντες βέλεα στονόεντα,
 285 Πολλὸν ἀφυσταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον
 Ἡέρι καὶ πολέμοι· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ,
 Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπω φῶτε πεπύσθην,
 Ἄνιρ κνυδαλίμῳ, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἄλλ' ἔτ' ἔφαντο
 290 Ζῶν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῃ Τρῶεσσι μάχεσθαι.
 Τῷ δ' ἐπιόσσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων,
 Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὥς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
 Ὅτρυνων πόλεμόνδε μελαιναῖον ἀπὸ νηῶν.
 Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νείκος ὀρώρει
 295 Ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῷ νολεμές αἰεὶ
 Γούνατά τε κνήμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἐκάσταν,
 Χεῖρές τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετο μαρναμένοιν,
 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Λιακίδαο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλῳ βοεῖην
 300 Λαοῖσιν δῶν τανύειν, μεθύουσαν ἀλοιφῇ·
 Διξάμενοι δ' ἄρα τοίγῃ διαστάντες τανύουσιν
 Κυκλός, ἄφαρ δὲ τε ἱκμάς ἔβη, δύνει δὲ τ' ἀλοιφῇ,
 Πολλῶν ἐλκόντων· τάνυται δὲ τε πᾶσα διαπρό·
 Ὡς οἷγ' ἐνθα καὶ ἐνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ

- 385 Ἐλκεον ἀμφοτέρω· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 Νῆας ἐπι γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
 Ἄγριος· οὐδὲ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδὲ κ' Ἀθήνη
 Τόνγε ἰδοῦσ' ὀνόσασαί, οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι.
- 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 Ἥματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον· οὐδ' ἄρα πῶ τι
 Ἦδες Πατρόκλον τεθνηότα διὸς Ἀχιλλεύς.
 Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
 Τείχει ὑπὸ Τρώων· τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ
 405 Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶον, ἐνιχρημφθέντα πύλῃσιν,
 Ἄψ ἀπονουστήσειν· ἐπεὶ οὐδέ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 Ἐκπέσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθεν, οὐδέ σὺν αὐτῷ.
 Πολλὰ μιν γὰρ τόγε μητρὸς ἐπέσθαιτο, νόσφιν ἀκούων,
 Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα·
- 410 Ἀὐτὸς γὰρ οὐ οἱ εἶπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη,
 Μήτηρ, ὅτι φάσιν πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
 Νωλεμές ἐγχεύοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνὰ ρίζον·
 Ὡδὲ δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων·
- 415 Ὡ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν ἐνκλεις ἀπονέεσθαι
 Νῆας ἐπι γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γὰρ μίλαινα
 Πᾶσι χάνοι! τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
 Εἰ τοῖτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἵππυδάμοισιν
 Ἄστν πότι σφίτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
- 420 Ὡς δὲ τις αὐτὸν Τρώων μεγαθύμων ἀνδρίασκεν·
 Ὡ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖται πολέμοιο!
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ὄρουσσκεν ἐταῖρου.
- Ὡς οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρειος δ' ὄρουμαγδὸς
 425 Χάλασεν οὐρανὸν ἵνα δι' αἰθέρος ἀτραγέτοιο.
 Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἰόντες,
 Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
 Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὕψ'· Ἐκτορος ἀνδροφόνου.
 Ἐ μὲν Αὐτομέδων, Διῶριος ἄλκιμος υἱός,
 430 Πολλὰ μὲν ἄρ' μάλιστα θοῇ ἐπεμαίετο θείων,
 Πολλὰ δὲ μελιχλοῖσι προσηύδα, πολλὰ δ' ἄρειῃ·
 Τῷ δ' οὔτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 Ἦθέλετ' ἵεναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοὺς·
 Ἄλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ
 435 Ἀνέρος ἐστίκει τεθνηότος ἢ γυναικός·
 Ὡς μόνον ἀσφαλῆως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 Οὐδεὶς ἐνισκίμπαντε καρήατα· δάκρυα δὲ σφιν

- Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις φέε μυρομένοισιν,
 Ἥνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μαίνεται χαιτή,
 440 Ζεύγλης ξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
 Μυρομένῳ δ' ἄρα τώγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 Ἄ δειλῷ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι
 Θνητῶ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγῆρω τ' ἀθανάτῳ τε!
 445 Ἥ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
 Οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν οἷζυρώτερον ἀνδρὸς
 Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπι πνέει τε καὶ ἔρπει.
 Ἄλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
 450 Ἥ οὐχ ἅλις, ὡς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπέυχεται αὐτως;
 Σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ μένος ἡδ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ὅφρα καὶ Ἀυτομέδοντα σαώσεται ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
 Κτείνειν, εἰς ὅκα νῆας εὐσσελμούς ἀφίκωνται,
 455 Δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἧῦ.
 Τῷ δ', ἀπὸ χαιτᾶων κονίην οὐδᾶςδε βαλόντα,
 Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶης καὶ Ἀχαιοῦς.
 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἀυτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταῖρου,
 460 Ἴπποισι αἴσσω, ὥς τ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆτας·
 Ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπὲρ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
 Ῥέα δ' ἐπαΐεσσε πολὺν καθ' ὁμίλον ὀπάζων.
 Ἄλλ' οὐχ' ἥρει φῶτας, ὅτε σεύαιτο διώκειν·
 Οὐ γὰρ πῶς ἦν, οἷον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ
 465 Ἐγχεὶ ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
 Ὅψε δὲ δὴ μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρτῃος Αἰμονίδαο·
 Στῆ δ' ὅπιθεν δίφροιο, καὶ Ἀυτομέδοντα προσηΐδα·
 Ἀυτόμεδον, τίς τοι νῦ θεῶν νηκερδέα βουλὴν
 470 Ἐν στήθεσσι ἐθήκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλὰς;
 Οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ
 Μοῦνος· ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἐκτωρ
 Αὐτὸς ἔχων ὁμοῖσιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀυτομέδων προσέφη, Διῶρεος υἱός·
 475 Ἀλκιμέδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
 Ἴππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε,
 Εἰ μὴ Πάτροκλος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος,
 Ζοῖός ἐών; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κηχάνει·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν μάλιστα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
 480 Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὅφρα μάχωμαι.

ὣς ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἄρμ' ἐπορούσας
 Καρπαλίμως μάλιστα καὶ ἥνια λάζετο χερσίν·
 Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε· νόησε δὲ παίδιμος Ἐκτωρ·
 Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἰόντα·

485 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Ἴππῳ τῷδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδου,
 Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνίοχοισι κακοῖσιν.
 Τῷ κεν ἐλποίμην αἰρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
 Σὺ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,

490 Τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἀρηϊ.
 ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθυσεν εὖς παῖς Ἀγχίσοο.

Τῷ δ' ἰθύς βήτην, βοέης εἰλυμένῳ ὤμους
 Αὔησι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 Τοῖσι δ' ἅμα Χρομίος τε καὶ Ἀρητος Θυοειδῆς

495 Ἦϊσαν ἀμφοτέρω· μάλα δὲ σφισιν ἔλπιτο θυμός,
 Αὐτῷ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
 Νῆπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμῶτι γε νέεσθαι
 Αὐτίς ἀπ' Αὐτομέδοντος· ὁ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρί,
 Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλήτο φρένας ἀμφιμελαίνας.

500 Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα, πιστὸν ἐταῖρον·
 Ἀλκιμέδον, μὴ δὴ μοι ἀποπροθῇ ἰσχύμεν ἵππους,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνεύοντε μεταφρένω. οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἐκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι οἶω,
 Πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βῆμεναι ἵππω,
 505 Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσάι τε στίχας ἀνδρῶν
 Ἀργείων, ἧ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἀλοίη.

ὣς εἰπὼν Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον·

Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,

Ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ', οἵπερ ἄριστοι,

510 Ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν·

Νῶϊν δὲ ζωῶσιν ἀμύνετε ρηλεές ἡμαρ.

Τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κατὰ δακρυόεντα

Ἐκτωρ Αἰνείας θ', οἱ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.

Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.

515 Ἦσσι γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος

Καὶ βάλεν Ἀρήτιον κατ' ἀσπίδα πάντισ' εἴσῃ·

Ἦ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·

Νειαλῶν δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασσε.

520 ὣς δ' ὅτ' ἂν ὄξυν ἔχων πέλεκυν αἰζηῖος ἀνῆρ,

Κόφας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραυλοιο,

Ἴνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὁ δὲ προθορῶν ἐρίψῃ·

ὣς ἄρ' ὅγε προθορῶν πέσεν ὕπτιος· ἐν δὲ οἱ ἔγχος

- Νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ κραιομένομενον, λύε γυῖα.
 525 Ἐκτωρ δ' Ἀυτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος.
 Πρόσσω γὰρ κατέκνυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 Οὐδὲι ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐράχος πελεμίσθη
 Ἐγχος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 530 Καὶ νῦ κε δὴ ξιφείεσσ' αὐτοσχεδὸν ὤρμηθήτην,
 Εἰ μὴ σφω· Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
 Οἳ ῥ' ἦλθον καθ' ὅμιλον, ἐταίρου κικλήσκοντος.
 Τοὺς ὑποταγρῆσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὐτῖς
 Ἐκτωρ Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρομῖος Θεοειδής·
 535 Ἀρητον δὲ κατ' αὐθι λίπον, δεδαῖγμένον ἦτορ,
 Κείμενον· Ἀυτομέδων δὲ, θοῶν ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 Τευχέα τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠῦδα·
 Ἡ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενoitιᾶδαο θανόντος
 Κῆρ ἄχεος μεθήηκα, χερσινά περ καταπέφνων.
 540 Ὡς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα
 Θῆκ'· ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 Αἱματόεις, ὡς τίς τε λίων κατὰ ταῦρον ἔδηδώς.
 Ἀψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 Ἀργαλή, πολὺδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῆκος Ἀθήνη,
 545 Οὐρανόθεν καταβᾶσα· προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς,
 Ὅρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
 Ἦντε πορφυρέην ἱρὴν θνητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
 Ἡ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὃς ῥά τε ἔργων
 550 Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει·
 Ὡς ἡ πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἔαυτήν,
 Δύσσει· Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
 Πρῶτον δ' Ἀτρεΐος υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
 Ἴφθιμον Μενέλαον· ὁ γάρ ῥα οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
 555 Εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρεά φωνήν·
 Σοὶ μὲν δῆ, Μενέλαε, κατηφείῃ καὶ ὄνειδος
 Ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλῆος ἀγανοῦ πιστὸν ἐταῖρον
 Τέλχει ὑπο Τρώων ταχέες κύνας ἑλκήσουσιν.
 Ἄλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 560 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Φοῖνιξ, ἄττα, γεραιὲ παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 Δοίη κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερὺνκοι ἐρωήν·
 Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν.
 565 Ἄλλ' Ἐκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
 Χαλκῷ δηῖσων· τῷ γὰρ Ζεὺς κύδος ὀπάζει.

- "Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 "Ὅτι φά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἤρησατο πάντων.
 Ἐν δὲ βλεψὶν ὤμοισι καὶ ἐν γούνασιν ἔθηκεν,
 570 Καὶ οἱ μυῖναι θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἐνήκεν,
 "Ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
 Ἰσχανάα δακρύειν, λαρόν τε οἱ αἶμ' ἀνθρώπου·
 Τοίου μιν θάρσευς πλῆσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φασινῶ.
 576 Ἔσχε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἡετίωνος,
 Ἀφνειὸς τ' ἀγαθὸς τε· μάλιστα δὲ μιν τίεν Ἔκτωρ
 Δῆμον, ἐπεὶ οἱ ἐταῖρος ἦν φίλος εἰλαπιναστής·
 Τὸν φά κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
 Αἶψαντα φόβονδε· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 580 Δούπησεν δὲ πεσών. ἅταρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος
 Νεκρὸν ὑπέκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἐταίρων.
 Ἔκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὠτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὃς οἱ ἀπάντων
 Ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·
 585 [Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·]
 Ἔκτορ, τίς κέ σ' ἐτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσῃσιν;
 Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τοπάρους περ
 Μαλθακὸς αἰχμητῆς· νῦν δ' οἴχεται οἶος αἶρας
 Νεκρὸν ὑπέκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἐταῖρον,
 590 Ἔσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἡετίωνος.
 "Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλῃ ἐκάλυψε μέλαινα·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.
 Καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 Μαρμαρέην· Ἰδὼν δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυπεν,
 595 Ἀστράφας δὲ, μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν·
 Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς.
 Πρῶτος Πηνέλεως Βοιωτίας ἦρχε φόβοιο.
 Βλήτο γὰρ ὤμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
 Ἄκρον ἐπιλήθην· γράψεν δὲ οἱ ὀστίον ἄχρης
 600 Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὃ γάρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἔλθων.
 Αἴητον αὖθ' Ἔκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 Τῖον Ἀλεκτρονόος μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης·
 Τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ,
 Ἐγχὸς ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσι.
 605 Ἔκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Αἴητον ὀρμηθέντα
 Βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μαζόν·
 Ἐν καυλῷ δ' ἰάγῃ δουλιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
 Τρώες· ὃ δ' Ἰδομενεὺς ἀκόντισε Λευκαλίδαι,
 Δίφρῳ ἐφεσταότος· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·

- 610 Αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ' ἠνίοχόν τε,
 Κοίρανον, ὅς ῥ' ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἔπειτ' αὐτῷ —
 Πιεῖος γὰρ ταπρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιέλισσας
 ἦλυθε, καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλισεν,
 Εἰ μὴ Κοίρανος ὥκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
 615 Καὶ τῷ μὲν φάος ἤλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἡμαρ·
 Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνουιο —
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
 ὤλεε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τίμει μέσσην.
 ἤριπε δ' ἐξ ὀρέων, κατὰ δ' ἠνία χεῦεν ἔραζε.
 620 Καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖρεσσι φέλλησιν
 Κύφας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηΐδα·
 Μάστιγε νῦν, εἰως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
 Γινώσκεις δὲ καὶ αὐτός, οὔτ' οὐκίτι κάρτος Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλιτρίχας ἵππους
 625 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· δὴ γὰρ δῆος ἔμπεσε θυμῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
 Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκέα νίκην.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ὡ πόποι, ἦδη μὲν κε, καὶ ὅς μάλα νῆπιός ἐστιν,
 630 Γινώσκῃ, ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.
 Τῶν μὲν γὰρ πάντων βίβη' ἄπτεται, ὅστις ἀφείη,
 Ἥ κακός, ἦ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰδύνει·
 Ἡμῖν δ' αὐτῶς πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
 Ἄλλ' ἄγετ', αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 635 Ἡμῖν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἦδὲ καὶ αὐτοὶ
 Χάρμα φίλοις ἐτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες·
 Οἷ που δεῦρ' ὀρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
 Ἐκτορος ἀνδροφόνουιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
 Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.
 640 Εἴη δ', ὅστις ἐταῖρος ἀταγγεῖλαι τάχιστα
 Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὐ μιν ὀλομαι οὐδὲ πεπύσθαι
 Λυγρῆς ἀγγελῆς, ὅτι οἱ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Ἄλλ' οὐπη δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
 Ἡεὶ γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 645 Ζεὺ πάτερ, ἀλλὰ σὺν ῥῦσαι ὑπ' ἥερος νῆας Ἀχαιῶν,
 Ποίησον δ' αἰθήρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
 Ἐν δὲ φάει καὶ ὀλεσπον, ἐπεὶ νῦ τοι εὐαδεν οὕτως!
 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο θαυρυχέοντα
 Αὐτίκα δ' ἥερα μὲν σκεδάσεν, καὶ ἀπῶσεν ὁμίχλην·
 650 Ἡέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη·
 Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφές, αἶ κεν ἰδῆαι

- Ζῶν' ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν·
 Ὅτρυνον δ' Ἀχιλλῇ δαΐφρονι θᾶσσον ἴοντα
 655 Εἰπεῖν, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἑταῖρος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
 Βῆ δ' ἰέναι, ὥς τις τε λίων ἀπὸ μεσσαυλοιο,
 Ὅστ' ἐπεὶ ἄρ κα κάμησι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
 Οὔτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλεύσθαι,
 660 Πάννυχτοι ἐγρήσσοντές· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 Ἰθύει, ἀλλ' οὔτε πρήσσει· θαμέες γάρ ἄκοντες
 Ἀντίοι αἴσσουσι θρασυάων ἀπὸ χειρῶν,
 Καίόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 Ἡῷθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 665 Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ἦῖε πόλλ' αἰέων· περὶ γὰρ δῖε, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 Ἀργαλείου πρὸ φόβοιο ἔλωρ δηϊόισι λίποιεν.
 Πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Διάντεσσ' ἐπέτελλεν·
 Δίαντι, Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
 670 Νῦν τις ἐννηΐης Πατροκλῆος δειλοῖο
 Μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μέλιχος εἶναι,
 Ζωὸς ἐὼν· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κυχάνει.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
 Πάντοσε παπταίνων, ὥς τ' αἰετός, ὃν ῥά τέ φασιν
 675 Ὀξύτατον δέρεσθαι ὑπουρανίων πετεινῶν,
 Ὅντε, καὶ ὑψόθ' ἐόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ,
 Θάμνω ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
 Ἔσσυτο, καὶ τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν·
 Ὡς τότε σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅσσε φαινῶ
 680 Πάντοσε δινείσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων,
 Εἴ πῃ Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶντα ἴδοιο.
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 685 Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ὄφρα πύθῃαι
 Δυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὥφελλε γενέσθαι.
 Ἦδῃ μὲν σὲ καὶ αὐτὸν οἶομαι εἰσορόωντα
 Γινώσκαι, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
 Νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὄριστος Ἀχαιῶν,
 690 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
 Ἀλλὰ σύγ' αἰψ' Ἀχιλλῇ, θέων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Εἰπεῖν, αἶ κα τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
 Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέτυγε, μῦθον ἀκούσας.
 695 Δὴν δὲ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τῷ δὲ οἱ ὅσσε

Δακρυόφι πλησθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν.
 Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἐταίρῳ,
 Λαοδόκῳ, ὃς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.

700 Τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
 Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.

Οὐδ' ἄρα σοί, Μενελαε Δωτρεφίς, ἥθελε θυμὸς
 Τειρομένοις ἐταίροισιν ἀμυνέμεν, ἐνθεν ἀπῆλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη.
 705 Ἄλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα διὸν ἀνῆκεν,
 Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
 Στῇ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων, εἶδαρ δὲ προσηύδα.

Κείνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα Θοῶσιν,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω
 710 Νῦν ἵεναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἔκτορι δίῳ.
 Οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς εἶν Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 Ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἥδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.

715 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεῖς ὦ Μενελάε.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὄκα,
 Νεκρὸν αἶραντες φέρετ' ἐκ πόνου. αὐτὰρ ὀπισθεν
 Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσὶν τε καὶ Ἐκτορι δίῳ,

720 Ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἱ τοπάρους περ
 Μίμνομεν ὀδὺν Ἀρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγνάζοντο
 Τψι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἔαχε λαὸς ὀπισθεν
 Τρωϊκός, ὥς εἶδοντο νέκυν αἶροντας Ἀχαιοὺς.

725 Ἴθυσαν δὲ κύρεσσιν ἰοικότες, οὔτ' ἐπὶ κάρῳ
 Βλημένῳ αἴζωσι πρὸ κούρων θηρητήρων·

Ἔως μὲν γάρ τε θέουσι, διαβρῆαῖσαι μεμαῶτες,
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκὴ πεποιθώς.
 Ἀψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.

730 Ὡς Τρῶες εἰως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
 Σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χροῖς, οὐδὲ τις ἔτλη
 Πρύσσω αἴζας, περὶ νεκροῦ δηριάσθαι.

735 Ὡς οἷγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπι γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
 Ἀγριος, ἥύτε πῦρ, τό,τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 Ὀρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἴκοι

- Ἐν σέλαϊ μεγάληῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἰς ἀνέμοιο·
 740 Ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν
 Ἀζηγῆς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
 Οἱ δ' ὥς θ' ἥμιλονοι, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες,
 Ἐλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλοέσσαν ἀταρπὸν
 Ἡ δοκόν, ἥ δὲ δόρυ μέγα νήϊον· ἐν δέ τε θυμὸς
 745 Τείρεθ' ὁμοῦ καμᾶτω τε καὶ ἰδρῶ σπενδόντεσσιν.
 Ὡς οἷγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὀπισθεν
 Αἶαντ' ἰσχανείην, ὥς τε πρῶν ἰσχάνει ὕδωρ
 Τλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς·
 Ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
 750 Ἰσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥέον πεδίονδε τίθησιν,
 Πλάζων· οὐδέ τι μιν σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες·
 Ὡς αἰεὶ Αἶαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
 Τρώων· οἱ δ' ἅμ' ἔτοντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
 755 Τῶν δ' ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἥ δὲ κολοιών,
 Οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
 Κίρκον, ὅτε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
 Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνεία τε καὶ Ἕκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
 Οὐλον κεκλήγοντες ἦσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
 760 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον,
 Φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Σ.

Accepto nuntio de nece Patrocli, Achilles planctui et lamentis indulget (1 - 34). His lamentis ex mari excita Thetis cum cohorte Nereïdum ad filium consolandum venit; quem quum ulciscendi Hectoris cupidissimum videt, quamvis id statim ipsi fatale futurum sit, cupidinem ejus in posterum diem differt, quo ei nova a Vulcano fabricanda arma perlaturam se promittit (35 - 137). Nereïdibus domum remissis, Thetis ad Olympum festinat, dum praelium renovatur super Patrocli corpore; quo tandem potiturus erat Hector, nisi Achilles, monitu Junonis, ex fossâ Trojanos truci adspectu voceque terruisset, et funestam ad mœnia fugam fecisset (138 - 231). Interim Achivi corpus ereptum tabernaculo Achillis inferunt, instante nocte (232 - 242). Tumultuariam concionem habent Trojani, quibus Polydamas suadet, ut salutem intra mœnia quærant, neu se Achilli in acie objiciant trucidandos; sed prudens consilium displicet Hectori et populo (243 - 314). Noctem in armis pervigilant Trojani: Achivi, præeunte Achille, Patrocli casum deflent, cadaver curant, lectoque componunt (315 - 355). Ad Olympum, ubi Jupiter modo conjugem objurgabat, quod Achillem concitasset, eâdem nocte pervenit Thetis, inque domo Vulcani amice excipitur (356 - 427): qui ei facile exoratus clipeum eximiâ arte et reliqua arma fabricatur (428 - 617).

Ὅ π λ ο π ο ι ῖ α.

Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
 Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθεν.
 Τὸν δ' εὗρε προπάρουθε νεῶν ὀρθοκραιφῶν,
 Τὰ φρονέοντι ἅνα θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν.
 Ὅχθησας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
 Ὡς μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὐτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Νηυσὶν ἐπι κλονέονται, αἰτυζόμενοι πεδίλοιῳ;
 Μὴ δὴ μοι τελέσῃσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
 Ὡς ποτὲ μοι μητηρ διεπέφραδε, καὶ μοι ἔειπεν,

- 10 Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζώοντος ἐμεῖο,
 Χερσὶν ὑπο Τρώων λείψειν φάος ἡέλιοιο.
 Ἥ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Σχέτιλος, ἣ τ' ἐκέλευον, ἀπωσάμενον δῆϊον πῦρ,
 Ἄψ ἐπὶ ρῆας ἔμεν, μηδ' ἔκτορι ἴφι μάχεσθαι.
- 15 Ἔως ὃ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγανοῦ Νέστορος υἱός,
 Δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελὴν ἀλεγεινὴν·
 ὦ μοι, Πηλεὺς υἱὲ δαΐφρονος, ἣ μάλα λυγρῆς
 Πεύσειαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
- 20 Κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
 Γυμνοῦ· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλῃ ἐκάλυψε μέλαινα.
 Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
 Χεύατο κακὴ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἥσχυνε πρόσωπον·
- 25 Νεκταρέω δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζαντε τέφρῃ.
 Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστί ταυνοθεὶς
 Κεῖτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ἥσχυνε δαΐζων.
 Δμωαὶ δ', ὥς Ἀχιλεὺς λήϊσσατο Πάτροκλός τε,
 Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἔαχον· ἐκ δὲ θύραζε
- 30 Ἔδραμον ἄμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοντο, λύθην δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
 Χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὃ δ' ἔσπευε κυθάλιμον κῆρ·
 Δεῖδιε γὰρ μὴ λαιμόν ἀποτμήξειε σιδήρῳ·
- 35 Σμερδαλέον δ' ὤμωξεν. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
 Ἥμνη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι·
 Κῶκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θηαὶ δὲ μιν ἀμφαγέροντο,
 Πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
 Ἐνθ' ἄρ' ἦν Γλαύκη τε, Θάλειά τε Κυμοδόκη τε,
- 40 Νησαίη Σπειώ τε, Θόη θ' Ἀλή τε βοῶπις,
 Κυμοθόη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Λιμνώρεια,
 Καὶ Μελίτη καὶ Ἰαιρα, καὶ Ἀμφιθόη καὶ Ἀγανή,
 Δωτώ τε Πρωτώ τε, Φέρονσά τε Δυναμένη τε,
 Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
- 45 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
 Νημερτής τε καὶ Ἀψευδής καὶ Καλλιάνασσα·
 Ἐνθα δ' ἦν Κλυμένη, Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
 Μαῖρα καὶ Ὠρεΐθυια, ἐϋπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
 Ἄλλαι θ', αἱ κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
- 50 Τῶν δὲ καὶ ἀργύφειον πλῆτο σπείος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοντο· Θέτις δ' ἐξήρχε γόοιο·
 Κλύτε, κασίγνηται Νηρηΐδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι

- Εἶδ' ἄκουονσαι, ὅς' ἐμῷ ἐνὶ κήδεα θυμῷ.
 Ὡ μοι ἐγὼ δειλή, ὦ μοι δυσχαριστοτόκεα!
- 65 Ἦτι ἐπεὶ ἄρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 ἔβροχον ἡρώων· ὃ δ' ἀνέδραμεν ἔργῳ ἴσος·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γονῶν ἁλώης,
 Νηυσὶν ἐπιπροΐηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἶσω,
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
- 70 Οἴκαδ' ἐροστήσαντα, δόμον Πηληϊὸν εἶσω.
 Ὅφρα δέ μοι ζώει καὶ ὄρε' ἦ φάος Ἑλλιοιο,
 Ἀχνηται, οὐδέ τί οἱ δύνamai χραισμῆσαι ἰούσα.
 Ἄλλ' εἰμ', ὅφρα ἰδῶμι φίλον τέκος, ἡδ' ἐπακούσω,
 Ὅ, τι μιν ἔκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.
- 75 Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
 Λακρύνουσσαι ἦσαν, περὶ δὲ σφισι κῦμα θαλάσσης
 Ῥήγνυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἔκοντο,
 Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερῶ, ἔνθα θαμειαὶ
 Μυρμιδόνων εἶρυντο νέες ταχύν ἄμφ' Ἀχιλλῆα.
- 80 Τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
 Ὅδ' ἐκ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἰοῖο·
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεσται
- 85 Ἐκ Διός, ὡς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὖχεο, χεῖρας ἀνασχών,
 Πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι νῆας Ἀχαιῶν,
 Σεῦ ἐπιδενομένους, παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα.
 Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐτετέλεσεν·
- 90 Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἥδος, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος,
 Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἐταῖρων,
 Ἴσ' ἐμῇ κεφαλῇ! τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' ἔκτωρ
 Δηρώσας ἀπέδυσσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 Καλὰ· τὰ μὲν Πηληϊεὶ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
- 95 Ἡματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἄνθρωπος ἔμβαλον ἐννῇ.
 Αἶθ' ὄφελος σὺ μὲν αὖτις μετ' ἀθανάτης Ἀλλήσιν
 Ναιεῖν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν!
 Νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη,
 Παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξεται αὐτίς,
- 100 Οἴκαδ' ἐροστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν
 Ζῶειν, οὐδ' ἄνδρεςσι μετέμμεναι, αἶε μὴ ἔκτωρ
 Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσει,
 Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα Μενoitιάδew ἀποτίσῃ.
- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεῖς, κατὰ δάκρυ χέουσα·
 105 Ὡκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσαι, οἷ' ἀγορεύεις·

Ἀντίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἑκτορα πότμος ἑτοῖμος.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Ἀντίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρω

Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὃ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης

109 Ἐφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.

Νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νίομαί γε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,

Οὐδὲ τι Πατρόκλῳ γενόμεν φάος, οἷδ' ἐταροῖσιν

Τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἑκτορι δίῳ·

Ἄλλ' ἤμαι παρὰ νηυσὶν, ἐτρώσιον ἄχθος ἀρούρης,

105 Τοῖος εἰὼν, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων

Ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.

Ὡς ἔρις ἐκ τε θεῶν, ἐκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,

Καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι·

Ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο

110 Ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν αἰέζεται, ἥντε καπνός·

Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,

Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀναγκῇ.

Νῦν δ' εἴμ', ὅφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κίχέω,

115 Ἑκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δεξομαι, ὅπποτε κεν δῇ

Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἥδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίῃ Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,

Ὅς περ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι·

Ἀλλὰ ἔ μοιρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλῆος χόλος Ἥρης.

120 Ὡς καὶ ἐγὼν, εἰ δὴ μοι ὁμοίῃ μοῖρ' ἀ τέτυκται,

Κεῖσομ', ἐπεὶ κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,

Καὶ τίνα Τρωϊάδων καὶ Λαρδανίδων βαθυκόλπων,

Ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειάων ἀπαλάων

Δάκρυ' ὁμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·

125 Γνοῖεν δ', ὥς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.

Μηδὲ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέονσά περ· οὐδὲ με πεισεῖς.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·

Ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἐστίν,

Τειρομένοις ἐταροῖσιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὀλεθρον·

130 Ἀλλὰ τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,

Χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἑκτωρ

Αὐτὸς ἔχων ὅμοισιν ἀγάλλεται· οὐδὲ ἔφημι

Δηρὸν ἐπαγλαῖεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.

Ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἀρης,

135 Πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῆαι.

Ἡῶθεν γὰρ νεῦμαι, ἅμ' ἥελλ' ἀνιόντι,

Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἀνακτος.

Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεθ' υἱὸς ἰοῖο·

- Καὶ στρεφθεῖς, ἄλλῃσι κασιγνήτησι μετηύδα·
 140 ἄγε μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κύλπον,
 Ὀφόμεναί τε γέρονθ' ἄλιον καὶ δώματα πατρός,
 Καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσαι· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον
 Εἶμι παρ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, αἴ κ' ἐθέλῃσιν
 Τίτ' ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα.
 145 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν·
 Ἡ δ' αὖτ' Οὐλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Ἦεν, ὄφρα φίλῳ παιδί κλυτὰ τεύχε' ἐνείκω.
 Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὕφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνου
 150 Φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο.
 Οὐδέ κε Πάτροκλόν περ ἑὺκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Ἐκ βελίων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλλῆος·
 Αὐτίς γάρ δὴ τότε κίχον λαὸς τε καὶ ἵπποι,
 Ἐκτῶρ τε Πριάμοιο πάϊς, φλογὶ εἵκελος ἀλκὴν.
 155 Τρὶς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἐκτῶρ,
 Ἑλκέμεναι μεμαώς, μέγα δὲ Τρῳέσσιν ὁμόκλα·
 Τρὶς δὲ δὴ Αἴαντες, Θουῆριν ἐπειμένοι ἀλκὴν,
 Νεκροῦ ἀπαστυφέλιξαν· ὁ δ' ἔμπεδον, ἀλκὴ πεποιθώς,
 Ἄλλοτ' ἐπαΐεσσκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὐτὲ
 160 Στάσκει μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
 Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λείοντ' αἰθῶνα δύνανται
 Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα διέσθαι·
 Ὡς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύνω Αἴαντε κορυσιὰ
 Ἐκτορα Πριάμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
 165 Καὶ νῦν κεν εἰρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,
 Εἰ μὴ Πηλεΐωνι ποδὴν νῆμος ὠκία Ἴρις
 Ἀγγελος ἦλθε θείουσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 Κρύβδα Διὸς ἄλλῳ τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκέ μιν Ἥρη.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 170 Ὅραιο, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
 Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὗ εἵνεκα φυλοπις αἰνὴ
 Ἔστηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
 Οἱ μὲν, ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος,
 Οἱ δὲ ἐρύσασθαι ποτὶ ἴλιον ἡνεμόεσσαν
 175 Τρῶες ἐπιθύνουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἐκτῶρ
 Ἑλκέμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δὲ ἐθυμὸς ἀνώγει
 Πηξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
 Ἄλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κῆϊσο· σέβας δὲ σε θυμὸν ἱέεσθω,
 Πάτροκλον Τρῳῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
 180 Σοὶ λάβῃ, αἴ κέν τι νέκυς ἡσυχυμένος ἔλθῃ.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδάρχης διὸς Ἀχιλλεύς·

- Ἴρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκεν ;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδὴννεμος ὠκεία Ἴρις ·
 Ἥρη με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις ·
 185 Οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
 Ἀθανάτων, οἳ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφιμένονται.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς ·
 Πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον ; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκείνοι ·
 Μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρὶν γ' εἶα θωρήσσεσθαι,
 190 Πρὶν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι ·
 Στεῦτο γὰρ Ἠφαιστόιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
 Ἄλλου δ' οὐ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
 Εἰ μὴ Αἰαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
 Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὄγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ,
 195 Ἐγχεῖ δηϊῶων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδὴννεμος ὠκεία Ἴρις ·
 Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται ·
 Ἀλλ' αὐτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρώεσσι φάνηθι,
 Αἷ κέ σ' ὑποδδίσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 200 Τρώες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι · ὀλλγὴ δὲ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς ἀπέβη πόδας ὠκεία Ἴρις.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ὤρτο Διὶ φίλος · ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 Ὀμοῖς ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν ·
 205 Ἀμφὶ δὲ οἳ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δια θεάων
 Χρῦσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόεσσαν.
 Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται,
 Τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δηϊοὶ ἀμφιμάχονται,
 Οὔτε πανημέριοι στυγερεῶ κρίνονται Ἀρηῖ
 210 Ἄστεος ἐκ σφετέρου · ἅμα δ' ἡέλιος καταδύντι
 Πυρσοὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
 Γίγνεται αἴσσουσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
 Αἷ κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρῆς ἀλκτῆρες ἵκωνται ·
 Ὡς ἂπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανεν.
 215 Στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος · οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
 Μίσγετο · μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν.
 Ἐνθα στάς ἦϋς · ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Φθέγγετ' · αἰτάρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὥρσε κυδοιμόν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἔαχε σάλπιγξ
 220 Ἄστυ περιπλομένων δηϊῶν ὑπο θυμοραϊστέων ·
 Ὡς τότε ἀριζήλη φωνὴ γένητ' Αἰακίδαο.
 Οἱ δ' ὥς οὖν αἶον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο,
 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός · αἰτάρ καλλίτροχες ἵπποι
 Ἄψ ὄχεα τρόπιον · ὄυσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ.

- 225 Ἦνλοχοι δ' ἐκπληγεν, ἐπεὶ ἶδον ἀκάματον πῦρ
 Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
 Δαίομενον· τὸ δὲ δαΐε θῶα γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε διὸς Ἀχιλλεύς·
 Τρὶς δὲ κυκλήθησαν Τρῶες, κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι·
- 230 Ἐνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι
 Ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βαλίων ἐρύσαντες,
 Κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἐταῖροι
 Μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδῶκης εἶπατ' Ἀχιλλεύς,
- 235 Δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπαι εἰσιδε πιστὸν ἐταῖρον,
 Κείμενον ἐν φέρετρῳ, δεδαῦγμένον ὀξείῃ χαλκῷ.
 Τὸν ῥ' ἦτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 Ἐς πόλεμον, οὐδ' αὐτίς ἐδέξατο νοστήσαντα.
 Ἥελιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
- 240 Πέμπεν ἐπ' Ὀλλυανοῖο φοῶς αἰέοντα νέεσθαι·
 Ἥελιος μὲν ἶδν, παύσαντο δὲ διοὶ Ἀχαιοὶ
 Φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖον πολέμοιο.
 Τρῶες δ' αὐτ' ἐτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὕσμλης
 Χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους·
- 245 Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρποιο μέδεσθαι.
 Ὀρθῶν δ' ἵσταότων ἀγορὴ γένητ', οὐδέ τις ἔτλη
 Ἐξεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 Τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν,
- 250 Πανθοίδης· ὁ γὰρ οἷος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
 Ἐκτορι δ' ἦεν ἐταῖρος, ἱὴ δ' ἐν νυκτὶ γέγοντο·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐτίμα·
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
- 255 Ἀστυδὲ νῦν ἵσταναι, μὴ μένειν Ἡῶ διαν
 Ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσὶν· ἐκάς δ' ἀπὸ τειχεὸς εἴμεν.
 Ὅφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνις δίδω,
 Τόφρα δὲ φηέτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
 Χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῆς ἐπὶ νηυσὶν ἱαύων,
- 260 Ἐλπόμενος νῆας αἰρησέμεν ἀμφυβλήσας.
 Νῦν δ' αἰνῶς δειδοῖκα ποδῶκα Πηλείωνα·
 Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει
 Μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοί
 Ἐν μέσῳ ἀμφοτέρω μένος Ἄρηος दाτέονται,
- 265 Ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἡδὲ γυναικῶν.
 Ἄλλ' ἵομεν προτὶ ἄστυ· πίθεσθέ μοι· ὥδε γὰρ ἔσται.
 Νῦν μὲν νῦξ ἀπέπαυσε ποδῶκα Πηλείωνα

- Ἀμβροσίη· εἰ δ' ἄμμε κινήσεται ἐνθάδ' ἔοντας.
 Αὔριον ὀρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὐ νύ τις αὐτὸν
 270 Ἰνώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν,
 Ὃς κε φύγῃ· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Τρώων· αἱ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὐατος ὧδε γένοιτο!
 Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα, κηδόμενοι περ,
 Νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένης ἔξομεν· ἄστν δὲ πύργοι.
 275 Τψηλαὶ τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι,
 Μακρὰ, εὖξεστοι, ἐξευγμένα ἐρύσσονται.
 Πρωῖ δ' ὑπηῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Στησόμεθ' ἄμ πύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλῃσιν
 Ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τεύχεος ἄμμι μάχεσθαι.
 280 Ἀψ πάλιν εἰς' ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐριανύχνας ἵππους
 Παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἡλασκάων.
 Εἴσω δ' οὐ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἑάσει,
 Οὐδὲ ποτ' ἐκπέρσει, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 285 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
 Ὃς κέλεαι κατὰ ἄστν ἀλῆμεναι αὐτίς ἰόντας.
 Ἦ οὐπω κεκόρησθε ἐλμένοι ἐνδοθι πύργων;
 Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
 Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
 290 Νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλὰ·
 Πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινὴν
 Κτήματα περναμέν' ἔκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.
 Νῦν δ' ὅτε πῆρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτης,
 Κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσί, θαλάσῃ τ' εἶσαι Ἀχαιοῦς,
 295 Νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δῆμῳ.
 Οὐ γὰρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἑάσω.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 Νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελείεσσιν,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 300 Τρώων δ' ὅς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάξει,
 Συλλέξας, λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι,
 Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἥπερ Ἀχαιοῦς.
 Πρωῖ δ' ὑπηῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 305 Εἰ δ' ἐτιὸν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη διὸς Ἀχιλλεύς,
 Ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλῃσι, τῷ ἔσσεται. οὐ μιν ἔγωγε
 Φεύξομαι ἐκ πολέμοιο θυερχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 Στησομαι, ἥ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἥ κε φερομένην.
 Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα.
 310 Ὡς Ἐκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδῃσαν,

- Νήπιοι· ἐκ γὰρ σφρων φρένας εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἔκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν, κακὰ μητιόωντι·
 Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.
 Δῖον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 315 Παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
 Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξήρχε γόοιο,
 Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στῆθεσιν ἐταίρου,
 Πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥς τε λῆς ἡϋγένης,
 ὦ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφροβόλος ἀρπάσῃ ἀνὴρ
 320 Ἰλῆς ἐκ πυκινῆς· ὃ δὲ τ' ἄχνυται ὕστερος ἐλθὼν.
 Πολλὰ δὲ τ' ἄγχε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἔχνη· ἐρευνῶν,
 Εὔποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμύς χόλος αἰρεῖ.
 Ὡς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·
 ὦ πόποι, ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἔκβαλον ἡματι κείνῳ,
 325 Θαρσύνων ἦρωα Μενόιτιον ἐν μεγάροισιν·
 Φῆν δὲ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἴσαν.
 Ἄλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρεσσιν νοήματα πάντα τελευτᾷ.
 Ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμολὴν γαῖαν ἐρεῦσαι
 330 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
 Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρον ἱππηλάτα Πηλεΐς,
 Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθεῖξει.
 Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἰμ' ὑπὸ γαῖαν,
 Οὐ σε πρὶν κτεριῶ, πρὶν γ' Ἐκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
 335 Τεύχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σεῖο φονῆος·
 Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
 Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
 Τόφρα δὲ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσαι κίσειαι αὐτως·
 Ἀμφὶ δὲ σὲ Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
 340 Κλαύουσιναι, νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσιναι,
 Τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίῃφι τε δουρὶ τε μακρῷ,
 Πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.
 Ὡς εἰπὼν ἐτάροισιν ἐκέλετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
 345 Πάτροκλον λούσειαν ἀπο βρότον αἱματόεντα.
 Οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ,
 Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλόντες·
 Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ζέσσαν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ,
 350 Καὶ τότε δὴ λουσάν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ·
 Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννέωροιο·
 Ἐν λεχέεσσι δὲ θίντες, ἐκνῶν λίτ' ἀλύψαν
 Ἐς πόδας καὶ κεφαλῆς· καθύπερθε δὲ, φάρεϊ λευκῷ.

- Παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἄμφ' Ἀχιλλῆα
 365 Μυρμιδόνες Πάτριον ἀνεστηνάχοντο γοῶντες. —
 Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
 Ἐπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Ἀνστήσασ' Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· ἧ ῥά νυ σεῖο
 Ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηχομόωντες Ἀχαιοί.
 370 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
 Ὅσπερ Θνητός τ' ἐστί, καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
 Πῶς δὴ ἔγωγ', ἧ φημι θεῶων ἔμμεν ἀρίστη,
 375 Ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παρὰ κοιτίτις
 Κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
 Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κατεσσαμένη κακὰ δῆψαι;
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 Ἥφαιστον δ' ἵκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα,
 380 Ἀφθιτον, ἀσταρόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν,
 Χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.
 Τὸν δ' εὖρ' ἰδρώοντα, ἐλίσσόμενον περὶ φύσας,
 Σπένδοντα· τρίποδας γὰρ εἴλεοσι πάντας ἔτευχεν,
 Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον εὖσταθιός μεγάροιο·
 385 Χρῦσα δὲ σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκάστω πυθμένι θῆκεν,
 Ὅφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαΐαι' ἀγῶνα
 Ἦδ' αὐτίς πρὸς δῶμα νεολατο, θαυμά ἰδέσθαι.
 Οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὗατα δ' οὐπω
 Δαιδάλεια προσέκειτο· τὰ ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς.
 390 Ὅφρ' ὄγε ταῦτ' ἐπονείτο ἰδυίησι πρᾶπίδεσσι,
 Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
 Τὴν δὲ ἶδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
 Καλή, τὴν ὥπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 395 Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμλῆεις.
 Ἄλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι παρ' ξείνια θείω.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πρῶσω ἄγε διὰ θεῶων.
 Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
 400 Καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἔην·
 Κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, εἰπέ τε μῦθον·
 Ἥφαιστε, πρόμολ' ὦδε! Θέτις νῦ τι σεῖο χατίζει.
 Τὴν δ' ἡμείβεται ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἥ ῥά νῦ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον·
 405 Ἥ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο, τῆλε πεσόντα,
 Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἧ μ' ἐθέλησεν

- Κρύψαι, χολὸν ἐόντα· τότε ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 Εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀφορρόου Ὀκεανοῖο.
- 400 Τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκεον δαίδαλα πολλά,
 Πόρπας τε γναμπτάς θ' ἑλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρμους,
 Ἐν σπητὶ γλαφυρῷ· περὶ δὲ ρόος Ὀκεανοῖο
 Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδὲ τις ἄλλος
 ἤδdeen, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
- 405 Ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἱ μ' ἐσάωσαν.
 Ἦ νῦν ἡμέτερον δόμον ἔκει· τῷ με μάλα χρεῶ
 Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθεις ξεινήϊα καλά,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὄπλα τε πάντα.
- 410 Ἢ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἶητον ἀνέστη,
 Χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥώνοντο ἀραιαί.
 Φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὄπλα τε πάντα.
 Λάργακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονείτο·
 Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,
- 415 Λύχena τε στιβαρόν καὶ στήθεα λαχνήεντα·
 Λῦ δὲ χιτῶν'· ἔλε δὲ σκήπτρον παχὺ, βῆ δὲ θύραζε,
 Χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώνοντο ἀνακτι,
 Χρῦσαι, ζωῆσι νεήφισιν εἰοικυῖαι.
 Τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδῇ,
- 420 Καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἀπο ἔργα ἴσασιν.
 Αἱ μὲν ὑπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυν· αὐτὰρ ὁ ἑρῶν,
 Πηλεῖον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἔζε φαινοῦ·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
- 425 Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Αὖδα ὅ,τι φρονέεις· τελέσαι δὲ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Τὸν δ' ἡμεῖβει ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ἥφαιστ', ἡ ἄρα δὴ τις, ὅσαι θεαὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ,
- 430 Τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ,
 Ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
 Ἐκ μὲν μ' ἀλλάων Ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασσαν,
 Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν,
 Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὲ γήραϊ λυγρῷ
- 435 Κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος. ἄλλα δὲ μοι νῦν·
 Τίον ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
 Ἐξοχὸν ἡρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὥς γουνῷ Ἀλωῆς,
 Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἶσω,

- 440 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
 Οἴκαδ' ἐνοστήσαντα, δόμον Πηληϊόν εἶσω.
 Ὅφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄφ' ἴσθαι Ἥελλιοιο,
 Ἀχνοῦται, οὐδὲ τί οἱ δύναμαι χραίσμῃσαι ἰοῦσα.
 Κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον νῆες Ἀχαιῶν,
 445 Τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἦτοι ὁ τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρῶες ἐπὶ πρύμνησιν εἴλεον, οὐδὲ θύραζε
 Εἶων ἐξίεναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 450 Ἐνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠρτάνετο λοιγὸν ἀμύναι·
 Αὐτὰρ ὁ Πατρόκλον περὶ μὲν τὰ ἅ τεύχεα ἔσσεν,
 Πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἄμα λαὸν ὄπασσεν.
 Πᾶν δ' ἡμαρ μάραντο περὶ Σχαιῆσι πύλῃσιν·
 Καὶ νῦ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 455 Πολλὰ κακὰ ῥέξαντα, Μενoitίῳ ἄλκιμον υἱόν,
 Ἐκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἐκτοφί κῦδος ἔδωκεν.
 Τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθαι
 Τεῖε ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἄσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
 Καὶ καλὰς κνημίδας, ἐπισφυροῖσις ἀραρυίας,
 460 Καὶ θώρηκ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,
 Τρωσὶ δαμείς· ὃ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχέων.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Αἶ γάρ μιν θανάτοιο δυσχερὸς ὥδε θυναίμην
 465 Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι·
 Ὡς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, οἷά τις αὐτὲ
 Ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσεται, ὅς κεν ἴδῃται.
 Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
 Τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κάλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
 470 Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν εἴκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
 Παντοίῃν εὐπρηστον αὐτὴν ἐξανιῖσαι,
 Ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὐτὰ,
 Ὅπως Ἡφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο.
 Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε,
 475 Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
 Ραισιτῆρα κρατερήν, ἐτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην.
 Ποίει δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 Πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαιγινήν,
 480 Τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἄργυρεον τελαμῶνα.
 Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Ποίει δαιδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.

- Ἐν μὲν γαῖαν ἔταυξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν,
 Ἥλιόν τ' ἀκάμαντα, Σελήνην τε πλήθουσσαν,
 495 Ἐν δὲ τὰ τέτρεα πάντα, τὰτ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
 Πληϊάδας θ' Ἰάδας τε, τότε σθένος Ὠρίωνος,
 Ἄρκιον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπέκλῃσιν καλίουσιν,
 Ἦτ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
 Οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοστράων Ὠκαιοῖο.
 499 Ἐν δὲ δύνω πόλεις μερόπων ἀνθρώπων
 Καλὰς. ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπῖναι τε·
 Νύμφας δ' ἐκ θαλάμῃων, δαΐδων ὑπο λαμπομανάων,
 Ἦγίνεον ἀνὰ ἄστυ· πολὺς δ' ὑμέναιος ὄρωρει·
 Κούροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίναον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 505 Αὐλοὶ φόρμιγγίς τε βοήν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
 Ἰστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκάστη.
 Λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν αἰθρόοι· ἔνθα δὲ νῆκος
 Ὠρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνέκισον εἴνεκα ποιῆς
 Ἄνδρὸς ἀποφθιμένου· ὃ μὲν εὖχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
 509 Λήμψι πιφαύσκων· ὃ δ' ἀναιδέατο μηδὲν ἐλίσθαι.
 Ἀμφω δ' ἴσθην ἐπὶ ἱστορὶ πείραφ' ἐλίσθαι.
 Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυνον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
 Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
 Εἴωτ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῶ ἐνὶ κύκλῳ·
 515 Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσὶ ἔχον ἡεροφώνων·
 Τοῖσιν ἔπειτ' ἤϊωσεν, ἀροιβηδὶς δὲ δίκαιον.
 Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύνω χρυσοῖο τάλαντα,
 Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰδύντατα εἴποι.
 Τὴν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δύνω στρατοὶ εἶατο λαῶν,
 519 Τεύχεσι λαμπόμομοι.. δίχα δὲ σφίσις ἦνδανε βουλῇ,
 Ἦε διαπραθείην, ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι.
 Κτιῆσιν ὅσων πτελίεθρον ἐπήρατον ἐπὶος εἴργει·
 Οἱ δ' οὐπω πείθοντο, λάχῃ δ' ὑπεθαρήσαντο.
 Τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
 525 Ῥύατ', ἐφρεσταότες, μετὰ δ' ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας·
 Οἱ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφῶν Ἀρχὸς καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Ἀμφω χρυσεῖω, χρύσεια δὲ εἴματα ἔσθην,
 Καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥς τε θεῶ περ,
 Ἀμφὶς ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπολλέγονες ἦσαν.
 529 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὃθι σφίσις εἶχε λοχῆσαι.
 Ἐν ποταμῷ, ὃθι τ' ἀρδμὸς ἦν πάνταςσι βοτοῖσιν,
 Ἐνθ' ἄρα τοίγ' ἔχοντ', εἰλυμένοι αἰθιοπὶ χαλκῷ.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύνω σκοποὶ εἶατο λαῶν,
 Λέγμενοι ὀππότε μῆλα ἰδοῖατο καὶ ἑλικας βοῦς.
 533 Οἱ δὲ τάχα προγένοντο, δύνω δ' ἅμ' ἔποντο νομῆες,

Τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' οὔτι προνόησαν.

Οἱ μὲν τὰ προῖδόντες ἐπέδραμον, ὥκα δ' ἔπειτα

Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πῶεα καλὰ

Ἀργεννῶν οἴων· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.

530 Οἱ δ' ὥς οὖν ἐτύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσίην,

Εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων

Βάντες ἀερσιπόδων μετεκλάθον, αἶψα δ' ἴκοντο.

Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,

Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείουσιν.

535 Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὀμίλειον, ἐν δ' ὅλῳ Κῆρ,

Ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,

Ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν·

Εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὥμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν.

Ὡμίλειον δ', ὥστε ζωοὶ βροτοί, ἦδ' ἐμάχοντο,

540 Νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυον κατατεθνηῶτας.

Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πειριαν ἄρουραν,

Εὐρεΐαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ

Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.

Οἱ δ' ὅποτε στρέψαντες ἰκoίατο τέλσον ἀρούρης,

545 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιθεῖος οἴνου

Δόσκειν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμονες,

Ἰέμενοι νειοῖο βαθύτης τέλσον ἰκίσθαι.

Ἡ δὲ μελαίνεται ὀπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐφίκει,

Χρυσεὴν περ ἑοῦσα· τὸ δὴ περὶ θάψμα τέτυκτο.

550 Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθοι

Ἦμων, ὄζειας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.

Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε,

Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἔλλεδανοῖσι δέοντο.

Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφίστασαν· αὐτὰρ ὀπισθεν

555 Παῖδες δραγμαεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,

Ἀσπερχές πάρεχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ

Σκῆπτρον ἔχων ἐσθήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.

Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο.

Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες,

560 Δεῖπνον ἐρίθοισιν, λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον.

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βροῖδουσαν ἀλωήν,

Καλήν, χρυσεὴν· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·

Ἔσθήκει δὲ κάμαξι διαμπερές ἀργυρέησιν.

Ἀμφὶ δέ, κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασσαν

565 Κασσιτέρου· μία δ' οἷη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν,

Τῇ νίσσοντο φορῆς, ὅτε τρυγόωεν ἀλωήν.

Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡῖθιοι, αταλὰ φρονέοντες,

Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιθεῖα καρπὸν.

- Τοῖσιν δ' ἐν μίσσοισι παῖς φόρμιγγι λιγαίῃ
 570 Ἰμερόν κ' ἰθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν αἶειδεν
 Διπταλή φωνῇ· τοὶ δὲ φήσσοντες ἁμαρτῇ
 Μολπῇ τ' ἐνυμῶ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.
 Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραϊράων·
 Αἰ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχато καυσσιτέρου τε·
 575 Μνηστῆρ' δ' ἀπὸ κόπρου ἐπισσεύοντο νομόνδε,
 Παρ ποταμὸν κηλάδοντα, παρὰ φοδανὸν δονακῆα.
 Χρῦσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσιν,
 Τίσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο.
 Σμερδαλιῶ δὲ λείοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσιν
 580 Ταύρον ἐρύγγηλον ἐχέτην· ὃ δὲ μακρὰ μεμυκῶς
 ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκλάθον ἦδ' αἰζηοί.
 Τῷ μὲν ἀναφύξαντε βοὸς μέγαλοιο βοεῖην,
 Ἐγκата καὶ μέλαν αἶμα λαφύσσειον· οἱ δὲ νομῆες
 Αὐτῶς ἐνδύεσαν, ταχίας κύνας ὀτρύνοντες.
 585 Οἱ δ' ἦτοι δακέειν μὲν ἀπειρωπῶντο λεόντων,
 Ἰστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἄλειοντο.
 Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Ἐν καλῇ βήσση, μέγαν οἶῶν ἀργεννάων,
 Σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφίας ἰδεῖ σηκούς.
 590 Ἐν δὲ χορὸν ποικίλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Τῷ ἔκελον, οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ
 Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδῃ.
 Ἐνθα μὲν ἦιδεοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιαι
 Ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
 595 Τῶν δ' αἰ μὲν λεπτάς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
 Εἶατ' ἐϋννήτους, ἦκα στιλβοντας ἐλαίῳ·
 Καὶ ῥ' αἰ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
 Εἶχον χρυσεῖας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
 Οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν
 600 Ρεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
 Ἐξόμενος κεραιμὺς παρήσεται, αἶ κε θέησιν·
 Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.
 Πολλὸς δ' ἰμεροεντα χορὸν περιῖσταθ' ὁμιλος,
 Τερπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπετο θεῖος αοιδός,
 605 Φορμίζων· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς,
 Μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίνεον κατὰ μίσσους.
 Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
 Ἄντυγα παρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 610 Τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα, φαινότερον πυρὸς αὐγῆς·
 Τεῦξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρὴν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,

Καλήν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσεον λόφον ἤκεν·

Τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἱανοῦ κασσιτέροιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυῆς,

618 Μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθ' ἀείρας.

Ἢ δ', ἔρξε ὧς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος,

Τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἡφαίστοιο φέροντα.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Τ.

Ορτά luce Thetis Achilli arma Vulcania affert, eumque rur-
 sus ad belli societatem impellit; Patrocli autem corpus divinis
 perfundit odoribus, ut ad sepulturam integrum duret (1 - 39).
 Achilles, advocatâ concione, iracundiam suam abolitione depo-
 nit, atque e vestigio praelium postulat (40 - 73). Agamemno
 vicissim confitetur errorem suum, simul reconciliato dona
 offert, per Ulyssem legatum promissa: sed eorum ille negli-
 gens, quippe ultioni intentus, praelium poscere instat (74 -
 153). Tandem denique cedit Ulyssi, expectandum esse
 monenti, dum copias pranderint, recipitque coram concione
 dona et ipsam Briseidem, contentionis causam, quam intactam
 reddere se Agamemno per sacrificium adjurat (154 - 275).
 Dona ex publico loco in tabernaculum Achillis transferuntur,
 ubi mulieres Patroclum gemunt, et ipse denuo lamentatur
 heros; qui, exercitu cibum capiente, pertinaciter abstinet
 (276 - 339). Is igitur a Minervâ cœlo demissâ recreatur, mox
 novis armis accingitur, currum conscendit cum Automedonte,
 atque, auditis ex altero equorum fatiis suis, prodigus vitæ in
 aciem educit (340 - 424).

Μήνιδος ἀπόρρησις.

- Ὡς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῦ ῥοάων
 Ὀρνυθ', ἐν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν.
 Ἡ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
 Εὖρς δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὄν φίλον νῖδον,
 5 Κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Μύρονθ'. ἡ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δια θεάων,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
 Τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν, ἀχνύμενοι περ,
 Κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη.
 10 Τὴν δ' Ἥφαστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
 Καλὰ μάλ', οἳ οὐπω τις ἀνὴρ ὅμοιοι φόρησεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν

- Πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
 Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδὲ τις ἔβλη
 15 Ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδν χόλος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
 Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥσκει σέλας, ἐξεφάνθεν·
 Τῆρπετο δ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρπετο, δαίδαλα λεύσσω,
 20 Αὐτίκα μητέρα ἣν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὄπλα θεὸς πόρην, οἳ ἐπιεικὲς
 Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήσομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δεῖδω, μή μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
 25 Μυῖαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς,
 Εὐλὰς ἐγγείωνται, ἀεικλίσσωσι δὲ νεκρόν —
 Ἐκ δ' αἰὼν πέφαιται — κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήνη.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 30 Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φύλα,
 Μυῖας, αἱ δ' αὖτε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 Ἦνπερ γὰρ κῆται γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
 Αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρός ἔμπεδος, ἥ καὶ ἀρείων.
 Ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοὺς,
 35 Μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἄλκην.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκεν·
 Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρόν
 Στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρός ἔμπεδος εἴη.
 40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Σμερδαλέα ἰάχων, ὥρσεν δ' ἦρωας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ ῥ' οὔπερ τοπάρους γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 Οἳ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
 Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες,
 45 Καὶ μὲν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἔσαν, οὔνεκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαντ' ἀλεγεινῆς.
 Τῷ δὲ δῶω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε,
 Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ἔγχει ἐρειδομένῳ· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρὰ.
 50 Καὶ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο κιόντες.
 Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ἐλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ
 Οὔτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκῆρεϊ δουρεῖ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
 55 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

- Ἄτρεΐδῃ, ἣ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
 Ἐπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶϊ περ, ἀχνυμένῳ κῆρ,
 Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης.
 Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἀρτεμίδι ἰῶ,
 60 Ἡματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Λυρνησὸν ὀλέσσας·
 Τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὁδὰξ ἔλον ἄσπετον οὐδας,
 Δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομνησίσαντος.
 Ἐκτορι μὲν καὶ Τρῳσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι οἶω.
 65 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνυμένοι περ,
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον· οὐδὲ τί με χρεὶ
 Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
 Ὀτρυννὸν πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς,
 70 Ὅφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθὼν,
 Αἰ' κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἱαυεῖν· ἀλλὰ τιν' οἶω
 Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησιν
 τοῦ ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 75 Μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 [Αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μίεσσοισιν ἀναστής·]
 Ὡ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀρης,
 Ἔσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν
 80 Τρῶβᾶλλειν· χαλεπὸν γὰρ, ἐπιστάμενόν περ ἐόντα.
 Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
 Ἥ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
 Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος.
 85 Πολλάκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
 Καὶ τέ με νεικέεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιός εἰμι,
 Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἡεροφοῖτις Ἐριννύς,
 Οἵτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβalon ἄγχιον ἄτην,
 Ἡματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
 90 Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
 Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας αἶται,
 Οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὐδαί
 Πίλνεται, ἀλλ' ἄρα ἦγε κατ' ἀνδρῶν κράτα βαίνει.
 [Βλάβπτους ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἑτερόν γε πέδησεν.]
 95 Καὶ γὰρ δὴ νῦν ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόνπερ ἄριστον
 Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
 Ἡματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἡρακληΐην

Ἀλκμήνῃ τέξασθαι ἔϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.

100 Ἦτοι ὄγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·

Κέκλυτέ μεν, πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θείαιναι,

Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἀνώγει.

Σήμερον ἄνδρα φόωςδε μογοστόκος Εἰλείθυια

Ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,

105 Τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσιν.

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσήυδα πότνια Ἥρῃ·

Ψευστήσεις, οὐδ' αὐτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.

Εἰ δ', ἄγε νῦν μοι ὅμοσσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὄρκον,

Ἢ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν,

110 Ὃς κεν ἐπ' ἡματὶ τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς

Τῶν ἀνδρῶν, οἱ σῆς ἐξ αἵματος εἰσι, γενέθλης.

Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,

Ἄλλ' ὅμοσεν μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.

Ἥρῃ δ' αἰῶσα λῖπεν φίλον Οὐλύμποιο,

115 Καρπαλίμῳ δ' ἴκετ' Ἄργος Ἀχαιϊκόν, ἔνθ' ἄρα ῥῆθι

Ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο.

Ἢ δ' ἐκύνει φίλον υἱόν· ὃ δ' ἑβδομος ἐστήκει μῆς·

Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωςδε, καὶ ἡλιτόμνηνον ἔοντα,

Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλειθυίας.

120 Αὐτῇ δ' ἀγγελεύουσα, Δία Κρονίωνα προσήυδα·

Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.

Ἦδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,

Εὐρυσθεύς, Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο,

Σὸν γένος· οὐ οἱ αἰεὶκὲς ἀνασσεμέν' Ἀργείοισιν.

125 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν.

Αὐτίκα δ' εἶλ' Ἀτὴν κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο,

Χωόμενος φρεσὶν ἤσι, καὶ ὥμοσε καρτερὸν ὄρκον,

Μήποι' ἐς Οὐλύμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα

Αὐτὶς ἐλεύσεσθαι Ἀτὴν, ἥ πάντας αἶται.

130 Ὡς εἰπὼν ἔρριπεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,

Χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἴκετο ἔργ' ἀνθρώπων.

Τὴν αἰεὶ στενάχεσθ', ὅθ' ἐὼν φίλον υἱὸν ὀρώτο

Ἔργον αἰεὶκὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθεύς ἀέθλων.

Ὡς καὶ ἐγών, ὅτε δ' αὐτε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ

135 Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,

Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' Ἀτῆς, ἥ πρῶτον ἀάσθη.

Ἄλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καὶ μεν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,

Ἀψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερλεῖ' ἄποινα·

Ἄλλ' ὄρσειν πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὀρνυθι λαούς!

140 Δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχέιν, ὅσσα τοι ἐλθὼν

Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο διὸς Ὀδυσσεύς.

Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·
Δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες,
Οἴσασθαι, ὅφρα ἴδῃαι, ὃ τοι μενοεικέα δώσω.

- 145 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἄτρεϊδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Δῶρα μὲν, αἶ κ' ἐθέλῃσθα, παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικές,
Ἦτι ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάριος
Αἴψα μάλ'· οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἑόντας,
150 Οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·
Ὡς κέ τις αὐτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρῶτοισιν ἴδῃται,
Ἐγχεί χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
Ὡδὲ τις ὑμῶν μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
155 Μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἑὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον νῆας Ἀχαιῶν,
Τρῶσιν μαχασομένους· ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
Φύλοπις, εὐτ' ἂν πρῶτον ὀμιλήσωσι φάλαγγες
Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.
160 Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτον καὶ οἶνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
Ἀκμηнос σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι.
Εἵπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολέμῳ ζειν,
165 Ἀλλὰ τε λάθρη γυνῖα βαρύνεται, ἥδὲ κιχάνει
Δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
Ὅς δέ κ' ἀνὴρ, οἶνοιο κορυσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολέμῳ ζῇ,
Θαρσαλίον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυνῖα
170 Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντα ἐρωῆσαι πολέμοιο.
Ἄλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
Ὀπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς.
175 Ὀμνύετω δέ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργελοῖσιν ἀναστάς,
Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἥδὲ μιγῆναι·
[Ἦ Θέμις ἐστὶν, ἀναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἥτε γυναικῶν·]
Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω.
Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρυσάσθω
180 Πιερῇ, ἵνα μή τι δίκης ἐπιδενὲς ἔχῃσθα.
Ἄτρεϊδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
Ἔσσειαι· οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητόν, βασιλῆα
Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

- 185 Χαίρω σεῦ, Λαιρτιάδῃ, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 Ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διΐκεο καὶ κατέλεξας.
 Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμός,
 Οὐδ' ἐπιорκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Μιμνέτω αὐτῇ τέως, ἐπειγόμενός περ Ἀρης·
- 190 Μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὅφρα κε δῶρα
 Ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὄφρα πιστὰ τάμωμεν.
 Σοὶ δ' αὐτῷ τοῦδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἥδ' ἐκελεύω·
 Κρινάμενος κούρητας ἀριστηῆς Παναχαιῶν,
 Δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσσ' Ἀχιλλῆϊ
- 195 Χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναικάς.
 Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 Κάπρον ἐτοιμιάσω, ταμέειν Διὶ τ' Ἡελίῳ τε.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Αἰρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
- 200 Ἄλλοτε περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πίνεσθαι,
 Ὅπποτε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
 Καὶ μένος οὐτόσον ᾗσιν ἐνὶ στήθεσσι νιμφοῖσιν.
 Νῦν δ' οἳ μὲν κίεσθαι δεδαῖγμένοι, οὓς ἐδάμασσαν
 Ἐκτὼρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
- 205 Ἔμεις δ' ἐς βρωτῶν ὀτρύνετον! ἦ τ' ἂν ἔγωγε
 Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν νῆας Ἀχαιῶν
 Νήστιας, ἀκμήνους· ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
 Τεύξεσθαι μέγα δόρυπον, ἐπὴν τισαλμεῖθα λῶβην.
 Πρὶν δ' οὕτως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰεῖη
- 210 Οὐ πόσις, οἷδ' ἐβρώσις, εταίρου τεθνηῶτος,
 Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαῖγμένος ὀδεῖ χαλκῷ
 Κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος· ἅμφι δ' ἐταῖροι
 Μύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμνηεν,
 Ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἶμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.
- 215 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 Κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ
 Ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σῆο νοήματι γε προβαλοίμην
 Πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
- 220 Τῷ τοι ἐπιτήτῳ κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν.
 Αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν·
 Ἦς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχουσιν·
 Ἀμνητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
 Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμῆς πολέμοιο τέτυκται.
- 225 Γαστέρι δ' οὕτως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς·
 Δίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἥματα πάντα
 Πίπτουσιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσει πόνοιο;

- Ἀλλὰ χρή τὸν μὲν καταθάπτειν, ὃς κε θάνησιν,
 Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἡματι δακρύναντας·
 220 Ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λήπωνται,
 Μεμνησθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμές αἰεὶ,
 Ἑσσάμενοι χροῦ χαλκὸν ἀτειρέα. μηδὲ τις ἄλλην
 Λαῶν ὄτρυντὸν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω.
 225 Ἦδε γὰρ ὄτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, ὃς κε λήπεται
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ὀρμηθέντες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄζυν Ἀρηα.
 Ἦ, καὶ Νέστορος νῆας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
 Φυλεῖδην τε Μίγητα Θόαντ' αὖτε Μηριόνην τε,
 240 Καὶ Κρειαυτιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 Βὰν δ' ἵμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον·
 Ἐπὶ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη,
 Αἰθώνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
 245 Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Ἐπὶ, ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρηον.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
 Ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 250 Ἰστατο· Ταλθύβιος δὲ, θεῶ ἑναλγχιος αὐδὴν,
 Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 Ἦ οἱ παρ' ἑλφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρο,
 Κάπρον ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
 255 Εὐχέτο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 Γῇ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐρινύες, αἰθ' ὑπὸ γαῖαν
 260 Ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπιόρκον ὁμόσση·
 Μὴ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι,
 Οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτε τευ ἄλλον·
 Ἀλλ' ἔμεν' ἀπρωτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
 Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπιόρκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
 265 Πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλίτῃται ὁμόσσας.
 Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον Κάπρον τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαΐτμα
 Ρίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύουσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἀνατὰς Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηΐδα·
 270 Ζεῦ πάτερ, ἧ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι δίδουσθα!

- Οὐκ ἂν δῆποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
 Ἀτρεΐδης ὥρι'ε διαμπερές, οὐδὲ κε κούρη
 Ἦγεν, ἐμεῦ ἄεκοντος, ἀμήχανος· ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς
 Ἦθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
 275 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυναγάωμεν Ἄρηα.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρόν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
 Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμπεπένοντο,
 Βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
 280 Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
 Ἴππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.
 Βρισηΐς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἐκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
 Ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαῖγμένον ὀξεῖ χαλκῷ,
 Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
 285 Στήθεά τ' ἥδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.
 Εἶπε δ' ἄρα κλαίονσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν·
 Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ!
 Ζωὸν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθιν ἰοῦσα·
 Νῦν δὲ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμα λαῶν,
 290 Ἀψ' ἀνιοῦσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ!
 Ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσαν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 Εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαῖγμένον ὀξεῖ χαλκῷ·
 Τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μὶα γείνατο μήτηρ,
 Κηδεῖους, οἱ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.
 295 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ μ' ἔασκες, ὅτ' ἀνδρ' ἐμὸν ὠκύς Ἀχιλλεύς
 Ἐκτείνειν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
 Κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
 Κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηαῖν
 Ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 300 Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηῶτα, μέλιχον αἰεὶ.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κῆδε ἑκάστη.
 Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
 Λισσόμενοι δεῖπνῆσαι· ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων·
 305 Λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπελθεῖθ' ἐταίρων,
 Μὴ με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος
 Ἄσασθαι φίλον ἦτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἰκάνει.
 Δύντια δ' ἐς ἡέλιον μετέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
 Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
 310 Δοιῶ δ' Ἀτρεΐδῃ μενέτην καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Νέστωρ Ἰδομενεὺς τε, γέροντες ἦ ἱππηλάτα Φοῖνι,
 Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδὲ τι θυμῷ
 Τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἵματόεντος.

- Μνησάμενος δ' ἄδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε ·
 315 Ἢ φά νύ μοι ποτε καὶ σύ, δυσάμμορε, φίλταθ' ἑταίρων,
 Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
 Αἶψα καὶ ὀτραλίῳ, ὅποτε σπερχόλατ' Ἀχαιοὶ,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα ·
 Νῦν δὲ σὺ μὲν κῆσαι δεδαῖγμένος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 320 Ἀκμηνον πόσιος καὶ ἰδητύος, ἔνδον ἐόντων,
 Σῆ ποθῆ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι ·
 Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθολίμην,
 Ὃς που νῦν Φθίλῃφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
 Χήτει τοιοῦδ' υἱός· ὁ δ' ἄλλοδαπῶ ἐνὶ δῆμῳ
 325 Εἵνεκα ριγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω ·
 Ἢέ τὸν ὃς Σκύρῳ μοι ἐνὶ τρέφεται φίλος υἱός ·
 [Εἴ που ἔτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος Θεοειδής.]
 Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑώλπει,
 Οἷον ἐμὲ φθίσσεσθαι ἀπ' Ἀργεος ἵπποβοτόιο
 330 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε Φθίλῃνδε νέεσθαι,
 Ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα θοῇ ἐνὶ νηϊ μελαίνῃ
 Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καὶ οἱ δειξείας ἕκαστα,
 Κτῆσιν ἐμὴν δμῳάς τε καὶ ὑπερεφές μίγα δῶμα.
 Ἢ ἦδ' ἂν Πηληϊά γ' οἶομαι ἢ κατὰ πάμπαν
 335 Τεθνῆμεν, ἢ που τυτθὸν ἔτι ζῶοντ' ἀκάχησθαι,
 Γῆραϊ τε στυγερῶ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
 Δυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθεται.
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 Μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 340 Μυρομένους δ' ἄρα τούτους ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον ἐμόν, δὴ πάμπαν ἀποίχσαι ἀνδρὸς ἔῃος.
 Ἢ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλειτ' Ἀχιλλεύς·
 Κεῖνος ὄγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
 345 Ἦσται ὀδυρόμενος ἑταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.
 Ἄλλ' ἔθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἄμβροσίνην ἐρατεινὴν
 Στάξον ἐνὶ στήθεσσ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἔκηται.
 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε πάρος μεμανῦιαν Ἀθήνην ·
 350 Ἢ δ' ἄρ' ἤρ' εἰκυῖα ταυρυπτέρυγι, λιγυφάινῳ,
 Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν· ἢ δ' Ἀχιλλῆϊ
 Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἄμβροσίνην ἐρατεινὴν
 Στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπῆς γούναθ' ἔκοιτο ·
 355 Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
 ῥχετο· τοὶ δ' ἀπανευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.

᾽Ως δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται,
Ψυχραί, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαιο·

᾽Ως τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανόωσαι,

380 Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
Θώρηκές τε κραταιαὶ γυῖοι καὶ μελίνα δοῦρα.

Αἶγλη δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλαυσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν
Ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο Διὸς Ἀχιλλεύς.

385 [Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πῆλε· τῷ δὲ οἱ ὅσσοι
Λαμπέσθην, ὥς τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
Δυν' ἄχος ἀτλήτον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
Δύσσετο δῶρα Θεοῦ, τὰ οἱ Ἥφαιστος κάμει τεύχων.]

Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν

370 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυῖας·

Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
Εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἥντε μήνης.

375 ᾽Ως δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανήῃ
Καιομένοιο πυρὸς· τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν,
Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·

᾽Ως ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανε

380 Καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰέρας
Κρατὶ θέτο βριαρὴν· ἥ δ', ἀστήρ ὣς, ἀπέλαμπεν

Ἴππουρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι
Χρύσσαι, αἷς Ἥφαιστος ἱεὶ λόφον ἀμφὶ θαμείας.

Πειρήθη δ' εὖ αὐτοῦ ἐν ἔντεσι Διὸς Ἀχιλλεύς,

385 Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἄγλαα γυῖα·

Τῷ δ' αὐτὲ πτερὰ γίγνεται, ἄερε δὲ ποιμένα λαῶν.

Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρῷον ἐσπάσατ' ἔγχος,
Βριθύν, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,

390 Πηλιάδα μελίνην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων

Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.

Ἴππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες
Ζεύνγυνον· ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινούς
Γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἦνλα τείναν ὀπίσω

395 Κολλητὸν ποτὶ δίφρον. ὁ δὲ μάλιστα φαεινὴν
Χεὶρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποϊν ἀνόρουσεν,
Αὐτομέδων· ὅπιδεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ Ἐπερίων.

Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἐοῖο·

- 400 Ξάνθε τε καὶ Βαλλε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
 Ἄλλως δὴ φράζεσθε σωσέμεν ἥνιοχῆα
 Ἄψ Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' ἰῶμεν πολέμοιο·
 Μηδ' ὥς Πατρόκλον, λίπει αὐτοῦ τεθνηῶτα!
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγῶφι προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
 405 Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι· πᾶσα δὲ χαίτη,
 Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγόν, οὐδας ἔκτανεν·
 Αὐδῆεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σωώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 Ἀλλὰ τοι ἐγγύθεν ἤμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
 410 Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Οὐδέ γάρ ἡμετέρη βραδυτῆτι τε νωχελίῃ τε
 Τρῶες ἀπ' ὁμοῖν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
 Ἀλλὰ θεῶν ὠριστός, ὃν ἡὔκομος τέκε Λητώ,
 Ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἐκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 415 Νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν,
 Ἦνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 Μόρσιμόν ἐστι, θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδῆν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 420 Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύει; οὐδέ τί σε χρεή.
 Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Υ.

Utroque exercitu instructo, Jupiter diis ad concilium vocatis permittit, ut quisque, utri velit, succurrat, ne excidium Trojanis Achillis sævitiâ maturetur (1 - 30). Ita ad bellum proficiscuntur Juno, Minerva, Neptunus, Mercurius, Vulcanus, Achivis opem lataturi; Trojanis, Mars, Apollo, Diana, Latona, Xanthus, Venus: eorum ingressum cœlestis fragor ac tremor terræ concelebrat (31 - 74). Ante initum prælium Apollo Æneam concitat contra Achillem, Hectori instantem; interim dii, suasu Neptuni, seorsum ab acie considunt (75 - 155). Varias provocationes sequitur certamen Achillis cum Æneâ, quem, regno inter Trojanos fati destinatum, Neptunus per nebulam periculo eripit (156 - 352). Hector, Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline; Achilles quum alios Trojanorum, tum etiam Polydorum, Priami filium, interficit (353 - 418). Jam fraternam necem ulturus cum Achille congregitur Hector, quem ipsum quoque nube circumdatum Apollo subducit (419 - 454). Cæteros Trojanos dolore percitus Achilles adoritur, campumque fœdâ strage cæsorū atque armorum complet (455 - 503).

Θ ε ο μ α χ ί α .

^α Ως οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσσι θωρήσσοντο
 Ἀμφὶ σέ, Πηλεΐος υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμάῳ πεδίλοιο.

Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι

^β Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἥ δ' ἄρα πάντη
 Φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.

Οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκείανοιο,

Οὔτ' ἄρα Νυμφάων, αἵτ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,

Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσσα ποιήεντα.

^γ Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,

Ξεστῆς αἰθούρῃσιν ἐφίξανον, ἃς Διὶ πατρὶ

Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίησι πραπίδεσσιν.

Ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγγέρατ'· οὐδ' ἔννοσίχθων
Νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.

15 Ἦς δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν·

Τίπτι αὐτ', Ἀργικέραυντε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσαι;

Ἡ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μεμνηρίζεις;

Τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδθεν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

20 Ἐγὼς, ἔννοσίχθαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλὴν,

Ὡν ἔνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.

Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχὶ Οὐλύμπιο

Ἥμενος, ἐνθ' ὁρώων φρένα τέψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι

Ἐρχεσθ', ὄφρ' ἂν ἴκησθε μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς·

25 Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἐκάστου.

Εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἷος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,

Οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλεΐωνα.

Καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὄρωντες·

Νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐταίρου χῶεται αἰνῶς,

30 Δείδω, μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ.

Ὡς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἄλλαστον ἔγειρεν.

Βὰν δ' ἵμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες·

Ἥρῃ μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,

Ἥδὲ Ποσειδάων γαίηοχος ἦδ' ἐριούνης

35 Ἐρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πεινκαλλίμησι κέκασται·

Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, σθένει βλεμεαίνων,

Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κηῆμαι ῥῶντο ἄραιαι.

Ἐς δὲ Τρώας Ἀρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ

Φοῖβος Ἀκρυσεκόμες ἦδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,

40 Λητῶ τε Ξάνθος τε, φιλομειδής τ' Ἀφροδίτη.

Εἰώς μὲν ᾧ ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,

Τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδατον, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς

Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαντ' ἄλεγεινῆς·

Τρώας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,

45 Δειδιότας, ὃθ' ὄρωντο ποδώκεα Πηλεΐωνα

Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἴσον Ἀρῇ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὁμίλον Ὀλύμπιοι ἦλυθον ἀνδρῶν,

Ὡρτο δ' Ἔρις κρατερή, λαοσσόος· αὖτε δ' Ἀθήνη,

Στάσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός,

50 Ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτῶν ἐριδούπων μακρὸν αὐτεῖ.

Αὖτε δ' Ἀρης ἐτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσος,

Ὅξυ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων,

Ἄλλοτε παρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ.

Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,

- 55 Σύμβalon, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα φήγγυντο βαρεῖαν.
 Δεινὸν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ἐπόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων εἰνάζεν
 Γαῖαν ἀπειροσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 Πάντες δ' ἑσσεύοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης,
 60 Καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλιν καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
 Ἐδδειςεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων, Αἰδωνεύς,
 Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἔαχε, μὴ οἱ ὑπερθεῖν
 Γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
 65 Σμερδαλέ', εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ.
 Τύσσοις ἄρα κτύπος ὤφτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
 Ἦτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος
 Ἴστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
 Ἄντα δ' Ἐνυαλίῳ θεῷ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 70 Ἥρῃ δ' ἀντίστη χρυσηλάκατος, κελαιδίη,
 Ἀρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἐκάτοιο·
 Ἀθητοῖ δ' ἀντίστη σῶκος, ἐριούνιος Ἐρμῆς·
 Ἄντα δ' ἄρ' Ἠφαίστοιο μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης,
 Ὅν ἔανθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
 75 Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἅντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐκτορος ἅντα μάλιστα λιλαιέτο δύναι ὅμιλον
 Πριαμίδει· τοῦ γάρ ῥα μάλιστα ἐ θυμὸς ἀνώγει
 Αἵματος ἄσαι Ἄρην, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσόος ὤρσεν Ἀπόλλων
 80 Ἀντία Πηλεΐωνος, ἐνῆκε δὲ οἱ μένος ἦν·
 Τεῖϊ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἶσατο φωνήν·
 Τῷ μιν εἰσαάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, ποῖ τοι ἀπειλά,
 Ἄς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἶνοποτάζων,
 85 Πηλεΐδειω Ἀχιλλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
 Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις
 Ἀντία Πηλεΐωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
 Οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' Ἀχιλλῆος
 90 Στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν
 Ἐξ Ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρησιν,
 Πέρσε δὲ Ἀνρρησὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 Εἰρύνεσθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα.
 Ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
 95 Ἦ οἱ πρόσθεν ἰούσα τίθει φάος, ἥδ' ἐκίλευεν
 Ἐγχεῖ χαλκίῳ Ἀέλεγας καὶ Τρώας ἐναίρειν.
 Τῷ σὺκ ἔστ' Ἀχιλλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·

- Αἰεὶ γὰρ πάρα εἰς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
 Καὶ δ' ἄλλως τοῦγ', ἰθὺ βέλος πέτεται, οὐδ' ἀπολήγει,
 100 Πρὶν χρόος ἀνδρομέοιο διελθεῖν. εἰ δέ θεός περ
 Ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὐ με μάλα ρέα
 Νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 "Ἡρως, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰεγενέτησιν
 105 Εὐχεο· καὶ δέ σε φασὶ Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 Ἐκγεγάμεν, κεῖνος δέ χειρονοῖ ἐκ θεοῦ ἐστίν·
 Ἡ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἥ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
 Ἄλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδὲ σε πάμπαν
 Διευγαλείς ἐπέσσειν ἀποτρεπέτω καὶ ὕρειη.
 110 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
 Βῆ δέ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαιο πᾶϊς λευκώλενον Ἥρην,
 Ἀντία Πηλεΐωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
 Ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 115 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη,
 Ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Αἰνείας ὃδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,
 Ἀντία Πηλεΐωνος· ἀνῆκε δέ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς περ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω
 120 Αὐτόθεν· ἥ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
 Παρσταίη, δολὴ δέ κράτος μέγα, μηδὲ τι θυμῷ
 Δευέσθω· ἵνα εἰδῇ, ὃ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
 Ἀθανάτων, οἳ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι, οἳ τοπάρους περ
 Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δῆϊοτῆτα.
 125 Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
 Τῆςδε μάχης, ἵνα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσιν
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἅσσα οἳ Αἴσα
 Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πεύσεται ὁμφῆς,
 130 Δείσεται ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
 Ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δέ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.
 Τὴν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 "Ἡρην, μὴ χαλέπαινε παρέκ νόον· οὐδέ τί σε χρεή.
 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυελάσσαι·
 135 [Ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν·]
 Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζόμεσθα κιόντες
 Ἐκ πάτου ἐς σκοπὴν, πόλεμος δ' ἀνδρεσσὶ μελήσει.
 Εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἡ Ἀχιλῆ' ἴσχωσι, καὶ οὐκ εἰώσι μάχεσθαι,
 140 Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφιν νεῖκος ὀρεῖται

- Φυλόπιδος· μάλα δ' ὥκα διακρινθέντας οἶω
 Ἄφ' ἔμεν Οὐλύμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγουριν ἄλλων,
 Ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἱφι δαμέντας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησατο Κυανοχαίτης
 145 Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
 Τψηλόν, τό ῥά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Πόλεον, ὅφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλείοιτο,
 Ὅππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἡϊόνος πεδίονδε.
 Ἐνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔξετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
 150 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρῶηκτον νεφέλην ὥμοισιν ἔσαντο·
 Οἱ δ' ἐτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης,
 Ἀμφὶ σέ, ἦϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρφα πτολίπορθον.
 Ὡς οἱ μὲν ῥ' ἐκάτερθε καθεύατο μητιώοντες
 Βουλὰς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
 155 Ὡκνεον ἀμφοτέροι· Ζεὺς δ' ἥμενος ὕψι κέλευεν.
 Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπειτο χαλκῷ,
 Ἀνδρῶν ἡδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα ποδῆσιν
 Ὀρνυμένων ἀμυδῖς. δύο δ' ἀνέρες ἔσοχ' ἄριστοι
 Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
 160 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ διος Ἀχιλλεύς.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
 Νευστάζων κόρυθι βριαρῇ· αἶτ' ἀσπίδα θοῦρην
 Πρόσθεν ἔχε στέρνοιο, τῖνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
 Πηλεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λείων ὥς
 165 Σίντης, ὄντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν,
 Ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
 Ἐρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις Ἀρηϊθῶων αἰζήων
 Δουρὶ βάλῃ, ἐάλῃ τε χανών, περὶ τ' ἀφρός ὀδόντας
 Γίγνεται, ἐν δὲ τέ οἱ κραδίη στένει ἄλκιμον ἥτορ·
 170 Ουρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 Μαστίεται, ἐέ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσασθαι·
 Γλαυκίωον δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἦν τινα πέφνη
 Ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίλειται πρῶτ' ἐν ὁμίλῳ·
 Ὡς Ἀχιλῆ' ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
 175 Ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαιο.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς·
 Αἰνεΐα, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν
 Ἔσθης; ἢ σέγε θυμὸς ἐμοὶ μάχεσασθαι ἀνώγει,
 180 Ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν ἵπποδάμοισιν
 Τιμῆς τῆς Πριάμου; αἶτ' εἴ κεν ἔμ' ἐξαναρίξῃς,
 Οὐ τοι τοῦνεκά γε Πριάμος γέρας ἐν χερὶ θήσει.
 Εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.

- Ἡ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
 185 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμῃαι,
 Αἶ κεν ἐμὲ κτείνης; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ φέξειν.
 Ἦδη μὲν σέγε, φημί, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα.
 Ἡ οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε, βοῶν ἄπο, μῦνον ἐόντα,
 Σεῦα κατ' Ἰθαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι
 190 Καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζω φεύγων·
 Ἐνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
 Πέρσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Αἰὶ πατρί·
 Αἰτιάδας δὲ γυναικας, ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
 Ἦγον· αὐτὰρ σὲ Ζεὺς ἐξόρυσσας, καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 195 Ἄλλ' οὐ νῦν σε ρύεσθαι ὀίομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 Βάλλεαι· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 Ἐς πληθὺν ἵεναι, μηδ' ἀντίος ἴστας' ἐμεῖο,
 Πρὶν τι κακὸν παθεῖν· φεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 200 Πηλεΐδη, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσ' ἔγε, νηπύτιον ὥς,
 Ἐλπεο δευδίζεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
 Ἥμῃν κερτομίας ἦδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
 Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,
 Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
 205 Ὅφει δ' οὔτ' ἄρ' πῶ σὺν ἐμούς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς.
 Φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
 Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου Ἀλοσύδνης·
 Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσηο
 Εὐχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἐστ' Ἀφροδίτη.
 210 Τῶν δὴ νῦν ἑτεροὶ γε φίλον παῖδα κλαύουσιναι
 Σήμερον· οὐ γάρ φημ' ἐπέεσσ' ἔγε νηπυτιοῖσιν
 Ὡς διακρινθέντες, μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς
 Ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 215 Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Κτίσσε δὲ Δαρδανίην· ἐπεὶ οὐπῶ Ἴλιος ἱρή
 Ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
 Ἄλλ' ἔθ' ὑπάρειας ὤκειον πολυπίδακος Ἴδης.
 Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
 220 Ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τοῦ τρισχίλια ἵπποι ἔλος κάτα βουκολέοντο
 Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσιν. —
 Τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων,
 Ἴππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ·
 225 Αἰ δ' ὑποκυσσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους.
 Αἰ δ' ὅτε μὲν σχιζτῶεν ἐπὶ ξείδωρον ἄρουραν,

- Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θεόν, οὐδὲ κατέκλων·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἄλός πολιοῖο θῆεσκον. —
 230 Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσι νῆακτα·
 Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 Πλὸς τ' Ἀσάρακος τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
 Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τὸν καὶ ἀνερρίψαντο θεοὶ Διὶ οἶνοχοεῦειν,
 235 Κάλλεος εἵνεκα οἶο, ἔν' ἀθανάτοισι μετεῖη.
 Πλὸς δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
 Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πριάμῳ τε,
 Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἰκετάονά τ', ὅζον Ἄρης·
 Ἀσάρακος δὲ Κάπυν· ὁ δ' ἄρ' Ἀχλίσην τέκε παῖδα·
 240 Ἀντάρ ἔμ' Ἀχλίσης, Πριάμος δ' ἔτεχ' Ἐκτορα δῖον.
 Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφείλει τε, μινύθει τε,
 Ὅπως κεν ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.
 Ἄλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὦς,
 245 Ἔσταότ' ἐν μέσση ὑσμίνῃ δηϊοτήτος.
 Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνειδέα μυθήσασθαι
 Πολλὰ μαλ' οὐδ' ἂν νηὺς ἐκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
 Σιρεπτή δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι
 Παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἐνθα καὶ ἐνθα.
 250 Ὅπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσῃς.
 Ἀλλὰ τίη ἐριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
 Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναικάς,
 Αἶτε χολωσάμεναι ἐριδος πέρι θυμοβόροιο
 Νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσσην ἐς ἄγνιαν ἰούσαι,
 255 Πόλλ' ἑτάα τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
 Ἀκῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
 Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἄλλ' ἄγε, θάσσον
 Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχεῖσιν!
 Ἥ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκεϊ ἔλασ' ὄβριμον ἔγχος,
 260 Σμερδαλέῳ· μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μῦκε δουρὸς ἀκωκῆ.
 Πηλεΐδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἔο χειρὶ παχείῃ
 Ἔσχετο, ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
 Ρέα διελεύσεισθαι μεγαλήτορος Αἰνείαιο·
 Νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 265 Ὡς οὐ φηδὶ ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑπείκειν.
 Οὐδὲ τότ' Αἰνείαιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 Ρῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Ἀλλὰ δύνω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς

- 370 Ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων,
 Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέριοι,
 Τὴν δὲ μίαν χρυσέην· τῇ ᾧ ἔσχετο μέιλινον ἔγχος.
 Δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Αἰνείαιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσῃν,
 375 Ἄντυγ' ὑπο πρῶτην, ἥ λεπτότατος θῆε χαλκός,
 Λεπτοτάτη δ' ἐπέην φινὸς βοός· ἥ δὲ διαπρὸ
 Πηλίας ἦϊξεν μέλλη, λάκε δ' ἀσπίς ὑπ' αὐτῆς.
 Αἰνείας δ' ἐάλη, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἀσπίδ' ἀνέσχεν,
 Δεῖσας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 380 Ἔσθῃ ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὃ δ' ἀλευάμενος δόρου μακρόν,
 Ἔσθῃ, καὶ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν,
 Ταρβήσας, ὃ οἱ ἄγχι πάγῃ βέλως. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐμμεμαῶς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 385 Σμερδαλέα ἰάχων· ὃ δὲ χειρμάδιον λάβε χειρὶ
 Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρες φέροιεν,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δὲ μιν φέα πάλλε καὶ οἶος.
 Ἐνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
 Ἡ κόρυθ', ἥε σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 390 Τὸν δὲ κε Πηλεΐδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα·
 Εἰ μὴ ἄρ' ὀξύ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον εἶπεν·
 Ὡ πόποι, ἥ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαιο,
 Ὃς τάχα Πηλείωνι δαμείς Αἶδοςδε κάτεισιν,
 395 Πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 Νῆπιος, οὐδέ τί οἱ χραίσμῃσει λυγρὸν ὄλεθρον.
 Ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
 Μᾶψ ἔνεκ' ἀλλοτριῶν ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 400 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς περ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,
 Μῆπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἷ κεν Ἀχιλλεὺς
 Τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δὲ οἷ ἔστι ἁλῆασθαι,
 Ὅφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὀλήται
 Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
 405 Οἱ ἔθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητῶν.
 Ἦδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
 Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαιο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
 Καὶ παίδων παῖδες, τοὶ κεν μετόπισθε γένωνται.
 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρῃ·
 410 Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον
 Αἰνείαν, ἥ κεν μιν ἐρύσσει, ἥ κεν ἐάσεις.
 [Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἐόντα.]

- Ἦτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ὠμόσσαμεν ὄρκους
 Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 315 Μῆνοί· ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσιν κακὸν ἡμᾶρ,
 Μηδ' ὅποι' ἂν Τροίη μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
 Δαιομένη, δάλοισι δ' Ἀργῆιοι νῆες Ἀχαιῶν.
 Ἀντάρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Πησσειδάων ἐνοσίχθων,
 Βῆ δ' ἔμμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
 320 Ἰξε δ', ὅθ' Αἰνείας ἦδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
 Ἀντίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελλὴν εὐχαλκον
 Ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείαιο·
 Καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔθηκεν·
 325 Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς αἵρας.
 Πολλὰς δὲ στίχας ἠρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνείας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
 Ἰξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυαῖκος πολέμοιο,
 Ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μετὰ θωρήσαντο.
 330 Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Πησσειδάων ἐνοσίχθων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, τίς σ' ὥδε θεῶν ἀτέοντα κεύθει
 Ἀντί Πηλεΐωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι,
 Ὃς σεῦ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
 335 Ἄλλ' ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν συμβλήσεται αὐτῷ,
 Μῆ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Αἴδος εἰσαφίκηαι.
 Ἀντάρ ἐπεὶ καὶ Ἀχιλλεύς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 Θαρσύνσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
 Οὐ μὲν γάρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρξέει.
 340 Ὡς εἰπὼν ἔπλεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
 Αἶψα δ' ἔπειτα Ἀχιλλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκίδασ' ἀχλὺν
 Θεσπεσίην· ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔειδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
 345 Ἐγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονός, οὐδὲ τι φῶτα
 Δεύσσω, τῷ ἐφείκηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Ἦ ὅα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Ἦεν· ἀτὰρ μιν ἔφην μᾶψ αὐτῶς εὐχετάσθαι.
 Ἐφθέτω! οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
 350 Ἔσσεται, ὅς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ Λαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κεύθουσας,
 Τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίλος ἐλθὼν.
 Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτο· κέλευε δὲ φωτὶ ἐκάστω·
 Μηκέτι νῦν Τρώων ἐκὰς ἕστατε, δῖοι Ἀχαιοί,
 355 Ἄλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντι ἀνδρὸς ἔτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι.

- Ἀργαλίον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἔοντι,
 Τρῶσιν δ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι.
 Οὐδέ κ' Ἀρης, ὅς περ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τρῶσιν δ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο.
 260 Ἀλλ' ὅσπον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε,
 Καὶ σθένει, οὐ μέ τί φημι μεθησέμεν, οὐδ' ἡβαιόν.
 Ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἰμι διαμπερές, οὐδέ τιν' οἶω
 Τρῶων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ.
 Ὡς φάτι' ἐποτρύνων· Τρῶεσσι δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ
 265 Κέκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἱμμεναι ἄντ' Ἀχιλλῆος·
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, μὴ δειδίτε Πηλεΐωνα!
 Καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην.
 Ἐγχεῖ δ' Ἀργαλίον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 Οὐδ' Ἀχιλλεύς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
 270 Ἀλλὰ τὸ μὲν τελείει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολουέει.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἰμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
 Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθῶνι σιδήρῳ.
 Ὡς φάτι' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' αἶεραν
 Τρῶες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὥρτο δ' αὐτῇ.
 275 Καὶ τότε ἄρ' Ἔκτορα εἶπε παρασιτῆς Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἔκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε,
 Ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
 Μῆπως σ' ἥε βάλλῃ, ἥε σχεδὸν ἄορι τύψῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
 280 Ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὅπα φωνήσαντος.
 Ἐν δ' Ἀχιλλεύς Τρῶεσσι θόρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκῇ,
 Σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφιδίωνα,
 Ἔσθλόν Ὀτρυντείδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
 Ὀν Νύμφη τέκε νηῖς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόρῳ,
 285 Τρωάῳ ὑπο νιφόεντι, Τῆς ἐν πτόνι δῆμῳ.
 Τὸν δ' ἰδὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ διὸς Ἀχιλλεύς
 Μίσσην καὶ κεφαλὴν· ἥ δ' ἀνδριχα πᾶσα κεάσθη.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο διὸς Ἀχιλλεύς·
 Κεῖσαι, Ὀτρυντείδη, πάντων ἐκπαγλότεατ' ἀνδρῶν!
 290 Ἐνθάδε τοι θάνατος· γενεὴ δὲ τοί ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ
 Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν,
 Ἄλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἑρμῶ δινήεντι.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν·
 Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις दाτέοντο
 295 Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ· ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημόλεοντα,
 Ἔσθλόν ἀλεξτήρα μάχης, Ἀντήνορος υἱόν,
 Νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήνῃ.
 Οὐδ' ἄρα χαλκίῃ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς

- Διχμή ἱεμένη ῥῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
 400 Ἐνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.
 Ἴπποδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἵξαντα,
 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρὶ.
 Αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἴσθε καὶ ἤρυσεν, ὥς ὅτε ταῦρος
 Ἦρυσεν, ἐλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
 405 Κούρων ἐλκόντων· γάννται δὲ τε τοῖς Ἐνοσίχθων·
 Ὡς ἄρα τόνγ' ἐρυγοντα λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
 Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἶασκε μάχεσθαι,
 Οὐνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γονοιο,
 410 Καὶ οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεςσι δὲ πάντας ἐνίκα·
 Δὴ τότε νηπιέησι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
 Θῦνε διὰ προμάχων, εἰως φίλον ὤλεσε θυμὸν.
 Τὸν βάλε μίσσον ἄκοντι ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς,
 Νῶτα παραῖσσοντος, ὅθι ζωστήηρος ὄχηες
 415 Χρῦσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἦντιτο θώρηξ·
 Ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμῇ·
 Γυνῆ δ' ἔριπ' οἰμῶξας· νεφέλῃ δὲ μιν ἀμφεκάλυψε
 Κυανέη, προτὶ οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθεῖς.
 Ἐκτῶρ δ' ὥς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
 420 Ἐντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,
 Κάρ ῥα οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀγλὺς· οὐδ' ἄρ' ἔτι ἔειπε
 Διηρόν ἐκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆϊ,
 Ὄξυ δόρυ κραδᾶων, φλογὶ εἵκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ὡς εἶδ', ὥς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 425 Ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν γε μάλιστ' ἐσεμάσσαστο θυμὸν,
 Ὃς μοι ἐταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφυράς.
 Ἡ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἐκτορα δῖον·
 Ἄσπον ἔθ', ὥς κεν θᾶσπον ὀλίθρου πείραθ' ἵκηαι!
 430 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἐκτῶρ·
 Πηλεΐδῃ, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσιν γε, νηπύτιον ὥς,
 Ἐλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σαφὰ οἶδα καὶ αὐτός,
 Ἡμὲν κερτομίας ἦδ' αἰσὺλα μυθήσασθαι.
 Οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χεῖρων.
 435 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται,
 Αἶ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι,
 Δουρὶ βαλὼν· ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροισεν.
 Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ, καὶ τόγ' Ἀθήνη
 Πνοίῃ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
 440 Ἦκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἄψ' ἔκειθ' Ἐκτορα δῖον,
 Αὐτοῦ δὲ προπάροισθε ποδῶν πίσειν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς

- Ἐμμεμαῖς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Σμερδαλία ἰάχων· τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
 Ῥαῖα μάλ', ὥστε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
 445 Τρεῖς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρευς διὸς Ἀχιλλεύς
 Ἐγχεῖ χαλκείῃ· τρεῖς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπρα πτερόεντα προσηΐδα·
 Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον! ἧ τέ τοι ἄγχι
 450 Ἥλθε κακόν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὡς μέλλεις εὐχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 Ἡ δ' ἦν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρβηθός ἐστιν.
 Νῦν δ' αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κιχείω.
 455 Ὡς εἰπὼν Δρύοπ' οὔτα κατ' ἀνχένα μέσσον ἄκοντι·
 Ἦριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
 Δημῶυχον δὲ Φιλητορίδην, ἧῦν τε μέγαν τε,
 Καὶ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακα· τὸν μὲν ἔπειτα
 Οὐτάζων ξίφει μεγάλῳ, ἐξάλυντο θυμόν.
 460 Αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἱε Βίαντος,
 Ἄμφω ἐφορμηθεῖς, ἐξ ἵππων ὥσε χαμαῖζε,
 Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
 Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἤλυθε, γούνων,
 Εἵπως εὖ πεφίδοιτο, λαβὼν, καὶ ζῶν ἀφείη,
 465 Μηδὲ κατακτείνειεν, ὁμηλικίην ἐλεήσας·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾗδῃ, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
 Οὐ γάρ τι γλυκύνθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
 Ἀλλὰ μάλ' ἔμμεμαῖς· ὁ μὲν ἤπιετο χεῖρεσι γούνων,
 Ἴεμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὔτα κατ' ἦπαρ·
 470 Ἐκ δὲ οἱ ἦπαρ ὄλισθεν, ἀτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ
 Κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν,
 Θυμοῦ δευόμενον. ὁ δὲ Μούλιον οὔτα παραστάς
 Δουρὶ κατ' οὐς· εἶθαρ δὲ δι' οὔατος ἤλθ' ἑτέροιο
 Αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἐχεκλον
 475 Μέσσην κακὰ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήντη·
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Δευκαλλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τέκνοντες
 Ἀγκῶνος, τῇ τόνγε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
 480 Αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δὲ μιν μένεις χεῖρα βαρυνθείς,
 Πρόσθ' ὀρώων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ ἀνχένα θείσας,
 Τῇλ' αὐτῇ πῆληκί κάρη βάλε· μυελὸς αὐτε
 Σπονδυλίων ἔκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κέϊτο ταυνσθείς.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱόν,

- 435 Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρήκης ἐριβώλακος εἰληλούθει·
 Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός·
 Ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων. ὃ δ' Ἀρηΐθοον θεράποντα,
 Ἄψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξεῖ δουρὶ
 440 Νύξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὥσε· κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι·
 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκυα θρασυειδὴς πῦρ
 Οὔρεος ἀζαλείοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
 Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 Ὡς ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ, δαίμονι ἴσος,
 Κτεινομένους ἐφέπων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 445 Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους,
 Τριβέμεναι κῆρ λευκὸν εὐκτιμένη ἐν ἅλῳ·
 Ῥίμφα τε λίπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
 Στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄζων
 450 Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,
 Ἄς ἄρ' ἀφ' ἱππέων ὀπλέων φασάμιγγες ἔβαλλον,
 Αἰ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὃ δὲ ἔτετο κῦδος ἀρέσθαι
 Πηλεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Φ.

Trojanos partim ad urbem, partim in Xanthum (Scamandrum) agit Achilles, et multis in flumine trucidatis, XII juvenes vinctos inferiis Patrocli servat (1 - 33). Ibidem Lycaonem, Priami filium, quamvis supplicem (34 - 135), mox et Asteropæum, ducem Pæonum, cum aliis hujus gentis, interficit, Fluvio irriso, ut impari (136 - 210): cædemque continuabat, nisi Xanthus vi cadaverum obstrui se dolens, alveo eum excedere jussisset. Vix excesserat, quum rursus insilit; at Fluvius eum suis fluctibus mergere furit, et egressum insequitur (211 - 271). Jam in undis luctanti vires addunt Neptunus et Minerva; Xantho autem, qui irritatior etiam Simoëntis opem invocat, a Junone objicitur Vulcanus, qui campum et Fluvium exurit, nec flammæ cohibet, nisi eadem deâ auctore (272 - 384). Oriuntur deinde singulares contentiones cæterorum deorum: Martis, Minervæ, Veneris; Apollinis, Neptuni; Junonis, Dianæ; Mercurii, Latonæ (385 - 513). Post hæc in Olympum revertuntur dii præter Apollinem, qui Trojam versus pergit, dum Achilles ferro sævit per campum, alios compellit in urbem; quibus portam recludi jubet Priamus (514 - 543). Illi ne in fugâ opprimantur, Apollo Achillem primum immisso Agenore distinet, mox ipse, Agenoris specie indutus, fallit fugiendo, et ab urbe abstrahit (544 - 611).

Μάχη παραποτάμιος.

- Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἶξον εὐφρόειος ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 Ἐνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίοις διώκειν
 Πρὸς πόλιν, ἥπερ Ἀχαιοὶ ἀνυζόμενοι φοβέοντο
 Ἡματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μάλιντο φαίδιμος Ἔκτωρ.
 Τῇ δ' οἷγε προχέοντο πεφυζότες· ἥερα δ' Ἡρῇ
 Πίπτα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυνέμεν· ἡμίσεις δὲ
 Ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον, ἀργυροδίνην.
 Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα,
 10 Ὅχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἔαχον· οἱ δ' ἀλαλητῶ

- Ἔρπονεν ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐλισσόμενοι περὶ δῖνας.
 Ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκριδὲς ἠερέθονται,
 Φευγέμεναι ποταμόνδε· ἰὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ,
 Ὅρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ.
- 15 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ξάνθου βαθυδινήεντος
 Πλήτο ῥόος κελάδων ἐπιμῖξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.
 Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ,
 Κεκλιμένον μυρίκησιν· ὁ δ' ἐς θορῆς, δαίμονι ἴσος,
 Φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.
- 20 Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικῆς
 Ἀορί θεινομένων, ἐρυθαίνεται δ' αἵματι ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος μεγακῆτεος ἰχθύες ἄλλοι
 Φεύγοντες, πιμπλάσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
 Δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὃν κε λάβησιν·
- 25 Ὡς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
 Πτώσσουν ὑπὸ κρημνούς· ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
 Ζωούς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους,
 Ποινὴν Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος.
 Τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ἥύτε νεβρούς,
- 30 Ἀῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμαῖσιν,
 Τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν·
 Δῶκε δ' ἐταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ ὁ ἄψ ἐπόρουσε, δαῖζέμεναι μενεαίνων.
 Ἔνθ' υἱεῖ Πριάμοιο συνήντητο Λαρδανίδαο,
- 35 Ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τὸν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
 Ἐννύχιος προμολών· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξεῖ χαλκῷ
 Τάμνε, νέους ὄρπηκας, ἴν' ἀρματος ἀντιγες εἶεν·
 Τῷ δ' ἄρ' ἀνωϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
- 40 Καὶ τότε μὲν μιν Ἀῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσαν,
 Νηυσὶν ἄγων· αὐτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν.
 Κεῖθεν δὲ ξεινός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 Ἰμβριος Ἡετίων, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην·
 Ἐνθεν ὑπεκπροφυγῶν, πατρώϊον ἵκετο δῶμα.
- 45 Ἐνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
 Ἐλθὼν ἐκ Ἀῆμνοιο· δυωδεκάτῃ δὲ μιν αὖτις
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλεν
 Πέμψειν εἰς Αἶδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
- 50 Γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος·
 Ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τείρε γὰρ ἰδρῶς
 Φεύγοντι ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἑδάμνα·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·

- Ὡς πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶμαι·
 65 Ἡ μῦλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὐς περ ἔπεφνον,
 Αὐτὶς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἡρώεντος·
 Οἶον δὴ καὶ ὃδ' ἦλθε, φυγῶν ὑπο νηλεὲς ἦμαρ,
 Αἴμνον ἐς ἡγαθέην πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχεν
 Πόντος ἄλός πολιῆς, ὁ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.
 66 Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
 Γένυσται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν, ἥδ' ἐ δαείω,
 Ἡ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, ἦ μιν ἐρύξει
 Γῇ φυνύζοος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.
 Ὡς ὥρμαινε μένων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπώς,
 67 Γούνων ἄψασθαι μεμαώς· πέρι δ' ἠθέλε θυμῷ
 Ἐκφυγῆειν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Ἦτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 Οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,
 Κύψας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 70 Ἔσση, ἱεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο.
 Αὐτὰρ ὁ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλλίσσετο γούνων·
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνούμαι σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον!
 75 Ἀντί τοι εἰμ' ἱκέταο, Διοτρεφεῖς, αἰδοίοιο.
 Παρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
 Ἥματι τῷ, ὅτε μ' εἶλες εὐκτιμένη ἐν ἀλώῃ,
 Καὶ μ' ἐπέρασσας, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε,
 Αἴμνον ἐς ἡγαθέην· ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.
 80 Νῦν δὲ λύμην, τρεῖς τόσσα πορῶν· ἧώς δέ μοι ἔστιν
 Ἦδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς ἧλιον εἰλήλουθα,
 Πολλὰ παθῶν· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρί,
 Ὅς μέ σοι αὐτὶς ἔδωκε· μιννυθάδιον δέ με μήτηρ
 85 Γένατο, Λαιοθή, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,
 Ἄλτω, ὃς Δελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
 Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι.
 Τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πριάμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας
 Τῆςδε δῶν γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.
 90 Ἦτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
 Ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξεῖ δουρὶ·
 Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσειται· οὐ γὰρ ὅτῳ
 Σὰς χεῖρας φεύξασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε δαίμων.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 95 Μὴ με κτεῖν· ἐπεὶ οὐχ ὁμογᾶστριος Ἑκτορός εἰμι,
 Ὅς τοι ἐταῖρον ἔπεφνεν ἐνθάδε τε κρατερόν τε.

Ὡς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα φαιδιμος υἱός,
Δισσόμενος ἐπέσσειν· ἀμελικτον δ' ὅπ' ἄκουσεν·

Νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκειο, μηδ' ἀγόρευε!

100 Πρὶν μὲν γάρ Πατρόκλον ἐπισπεῖν αἵμιμον ἥμαρ,
Τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωὺς ἔλον, ἣδ' ἐπέρασσα·
Νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγη, ὃν κε θεός γε
Ἰλλου προπάφοιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλῃσιν,

105 Καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
Ἀλλά, φίλος, θάνε καὶ σύ! τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
Κάτθανε καὶ Πατρόκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Οὐχ ὀράας, οἷος καγὼ καλός τε μέγας τε;

Πατρός δ' αἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γαίνατο μήτηρ·
110 Ἄλλ' ἐπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίη —
Ἔσσεται ἡ ἡώς, ἡ δειλή, ἡ μέσον ἥμαρ —

Ὀππότε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἔλῃται,

Ἥ ὅγε δουρὶ βαλὼν, ἡ ἀπὸ νευρῆφιν οἷσσι.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦταφ'.

115 Ἐγχος μὲν ῥ' ἀφίηκεν, ὃ δ' ἔζετο χεῖρας πετάσσας

Ἀμφοτέρας. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ἕξφος ὀξύ,

Τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἶσω

Δὺ ἕξφος ἄμφηκες· ὃ δ' ἄρα προηγὴς ἐπὶ γαλῇ

Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν φέε, δεῦε δέ γαῖαν.

120 Τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδός, ἦκε φέρεσθαι,

Καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

Ἐνταυθοῖ νῦν κέισο μετ' ἰχθύσιν, οἳ σ' ὠτειλῇν

Αἴμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ

Ἐνθεμένῃ λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος

125 Οἴσει δινήεις εἶσω ἅλός εὐρέα κόλπον.

Θρώσκων τις κατὰ κύμα μέλαιναν φρεῖχ' ὑπαίξει

Ἰχθύς, ὅς κε φάγησι Λυκάονος ἀργεῖτα δημόν.

Φθειρεσθ'· εἰσόκεν ἄστν κιχέλομεν Ἰλλου ἱρῆς,

Τρεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὀπιθεν κεραΐζων.

130 Οὐδ' ὑμῖν Ποταμός περ εὐφύοος ἀργυροδίνης

Ἀρκέσει, ᾧ δὴ δητὰ πολέας ἱερεῦετε ταύρους,

Ζωὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.

Ἀλλὰ καὶ ὥς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες

Τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,

135 Οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμεῖο.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Ποταμός δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·

Ὠρμηγεν δ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως παύσειε πόνοιο

Διον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.

Τόφρα δὲ Πηλῆος υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,

- 140 Ἀστεροπαῖοι ἐπῆλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Γίῃ Πηλεγόνος· τὸν δ' Ἀξίος εὐρυρέεθρος
 Ἰεῖνατο, καὶ Περίβοια, Ἀεσσαμενοῖο θυγατρῶν
 Πρεσβυιάτῃ· τῇ γάρ ῥα μίγη Ποταμὸς βαθυδίνης.
 Τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
 145 Ἔστη, ἔχων δύο δούρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν
 Σάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαΐκταμένων αἰζῶν,
 Τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊξε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλείπειν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
 150 Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μευ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;
 Λυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώσων.
 Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 Πηλεΐδῃ μεγάρθυμε, τίη γενεὴν ἐρσείνεις;
 Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης,
 155 Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχεάς· ἦδε δέ μοι νῦν
 Ἡὼς ἐνδεκάτῃ, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
 [Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν,]
 Ὃς τέκε Πηλεγόνῃ κλυτὸν ἔγχεϊ, τὸν δ' ἐμὲ φασιν
 160 Γεῖνασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς
 Πηλεΐδῃ μελῆν· ὁ δ' ἅμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς
 Ἠγῶς Ἀστεροπαῖος· ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν·
 Καὶ ῥ' ἐτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διαπρὸ
 165 Ῥήξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
 Δεξιτερῆς, σῦτο δ' αἶμα κελαινεφές· ἥ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 Γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἄσαι.
 Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελῆν ἰδυπτίωνα
 170 Ἀστεροπαῖοι ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
 Μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μέλινον ἔγχος.
 Πηλεΐδης δ' ἄορ δὲν ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς· ὁ δ' ἄρα μελῆν Ἀχιλῆος
 175 Οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
 Τρεῖς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
 Τρεῖς δὲ μεθῆκε βίῃ· τὸ δὲ τέτρατον, ἥθελε θυμῷ
 Ἄσαι ἐπιγνάμψας δόρυ μέλινον Λιακίδαο,
 Ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
 180 Γυστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν
 Ἀσθμαίνοντι· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσι δρούσας,

Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·

Κεῖσ' οὕτω! χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος

185 Παισὶν ἐρίζεσθαι, Ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι.

Φῆσθα σὺ μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρυρέοντος·

Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχομαι εἶναι.

Τίττε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσειν Μυρμιδόνεσσιν,

Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.

190 Τῷ κρείσσειν μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλιμυρτήντων,

Κρείσσειν δ' αὖτε Διὸς γενεὴ Ποταμοῖο τέτυκται.

Καὶ γὰρ σοὶ Ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύνатаί τι

Χραιομεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳ μάχεσθαι.

Τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει,

195 Οὐδὲ βαθυῤῥέεταο μέγα σθένος Ὀκεανοῖο,

Ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,

Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσιν·

Ἀλλὰ καὶ ὅς δειδοικε Διὸς μέγαλοιο κεραυνόν,

Δεινὴν τε βροντὴν, ὅτι' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγγήσῃ.

200 Ἡ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσωτο χάλκεον ἔγχος.

Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λείπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηῆρα,

Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαινε δὲ μιν μέλαν ὕδωρ.

Τὸν μὲν ἄρ' ἐγγέλυσέ τε καὶ ἰχθύες ἀμφοπένοντο,

Δημον ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.

205 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' εἶναι μετὰ Παιόνας ἱπποκορυστάς,

Οἳ ῥ' ἔτι παρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήμεντα,

Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ

Χέρα ὕπο Πηλείδαο καὶ ἄορι ἴφι δαμέντα.

Ἐνθ' ἔλε Θεραῖλοχόν τε Μύδωνά τε Ἀστυπυλόν τε,

210 Μνησόν τε Θρασίον τε καὶ Αἴνιον ἦδ' Ὀφελέστην·

Καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παιόνας ὠκύς Ἀχιλλεύς,

Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,

Ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκ φθέγγατο δίνης·

Ὡ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατεῖς, περὶ δ' αἰσὺλα ῥέζεις

215 Ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.

Εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,

Ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτω μέγμερα ῥέζε.

Πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα·

Οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἄλλα διαν,

220 Στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδιήλως.

Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον· ἄγῃ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·

Ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε Διοτρεφές, ὥς σὺ κελεύεις.

Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζω,

225 Πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἐκτορι πεيرهθῆναι

Ἀντιβίην, ἥ κεν με δαμάσσειται, ἥ κεν ἐγὼ τόν.

Ὡς εἰπὼν Τρῳέσσι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.

Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμός βαθυδίνης·

ὦ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγε βουλᾶς

220 Εἰφύσαο Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,

Τρῳαὶ παρεστάμεναι καὶ ἄμυνειν, εἰςόκειν ἔλθῃ

Δείλος ὅψε δύνων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.

Ἢ, καὶ Ἀχιλλεύς μὲν δουρικλυτὸς ἐνθόρε μίσσῃ,

Κρημνοῦ ἀπαίξας· ὃ δ' ἐπέσσυτο, οἰδματι θύων·

225 Πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος· ὥς δὲ νεκροὺς

Πολλούς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, οὓς πτάν' Ἀχιλλεύς·

Τοὺς, ἐκβαλλε θύραζε, μεμνκῶς, ἧῦτε ταῦρος,

Χέρσονδε· ζωοὺς δὲ σώω κατὰ καλὰ ῥέεθρα,

Κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλῃσιν·

240 Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κύμα,

ὦθει δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσιν

Εἶχε στηρίζασθαι. ὃ δὲ πτελέην ἔλε χερσὶν

Εὐφυνία, μεγάλην· ἥ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα,

Κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα

245 Ὅξοισιν πυκινούσι· γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτόν,

Εἶσω πᾶς ἐριποῦς· ὃ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας,

Ἦϊζεν πεδίλοιῳ πουὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,

Δείσας. οὐδὲ τ' ἔληγε μέγας θεός, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτόν

Ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο

250 Διον Ἀχιλλῆα, Τρῳέσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.

Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρώῃ,

Διαιτοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητήρος,

Ὅς θ' ἅμα χάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν·

Τῷ εἰκὼς ἦϊζεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκός

255 Σμερδαλέον κονάβιζεν· ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεῖς

Φεύγ', ὃ δ' ὀπισθε ῥέων ἔπετο μέγαλ' ὀρυμαγδῷ.

Ὡς δ' οἷ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου

Ἄμ φντὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ,

Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων·

260 Τοῦ μὲν τε προφόντος, ὑπὸ ψηφίδος ἅπασαι

Ὀχλεῦνται· τὸ δὲ τ' ὥκα καταιβόμενον κελαρύζει

Χώρῳ ἐνι προαλῇ, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα·

Ὡς αἰεὶ Ἀχιλῆα κινήσατο κύμα ῥόοιο,

Καὶ λάμψηρόν ἐόντα· θεοὶ δὲ τε φέριτεροι ἀνδρῶν.

265 Ὅσσάκι δ' ὀρμήσειε ποδάρεης διὸς Ἀχιλλεύς

Στῆναι ἐναντίβιον, καὶ γινώμεναι, εἴ μιν ἅπαντες

Ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,

Τοσσάκι μιν μέγα κύμα Διῖπετιός ποταμεῖο

- Πλάζ' ὤμους καθ' ὑπερθεν · ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα
 370 *Θυμῷ ἀνιάζων · ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα*
Λαβρὸς, ὑπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖν.
Πηλεΐδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν ·
Ζεῦ πάτερ, ὥς οὔτις με θεῶν ἔλεινόν ὑπέστη
Ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι ! ἔπειτα δὲ καὶ τί πάθοιμι.
 375 *Ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἶτιος Οὐρανόωνων,*
Ἄλλα φίλη μήτηρ, ἣ με ψεύδουσιν ἔστειλεν ·
Ἢ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τειχεῖ θωρηκτάων
Λαιψηροῖς δλίεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
Ὡς μ' ὄφελ' Ἐκτὼρ κτείνει, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος
 380 *Τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξεν.*
Νῦν δέ με λευγάλεω θανάτῳ εἵμαρτο ἀλῶναι,
Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὥς παῖδα συφορβόν,
Ὅν ῥά τ' ἐναυλὸς ἀποέρση χειμῶνι περῶντα.
Ὡς φάτο · τῷ δὲ μάλ' ὤκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 385 *Σιήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρεσσιν εἵκτην ·*
Χεῖρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστάσαντ' ἐπέεσσιν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πησειδάων ἐνοσίχθων ·
Πηλεΐδη, μήτ' ἄρ τι λην τρέε, μήτε τι τάρβει ·
Τοῖω γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταβρόθω εἰμέν,
 390 *Ζηρὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη ·*
Ὡς οὐ τοι Ποταμῷ γε δαμήμεναι αἰσιμόν ἐστιν ·
Ἄλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἶσαι αὐτός.
Αὐτὰρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἶ κε λίθηαι ·
Μὴ πρὶν πάνειν χεῖρας ὁμοῖου πολέμοιο,
 395 *Πρὶν κατὰ ἱλιόφει κλυτὰ τεύχεα λαὸν ἔλσαι*
Τρωϊκόν, ὃς κε φύγησι. σὺ δ' ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας,
Ἄψ ἐπὶ νῆας ἔμεν · δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.
Τῷ μὲν ἄρ' ὥς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.
Αὐτὰρ ὁ βῆ — μέγα γάρ ῥα θεῶν ὠτρυνεν ἐφετμή —
 400 *Ἐς πεδλόν · τὸ δὲ πᾶν πληθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο ·*
Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ θαῖκταμένων αἰζηῶν
Πλώων, καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
Πρὸς ῥόον ἀτασσαντος ἐν' ἰσθμῷ · οὐδέ μιν ἔρχεν
Εὐρυρῶν ποταμός · μέγα γὰρ σθένος ἔμβραλ' Ἀθήνη.
 405 *Οὐδέ Σκάμανδρος ἔλυσεν τὸν μένος, ἀλλ' ἔτι μάλλον*
Χώετο Πηλεΐδῃ, κύρυσσε δὲ κύμα ῥόοιο,
Ἐψὸς ἀειρόμενος · Σιμόντι δὲ πέλει ἄβυσσας ·
Φίλῃ κατ' ἔλγνῃτε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέρω περ
Σχῶμεν · ἐπεὶ τάχα αὐτὸ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 410 *Ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.*
Ἄλλ' ἐπάμυνε τόχιστα, καὶ ἐμπλήθηθι ῥέεθρα

- Ἰδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους·
 Ἰστη δὲ μέγα κῦμα· πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
 Φιτράν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
 818 Ὃς δὴ νῦν κρατεῖ, μέμεινεν δ' ὄγε ἴσα θεοῖσιν.
 Φημὶ γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
 Οὔτε τὰ τεύχεα καλά, τὰ που μάλα νειόθι λίμνης
 Κεῖσας· ὑπ' ἱλὺς κακαλυμμένα· καὶ δὲ μιν αὐτὸν
 Εἰλύσω ψαμάθοισιν ἄλις, χέραδος περιχέυας
 820 Μυρίον, οὐδὲ οἱ ὅσπερ ἐπιστήθουσιν Ἀχαιοὶ
 Ἀλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
 Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύχεται, οὐδὲ τί μιν χρεώ
 Ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
 Ἥ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλλῆϊ κυκώμενος, ὑψόσσε θυῶν,
 825 Μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν.
 Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα Διῖπετιός ποταμοῖο
 Ἰστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ἤρεε Πηλεῖωνα.
 Ἥρη δὲ μέγ' αὔσε, περιδδείσας Ἀχιλλῆϊ,
 Μὴ μιν ἀποέρσσειε μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης.
 830 Αὐτίκα δ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·
 Ὅρσεο, Κυλλοπόδιον, ἑμὸν τέκος· ἅντα σέθεν γὰρ
 Ξάνθον δινηέντα μάχῃ ἤϊυκομεν εἶναι·
 Ἄλλ' ἐπαμυνε τύχιστα, πικραύσκεο δὲ φλόγα πολλήν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέυταο Νότοιο
 835 Ἕϊσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν,
 Ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
 Φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
 Δένδρεα καί, ἐν δ' αὐτὸν ἱεὶ πυρὶ· μηδὲ σε πάμπαν
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ·
 840 Μηδὲ πρὶν ἀπόπανε τὸν μένος, ἀλλ' ὅπότε ἂν δὴ
 Φθέγγωμ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ!
 Ὡς ἔφαθ'· Ἥφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαῆς πῦρ.
 Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καίε δὲ νεκρούς
 Πολλούς, οἳ ῥα κατ' αὐτόθ' ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 845 Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίοι, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδὲ ἁλώην
 Αἰψ' ἀνξηράνῃ· χαίρει δὲ μιν ὅστις ἐθείρῃ·
 Ὡς ἐξηράνθη πεδίων πᾶν, καὶ δ' ἄρα νεκρούς
 Κῆεν· ὃ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.
 850 Καίοντο πετέλαι τε καὶ ἱτέαι ἠδὲ μυρῖκαι,
 Καίετο δὲ λωτός τ' ἠδὲ θρύον ἠδὲ κύπαιρον,
 Τὰ περὶ καλὰ ρέεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει·
 Τείροντ' ἐγγέλεις τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας,
 Οἳ κατὰ καλὰ ρέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,

- 355 *Προῖη* τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο.
 Καίετο δ' ἴς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἡφαιστ', οὔτις σολυγὰ θεῶν δύνατ' ἀντιφερῖζειν,
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ σολυγ' ὥδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχολίμην.
 Διγ' ἔριδος· Τρῶας δὲ καὶ ἀντίκα διος Ἀχιλλεύς
 360 Ἄστεος ἐξελάσειε. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
 Φῆ, πυρὶ καιόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
 Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
 Κνίσσῃ μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο,
 Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται·
 365 Ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγεται, ζεῖ δ' ὕδωρ·
 Οὐδ' ἔθιλε προρέειν, ἀλλ' ἔυχετο· τεῖρε δ' αὐτμή,
 Ἡφαίστοιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ οὐγ' Ἥρην,
 Πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥρην, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχρας κήδειν
 370 Ἐξ ἄλλων; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσους αἰτίους εἰμι,
 Ὅσους οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
 Πανέσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὁμοῦμαι,
 Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσῃν κακὸν ἡμάρ,
 375 Μηδ' ὅποι' ἂν Τροίῃ μαλερῷ πυρὶ πῦσα δάηται
 Καιομένη, καίωσι δ' Ἀργῆιοι νῆες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὶρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρην,
 Αὐτίκ' ἄρ' Ἡφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·
 Ἡφαιστε, σχέον, τέκνον ἀγακλές! οὐ γὰρ ἔοικεν
 380 Ἀθάνατον θεὸν ὥδε βροτῶν ἔνεκα στυφελῖζειν.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἡφαιστος δὲ κατέσβευσε θεσπιδαῖς πῦρ·
 Ἀπορῥόον δ' ἄρα κῦμα κατέσσαντο καλὰ ῥέεθρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
 Πανσάσθη· Ἥρην γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.
 385 Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πῖσε βεβριθυῖα,
 Ἀργαλή· δίχα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο·
 Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρεῖα χθῶν·
 Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός· αἶε δὲ Ζεὺς,
 Ἥμενος Οὐλύμπῳ· ἐγέλασε δὲ οἱ φίλον ἦτορ
 390 Γηθοσύνη, ὃθ' ὄρᾳτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
 Ἐνθ' οἶγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἦρχε γὰρ Ἄρης
 Ῥινοτύρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσεν,
 Χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον·
 Τίπτε αὐτ', ὦ κυνᾶμνια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις
 395 Θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δὲ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
 Ἥ οὐ μέμνη, ὅτε Τυδεΐδην Διομήδε' ἀνῆκας
 Οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ πανόπιον ἔγχος ἐλοῦσα,

- Ἰθὺς ἐμεῦ ὥσας, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδωπας ;
 Τῇ σ' αὖ νῦν ὅτω ἀποτισέμεν, ὅσα μ' ἔοργας.
 420 Ὡς εἰπὼν οὕτως κατ' ἀσπίδα θυσσανόεσσαν,
 Σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραινός·
 Τῇ μιν Ἄρης οὕτως μαιφόνος ἔγχεϊ μακρῷ.
 Ἡ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ,
 Καίμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε,
 430 Τὸν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὐρον ἀρούρης·
 Τῷ βάλε θυῶρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Ἐπὶ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας·
 Τεύχεά τ' ἀμφοράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Καὶ μιν ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 440 Νηπίτι, οὐδὲ νῦ πώ περ ἐπεφράσω, ὅσπον ἀρείων
 Εὐχομ' ἐγὼν ἔμεναι, ὅτι μοι μένος ἰσοφαρίζεις.
 Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐριννύας ἐξαποτίνοις,
 Ἡ τοι χωομένη κακὰ μῆδεταί, οὔνεκ' Ἀχαιοὺς
 Κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.
 450 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῷ.
 Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἰλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐσαγείρετο θυμόν.
 Τὴν δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 460 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 Καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνάμνεια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα
 Διῆϊον ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε!
 Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 Καὶ ῥ' ἐπιεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
 470 ἤλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ
 Τὼ μὲν ἄρ' ἄμφω κεῖντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 Ἡ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί,
 Εἰεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχολάτο θωρηκτῆσιν,
 480 Ὡδὲ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὥς Ἀφροδίτη
 ἤλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιώσσω·
 Τῷ κεν δὴ πάλοι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
 Ἰλίου ἐκπέρσαντες εὐκτίμενον πτολλέθρον.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 490 Αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐννοσίχθων·
 Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
 Ἀρφάντων ἐτέρων· τὸ μὲν αἰσχίον, αἶ κ' ἀμαχητὶ
 Ἴομεν Οὐλυμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
 Ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε
 440 Καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.

- Νηπύτι, ὥς ἄνθρον κραδίην ἔχεις! οὐδέ νυ τῶν περ
 Μέννηται, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἄμφι,
 Μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
 Παρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν,
 445 Μισθῶ ἐπι ρητῶ· ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.
 ἥτιοι ἐγὼ Τρῶεσσι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδειμα,
 Εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἐν' ἄρρηκτος πόλις εἴη·
 Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἑλικας βοῦς βουκολέεσκες
 Ἰδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὕληέσσης.
 450 Ἄλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθές Ἦραι
 Ἐξέφερον, τότε νῶϊ βίησατο μισθὸν ἅπαντα
 Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
 Σοὶ μὲν ὄγ' ἠπειλήσε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν·
 Δήσειν, καὶ περάσιν νήσων ἐπὶ τηλεδαπῶν·
 455 Στεῦτο δ' ὄγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὐατα χαλκῷ.
 Νῶϊ δέ τ' ἀπορροῖοι κίονεν κεκοτηότι θυμῷ,
 Μισθοῦ χρώμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτέλεσεν.
 Τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν· οὐδὲ μεθ' ἡμέων
 Πειρᾷ, ὥς κε Τρῶες ὑπερφύλακοι ἀπόλωνται
 460 Πρόχην κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν!
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐννοσίγαι', σὺν ἅν με σάοφρονα μυθήσαιο
 Ἔμμεναι, εἰ δὴ σοίγε βροτῶν ἔνεκα πολεμίζω,
 Δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἑοικότες, ἄλλοτε μὲν τε
 465 Ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
 Ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
 Πανσώμεσθα μάχης· οἳ δ' αὐτοὶ δηριάζων.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτίραπε· αἰδέτο γὰρ ῥα
 Πατροκασιγνήτιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν.
 470 Τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θηρῶν·
 [Ἄρτεμις ἡγροστέρα, καὶ ὄνειδος οὐ φάτο μῦθον·]
 Φεύγεις δὴ, Ἐκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
 Πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλειον δὲ οἳ εὖχος ἔδωκας;
 Νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὐτῶς;
 475 Μὴ σεν νῦν ἔτι πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
 Εὐχομένου, ὥς τοπρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 Ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίῃ παράκοιτις·
 480 [Νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὄνειδεῖς ἐπέεσσιν·]
 Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδείς, ἀντί' ἐμεῖο
 Στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι,
 Τοξοφόρῳ περ εὐούῃ· ἐπεὶ σε λείοντα γυναιξὶν

- Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἦν κ' ἐθέλησθα.
 485 "Ἦτοι βέλτερόν ἐστι, κατ' οὐρεα θῆρας ἐναίρειν,
 Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἴφι μάχεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς,
 "Οσσον φερέτερη εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερέλεις.
 Ἡ ῥα, καὶ ἀμφοτέρως ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτεν
 490 Σχαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἶνυτο τόξα.
 Αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθινε παρ' οὐατα μειδιδώσα
 Ἐντροπαλιζομένην· ταχίης δ' ἐκπιπτον οἴστοι.
 Δακρυόεσσα δ' ὑπαιθα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια,
 Ἡ ῥά θ' ὑπ' ἱρηκος κόλλην εἰσέπιπτο πέτρην,
 495 Χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῆγε αἰώμεναι αἴσιμον ἦεν.
 "Ὡς ἡ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
 Λητῷ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλίον δὲ
 Πληκτίξεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφέληγερέταο·
 500 Ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Εὖχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῇφι βίηφιν.
 "Ὡς ἄρ' ἔφη· Λητῷ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
 Πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης.
 Ἡ μὲν τόξα λαβούσα, πάλιν κλε θυγατέρος ἦς. —
 505 Ἡ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἴκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ·
 Δακρυόεσσα δὲ πατὴρ ἐφῆξετο γούνασι κούρη,
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἱανὸς τρέμε· τὴν δὲ προτὶ οἴ
 Εἶλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἡδὺν γελάσσας·
 Τίς νῦν σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐραניῶνων;
 510 [Μαψιδίως, ὥς ἐ τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ·]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν εὐστέφανος Κελαδαινὴ·
 Σὴ μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
 Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νῆϊκος ἐφῆπται.
 "Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 515 Αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρὴν·
 Μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος εὐδμήτοιο πόλης,
 Μὴ Δανόοι πέρσειαν ὑπέρμορον ἡματι κείνῳ.
 Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
 Οἱ μὲν, χωόμενοι, οἱ δέ, μέγα χυδιόωντες·
 520 Καδ' δ' ἴζον παρ Ζηνὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μῶνυχας ἵππους.
 "Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει
 Ἄστεος αἰθομένοιο, θιῶν δὲ ἐ μῆνις ἀνῆκεν·
 Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κῆδε· ἐφῆκεν·
 525 "Ὡς Ἀχιλλεὺς Τρῳέεσσι πόνον καὶ κῆδε· ἐθηκεν.
 Ἔσθῃκει δ' ὁ γέρον Πριάμος θείου ἐπὶ πύργου,

- Ἔς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
 Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκή
 Γίγνεθ'· ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμαῖζε,
 530 Ὀτρυνέων παρὰ τείχος ἀγκαλειτούς πυλαωρούς·
 Πεπταμένους ἐν χερσὶ πύλας ἔχει, εἰσέκε λαοὶ
 Ἐλθῶσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεύς
 Ἐγγὺς ὄδε κλονέων· νῦν οἶω λοιγὸν ἔσσεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπαί κ' ἐς τείχος ἀναπνεύσασιν ἀλέντες,
 535 Αὐτὶς ἐπανθάμναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·
 Δειδία γὰρ, μὴ οὐλος ἀνὴρ ἐς τείχος ἄλῃται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄκισσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας·
 Αἰ δὲ πατασθεῖσαι τεῦξαν φάος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ἀντίος ἐξέθορε, Τρώων ἵνα λαιγὸν ἀλάλκοι.
 540 Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖα,
 Δίψῃ καρχαλέει, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
 Φεύγον· ὁ δὲ σφιδανὸν ἔφεπ' ἔγχρ'· λύσσα δέ οἱ κῆρ
 Αἰὲν ἔχε κρατερῇ, μνέαινα δὲ κῦδος ἀρέσθαι.
 Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον νῆες Ἀχαιῶν,
 545 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήμερος δῖον ἀνῆκεν,
 Φῶτ', Ἀντήνορος νῆδ' ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
 Ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βάλε, παρ δὲ οἱ αὐτὸς
 Ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας Κῆρας ἀλάλκοι,
 Φηγῶ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
 550 Αὐτὰρ ὄγ' ὥς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
 Ἔστη, πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρος μένοντι·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μαι ἐγών, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
 Φεύγω, τῆπερ οἱ ἄλλοι ἀνυζόμενοι κλονέονται,
 555 Αἰρήσει με καὶ ὥς, καὶ ἀνάγκη δειροτομήσει.
 Εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλανάεσθαι ἐάσω
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῇ, πρὸς δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ
 Φεύγω πρὸς πεδῖον Ἠλίου, ὅφρ' ἂν ἵκωμαι
 Ἰδῇς τε κνημούς, κατὰ τε ῥωπήϊα δῶν·
 560 Ἐσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
 Ἰφρῶ ἀποψυχθεὶς, ποτὶ Ἥλιον ἀπογεοίμην.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διαλέξαιτο θυμός;
 Μὴ μ' ἀπαιερόμενον πόλιος πεδίωνδε νοήσῃ,
 Καὶ με μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πάδεσσι·
 565 Οὐκ ἐπ' ἔστι θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι·
 Αἴην γὰρ κρατερός περὶ πάντων ἔστι ἀνθρώπων.
 Εἰ δὲ κεν οἱ προπάροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω·
 Καὶ γὰρ θὴν ταύτῃ τρωτὸς χρῶς δ' ἐῖ χαλκῷ,
 Ἐν δὲ ἴα ψυχῇ, θνητὸν δὲ ἔφασ' ἀνθρώποι.

- 570 [Ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.]
 Ὡς εἰπὼν Ἀχιλῆα ἀλεις μένεν· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Ἄλκιμον ὤρματο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἡῦτε πόρδαλις εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
 Ἄνδρὸς θηρητήρος ἐναντίον, οὐδὲ τι θυμῷ
 575 Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
 Εἵπερ γὰρ φθάμενός μιν ἦ σὺτάσῃ, ἥ δὲ βάλῃσιν,
 Ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένῃ οὐκ ἀπολήγει
 Ἀλκῆς, πρὶν γ' ἥ δὲ ξυμβλήμεναι, ἥ δὲ δαμῆναι·
 Ὡς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγῆνωρ,
 580 Οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρῆσασαι Ἀχιλῆος·
 Ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἶσιν,
 Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὔτει·
 Ἡ δὲ πού μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Ἡματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων.
 585 Νηπύτι, ἥ τ' ἔτι πολλὰ τετενύζεται ἄλγος ἐπ' αὐτῇ.
 Ἐν γὰρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἄνδρες εἰμέν,
 Οἵ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ νύων,
 Ἰλιον εἰρυνόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
 Ὡδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.
 590 Ἡ ῥα, καὶ ὀξὺν ἄκοντα βαρεῖναι χειρὸς ἀφῆκεν·
 Καὶ ῥ' ἐβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
 Ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
 Σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
 Βλημένον, οὐδ' ἐπέρρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
 595 Πηλεΐδης δ' ὤρμησάτ' Ἀγῆνορος ἀντιθέοιο
 Δεύτερος· οὐδὲ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
 Ἀλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 Ἡνύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νέεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλῳ ἀποείργαθε λαοῦ.
 600 Αὐτῷ γὰρ Ἐκάεργος, Ἀγῆνορι πάντα ἐοικώς,
 Ἔστη πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
 Ἔως ὁ τὸν πεδίῳ διώκετο πυροφόροιο,
 Τρέψας παρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
 Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
 605 Ὡς αἰεὶ ἔλποιο κινήσεσθαι ποσὶν οἷσιν·
 Τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμλῶν
 Ἀσπασιοι προτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
 Οὐδ' ἄρα τοιγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς
 Μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γινώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι,
 610 Ὃς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐρέχυντο
 Ἐς πόλιν, ὅντινα τῶνγε πόδες καὶ γούνα σάωσαν.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Χ.

Uterque exercitus se ex campo in tutum receperat, quum Achillem, a persequendo Apolline redeuntem, solus manet Hector, parentibus ex muro flebiliter revocantibus (1-89). Frustra: hinc enim pudor, hinc alii affectus illum loco cedere prohibent; adspectu tamen viri exterritus fugit, insequente eum Achille ac ter circum mœnia agente (90-166). Inter hæc Jupiter, vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lancibus, illi necem appendit, quem ab Apolline statim desertum Minerva, specie fratris Deiphobi, ad dimicandum hortatur (167-247). Ita heroës congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva Achillem præsens adjuvat, Hectorem atroci dolo deludit (248-305). Tandem hunc, maximâ contentione pugnantem, Achilles hastâ transfigit, armis spoliât, insultandum fœdandumque præbet suis, et religatum curru ad stationem navium raptat (306-404). Hectoris sui interitum plorat omnis civitas, lamentantur ex muro spectantes parentes et domo excita Andromache (405-515).

Ἑκτορος ἀναίρεσις.

- ^α Ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες, ἧῦτε νεβροί,
 Ἴδρω ἀπειψέχοντο, πλὺν τ', ἀκίοντό τε δίψαν,
 Κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τείχεος ἄσπον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
^β Ἑκτορα δ' αὐτοῦ μῆναι ὅλοη Μοῖρ' ἐπέδησεν,
 Ἰλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σκαϊάων.
 Αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσηΐδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Τίπτε με, Πηλῆος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
 Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδὲ νῦ πά με
^γ ἔγνωσ, ὥς θεός εἰμι, σὺ δ' ἄσπερχές μενεαίνεις.
^δ Ἡ νῦ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὐς ἐφόβησας,
 Οἱ δὲ τοι εἰς ἄστυ ἄλιν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.

Οὐ μὲν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.

- Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 15 Ἐβλαψάς μ', Ἐκάεργε, θεῶν ὀλωώτατε πάντων,
 Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἥ κ' ἔτι πολλοὶ
 Γαῖαν ὁδᾶς εἶλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
 Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδειςας ὀπίσσω.
 20 Ἡ σ' ἂν τισὶ μὲν, εἴ μοι δυνάμεις γι παρείη.

Ὡς εἰπὼν προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Σευάμενος, ὥς θ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
 Ὃς ῥά τε ῥεῖα θέησι τιταινόμενος πεδίοιο·

Ὡς Ἀχιλλεύς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.

- 25 Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 Παμφαίρονθ', ὥστ' ἄστέρ', ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
 Ὃς ῥά τ' ὀπώρας εἰσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαὶ
 Φαίνονται πολλοῖσι μετ' αὔτρασι νυκτὸς ἀμολγῶ·
 Ὅντε κύν' Ὠρίωνος ἐπὶ κλησιν καλέουσιν·

- 30 Λαμπρότατος μὲν ὄδ' ἐστὶ, κακὸν δὲ τε σῆμα τέτυκται,
 Καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν·

Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.

Ῥμῶξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν,
 Τῷ σ' ἀνασχομένος, μέγα δ' οἰμώξας ἐγεγώνει,

- 35 Λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάροιθε πυλάων
 Ἔστηται, ἄροτον μεμαῶς Ἀχιλλῇ μάχεσθαι·

Τὸν δ' ὁ γέρων ἔλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς·

Ἐκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 Οἷος ἄνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπης,

- 40 Πηλείωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.

Σχέτιλος! αἶθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένυιτο,

Ὅσσον ἔμολ'· τάχα κέν ἐκύνες καὶ γῦπες ἔδονται

Κείμενον· ἥ κέ μοι αἶνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι·

Ὃς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὐνὴν ἔθηκεν,

- 45 Κτείνων, καὶ περὶ νῆσων ἐπὶ τηλεδαπῶν.

Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,

Οὐ δύναμαι ἰδεῖν, Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων,
 Τούς μοι Λαοθόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.

Ἄλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἥ τ' ἂν ἔπειτα

- 50 Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·

Πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρονι ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.

Εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Αἰδαιο δόμοισιν,

Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθαι·

Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μιν νυνθαιδιώτερον ἄλγος

- 55 Ἔσσεται, ἣν μὴ καὶ σὺ θάνης, Ἀχιλλῇ δαμασθείς.

- Ἄλλ' εἰσέρχεο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
 Τρῶας καὶ Τρῳάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερῆς.
 Πρὸς δ' ἔμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντι ἑλέησον,
 60 Δυσμορὸν, ὃν ὅρα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
 Τῖάς τ' ὀλλυμένους, ἐλκηθείσας τε θυγάτρως,
 Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ θηϊότητι,
 65 Ἐλκομένας τε νυοὺς ὅλοῃς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
 Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
 ὤμησται ἐρύουσιν, ἐπεὶ κέ τις ὀξεῖ χαλκῶ
 Τύψας, ἥε βαλὼν, ῥεθῶν ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 Οὓς τρεφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλαωρούς,
 70 Οἳ κ' ἐμὸν αἷμα πiónτες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῶ,
 Κεῖσονται ἐν προθύροισι. νῆψ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν,
 Ἀρηϊκταμένῳ, δεδαῖγμένῳ ὀξεῖ χαλκῶ,
 Κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅττι φανήῃ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πολὺν τε κάρη, πολὺν τε γένειον,
 75 Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
 Τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ἦ ῥ' ὁ γέρον, πολιάς δ' ἄρ' ἀνα τρίχας ἔλκετο χερσίν,
 Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθεν.
 Μήτηρ δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
 80 Κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεν.
 Καὶ μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἶδεο, καὶ μ' ἑλέησον
 Αὐτήν! εἴποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
 Τῶν μνήσαι, φίλα τέκνον· ἄμυνε δὲ δῆϊον ἄνδρα,
 85 Τείχεος ἐντὸς ἑών, μηδὲ πρόμος ἴστασο τούτῳ·
 Σχέτιλιος! εἵπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 Κλαίσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτῇ,
 Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἀνευθε δὲ σε μέγα νῶϊν
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέεις κατέδονται.
 90 Ὡς τῷγε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱόν,
 Πολλὰ λισσομένῳ· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθον·
 Ἄλλ' ὅγε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἄσπον ἰόντα.
 Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέστροφος ἄνδρα μένησιν,
 Βεβρωκώς κακὰ φάρμακ'· ἔδν δέ τε μιν χόλος αἰνός·
 95 Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἐλίσσόμενος περὶ χειρὶ·
 Ὡς ἔκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
 Πύργῳ ἐπὶ προϋχόντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας.
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·

- "Ω μοι ἐγών, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
 100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
 "Ὅς μ' ἐκέλευε Τρῳαὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
 Νύχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
 Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
 105 Αἰδέομαι Τρῳᾶς καὶ Τρῳάδας ἐλκεσιπέπλους,
 Μῆποτε τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο·
 Ἐκτὼρ ἦφι βλήφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
 "Ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
 Ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
 110 Ἢέ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλης.
 Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείωμαι ὀμφαλόεσσιν,
 Καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
 Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
 Καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ,
 115 Πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 Ἠγάγετο Τροίηνδ', ἧτ' ἐπλετο νείκεος ἀρχή,
 Δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἅμφοις Ἀχαιοῖς
 Ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι, ὅσσα πτόλις ἦδε κέκυρθεν·
 Τρῳσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι,
 120 Μῆτι κατακρύψειν, ἀλλ' ἀνδρα πάντα δάσασθαι·
 [Κτήσιν ὅσῃν πτολιέθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔργει·]
 Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μῆ μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
 Οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἔοντα,
 125 Αὐτῶς, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
 Οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς σὺδ' ἀπὸ πέτρης
 Τῷ ὀαρίζεσθαι, αἶτε παρθένος ἡΐθεός τε,
 Παρθένος ἡΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
 Βέλτερον αὐτ' ἔριδι ξυνελαννέμεν· ὅττι τάχιστα
 130 Εἶδομεν, ὅπποτέρῃ κεν Ὀλύμπιος εὐχος ὀρέξῃ.
 "Ὡς ὠρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἤλθεν Ἀχιλλεύς,
 Ἴσος Ἐνυαλίῳ, κορυθαῖκι πτολεμιστῇ,
 Σείων Πηλιάδῃ μελίην κατὰ δεξιὸν ὤμον
 Δεινὴν· ἅμφι δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἵκελος σὺν γῇ.
 135 Ἦ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἡελίου ἀνιόντος.
 Ἐκτορα δ' ὥς ἐνόησεν, ἔλθ' ἐν τρόμος· σὺδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 Αὐθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθεὶς·
 Πηλείδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 Ἦύτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
 140 Ῥηϊδίως οἶμῃσε μετὰ τρήφωνα πέλειαν·
 Ἦ δὲ θ' ὑπαιθα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκώς

- Ταρφέ' ἐπαύσσει, ἐλέειν τέ' ἔθυμός ἀνάγει·
 Ὡς ἄρ' ὄγ' ἐμμεμετῶς ἰθὺς πέτετο· τρέσε δ' Ἐκτορ
 Τείχος ὑπο Τρώων, λαίψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνδύμαι.
 145 Οἱ δὲ παρὰ σκοπιῇν καὶ ἐρινεὸν ἡνεμόεντα
 Τείχος αἰὲν ὑπέκ κατ' ἀμαξიტὸν ἐσσεύοντο·
 Κρουὼν δ' ἱκανὸν καλλιζόων, ἐνθα δὲ πηγαί·
 Δοιαί ἀναύσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
 Ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 150 Γίγνεται ἐξ αὐτῆς, ὥς τε πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἡ δ' ἐτέρη θέρει προσέει ἐκνύα χαλάζῃ,
 Ἡ χιόνι ψυχρῇ· ἥ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ·
 Ἐνθα δ' ἐπ' ἀντάων πλυντοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασιν
 Καλοί, λαϊνέοι, ὅθι εἴματα σιγαλόεντα
 155 Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαὶ τε θύγατρες.
 Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἔλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν.
 Τῇ δα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὀπισθε διώκων·
 Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφενγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων·
 Καρπαλλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοεῖην
 160 Ἀρνύσθην, ἅ τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θῖεν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.
 Ὡς δ' οἱ ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
 Ῥίμφα μάλα τραχῶσι· τὸ δὲ μέγα κέετ' αἰέθλον,
 Ἡ τρίπος ἥδ' ἑλκὺς ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·
 165 Ὡς τῷ τρις Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
 Καρπαλλίμοισι πόδεςσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ὡ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τείχος
 Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
 170 Ἐκτορος, ὃς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκηνεν,
 Ἰδὼς ἐν κορυφῇσι πολυπτύχον, ἄλλοτε δ' αὐτὲ
 Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὐτὲ ἐ δίος Ἀχιλλεύς
 Ἄστυ πέρι Πριάμοιο πόσιν ταχέεσσι διώκει.
 Ἄλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοί, καὶ μητιάσθε,
 175 Ἡέ μιν ἐκ θανάτοιο σῶσσομεν, ἥδ' ἢ μιν ἦδη
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἰόντα.
 Τῶν δ' αὐτὲ πρόσσειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ πάτερ, ἀργικέραυνε, κεκαίνεφές, οἷον ἔειπες!
 Ἄσθρα θνητὸν ἰόντα, πάλαι πεπρωμένον αἶσῃ,
 180 Ἀφ' ἐθέλεις θανάτοιο δυσχερὸς ἐξαναλῦσαι;
 Ἐρδ'· ἀτὰρ οὐ τοὶ πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἅλλοι.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος πρόσεφ' ἐπεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 Πρόφρονι μυνέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι·

- 185 Ἐρξον, ὅπη δὴ τοι νόος ἔπλετο, μηδὲ τ' ἐρώει.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἵξασα.
 Ἐκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' ὠκύς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο διήται,
 190 Ὅρσας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγκρα καὶ διὰ βήσσας.
 Τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι καταπτῆξας ὑπὸ θάμνῳ,
 Ἀλλὰ τ' ἀνιχνεύων θίβει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὖρῃ.
 Ὡς Ἐκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Ὅσσάκι δ' ὀρμήσεις πυλάων Δαρδανιάων
 195 Ἀντίον αἵξασθαι, ἐϋδμήτους ὑπὸ πύργους,
 Εἴ πῶς οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βέλεσσιν.
 Τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθᾶς
 Πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ.
 Ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν.
 200 Οὐτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφυνύειν, οὐθ' ὁ διώκειν.
 Ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι.
 Πῶς δὲ κεν Ἐκτωρ Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
 Εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦνται Ἀπόλλων
 Ἐγγύθεν, ὃς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα·
 205 Λαοῖσιν δ' ἀνένευσε καρῆατι διὸς Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἔα ἱεμεναι ἐπὶ Ἐκτορι πικρὰ βέλεμνα.
 Μήτις κῦδος ἄροϊτο βαλῶν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίτανε τάλαντα.
 210 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.
 Ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπε δ' Ἐκτορος αἰσίμιον ἥμαρ,
 Ῥιχτετο δ' εἰς Αἶδαο· λίπεν δὲ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Πηλεΐωνα δ' ἱκανὰ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 215 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα, Διὶ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,
 Ἐκτορα θηώσαντε, μάχης ἅτόν περ ἔοντα.
 Οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
 220 Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιοόχοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στήθι καὶ ἄμπνυς· τόνδε δ' ἐγὼ τοι
 Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Ὡς φάτι' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπέιθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 225 Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος ἐρεισθείς.
 Ἢ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἐκτορα διον,
 Διηφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρεὰ φωνήν.

- Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥθει', ἥ μάλα θῆ σε βιάζεται ὤκυν Ἀχιλλεύς,
 230 ἄστυ πέρι Πριάμοιο πόσιν ταχέεσσι διώπων·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξόμεσθα μένοντες.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Διήφορβ', ἥ μὲν μοι τοπάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
 Γνωτῶν, οὓς Ἐκάβη ἠδὲ Πριάμος τέκε παῖδας·
 235 Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοεῖν φρεσὶ τιμήσασθαι,
 Ὅς ἔτιης ἐμεῦ εἵνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν,
 Τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἥθει', ἥ μὲν πολλὰ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 240 Λίσσονθ', ἐξείης γονιούμενοι, ἀμφὶ δ' ἐταῖροι,
 Αὐθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
 Ἄλλ' ἐμὸς ἔνδυθι θυμὸς ἐτείρετο πένθει λυγρῷ.
 Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχόμεσθα, μηδὲ τι δούρων
 Ἔστω φειδωλή, ἵνα εἶδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
 245 Νῶϊ κατακτείνας, ἔναρα βροτόεντα φέρηται
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς, ἥ κεν σὺ δουρὶ δαμήῃ.
 Ὡς φαμένη, καὶ περδοσύνῃ ἤγησας Ἀθήνη.
 Οἱ δ' οἷε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλῆος υἱέ, φόβήσομαι, ὥς τοπάρος περ.
 Τρεῖς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμον διόν, οὐδὲ ποτ' ἔτλην
 Μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτέ με θυμὸς ἀνῆκεν,
 Στήμεναι ἀντία σείω ἄλοιμ' κεν, ἥ κεν ἄλοινῃ.
 Ἄλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεσθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
 255 Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἔκπαλιν αἰκισῶ, εἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 Δωή καμμονίην, σὴν δὲ παχὴν ἀφείλωμαι·
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἄρ' ἐγὼ σε σιλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὥς δὲ σὺ ρέξαι.
 260 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἔκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνηκοσύνας ἀγόρευε.
 Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
 Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερές ἀλλήλοισιν·
 265 Ὡς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
 Ὀρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἢ ἑτερόν γε πεσόντα
 Αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρτηνον πολεμιστήν.
 Παντοίης ἀρετῆς ἱμνήσκειο· νῦν σε μάλα χρὴ
 Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
 270 Οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξ· ἄφαρ δὲ σε Παλλὰς Ἀθήνη

ἔγχει ἐμῷ δαμάα· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσῃς
Κῆδε' ἐμῶν ἐπάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχει θύων.

Ἡ δ' αὖ, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.

Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἡλεύατο φαιδιμος Ἔκτωρ·

275 Ἔξετο γὰρ προῦδ' ἰδὼν, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,
Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἀψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθῃ δ' Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν.
Ἔκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα·

Ἡμβροτες, οὐδ' ἄρα πῶ τι, θεοῖς ἐπιείκει' Ἀχιλλεῦ,

280 Ἐκ Διὸς ἡείδης τὸν ἐμὸν μόνον, ἥτοι ἔφης γε·

Ἀλλὰ τις ἀρτιεπῆς καὶ ἐπὶ κλοπῆς ἔπλεο μύθων,

Ὅφρα σ' ὑποδδείσας μένεις ἀλκῆς τε λάθωμαι.

Οὐ μὲν μοι φεύγοντι, μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξις,

Ἀλλ' ἰθύς μεμαῶτι δια στήθεσφιν ἔλασσον,

285 Εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλκυαι
Χάλκεον! ὥς δὴ μιν σφ' ἐν ἔρροϊ πᾶν κομίσαιο.

Καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,

Σεῖο καταφθιμένιοι· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.

Ἡ δ' αὖ, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,

290 Καὶ βάλε Πηλεΐδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάρμαρτεν·

Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκος δόρυ. χῶσατο δ' Ἔκτωρ,

Ὅττι φά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·

Στῆ δὲ κατηφής, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μέλινον ἔγχος·

Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν αὔσας,

295 Ἥτεέ μιν δόρυ μακρόν· ὃ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.

Ἔκτωρ δ' ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσαν·

Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἦρωα παρῆναι·

Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχεϊ, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.

300 Νῦν δὲ δὴ ἐγγύδι μοι θάνατος κακός, οὐδὲ τ' ἀνευθεῖν,

Οὐδ' ἀλέη· ἥ γάρ φη πάλαι τόγῃ φίλτερον ἦεν

Ζῆνι τε καὶ Διὸς νείεϊ, Ἐκηβόλῳ, οἷ με πάρος γε

Πρόφρονες εἰρύνατο· νῦν αὖτὲ με Μοῖρα κυχάνει·

Μὴ μὰν ἀσπονδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,

305 Ἀλλὰ μέγα ρέξας τι καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.

Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,

Τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε.

Οἶμησεν δὲ αἰεὶς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις,

Ὅστ' εἰσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,

310 Ἀρπάζων ἢ ἄρ' ἀμαλὴν ἢ πτώκα λαγῶν·

Ὡς Ἔκτωρ οἶμησε, τινάσσω φάσγανον ὀξύ.

Ὡρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμῶν

Ἀργίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν

- Καλόν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
 315 Τετραφάλω· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
 Χρύσσαι, ἃς Ἥφαιστος ἔει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 Οἷος δ' ἀστὴρ εἰσι μετ' ἀστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ
 Ἑσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἴσταιται ἀστὴρ·
 Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεύς
 320 Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἑκτορι δῖω,
 Εἰσορόων χροά καλόν, ὅπη εἴξειε μάλιστα.
 Τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροά χάλκεα τεύχη,
 Καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
 Φαίνεται δ', ἥ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν,
 325 Λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος·
 Τῇ δ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
 Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελλίη τάμε χαλκοβάρεια,
 Ὅφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
 330 Ἦριπε δ' ἐν κονίῃς· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἑκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἐξεναρῖζων,
 Σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπλίζεο νόσφιν ἑόντα.
 Νήπιε! τοῖο δ' ἀνευθεν ἀσσητήρ μεγ' ἀμείνων
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην,
 335 Ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες ἦδ' οἰωνοὶ
 Ἑλκήσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκῆων,
 Μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν·
 340 Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε ἄλις χρυσόν τε δέδεξο,
 Δῶρα, τὰ τοι δώσουσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ·
 Σῶμα δὲ οἶκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὅφρα πυρός με
 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 345 Μή με, κύον, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκῆων!
 Αἶ γάρ πω αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
 Ὡμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
 Ὡς οὐκ ἔσθ', ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
 Οὐδ' εἰ κέν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινῆριτ' ἄποινα
 350 Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα·
 Οὐδ' εἰ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσσασθαι ἀνώγοι
 Δαρδανίδης Πριάμος· οὐδ' ὥς σέ γε πότνια μήτηρ
 Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
 Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.
 355 Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Ἢ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον

- Πείσειν· ἡ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 Φράζεο νῦν, μὴ τοί τι θεῶν μήνιμα γίνωμαι,
 Ἥματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 360 Ἐσθλὸν ἔοντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σχαιῇσι πύλῃσιν.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 Ψυχὴ δ' ἐκ φεθέων πταμένη Ἀϊδὸςδε βεβήκει,
 Ὅν πότμον γούωσα, λιποῦσα ἄσροτῆτα καὶ ἥβην.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα διὸς Ἀχιλλεύς·
 365 Τέθναθι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅπποτε κεν δῇ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἧδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ἡ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσασατο χάλκισον ἔγχος.
 Καὶ τόγ' ἀνευθεν ἔθνηχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
 Αἱματόεντ'· ἄλλοι δὲ περὶ δρασμον νῆες Ἀχαιῶν,
 370 Οἳ καὶ θηήσαντο φυνὴν καὶ εἶδος ἀγχιόν
 Ἐκτορος· οὐδ' ἄρα οἳ τις ἀνυττήτ' γε παρίσστη.
 Ὡς δὲ τις εἶπεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάσασθαι
 Ἐκτωρ, ἧ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέω.
 375 Ὡς ἄρα τις εἶπεν κε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε παδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Στάς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπαυ πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἧδὲ μέδοντες,
 Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
 380 Ὅς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν, ὅς οὐ σύμπαντες οἳ ἄλλοι·
 Εἰ δ', ἄγχι, ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
 Ὅφρα κέ τι γινώμεν Τρώων νόον, ὄντων ἔχουσιν·
 Ἡ καταλειψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
 Ἢ μένειν μεμιάσσι, καὶ Ἐκτορος οὐκέτ' ἔοντος.
 385 Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Κεῖται παρ νήεσσι νέκυς ἄκλαντος, ἄθαρπτος,
 Πατροκλός· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
 Ζωοῖσιν μετέω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
 Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Αἴδαο,
 390 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κείδι φίλον μεμνήσομ' ἐταίρου.
 Νῦν δ' ἄγ', αἰείδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 Νηυσὶν ἐπιγλαφυρῇσι νεώμεσθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
 Ἡράμεσθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἐκτορα διόν,
 Ὡ Τρώες κατὰ ἄστυ, θεῶν ὥς, εὐχετόωντο.
 395 Ἡ ῥα, καὶ Ἐκτορα διόν αἰεκέα μῆδεο ἔργα.
 Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρενα τένοντα
 Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρυγος, βοέους δ' ἐξήπτεν ἱμάκτας,
 Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
 Ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, ἀνὰ τε κλυτὰ τεύχε' αἰείρας,

- 400 Μαστιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 Τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσσαλος· ἀμφὶ δὲ χαίται
 Κυνάεαι πύλλαντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσιν
 Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν
 Δῶκεν ἀεικίσασθαι ἐῖς ἐν πατρίδι γαίῃ.
- 405 Ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δὲ νῦν μήτηρ
 Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
 Τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδούσα.
 ὦ μωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 Κωκυτῷ τ' εἶχοντο καὶ ὠμωγῇ κατὰ ἄστν.
- 410 Τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὥς εἰ ἅπασα
 Ἥλιος ὀφρυνόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
 Λαοὶ μὲν ὅα γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλῶντα,
 Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιῶν.
 Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
- 415 Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·
 Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἶον ἐάσατε, κηδόμενοί περ,
 Ἐξελθόντα πόληος, ἱκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν,
 Ἦν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἡδ' ἐλεήσῃ
- 420 Γῆρας. καὶ δὲ νῦν τῷδε πατὴρ τοιόςδε τέτυκται,
 Πηλεὺς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
 Τρωσὶ· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκεν.
 Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
 Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
- 425 Ὡς ἐνός, οὐ μ' ἄχος ὅζῳ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω,
 Ἐκτορος· ὥς ὅφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν!
 Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένῳ τε,
 Μήτηρ θ', ἡ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἡδ' ἐγὼ αὐτός.
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
- 430 Τρωῆσιν δ' Ἐκάβῃ ἀδινού' ἐξήρχε γόοιο·
 Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νῦν βείλομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
 Σεῦ ἀποτεθνηῶτος· ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἡμαρ
 Εὐχολὴ κατὰ ἄστν πελέσκεο, πᾶσι τ' ὄνειαρ,
 Τρωσὶ τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἳ σε, θεὸν ὥς,
- 435 Δειδέχατ'· ἡ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα,
 Ζωὸς ἐὼν· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κιχάνει.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἄλοχος δ' οὐπω τι πέπυστο
 Ἐκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
 Ἥγγιλ', ὅτι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μέμνε πυλάων·
- 440 Ἄλλ' ἦγ' ἰστὸν ὕφαινε, μυχῶ δόμον ὑψηλοῖο,
 Δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἐπάσσειν.
 Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα,

Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὅφρα πέλοιτο
Ἐκτορι θερμὰ λοιτρά μάχης ἐκ νοστήσαντι·

445 Νηπῆ, οὐδ' ἐνόησεν, ὃ μιν μάλα τῆλε λοιτρῶν
Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
Τῆς δ' ἐλελήθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
Ἦ δ' αὖτις θμωῆσιν εὐπλοκάμοισι μετινύδα·

450 Δεῦτε, δύω μοι ἔπεισθον, ἰδῶμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται.
Αἰδοίης ἑκυρῆς ὁπὸς ἔκλυον· ἐν δ' ἔμοι αὐτῇ
Στήθεσι πάλλεται ἥτορ ἀνὰ στόμα, νέφθε δέ γούνα
Πήγγνυται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
Αἶ γὰρ ἀπ' οὐατος εἶη ἐμεῦ ἔπος! ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
455 Δεῖδω, μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἐκτορα διος Ἀχιλλεύς,
Μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδιδόνδε δίηται,
Καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγνοοῖης ἀλεγεινῆς,
Ἦ μιν ἔχεσθ'· ἐπεὶ οὐποτ' ἐνὶ πληθυὶ μένεν ἀνδρῶν,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὄν μένος οὐδενὶ εἰκων.

460 Ὡς φαμένη μεγάροιο διέσσυτο, μαινάδι ἴση,
Παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἴξεν ὁμίλον,
Ἔστη παπτήνας ἐπὶ τελχεῖ· τὸν δ' ἐνόησεν
Ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέες δέ μιν ἵπποι
465 Ἐλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Τὴν δέ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν·
Ἦριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δέ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.
Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χεῖς δέσματα σιγαλόεντα,
Ἀμπυκα, κεκρυφαλὸν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
470 Κρηδέμενόν θ', ὃ ῥά οἱ δῶκε χρυσέη Ἀφροδίτῃ,
Ἦματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἐκτωρ
Ἐκ δόμου Ἠετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα.
Ἀμφὶ δέ μιν γαλόω τε καὶ εἰνατέρες ἄλις ἔσταν,
Αἶ ἔμετα σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.

475 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρεθι,
Ἀμβλήθην γοώουσα, μετὰ Τρωῆσιν ἔειπεν·

Ἐκτορ, ἐγὼ δύστηνος! ἱὴ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ
Ἀμφοτέρω, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῃ ὑλήεσση,
480 Ἐν δόμῳ Ἠετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
Δύσμορος αἰνόμορον· ὥς μὴ ὠφελλε τεκέσθαι!
Νῦν δέ σὺ μὲν Αἶδαο δόμους, ὑπὸ κεύθεσι γαλήης,
Ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῶ ἐνὶ πένθει λείπεις
Χήρην ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
485 Ὀν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τοῦτῳ

- Ἔσσειαι, Ἐκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὔτος.
 Ἦν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φύγῃ πολὺδάκρυν Ἀχαιῶν,
 Αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
 Ἔσσοντ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπευρίσσουσιν ἀρούρας.
 490 Ἦμαρ δ' ὄρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησιν·
 Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
 Δευόμενος δὲ τ' ἄνεισι πᾶις ἐς πατρός ἐταίρους,
 Ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχεν,
 495 Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηγεν.
 Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν,
 Χερσὶν πεπληγὼς καὶ ὄνειδειοισιν ἐνίσσων·
 Ἐρῶ' οὔτως· οὐ σὸς γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν.
 Δακρυόεις δὲ τ' ἄνεισι πᾶις ἐς μητέρα χήρην,
 500 Ἀστύαναξ, ὃς πρὶν μὲν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πατρός
 Μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἶων πίονα δημόν·
 Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
 Εὐδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 Εὐνῇ ἐνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
 505 Νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρός ἀμαρτῶν,
 Ἀστύαναξ, ὃν Τρῶες ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 Οἷος γὰρ σφιν ἔρυσσὸ πύλας καὶ τείχεα μακρά.
 Νῦν δὲ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσσι, νόσφι τοκήων,
 Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κέ κύνες κορέσωνται,
 510 Ἰνυμόν· ἀτάρ τοι εἴματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
 Λεπτὰ τε καὶ χαλῆντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
 Ἄλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέω,
 Οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεται αὐτοῖς,
 Ἄλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
 515 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ψ.

Myrmidones circa Patrocli lectum in armis decurrunt, præeunte Achille, qui iisdem mox epulum funebre præbet, ipse apud Agamemnonem cœnat, et in alterum diem exsequias indicit (1 – 58). Insequente nocte per quietem offertur ei imago Patrocli, justa funebria poscentis (59 – 107). Agamemnonis jussu mane convehuntur ligna, affertur corpus, comis conspersum Achillis et aliorum, exstruitur rogos, et mactatis ad eum multis victimis et XII juvenibus Trojanis, accenditur, ardetque flatu Boreæ et Zephyri, dum Hectoris corpus a Venere et Apolline curatur (108 – 225). Proximo die leguntur et in urnam conduntur Patrocli ossa, ex ipsius voto olim cum Achillis reliquiis socianda; excitatur etiam tumulus subitarius (226 – 256). His in defuncti honorem adjicit Achilles certamina de vario genere, in quibus præmia et munera merent principes Achivorum: equis, Diomedes, Antilochus, Menalaus, Meriones, Eumelus, Nestor (257 – 650); pugilatu, Epeus et Euryalus (651 – 699); luctando, Ajax Telamoniuss et Ulysses (700 – 739); cursu, Ulysses, Ajax minor, Antilochus (740 – 797); decertando armis, Diomedes et Ajax Telamoniuss (798 – 825); disco, Polypætus (826 – 849); sagittando, Meriones et Teucer (850 – 883); jaculando, Agamemnon et Meriones (884 – 897).

Ἄ θ λ α ἐ π ἰ Π α τ ρ ό κ λ ω .

- Ως οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο,
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκιδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
 Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκιδνασθαι Ἀχιλλεύς,
 Ἄλλ' ὅγε οἷς ἐτάροισι φιλοπτολέμοισι μετήνδα·
 Μυρμιδόνες ταχύπῳλοι, ἐμοὶ ἐρήγες ἐταῖροι,
 Μὴ δὴ πῶ ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους,
 Ἄλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσσον ἰόντες,
 Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανάτων.
 10 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο,

Ἴππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤμωξαν ἀολλέες· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.

Οἱ δὲ τρεῖς περὶ νεκρὸν εὐτρίχας ἤλασαν ἵππους,
Μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι θέτις γόου ἤμερον ὤρσεν.

- 15 Δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
Δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα φόβοιο.
Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξήρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσιν ἐταίρου·
Χαῖρές μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Αἶδαο δόμοισιν!

- 20 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελείω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
Ἐκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὦμὰ δάσασθαι,
Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.

Ἥ ῥα, καὶ Ἐκτορα δῖον ἀεικέα μῆδετο ἔργα,

- 25 Πηρνεὰ πῦρ λεχέεσσι Μενoitιάδαο τανύσσας
Ἐν κορίης. οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
Χάλκεα, μαρμαίροντα, λύνον δ' ὑψηχίας ἵππους·
Καδ δ' ἶζον παρὰ νηϊ ποδώκεος Αἰακίδαο,
Μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ.

- 30 Πολλοὶ μὲν βύες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
Σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἰγες·
Πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστιο·
Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα.

- 35 Αὐτὰρ τόνγε ἄνακτα ποδώκεα Πηλεΐωνα
Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
Σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἐταίρου χωόμενον κῆρ.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἶζον ἰόντες,
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν,

- 40 Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπίθοιεν
Πηλεΐδην, λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα.
Αὐτὰρ ὃγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμοσσεν·

Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἄσπον ἰκέσθαι,

- 45 Πρὶν γ' ἐν Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῖναι,
Κεῖρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἔτι δευτέρον ὦδα
Ἴξεν ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωῶσι μετεῖω.

Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί·

Ἡῷθεν δ' ὄτρυνον, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,

- 50 Ἔλην τ' ἀξέμεναι, παρὰ τε σχεῖν, ὥς ἐπιεικὲς
Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἡρόεντα·

Ὅφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
Θάσσουν ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπονται.

“Ὡς ἔφαθ’· οἱ δ’ ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ’ ἐπὶθοντο.

- 65 Ἐσσυμένως δ’ ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
Δαίνυντ’, οὐδὲ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν κλισίῃνδ’ ἕκαστος.

Πηλεΐδης δ’ ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης

- 66 Κεῖτο βαρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ’ ἐπ’ ἡϊόνος κλύζεσκον·
Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
Νήδυμος ἀμφιχυθείς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
Ἐκτορ’ ἐπαῖσων προτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν.
67 Ἥλθε δ’ ἐπὶ ψυχῇ Πατροκλῆος δειλοῖο,
Πάντ’ αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ’, εἰκῦα,
Καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῦ εἴματα ἔστο·
Στῆ δ’ ἄρ’ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Εὐδεις, αὐτὰρ ἐμείο λελασμένος ἔπλεν, Ἀχιλλεῦ·

- 70 Οὐ μὲν μιν ζῶοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος·
Θάπτε με ὅτι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω.
Τῆλέ με εἰργουσι ψυχαί, εἰδῶλα καμόντων,
Οὐδὲ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἔωσιν·
Ἄλλ’ αὐτως ἀλάλημαι ἂν’ εὐρυπυλὲς Ἀΐδος δῶ.
71 Καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ’, ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ’ αὐτὶς
Νίσσομαι ἐξ Ἀΐδαο, ἐπὴν με πυρὸς λελάχητε.
Οὐ μὲν γὰρ ζωοὶ γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
Βουλὰς ἐξόμενοι βονλεύσομεν· ἀλλ’ ἐμὲ μὲν Κτῆρ
Ἀμφέχανε στυγερή, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ·
80 Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ’ Ἀχιλλεῦ,
Τέλχει ὑπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.

Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἶ κε πύθῃαι.

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστε’, Ἀχιλλεῦ·

Ἄλλ’ ὁμοῦ, ὥς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,

- 85 Εὖτέ με τυτθὸν ἔοντα Μενότιος ἐξ Ὀπóεντος
ἤγαγεν ὑμέτερόνδ’, ἀνδροκτασίης ὑπο λυγρῆς,
Ἥματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
Νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ’ ἀστραγάλοισι χολωθείς·
Ἐνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς,
90 Ἐτραφέ τ’ ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ’ ὀνόμηνεν·
Ὡς δὲ καὶ ὅστιά νῶϊν ὁμῇ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
Χρῦστος ἀμφιφορεὺς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.

Τὸν δ’ ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Τίπτε μοι, ἡθιῇ κεφαλῇ, δεῦρ’ εἰλήλουθας,

- 95 Καὶ μοι ταῦτα ἕκαστ’ ἐπιτέλλεαι· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
Πάντα μάλ’ ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὥς σὺ κελεύεις.

- Ἄλλ' μοι ἄσπον στήθεϊ· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
 Ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθαι γόοιο.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλησιν,
 100 Οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἥντε καπνός,
 ῥέχeto τετριγυῖα. ταφῶν δ' ἀνθρόουσεν Ἀχιλλεύς,
 Χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδνὺν ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, ἧ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν
 Ψυχὴ καὶ εἰδῶλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν.
 105 Παννυχίη γάρ μοι Πατρόκληος δειλοῖο
 Ψυχὴ ἐφαστήκει γοοώσά τε μυρομένη τε,
 Καὶ μοι ἕκαστ' ἐπίτελλεν· εἵκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἡμερον ὥρσε γόοιο·
 Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως
 110 Ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 Οὐρηάς τ' ὠτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
 Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀφώρει,
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
 Οἱ δ' ἴσαν, ὕλοτόμους πελέεας· ἐν χερσὶν ἔχοντες,
 115 Σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρηάς κίον αὐτῶν·
 Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχημά τ' ἤλθον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κνημὸν προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
 Αὐτίκ' ἄρα δρυὺς ὑψικόμους ταναΐκει χαλκῷ
 Τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
 120 Πίπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοί,
 Ἐκδεον ἡμιόνων· ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,
 Ἐλδόμεναι πεδίλοι, διὰ φωπῆϊα πυκνά.
 Πάντες δ' ὕλοτόμοι φαιτρὺς φέρον· ὥς γὰρ ἀνώγει
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
 125 Καὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ, ἐνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς
 Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἥριον, ἧδὲ οἱ αὐτῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντη παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
 Εἶατ' ἄρ' αὐθι μένοντες ἀολλείς. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσεν,
 130 Χαλκὸν ζώννυσθαι, ζευῆαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
 Ἴππους· οἱ δ' ὤρουντο, καὶ ἐν τεύχεσσι δύνον.
 Ἄν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἥνιοχοί τε·
 Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν,
 Μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πατρόκλον ἐταῖροι.
 135 Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνουν, ἃς ἐπέβαλλον
 Κειρόμενοι· ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχε διὸς Ἀχιλλεύς,
 Ἀχνύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Αἰδόςδε.
 Οἱ δ' ὅτε χώρον ἱκανόν, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς,
 Κάτθεσαν, αἴψα δὲ οἱ μενοεικέα νήσον ὕλην.

- 140 Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρχης διος Ἀχιλλεύς·
 Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
 Τὴν ῥα Σπερχιεῖ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν·
 Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
 Σπερχεῖ, ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεὺς,
 145 Κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Σοὶ τε κόμην κερεῖν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
 Πεντήκοντα δ' ἐνορχα παρ' αὐτοδί μῆλ' ἱερεύσειν
 Ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
 Ὡς ἡρᾶθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
 150 Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Πατρόκλη ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
 Θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕψ' ἔμερον ὥρσε γόοιο.
 Καὶ νῦν ὀδυρομένοισιν ἔδν φάος Ἥλιοιο,
 155 Εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αἰψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς·
 Ἀτρεΐδῃ — σοὶ γάρ τε μάλιστα γὰρ λαὸς Ἀχαιῶν
 Πείσσονται μύθοισι — γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι.
 Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθε
 Ὀπλεσθαι· τὰδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἷσι μάλιστα
 160 Κῆδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἀκοῖσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας εἵσας·
 Κηδεμόνας δὲ παρ' αὐτοῖς μένον, καὶ νήεον ὕλην·
 Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 165 Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτη νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Πολλὰ δὲ ἱφία μῆλα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς
 Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
 Δημόν ἐλὼν, ἐκάλυψε νέκυν μεγάρθυμος Ἀχιλλεύς
 Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νῆει·
 170 Ἐν δ' ἐτίθει μέλτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
 Πρὸς λέχεα κλίνων· πλυσσας δ' ἐριαύχενας ἱππους
 Ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
 Ἐννέα τῶγε ἀνακτι τραπεζῆς κύνες ἦσαν·
 Καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
 175 Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοῦς,
 Χαλκῷ δηϊῶων· κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα·
 Ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὅφρα νέμοιτο.
 Ὡμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον·
 Χαῖρές μοι, ὦ Πατρόκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν!
 180 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελείω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοῦς,
 Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθλεῖ· Ἐκτορα δ' οὐτι

Δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπνέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.

Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπέποντο·

- 185 Ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
ἤματα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.
Τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
Οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,
190 Ὅσσον ἐπείχε νέκυς· μὴ πρὶν μένος Ἥελλοιο
Σκῆλει' ἀμφὶ περὶ χόρα ἵνεσιν ἦδὲ μέλεσσιν.

Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνηῶτος.

- Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς
στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἤρατ' Ἀνέμοισιν,
195 Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλά·
Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν
ἔλθμεν, ὅφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθόιατο νεκροί,
ἥ τε σεύαίτο καήμεναι. ὠκέα δ' Ἴρις
Ἀράων αἴουσα μετάγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
200 Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἄθροοι ἔνδον
Εἰλαπίνην δαίνυντο· θέουσα δὲ Ἴρις ἐπέστη
Βηλῶν ἐπὶ λιθέῳ. τοὶ δ' ὥς ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
Πάντες ἀνῆϊξαν, κάλεόν τε μιν εἰς ἕκαστος·
Ἡ δ' αὖθ' ἔξεσθαι μὲν ἀνῆγατο, εἶπε δὲ μῦθον·

- 205 Οὐχ ἔδος· εἴμι γὰρ αὐτίς ἐπ' Ὀλκεανοῖο ῥέεθρα,
Αἰθιοπῶν ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ' ἐκατόμβας
Ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
Ἀλλ' Ἀχιλλεύς Βορέην ἦδὲ Ζέφυρον κελαδενὸν
ἔλθειν ἀράται, καὶ ὑπίσχεται ἱερὰ καλά,
210 Ὅφρα πυρὴν ὀρσητε καήμεναι, ἣ ἐνὶ κῆτι
Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.

Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπεβήσετο· τοὶ δ' ὀρέοντο
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροισιν.

Αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμεναι· ὦρτο δὲ κῦμα

- 215 Πνοιῇ ὑπο λιγυρῇ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἱκέσθην,
Ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἔαχε θεσπιδαῆς πῦρ.
Παννύχιοι δ' ἄρα τοίγῃ πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
Φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννυχος ὠκύς Ἀχιλλεύς
Χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
220 Οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν,
Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.

Ὡς δὲ πατὴρ οὐ παιδὸς ὀδύρεται ὅστέα καίων,

Νυμφίου, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·

Ὡς Ἀχιλλεύς ἐτάροιο ὀδύρετο ὅστέα καίων,

- 225 Ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊήν, ἀδινὰ στεναχίζων.

- Ἦμος δ' Ἐωςφόρος εἴσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
 Ὅντε μέτα προκόπεπλος ὑπεῖρ ἅλα κίδναται ἥως,
 Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνεται, παύσατο δὲ φλόξ.
 Οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι,
 230 Θρηϊκίον κατὰ πόντον· ὃ δ' ἔστανεν, οἴδματι θύων.
 Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθεῖς,
 Κλίνθη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
 Οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρεΐωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο,
 Τῶν μιν ἐπερχομένων ὄμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν.
 235 Ἐξέτο δ' ὀρθωθείς, καὶ σφας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαϊῶν,
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαι· αἶθοπι οἶνω
 Πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ὅστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν,
 240 Εὐ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται
 Ἐν μέσση γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἀνευθεν
 Ἐσχατιῇ καλοντ' ἐπιμῆξ, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες —
 Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
 Θείομεν, εἰσέκεν αὐτὸς ἐγὼν Αἰδι κεύθωμαι.
 245 Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
 Ἄλλ' ἐπιεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 Εὐρὺν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμεῖο
 Δευταροὶ ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπείθοντο ποδῶκεϊ Πηλείωνι.
 250 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἶθοπι οἶνω,
 Ὅσσον ἐπὶ φλόξ ἤλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη·
 Κλαίοντες δ' ἐτάροιο ἐννέος ὅστέα λευκὰ
 Ἀλλεγον ἐς χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακα δημόν·
 Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἐσθῶ λιτὴ κάλυψαν·
 255 Τοθνώσαντο δὲ σῆμα, θεμελῖά τε προβάλοντο
 Ἀμφὶ πυρὴν· εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κλον. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Αὐτοῦ λαὸν ἔρυνε, καὶ ἔζανεν εὐρὺν ἀγῶνα·
 Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λήβητάς τε τρίποδάς τε,
 260 Ἴππους θ' ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἵφθιμα κάρηνα,
 Ἡδὲ γυναῖκας εὐζῶνους, πολλίον τε σιδήρον.
 Ἴππευσιν μὲν πρῶτα ποδῶκεσιν ἀγλά' ἄεθλα
 Θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
 Καὶ τρίποδ' ὠτῶντα δυσηκαιεικοσίμετρον,
 265 Τῷ πρῶτῳ· αὐτὰρ αὐτῷ δευτέρῳ ἵππον ἔδθηκεν
 Ἐξέτε, ἀδμήτην, βρέφος ἡμίλονον κυέουσιν·
 Αὐτὰρ τῷ τρίτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λήβητα,
 Καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὐτῶς·

- Τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα ·
 270 Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν.
 Στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν ·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἰππῆας τὰδ' ἄεθλα δεδευμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
 Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιεῖ,
 275 Ἦ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδ' εὐφροίμην.
 Ἴατε γάρ, ὅσσαν ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι ·
 Ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι · Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοῦς
 Πατρὶ ἐμῷ Πηληϊῇ, ὃ δ' αὐτ' ἐμοὶ ἐγγυάλειξεν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι ·
 280 Τοῖον γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἠνιόχοιο,
 Ἥπιον, ὃ σφωῖν μάλα πολλάκις ὕγρον ἔλαιον
 Χαϊτῶν κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
 Τὸν τῶγ' ἑσταότες πενθείετον, οὐδεὶ δὲ σφιν
 Χαῖται ἐρηγίδαται, τῷ δ' ἑστατον ἀχνημένῳ κῆρ.
 285 Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, ὅστις Ἀχαιῶν
 Ἰπποισὶν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ὡς φάτο Πηλεΐδης · ταχέες δ' ἵππῆες ἄγερθεν.
 Ὡρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Εὐμήλος,
 Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἵπποσύνην ἐκέκαστο ·
 290 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδεΐδης ὦρτο κρατερός Διομήδης,
 Ἴππους δὲ Τρωεὺς ὕπαγε ζυγόν, οὓς ποτ' ἀπηύρα
 Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
 Διογενῆς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκείας ἵππους,
 295 Αἰθρὴν τὴν Ἀγαμέμνονέην, τὸν ἰὼν τε Πόδαργον ·
 Τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκε Ἀγχισιᾶδης Ἐχέπωλος
 Δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν,
 Ἄλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων · μέγα γάρ οἱ ἔδωκεν
 Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὄγ', ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι ·
 300 Τὴν ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
 Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος ἑντρίχας ὠπλίσασθ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς υἱός, ὑπερθύμοιο ἄνακτος,
 Τοῦ Νηληϊάδαο · Πυλοὶγενέες δὲ οἱ ἵπποι
 Ὡκύποδες φέρον ἄρμα. πατὴρ δὲ οἱ ἄγχι παραστάς
 305 Μυθήετ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοέοντι καὶ αὐτῷ ·
 Ἀντίλοχ', ἦτοι μὲν σε, νέον περ ἑόντ', ἐφίλησαν
 Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξαν
 Παντοίας · τῷ καὶ σε διδασκόμεν οὔτι μάλα χρεῖο.
 Οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἐλισσέμεν' ἅλλὰ τοι ἵπποι
 310 Βάρδιστοι θείειν · τῷ τ' οἶω λογιῇ ἔσεσθαι.
 Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ

- Πιλονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σύ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
 Παντοίην, ἵνα μὴ σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.
 315 Μῆτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἥε βίηφι·
 Μῆτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
 Νῆα θοὴν ἰθύνει, ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν·
 Μῆτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνίοχοιο.
 Ἄλλ' ὅς μὲν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθώς,
 320 Ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἴπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει·
 Ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ, ἐλαύνων ἥσσανας ἵππους,
 Αἰεὶ τέρμ' ὀρόων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδὲ ἐλθήει,
 Ὅππως τοπρῶτον τανύση βοέοισιν ἱμάσιν·
 325 Ἄλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
 Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδὲ σε λήσει.
 Ἔστηκε ξύλον αὖτον, ὅσον τ' ὄργυι, ὑπὲρ αἴης,
 Ἡ δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·
 Λαεὶ δὲ τοῦ ἐκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκῷ,
 330 Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λεῖος δ' ἵππόδρομος ἀμφίς·
 Ἡ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος,
 Ἡ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
 Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδαρχῆς διός Ἀχιλλεύς.
 Τῷ σὺ μάλ' ἐγγρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους·
 335 Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι εὐπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
 Ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῦν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
 Κένυσαι ὁμοκλήσας, εἷσαι τέ οἱ ἦντα χερσίν.
 Ἐν νύσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγγριμφοθήτω,
 Ὡς ἂν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἐκίσθαι
 340 Κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
 Μήπως ἵππους τε τρώσης, κατὰ θ' ἄρματα ἄξης·
 Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δὲ σοὶ αὐτῷ
 Ἔσσειται. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.
 Εἰ γάρ κ' ἐν νύσῃ γε παρὲς ἐλάσῃσθα διώκων,
 345 Οὐκ ἔσθ', ὅς κε σ' ἔλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθῃ·
 Οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα διὸν ἐλαύνῃ,
 Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὅς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
 Ἡ τοὺς Λαομέδοντος, οἱ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἐσθλοί.
 Ὡς εἰπὼν Νέστωρ Νηληϊὸς ἄψ ἐνὶ χώρῃ
 350 Ἔξετ', ἐπεὶ ὦ παιδὶ ἐκάστου πείρατ' ἔειπεν.
 Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος εὐτρίχας ὠπλίσασθ' ἵππους.
 Ἄν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλλοντο·
 Πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλήρος θόρε Νεστορίδαι
 Ἀντιλόχον· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμήλας·

- 355 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 Τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὐτὸς
 Τυδείδης, ὃχ' ἄριστος ἑὼν, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
 Στὰν δὲ μεταστοιχί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,
 Τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἰσεν
 360 Ἀντίθεον Φοῖνικα, ὁπάονα πατρὸς ἰοῖο,
 Ὡς μεμνέωτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποείποι.
 Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποϊν μάστιγας ἄειραν,
 Πέπληγόν θ' ἱμάσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν,
 Ἐσσυμένως· οἱ δ' ὦκα διέπρησσαν πεδίῳ,
 365 Νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη
 Ἰστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἡδ' ὀνύελλα·
 Χαῖται δ' ἐφύωντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἀρματα δ' ἄλλοις μὲν χθονὶ πύλνατο πονύβοτειρῃ,
 Ἄλλοις δ' αἴεσσας μετήορα· τοῖ δ' ἐλατήρες
 370 Ἔστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου,
 Νίκης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
 Ἴπποις, οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίῳ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
 Ἀψ' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, τότε δὴ ἀρετὴ γε ἐκάστου.
 375 Φαίνειτ', ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 Αἰ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.
 Τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι,
 Τρώϊοι· οὐδὲ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
 Αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν εἵκτην,
 380 Πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὦμω
 Θέρμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην.
 Καὶ νῦν κεν ἡ παρέλασ', ἡ ἀμφήριστον ἔθηκεν,
 Εἰ μὴ Τυδεὸς νῆϊ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινὴν.
 385 Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωρομένοιο,
 Οὐνεκα τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
 Οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν, ἄνευ κέντροιο θεόντες.
 Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφθράμενος λάθ' Ἀπόλλων
 Τυδείδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·
 390 Δῶκε δὲ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆκεν.
 Ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου νῆϊν κοτέουσα ἐβεβήκει,
 Ἴππειον δὲ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν· αἱ δὲ οἱ ἵπποι
 Ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, θυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφρου παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
 395 Ἀγκωνάς τε περιδρύφθη, στόμα τέ ῥῖνάς τε·
 Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Δακρυόφι πλησθεν, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.

- Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
 Πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνῃ
 400 Ἴπποις ἦκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κύδος ἔθηκεν.
 Τῷ δ' ὕρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
 Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἐοῖο·
 Ἐμβήτην, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅτι τάχιστα!
 Ἦτοι μὲν κίνοιουσιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω,
 405 Τυδεΐδew ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνη
 Νῦν ὠρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κύδος ἔθηκεν.
 Ἴππους δ' Ἀτρεΐδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
 Καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχέειν καταχέυῃ
 Αἶθῃ, θῆλυς ἐοῦσα· τίη λείπεσθε, φέριστοι;
 410 Ὡς δὲ γὰρ ἐξέφω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
 Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 Ἔσσεται, αὐτίκα δ' ὕμμε κατακτενεῖ ὄξεϊ χαλκῷ,
 Αἶ κ' ἀποκηδήσαντε φερούμεθα χεῖρον ἄεθλον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδετον ὅτι τάχιστα.
 415 Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἡδὲ νόησω,
 Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδὲ με λήσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδελσάντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπεδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
 Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἶδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
 420 Ρωχμὸς ἦν γαίης, ἣ χειμέριον ἅλὲν ὕδωρ
 Ἐξέρόηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χώρον ἅπαντα·
 Τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος, ἁματροχιῆς ἀλεείνων.
 Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
 Ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.
 425 Ἀτρεΐδης δ' ἔδδισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγῶνει·
 Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους!
 Στεινωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις·
 Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεται, ἄρματι κύρσας.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνεν,
 430 Κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὥς οὐκ αἴοντι εἰκώς.
 Ὅσσα δὲ δίσκου οὐρα καταμαδίλοιο πέλονται,
 Ὅντ' αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἥβης,
 Τόσσον ἐπεδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
 Ἀτρεΐδew· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,
 435 Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἐνὶ μώνυχας ἵπποι,
 Δίφρους τ' ἀνστρέψειαν ἐϋπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
 Ἐν κονήσῃ πέσοιεν, ἐπαιγόμενοι περὶ νίκης.
 Τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλωώτερος ἄλλος!
 440 Ἐφῶ· ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνύσθαι Ἀχαιοί.

Ἄλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὥς ἄτερ ὄρκου οἴσῃ ἄεθλον.

Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

Μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἕστατον ἀχнуμένω κῆρ.

Φθίησονται τούτοισι πόδες καὶ γούνα καμόντα,

445 Ἥ ὑμῖν· ἄρφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,

Μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δέ σφισιν ἄγχι γέγοντο.

Ἀργεῖοι δ' ἐν ἁγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο

Ἴππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίῳ.

450 Πρῶτος δ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' Ἴππους·

Ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ.

Τοιοῦ δ', ἀνευθεν ἐόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας

Ἐγγω· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα,

Ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοίνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ

455 Λευκὸν σῆμ' ἐτίευντο περίτροχον, ἥντε μήνη.

Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,

Οἷος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, ἡὲ καὶ ὑμεῖς;

Ἄλλοι μοι δοκεύουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,

460 Ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται· αἶ δέ που αὐτοῦ

Ἐβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἶ κεῖνέ γε φέρεται ἦσαν.

Ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,

Νῦν δ' οὐπη δύναμαι ἰδέειν· πάντα δέ μοι ὅσσε

Τρωϊκὸν ἅμ πεδῖον παπταίνετον εἰσορόωντι.

465 Ἦε τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη

Εὐ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἐλλίξας·

Ἐνθα μιν ἐκπεσείν οἶω, σὺν θ' ἄρματα ἄξαι·

Αἶ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μίνος ἔλλαβε θυμόν.

Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὑμεῖς ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε

470 Εὐ διαγιγνώσκω· δοκεῖ δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ

Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,

Τυδέος ἵπποδάμου υἱός, κρατερός Διομήδης.

Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένισπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·

Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἶ δέ τ' ἀνευθεν

475 Ἴπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίῳ δλένται.

Οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,

Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρεται ὅσσε·

Ἄλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρὴ

Λαβραγόρην ἔμμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.

480 Ἴπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεροι, αἶ τοιᾶρος περ,

Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὖληρα βέβηκεν.

Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγός ἀντίον ἦνδα·

Αἶαν, νείκει ἄριστε, κακοφραδὲς! ἄλλα τε πάντα

- Δεῦεαι Ἀργείων ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
 485 Δεῦρό νυν, ἣ τρίποδος περιδόμεθον ἤε λήβητος.
 Ἴστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
 Ὀπότεραι πρόσθ' ἵπποι· ἵνα γνολῆς ἀποτίνων.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Οἴλῆος ταχύς Αἴας,
 Χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν.
 490 Καὶ νῦ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἕρις γένητ' ἀμφοτέροισιν,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·
 Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
 Αἴαν, Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
 Καὶ δ' ἄλλω νημεσᾶτον, ὅτις τοιαυτὰ γε ῥέζοι.
 495 Ἄλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορασθε
 Ἴππους· οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
 Ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
 Ἴππους Ἀργείων, οἱ δεύτεροι, οἱ τε πάροιθεν.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθε διώκων,
 500 Μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἱ δὲ οἱ ἵπποι
 Ἐψὸς ἀειρέσθην ῥίμῃα πρήσσοντε κέλευθον.
 Αἰεὶ δ' ἠνίοχον κονίης ῥαθιάμιγγες ἔβαλλον·
 Ἀρματα δέ, χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
 Ἴπποις ὠκυπόδεσιν ἐπέτρεχον· οὐδέ τι πολλή
 505 Ἰγγει· ἐπισσώτρων ἄρματροχὴ κατόπισθεν
 Ἐν λεπτῇ κονίῃ· τῷ δὲ σπενδόντε πετέσθην.
 Στῆ δὲ μέσῃ ἐν ἀγῶνι· πολὺς δ' ἀνεκῆκιν ἰδρῶς
 Ἴππων, ἕκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμαῖζε.
 Αὐτὸς δ' ἕκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 510 Κλῖνε δ' ἄρα μάλιστα ποτὶ ζυγόν. οὐδὲ μάρτησεν
 Ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον·
 Δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερδύμοισι γυναικα,
 Καὶ τρίποδ' ὠτῶνεντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυνεν ὕφ' ἵππους.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊὸς ἤλασεν ἵππους,
 515 Κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκείας ἵππους.
 Ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἄνακτα
 Ἐλκησιν πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν·
 Τοῦ μὲν τε ψάουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
 520 Οὐραῖαι· ὁ δὲ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλή
 Χωρὴ μεσσηγύς, πολέος πεδίοιο θέοντος·
 Τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Λείπει· ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λείλειπτο,
 Ἀλλὰ μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἧδ'
 525 Ἴππου τῆς Ἀγαμεμνονέης, καλλίτριχος Αἰΐθης.
 Εἰ δὲ κ' ἔτι προτέρω γένητο δρόμος ἀμφοτέροισιν,

- Τῷ κέν μιν παρέλασσε, οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.
 Αὐτὰρ Μοριόνης, θεράπων εὖς, Ἰδομενῆος,
 Λεῖπει ἄγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·
 530 Βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
 ἥριστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνόμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 Τῖος δ' Ἀδμήτοιο πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων,
 ἔλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὥκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 535 Στάς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντι ἀγόρευεν·
 Λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν αἰέθλιον, ὥς ἐπιεικές,
 Δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδεὸς υἱός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευεν.
 540 Καὶ νύ κέ οἱ πόρην ἵππον — ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοί —
 Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλλῆα δίκη ἡμείψατ' ἀναστάς·
 Ὡς Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κε τελέσσης
 Τοῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι αἶθλον,
 545 Τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβην ἄρματα καὶ ταχὲ' ἵππω,
 Αὐτὸς τ' ἐσθλὸς εἰών· ἄλλ' ὥφελεν ἀθανάτοισιν
 Εὐχέσθαι· τό κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων.
 Εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
 Ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολύς, ἔστι δὲ χαλκός,
 550 Καὶ πρόβατ', εἰσὶ δὲ τοι δμῳαὶ καὶ μώνυχες ἵπποι·
 Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μείζον αἶθλον,
 Ἥε καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
 Τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθῆτω,
 Ἀνδρῶν ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χεῖρεσσι μάχεσθαι.
 555 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Χαίρων Ἀντίλοχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἐταῖρος·
 Καὶ μιν ὑμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
 Εὐμήλω ἐπιδούναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω.
 560 Δώσω οἱ θῶρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων,
 Χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
 Ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιός ἐσται.
 Ἡ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἵταρῳ,
 Οἰσέμεναι κλισίῃθην· ὃ δ' ὥχετο, καὶ οἱ ἔνεικεν.
 565 [Εὐμήλω δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων.]
 Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχεύων,
 Ἀντίλοχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
 Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαι τ' ἐκέλευσεν
 Ἀργείους· ὃ δ' ἔπειτα μετήϊδα ἰσούθεος φῶς·

- 570 Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας!
 Ἰσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάβας δέ μοι ἵππους,
 τοὺς σὺς πρόσθε βαλὼν, οἳ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.
 Ἀλλ' ἄγετ' Ἀργείων ἡγήτορες ἰδὲ μέδοντες,
 Ἔς μείον ἀμφοτέροισι δικάσσετε, μηδ' ἐπ' ἀμωγῇ
 575 Μῆποτέ τις εἴπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βηυσάμενος Μενέλαος,
 Οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἳ πολὺ χείρονες ἦσαν
 Ἴπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε.
 Εἰ δ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὔτινά φημι
 580 Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθὺς γὰρ ἔσται.
 Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ἢ θέμις ἐστίν,
 Στάς ἵππων προπάρουθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἱμάσθλην
 Χερσὶν ἔχων ῥαδινὴν, ἥπερ τοπρόσθεν ἔλαυνες,
 Ἴππων ἀψάμενος, γαίηοχον ἔννοσίγαιον
 585 Ὀμνυθι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλω ἄρμα πεδῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἤῤα·
 Ἀσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
 Σείο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
 Οἶσθ', οἶαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν·
 590 Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτή δὲ τε μῆτις.
 Τῷ τοι ἐπιπλήϊω κραδίη· ἵππον δὲ τοι αὐτὸς
 Δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νῦν κεν οἴκοθεν ἄλλο
 Μείζον ἐπαιτίσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
 Βουλοίμην, ἢ σοίγε, Διοτρεφές, ἤματα πάντα
 595 Ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἄλιτρος.
 Ἥ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
 Ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμὸς
 Ἰάνθη, ὥς τε περὶ σταχύνεσσιν ἔερση
 Ἀγίου ἀλδήσκοτος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
 600 Ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχε, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτὸς,
 Χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήγορος, οὐδ' ἀεσίφρων
 Ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεότης.
 605 Δεύτερον αὖτ' ὑλέασθαι ἀμείνονας ἡπεροπεύειν.
 Οὐ γάρ κεν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
 Ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
 Σὸς τε πατήρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἐμείο·
 Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
 610 Δώσω, ἐμὴν περ ἐοῦσαν· ἵνα γνώωσι καὶ οἶδε,
 Ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ

- Ἴππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λήβηθ' ἔλε παμφανόωντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα,
 616 Τέτρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπειτ' ἄεθλον,
 Ἀμφίθειος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς·
 Τῇ νῦν, καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,
 Πατρόκλοιο τάφου μῆμ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
 620 Ὀψει ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
 Αὐτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεται, οὐδὲ παλαίσει,
 Οὐδὲ τ' ἀκοντιστὺν ἐσθύσει, οὐδὲ πόδεσσι
 Θεύσει· ἦδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χειρὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
 625 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδ' ἐτι χεῖρες
 Ὡμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραῖ.
 Εἴθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 630 Ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκία θάπτον Ἐπειοὶ
 Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα·
 Ἐνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
 Οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 Πύξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἦνοπος υἱόν·
 635 Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώιον, ὅς μοι ἀνέστη·
 Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρὶδραμον, ἐσθλὸν ἰόντα·
 Δουρὶ δ' ὑπερέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
 Οἰοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 Πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 640 Οὐνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφει λείπειτ' ἄεθλα.
 Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν διδυμοὶ· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
 Ἐμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κίλευεν.
 Ὡς ποτ' ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
 Ἐργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ
 645 Πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσσιν.
 Ἄλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἐταῖρον ἄεθλοισι κτερεῖζε.
 Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
 Ὡς μευ αἰεὶ μέμνησαι ἐνῆος, οὐδέ σε λήθω
 Τιμῆς ἧστ' ἐμὲ ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 650 Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μανοεικέα δοῖεν.
 Ὡς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν
 Ῥχεται, ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.
 Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα
 Ἥμιονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδυσ' ἐν ἀγῶνι
 655 Ἐξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀγλίστη δαμάσασθαι·

- Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
 Στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἄνδρες δύνω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω
 660 Πῦξ μάλ' ἀνασχομένῳ πεπληγέμεν. ὧ δέ κ' Ἀπόλλων
 Δῶνῃ καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 Ἥμιλονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίῃνδῃ νεέσθω·
 Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἷσεται ἀμφικύπελλον.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρνυτο δ' αὐτίκ' ἀκῆρ ἥϋς τε μέγας τε,
 665 Εἰδῶς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός·
 Ἀψατο δ' ἡμίονου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε·
 Ἄσπον ἴτω, ὅστις δέπας οἷσεται ἀμφικύπελλον·
 Ἥμιλονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 Πυγμῇ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὖχομαι εἶναι ἀριστος.
 670 Ἥ οὐχ ἄλλης, ὅττι μάχης ἐπιθεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
 Ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
 Ἴδδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Ἀντικρὺ χροῖα τε ῥήξω, σύν τ' ὅστέ' ἀράξω.
 Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὐθι μενόντων
 675 Οἱ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκῆν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Εὐρύαλος δὲ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶϊς,
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος,
 Ὃς ποτε Θήβαςδ' ἦλθε δεδουπότοξ Νιδιπόδαο
 680 Ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκῃ Καδμείωνας.
 Τὸν μὲν Τυδεΐδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
 Θαρσύνων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
 Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 Δῶκεν ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.
 685 Τῷ δὲ ζωσαμένῳ βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
 Ἄντα δ' ἀνασχομένῳ χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ' ἅμφω,
 Σύν ῥ' ἔπεσον, σὺν δὲ σφι βαρεῖται χεῖρες ἔμιχθεν.
 Λεινὸς δὲ χρομάδος γενύων γένετ', ἔρφεες δ' ἰδρῶϊς
 Πάντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὦρνυτο δῖος Ἐπειός,
 690 Κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἔσθιῃκειν· αὐτοῦ γάρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέῳ ἀναπύλλεται ἰχθυὺς
 Θιν' ἐν φυκίοντι, μέγα δὲ ἐκῦμα κάλυπεν·
 Ὡς πληγεὶς ἀνέπαλτ'· αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειὸς
 695 Χερσὶ λαβὼν ὦρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἐταῖροι,
 Οἱ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν,
 Αἶμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἐτέρωσε·
 Καδ' δ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἶσαν ἄγοντες·

- Ἄντοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
 700 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
 Δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς·
 Τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
 Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῶν Ἀχαιοί·
 Ἄνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκεν,
 705 Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τίον δὲ ἑτεσσαράβοιον.
 Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθον!
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς.
 710 Ζωσαμένω δ' ἄρα τώγε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
 Ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῆσιν·
 Ὡς οἳ ἀμείβοντες, τοῦστε κλυτὸς ἦραρε τέκτων,
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεινῶν.
 Τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειᾶων ἀπὸ χειρῶν,
 715 Ἐλκόμενα στρεφῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρώς·
 Πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
 Αἵματι φοινικέουσσαι ἀνέδραμον· οἳ δὲ μάλ' αἰεὶ
 Νίκης ἰέουσιν, τρίποδος πέρι ποιητοῖο.
 Οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδεις τε πελάσσαι,
 720 Οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερὴ δ' ἔχεν ἴς Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνιάζον ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
 Δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἥ ἔμ' ἀνάειρ, ἧ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει.
 725 Ὡς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθεται Ὀδυσσεύς
 Κόψ' ὀπιθεν κώληπα τυχῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 Κὰδ δ' ἔβαλ' ἐξοπλῶ· ἐπὶ δὲ στήθεσιν Ὀδυσσεύς
 Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
 Δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 730 Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὔδ' εἴ τ' αἶρεν·
 Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
 Πλησίοι ἀλλήλοισι, μίανθησαν δὲ κονίη.
 Καὶ νῦ κε τοτρίτον αὐτὶς ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκεν·
 735 Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν·
 Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν· ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες
 Ἐρχεσθ', ὅφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἧδ' ἐπὶ θοντο,
 Καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας.
 740 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
 Ἀργυρεὸν κρητῆρα, τετυγμένον· ἔξ δ' ἄρα μέτρα

- Χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 Πολλόν· ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὐ' ἤσκησαν,
 Φοῖνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἡεροειδέα πόντον,
 745 Στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
 Ψῖος δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκεν
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὐνῆος.
 Καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὐ' ἐτάροιο,
 "Ὅστις ἐλαφρότατος πόσσι κραιπνοῖσι πέλοιτο·
 750 Δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ·
 Ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λουσθήϊ' ἔθηκεν.
 Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ὀρνυθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
 "Ὡς ἔφατ'· ὦρνυτο δ' αὐτίκ' Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
 755 Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νίστορος υἱός,
 Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὐτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα.
 [Στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.]
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 Ἐκφερ' Οἰλιάδης· ἐπὶ δ' ὦρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς
 760 Ἀγχι μάλ'· ὥς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζῶνοιο
 Στήθεός ἐστι κανών, ὄντ' εὐ' μάλα χερσὶ τανύσση,
 Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
 Στήθεος· ὥς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὀπισθεν
 Ἰχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
 765 Καδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χε' αὐτέμνεα δῖος Ὀδυσσεὺς,
 Αἰεὶ ῥίμψα θέων· ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
 Νίκης ἱεμένῳ, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
 Εὐχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ὄν κατὰ θυμόν·
 770 Κλυθι, θεά, ἀγαθή μοι ἐπὶ ῥόθοις ἔλθε ποδοῦν!
 "Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλον ἐπαΐξασθαι ἀέθλον,
 "Ἐνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων — βλάβεν γὰρ Ἀθήνη —
 775 Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
 Οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 "Ἐν δ' ὄνθου βοέου πλητο στόμα τε φῖνάς τε.
 Κρητῆρ' αὐτ' ἀνάειρε πολύτιλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
 "Ὡς ἔλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοῦν ἔλε φαιδίμος Αἴας.
 780 Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγρανύλοιο,
 "Ὀνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ὡ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἦ τοπάρους περ,
 Μήτηρ ὥς, Ὀδυσσῇ παρίσταται, ἴδ' ἐπαρήγει.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν.

- 785 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λισσθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
Μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Εἰδοῖσιν ὕμμ' ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὥς ἐτι καὶ νῦν
Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιότερους ἀνθρώπους.
Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
790 Οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων·
Ὀμολέγοντα δέ μιν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
Ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
Ὡς φάτο· κύδηνεν δὲ ποδῶκεα Πηλείωνα.
Τὸν δ' Ἀχιλεὺς μῦθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
795 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
Ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
800 Τεύχεα Σαρπηδόντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα.
Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ἄνδρες δύο περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστῳ,
Τεύχεα ἑσταμένῳ, ταμείχρῳ χαλκὸν ἱλόντε,
Ἀλλήλων προπάρουθεν ὁμίλου πειρηθῆναι.
805 Ὀππότερός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χροῶα καλόν,
Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα·
Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
Καλόν, Θρηϊκίον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων.
Τεύχεα δ' ἀμφοτέρω ξυνῆϊα ταῦτα φερέσθων·
810 Καὶ σφιν δαίτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.
Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ἄν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο, κρατερός Διομήδης.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκιάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ἔς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
815 Λεινὸν δερκομένῳ· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν.
Ἐνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσῃν
Νύξ', οὐδὲ χροῶ' ἴκανεν· ἔρυστο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ.
820 Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλιοι
Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαινοῦ δουρὸς ἀκοικῆ.
Καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοί,
Παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἴσ' ἀνελέσθαι.
Αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρωος
825 Σὺν κολῶϊ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι.
Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
Ὅν πρὶν μὲν ὀλπίσασκε μέγα σθένος Ἡετίωνος·

- Ἄλλ' ἦτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Τὸν δ' ἄγει ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν.
 830 Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ὀρυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
 Εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἄγροί,
 Ἔξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοῦς
 Χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
 835 Ποιμῆν, οὐδ' ἀροτὴρ εἰς ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 Ἄν δὲ Λεοντῆος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
 Ἄν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ διὸς Ἐπειός.
 Ἐξείης δ' ἴσταντο· σόλον δ' ἔλε διὸς Ἐπειός,
 840 Ἦκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Δεύτερος αὐτ' ἀφῆκε Λεοντεύς ὄξος Ἄρης·
 Τριτόν αὐτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 [Χειρὸς ἅπο στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σόλον εἴλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 845 "Ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ·
 Ἦ δέ θ' ἑλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαιάς·
 Τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
 Ἀνστάντες δ' ἑταροὶ Πολυποίταο κρατεροῖο
 Νῆας ἔπι γλαφυράς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλον.
 850 Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόντα σίδηρον,
 Καὶ δ' ἐτίθει δίκᾳ μὲν πελέκας, δίκᾳ δ' ἡμιπέλεκκα·
 Ἴστον δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρώροιο
 Τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
 Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός, ἥς ἄρ' ἀνώγει
 855 Τοξεύειν. ὃς μὲν κε βάλλῃ τρήρωνα πέλειαν,
 Πάντας αἰεράμενος πελέκας, οἰκόνδε φερέσθω·
 "Ὅς δέ κε μηρίνθιο τύχῃ, ὄρνιθος ἀμαρτιῶν —
 Ἦσων γὰρ δὴ κείνος — ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βλῆ Τευκροῖο ἄνακτος,
 860 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, Θεράπων εὖς Ἰδομενῆος.
 Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πᾶλλον ἐλόντες·
 Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν. αὐτίκα δ' ἰὼν
 Ἦκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπέλησεν ἄνακτι
 Ἀρῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
 865 Ὀρνιθος μὲν ἀμαρτε· μέγῃ γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων·
 Αὐτὰρ ὁ μήρινθον βάλε πῦρ πόδα, τῇ δέδεται ὄρνις·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς οὔσιός.
 Ἦ μὲν ἔπειτ' ἦϊξε πρὸς οὐρανόν, ἥ δὲ παρείθη
 Μήρινθος ποτὶ γαῖαν· αὐτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
 870 Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσσε χειρὸς

Τόξον· αἶψα δὲ οἷσιν ἔχεν παλαι, ὥς ἔθυνεν.

Αὐτίκα δ' ἠπειλήσεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι

Ἀρνῶν πρωτογούων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.

Τῷ δ' ὑπὸ νεφύων εἶδε τρήρωνα πέλειαν·

875 Τῇ ῥ' ὄγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βύλε μέσσην·

Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος· τὸ μὲν ἄψ ἐπὶ γαίῃ

Πρόσθεν Μηριόναο πάγῃ ποδός· αὐτὰρ ἡ ὄρνις

Ἰστίῳ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,

Αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λιασθεν.

880 Ὀκύς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῇλε δ' ἀπ' αὐτοῦ

Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.

Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρεν,

Τεῦκρος δ' ἡμπελέεκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,

885 Καὶ δὲ λίσσῃτ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα

Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καὶ ῥ' ἡμονες ἄνδρες ἀνέστησαν·

Ἄν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,

Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενῆος.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·

890 Ἀτρεΐδῃ· ἴδμεν γάρ, ὅσον προβέβηκας ἀπάντων,

Ἥδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἔπλεν ἄριστος·

Ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας

Ἔρχεαι, αἶψα δόρυ Μηριόνη ἥρωϊ πόρωμεν,

Εἰ σύ γε σῶ θυμῷ ἐθέλοις· κίλομαι γὰρ ἔγωγε.

895 Ὡς ἔφικε· οὐδ' ἀπίθῃσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὄγ' ἦρως

Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλές ἄεθλον.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ω.

Ludis peractis, cœnæ somnoque se dant Achivi; Achilles noctem insomnem ducit, maneque Hectorem curru religatum circa tumulum Patrocli raptat (1-18). Eam contumeliam, plures per dies repetitam, inter deos, partim dolentes, partim lætantes, miseratus Apollo, qui corpus adhuc integrum servabat, graviter conqueritur (19-54). Itaque Jupiter per Thetidem, ab Iride arcessitam, imperat Achilli, ut ab sævitiâ desistat, et corpus redimentibus tradere ne recuset; simul ejusdem mandatu Iris cohortatur Priamum, ut oblato redemptionis pretio filium recipiat (55-186). Geruntur hæc duodecimo post mortem Hectoris die, quo Priamus sub noctem, Hecubâ et cæteris omnibus remotis, qui iter morarentur, pretiosa dona colligit, hisque currum onerari, ab Idæo præcone ducendum, sibi alium parari jubet (187-282); tum libatione factâ, et dextro omine accepto, iter ingreditur (283-330). Ei Jovis missu occurrit Mercurius, a quo per sopitos vigiles ad tabernaculum heroïs deducitur (331-467). Achilles, a rege supplice facile exoratus, pretium redemptionis accipit, corpus ei lotum et vestibis involutum restituit, undecim dies induciarum ad sepulturam concedit, cœnæque adhibitum honestissime dormitum dimittit (468-676). Primâ luce postridie, Mercurio duce, Priamus ad urbem refert corpus, cujus visendi causâ obviam effusi Trojani lamentantur; mox in aulâ positum, præter conductos cantores, plorant Andromache, Hecuba, Helena (677-776). Exstructo deinde rogo, celebratur funus cum epulo (777-804).

Ἑκτορος λύτρα.

Αὐτοῦ δ' ἄγών, λαοὶ δὲ θοᾶς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
 Ἑσκίδναντ' ἵεναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
 Ἐπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Κλαῖε, φίλον ἐτάρον μεμνημένος, οὐδὲ μιν ὕπνος
 ἤρπει πανδαμάτωρ· ἀλλ' ἐστρέφει ἔνθα καὶ ἔνθα,

- Πατρόκλου ποθέων ἀδροτήϊά τε καὶ μένος ἧῦ·
 Ἡδ' ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
 Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἄλεγεινά τε κύματα πείρων·
 Τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
 10 Ἄλλοι' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος ἄλλοτε δ' αὐτε
 Ἵππιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς
 Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἄλός. οὐδέ μιν Ἡὼς
 Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε.
 Ἄλλ' ὄγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
 15 Ἐκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὀπισθεν·
 Τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος,
 Αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ πανέσκετο· τόνδε δ' ἔασκεν
 Ἐν κόνι ἔκτανυσας προπρηνέα. τοῖο δ' Ἀπόλλων
 Πᾶσαν ἀεικίην ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλεαίρων,
 20 Καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν
 Χρυσεῖη, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἔλκυστάζων.
 Ὡς ὁ μὲν Ἐκτορα δῖον αἰκίζεν μενεαίνων.
 Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰςυρόωντες,
 Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὖσκοπον Ἀργεϊφόντην.
 25 Ἐνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐγνῶσαν, οὐδὲ ποθ' Ἥρη,
 Οὐδὲ Ποσειδάων, οὐδὲ γλαυκώπιδι κόυρη·
 Ἄλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' αἵτης·
 Ὅς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο,
 30 Τὴν δ' ἦν ἡνῆσ', ἣ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένητ' ἡώς,
 Καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετῆύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτιλοι ἐστε, θεοί, δηλήμονες! οὐ νύ ποθ' ὑμῖν
 Ἐκτωρ μῆρι' ἔκθε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
 35 Τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε, νέκυν περ ἐόντα, σαῶσαι,
 Ἥ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ ᾧ,
 Καὶ πατέρι Πριάμῳ λαοῖσί τε· τοί κέ μιν ὦκα
 Ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν.
 Ἄλλ' ὀλοῶ Ἀχιλῆϊ, θεοί, βούλεισθ' ἐπαρήγειν,
 40 Ὡς οὐτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
 Γναμπτόν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὥς, ἄγρια οἶδεν,
 Ὅστι' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλη τε βίη καὶ ἀγῆνορι θυμῷ
 Εἵσας, εἴς' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβησιν·
 Ὡς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδὲ οἱ αἰδῶς
 45 Γίγνεται, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἧδ' ὄνιηται.
 Μέλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 Ἥε κασίγνητον ὁμογαστρίον, ἧε καὶ υἱόν·
 Ἄλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθήκεν.

- Τλητὸν γάρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
 50 Ἀντάρ οὐ γὰρ Ἑκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
 Ἴππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἐτάροιο φίλοιο
 ἔλκει· οὐ μὲν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδὲ τ' ἄμεινον·
 Μὴ ἀγαθῶ περ ἔοντι νεμεσσηθῶμεν οἱ ἡμεῖς·
 Κωφὴν γάρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.
 55 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλετος Ἥρη·
 Εἴη κεν καὶ τοῦτο τέον ἔπος, Ἀργυρότοξε,
 Εἰ δὴ ὁμῆν Ἀχιλλῆϊ καὶ Ἑκτορι θήσετε τιμὴν.
 Ἐκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν·
 Ἀντάρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτῇ
 60 Θρέψα τε καὶ ἀτίτῃλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν,
 Πηλεῖ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισιν·
 Πάντες δ' ἀντιάσθε, θεοί, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
 Δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ', αἰὲν ἄπιστε!
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 65 Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύνδμαινε θεοῖσιν.
 Οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μὴ' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἐκτωρ
 Φίλιπτος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσὶν·
 Ὡς γὰρ ἔμοιγ'· ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δῶρων.
 Οὐ γάρ μοι ποτε βωμὸς ἐδένετο δαιτὸς εἵσης,
 70 Λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
 Ἀλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν — οὐδὲ πῃ ἔστιν
 Λαῖθρη Ἀχιλλῆος — θρασὺν Ἑκτορα· ἥ γάρ οἱ αἰεὶ
 Μήτηρ παρμύμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμάρ.
 Ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἄσπον ἐμεῖο,
 75 Ὅφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεύς
 Δῶρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' Ἑκτορα λύσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ὥρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
 Μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης
 Ἐνθορε μέλανι πόντῳ· ἐπεστονάχησε δὲ λίμνῃ.
 80 Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἱκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
 Ἦτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
 Ἐρχεται ὠμηστῆσιν ἐπ' ἰχθυοῖσι Κῆρα φέρουσα.
 Εὐρε δ' ἐνὶ σπηϊ γλαφυρῷ Θέτιν, ἀμφὶ δὲ τ' ἄλλαι
 Εἶαθ' ὁμηγερέες ἄλλαι θεαί· ἥ δ' ἐνὶ μέσσης
 85 Κλαῖτε μόρον οὐ παιδὸς ἀμύμονος, ὃς οἱ ἔμελλεν
 Φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πίδακ' ὠκέα Ἴρις·
 Ὅρσο, Θετι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδώς.
 Τὴν δ' ἡμείβειτ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 90 Τίπτε με κείνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
 Μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχρ' ἄκριτα θυμῷ.

- Εἴμι μὲν · οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσεται, ὅ,τι κεν εἴπῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα κάλυμμ' ἔλε δια θεάων
 Κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.
 96 Βῆ δ' ἵεναι, πρόσθεν δὲ ποδὴνέμος ὠκία Ἴρις
 Ἥγεῖτ' · ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῆμα θαλάσσης.
 Ἀκτὴν δ' εἰσαναβάσαι, ἐς οὐρανὸν αἶχθήτην ·
 Εὐρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
 Εἶαθ' ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες.
 100 Ἡ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἷξε δ' Ἀθήνη.
 Ἥρῃ δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκεν,
 Καὶ ῥ' εὐφροὴν ἐπέεσσι · Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε ·
 Ἥλυθες Οὐλύμπόνδε, θεὰ Θέτι, κηδομένη περ,
 106 Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν' οἶδα καὶ αὐτός ·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
 Ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
 Ἐκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῇ πτολιπόρθῳ ·
 Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἔϋσκοπον Ἀργεϊφόντην ·
 110 Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῇ προτιάπτω,
 Αἰδῶ καὶ φιλότῃα τεῖν μετόπισθε φυλίσσω.
 Αἴψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθέ, καὶ νιεῖ σῶ ἐπίτειλον.
 Σκύζεσθαι οἱ εἰπέ θεούς, ἐμὲ δ' ἔσοχα πάντων
 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 116 Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν ·
 Αἶ κέν πως ἐμὲ τε δεισῇ, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴριν ἐφῆσω,
 Λύσασθαι φίλον νιόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνῃ.
 120 Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα ·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶψα.
 Ἦεν δ' ἐς κλισίην οὗ νιέος · ἐνθ' ἄρα τόνγε
 Εὐρ' ἀδινὰ στενάχοντα φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 Ἐκσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον ·
 126 Τοῖσι δ' οἷς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο.
 Ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν ·
 Τέκνον ἐμόν, τέο μέχρῃς ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
 Σὴν ἔδεια κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου,
 130 Οὔτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότῃ
 Μίσγεςθ' · οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 Ἀγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίῃ.
 Ἀλλ' ἐμέθεν ζύνες ὦκα, Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι.
 Σκύζεσθαι σοὶ φησι θεούς, ἐξ δ' ἔσοχα πάντων

- 135 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 Ἔκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκύνς Ἀχιλλεύς·
 Τῇ δ' εἶη· ὅς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
 140 Εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
 Ὡς οἷγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
 Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
 Ἴριν δ' ὠτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρήν·
 Βῆσκέ ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, λιποῦσ' ἔδος Οὐλύμποιο,
 145 Ἀγγελίον Πριάμω μεγαλήτορι Ἴλιον εἴσω,
 Λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήνη,
 Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ.
 Κῆρυξ τίς οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνει
 150 Ἥμιόνους καὶ ἅμαξαν εὐτροχόν, ἥδὲ καὶ αὐτὶς
 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε Διὸς Ἀχιλλεύς.
 Μηδὲ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μεδὲ τι τάρβος·
 Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὑπάσσομεν Ἀργειφόντην,
 Ὅς ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσῃ.
 155 Αὐτὰρ ἐπὶν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
 Οὐτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὐτ' ἄσκοπος, οὐτ' ἀλιτήμων·
 Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἐκέτεω πεφιδῆσεται ἀνδρὸς.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
 160 Ἰξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπὴν τε γόον τε.
 Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
 Δάκρυσιν εἴματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραῖός
 Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλῇ
 Κόπρῳ ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
 165 Τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἔησιν.
 Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο,
 Τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
 Στῆ δὲ παρὰ Πρίϊμον Διὸς ἄγγελος, ἥδὲ προσηΐδα,
 170 Τυτθὸν φθελγασμένη· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσὶ, μηδὲ τι τάρβει·
 Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τὸδ' ἱκάνω,
 Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὅς σευ, ἄνευθ' ἐὼν, μέγα κήδεται ἧδ' ἐλεαίρει.
 175 Λύσασθαι σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἔκτορα Διόν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήνη,
 Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ.

- Κῆρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνει
 Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἔυτροχον, ἥδ' ἐκ αὐτῆς
 180 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Μηδὲ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδὲ τι τάρβος.
 Τυῖος γάρ τοι πομπὸς ἄμ' ἔψεται Ἀργειφόντης,
 Ὃς σ' ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσῃ.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 185 Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτῆμων.
 Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκεία Ἴρις.
 Αὐτὰρ ὄγ' υἱὰς ἄμαξαν ἔυτροχον ἡμιονέην
 190 Ὀπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσεται κηώεντα,
 Κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει.
 Ἐς δ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε.
 Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν,
 195 Ἀύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήνη.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι;
 Αἰνῶς γάρ μ' αὐτὸν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 Κεῖο' ἵεναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 200 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μύθῳ.
 Ὡ μοι, πῇ δὴ τοι φρένες οἴχονθ', ἧς τοπάρους περ
 Ἑκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἥδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
 Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 205 Τίεας ἐξενάριξε! σιδήρειόν νῦ τοι ἦτορ.
 Εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
 Ὀμηστής καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὐ σ' ἐλεήσει,
 Οὐδὲ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἀνευθεν
 Ἥμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς ποθὶ Μοῖρα κραταίῃ
 210 Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτῇ,
 Ἀργίποδας κύνας ἄσαι, ἑὼν ἀπάνευθε τοκήων,
 Ἀνδρὶ πάρα κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 Ἐσθίμεναι πρὸς φῦσα· τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο.
 Παιδὸς ἐμοῦ! ἐπεὶ οὐδ' ἐκακίζόμενόν γε κατέκτα,
 215 Ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
 Ἔσταότ', οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρον Πρῖαμος θεοειδής·
 Μῆ μ' ἐθέλοντ' ἵεναι κατερύκανε, μηδὲ μοι αὐτῇ
 Ὅρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλεν· οὐδέ με πείσεις.
 220 Εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,

Ἡ οἱ μάντιές εἰσι, θνυοσκόοι, ἧ ἱερῆες,
 Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
 Νῦν δ' — αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐσίδρακον ἄντην —
 Εἰμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἶσα

225 Τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀγκὰς ἐλόντ' ἐμὸν νιόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἶην.

Ἡ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέωγεν.

Ἐνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,

230 Δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 Τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερον δέκα πάντα τάλαντα·
 Ἐκ δὲ δὺ αἶθωνας τρίποδας, πλυσρας δὲ λέβητας,
 Ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἱ Θρηῆκες πόρον ἄνδρες,

235 Ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδὲ νυ τοῦπερ
 Φείσας ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρον· πέρι δ' ἠθέλε θυμῷ
 Λύσασθαι φίλον νιόν. ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
 Αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·

Ἐφύετε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες! οὐ νυ καὶ ὑμῖν

240 Οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες;
 Ἡ οὐνεσθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὑμμες!
 Ῥῆϊτρεοὶ γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
 Κέλινου τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν! αὐτὰρ ἔγωγε,

245 Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραῖζομένην τε,
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἀΐδος εἴσω.

Ἡ, καὶ σκηπανίῳ δῖεπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
 Σπερχομένοιο γέροντος. ὁ δ' υἷασιν οἷσιν ὁμόκλα,
 Νεικεῖων Ἐλενόν τε Πάριν τ' Ἀγάθωνά τε δῖον,

250 Πάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
 Δηΐφοβόν τε καὶ Ἰππόθοον καὶ Δῖον ἀγαυόν·

Ἐννέα τοῖς ὁ γεραίος ὁμοκλήσας ἐκέλευεν·

Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἶθ' ἅμα πάντες

Ἐκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι!

255 Ὡ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτὶνὰ φημι λελεῖφθαι·
 Μῆστορά τ' ἀντίθεον καὶ Τρωΐλον ἵπποχάρμην,
 Ἐκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἔφκει
 Ἀνδρὸς γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·

260 Τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἀρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λείλειπται,
 Ψεῦσται τ' ὄρχησται τε, χοροῖτυπήσιν ἄριστοι,
 Ἀρῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἀρπακτῆρες.

Οὐκ ἂν δὴ μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,

- Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο·
 285 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρός ὑποδδείσαντες δημοκλήν,
 Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν εὐτροχον ἡμιονεῖην,
 Καλήν, πρωτοπαγέα· πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς·
 Καδ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ἤρεον ἡμιόνειον,
 Πύξινον, ὀμφαλόεν, εὐ οἰήκεσσιν ἀρηρός·
 290 Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἄμα ζυγῷ ἐννεάπηχυν.
 Καὶ τὸ μὲν εὐ κατέθηκαν ἐϋξέσιω ἐπὶ θυμῷ,
 Πέξῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βάλλον·
 Τρεῖς δ' ἐκύτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχίνα δ' ἔκαμψαν.
 295 Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, ἐϋξέστης ἐπ' ἀπῆνης
 Νήεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα·
 Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἐντεσιεργούς,
 Τοὺς ἡά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἴππους δὲ Πριάμοι ὑπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραιὸς
 300 Αὐτὸς ἔχων αἰτάλλεν ἐϋξέσθῃ ἐπὶ φάτῃ·
 Τὼ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
 Κτήρυς καὶ Πριάμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθ' Ἐκάβῃ τετιηότι θυμῷ,
 Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
 305 Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτῃ·
 Σιτῇ δ' ἵππων προπαίροιθην, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῇ, σπείσον Διὶ πατρί, καὶ εὖχεο, οἴκαδ' ἰκέσθαι
 Ἀψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέγε θυμὸς
 Ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
 310 Ἀλλ' εὖχευ σὺ γ' ἔπειτα κελαινεφεῖ Κρονίωνι,
 Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁράται·
 Αἶτει δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῷ
 Φίλιπτος οἰωνῶν, καὶ εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 315 Τῷ πύσυνος ἐπὶ νῆας ἔης Δαναῶν ταχυπώλων.
 Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐὼν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
 Οὐκ ἂν ἔγωγε σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελόμην
 Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἵεναι, μάλα περ μεμαῶτα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοειδής·
 320 ὦ γύναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐφριεμένη ἀπιθήσω.
 Ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἶψ' ἐλεήσει.
 Ἦ ἴα, καὶ ἀμφίπολον ταμῖν ὥτρυν' ὁ γεραιός,
 Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῖναι ἀκήρατον· ἥ δὲ παρέστη,
 Χερνίβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἄμα χερσὶν ἔχουσα.
 325 Νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο·
 Εὖχετ' ἔπειτα στάς μέσῳ ἔρκεϊ, λείβε δὲ οἶνον,

Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα·

Ζεῦ πάτερ, ἴδῃθιν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!

Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἔλθειν ἢ δ' ἔλεινόν·

310 Πέμπων δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε σοι αὐτῷ

Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,

Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,

Τῷ πῖλυνος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπόλων.

“Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς.

315 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἤκε, τελειότατον πετεηνῶν,

Μόρφον, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.

“Ὅσση δ' ὑπορόφοιο θύρῃ θαλάμοιο τέτυκται

Ἀνέρος ἀφνειοῖο, ἐὺκλήϊς, ἀραρυῖα·

Τόσσ' ἄρα τοῦ ἑκάτερθεν ἔσαν πετρά· εἷσατο δέ σφιν

320 Δεξιὸς αἴξας ὑπὲρ ἄστεος. οἱ δὲ ἰδόντες

Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.

Σπερχόμενος δ' ὁ γεραίος ἐοῦ ἐπεβήσεται δίφρου·

Ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.

Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην,

325 Τὰς Ἰδαίος ἔλαυνε δαίφρων· αὐτὰρ ὀπισθεν

Ἴπποι, τοὺς ὁ γέρον ἐφέπων μάλιστα κέλευεν

Καρπαλλίμως κατὰ ἄστν· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο,

Πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὥσεί θάνατόνδε κίοντα.

Οἱ δ' ἐπεὶ οἷν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,

330 Οἱ μὲν ἄρ' ἀφορῆοι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,

Παῖδες καὶ γαμβροί. τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆ-

Ν', ἐς πεδίον προφανέντε· ἰδὼν δ' ἔλέησε γέροντα.

Αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ηὔδα·

Ἑρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστα γε φίλτατόν ἐστιν

335 Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, καὶ τ' ἔκλυες, ᾧ κ' ἐθέλῃσθα·

Βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κολάας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν

“Ὡς ἄγαγ', ὥς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τε νοήσῃ

Τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλεΐωναδ' ἰκέσθαι.

“Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργειφόντης·

340 Αὐτίκ' ἐπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,

Ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,

Ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·

Ἔϊλετο δὲ θάβδον, τ' ἔ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,

Ἵν' ἐθέλει, τοὺς δ' ἴτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·

345 Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.

Αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκανεν·

Βῆ δ' ἵναί, κούρω αἰνυτητῆρι ἰοικώς,

Πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρέξ Ἴλοιο ἔλασσαν,

- 350 Στήσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πλοίην,
 Ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαίαν.
 Τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κήρυξ
 Ἑρμείαν, ποῖ δὲ Πριάμον φάτο, φώνησέν τε·
 Φράξο, Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.
 355 Ἄνδρ' ὁρώ· τάχα δ' ἄμμε διαβόησασθαι οἶω.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἣ μιν ἔπειτα
 Γούνων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἱ κ' ἐλεήσῃ.
 Ὡς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χυτο, δαΐδιε δ' αἰνῶς.
 Ὅρθαι δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν·
 360 Στῆ δὲ ταφῶν· αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν,
 Χεῖρα γέροντος ἐλὼν, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·
 Πῆ, πάτερ, ὧδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 Οὐδὲ σὺγ' ἔδδειςας μένεα πνελοντας Ἀχαιοῦς,
 365 Οἳ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν;
 Τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Τουσάδ' ὀνειάτ' ἄγοντα, τίς ἂν δὴ τοι νόος εἴη;
 Οὐτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δὲ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
 Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 370 Ἄλλ' ἐγὼ οὐδέν σε φέξω κακά, καὶ δέ κεν ἄλλον
 Σεῦ ἀπαλεξήσαιοι· φίλῳ δὲ σε πατρὶ εἵσκω.
 Τὸν δ' ἡμειβετ' ἔπειτα γέρων Πριάμος θεοειδής·
 Οὐτῷ πη τάδε γ' ἐστί, φίλον τέκος, ὥς ἀγορεύεις.
 Ἄλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
 375 Ὅς μοι τοιόνδ' ἦκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
 Αἴσιον, οἷος δὴ σὺν δέμης καὶ εἶδος ἀγῆτός,
 Πέπνυσαι τε νόῳ, μακάρων δ' ἐξ ἐσσι τοκῶν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 380 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Ἡέ πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ;
 Ἡ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν
 Δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλεν
 385 Σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἡμειβετ' ἔπειτα γέρων Πριάμος θεοειδής·
 Τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἐκ σσι τοκῶν,
 Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παῖδός ἔνισπες;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 390 Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, καὶ εἴρεαι Ἐκτορα δῖον.
 Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιατείρῃ
 Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσας

- Ἀργείους κτείνεσκα, δαΐζων ὀξεί χαλκῷ.
 Ἡμεῖς δ' ἵσταότις θανυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεύς
 395 Εἶα μάργασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.
 Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἤγαγε νηὺς εὐεργής·
 Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι, πατήρ δέ μοι ἐστί Πολύτωρ.
 Ἀφνειὸς μὲν ὄδ' ἐστί, γέρον δέ δή, ὥς σύπερ ὦδε·
 Ἐξ δὲ οἱ υἱὲς ἕασιν, ἐγὼ δὲ οἱ ἐβδομός εἰμι.
 400 Τῶν μετὰ παλλόμενος, κλήρω λάχον ἐνθάδ' ἔπεσθαι·
 Νῦν δ' ἤλθον πεδίοι δ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
 Θήσονται περὶ ἄστν μάχην ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
 Ἀσχαλώσι γὰρ οἶδε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
 Ἰσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.
 405 Τὸν δ' ἡμεῖβει· ἔπειτα γέρων Πρίαμος Θεοειδής·
 Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος
 Εἰς, ἄγε δὴ μοι πῶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
 Ἥ ἔτι παρ νήεσσιν ἐμὸς παῖς, ἥ μιν ἦδη
 ἦσι κυσὶν μελεῖσσι ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.
 410 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 ὦ γέρον, οὐπω τόνγε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
 Ἀλλ' ἔτι κείνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηϊ
 Αὐτως ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτῃ δὲ οἱ ἥως
 Κεῖμενῳ, οὐδέ τί οἱ χροὺς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ
 415 Ἔσθουσ', αἶψά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 Ἡ μὲν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἐτάροιο φίλοιο
 Ἐλκει ἀκηδέστω, ἥως ὅτε διὰ φανήῃ·
 Οὐδέ μιν αἰσχύνει· θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν,
 Οἶον ἐεργήεις κεῖται, περὶ δ' αἶμα νένιπται,
 420 Οὐδέ ποθι μιαιρός· σὺν δ' ἔλκει πάντα μέμνηκεν,
 Ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασαν.
 Ὡς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἱὸς ἔηος,
 Καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἡμεῖβετο μῦθον·
 425 ὦ τέκος, ἥ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
 Ἀθανάτοισ'· ἐπεὶ οὐποτ' ἐμὸς παῖς, εἴποτ' ἔην γε,
 Δήθει· ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
 Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλειςον·
 430 Αὐτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν,
 Ὅφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκωμαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργεϊφόντης·
 Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
 Ὅς με κέλει σέο δῶρα παρῆξ Ἀχιλλῆα δέχεσθαι.
 435 Τὸν μὲν ἐγὼ δεῖδοικα, καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι

- Συλεύειν, μή μοι τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
 Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην,
 Ἐνδυκέως ἐν νηϊ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων.
 Οὐκ ἂν τίς τοι, πομπὸν ὀνοσσύμενος, μαχέσαιοτο.
 440 Ἢ, καὶ ἀναΐξας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
 Καρπαλλίμως μάστιγα καὶ ἥνια λάξτο χερσίν.
 Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἧῦ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἔκοντο,
 Οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο.
 445 Τοῖσι δ' ἔφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος, Ἀργεϊφόντης,
 Πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὥϊε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,
 Ἐς δ' ἄγαγε Πριάμῳ τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
 Τυνηλὴν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἀνακτι,
 450 Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν,
 Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες.
 Ἀμφὶ δὲ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἀνακτι
 Σταυροῖσιν πυκνινούσι· θύρην δ' ἔχε μῦνος ἐπιβλήης
 Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρόήσσεσκον Ἀχαιοί,
 455 Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληΐδα θυράων,
 Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρόήσσεσκε καὶ οἶος·
 Δὴ ῥα τόθ' Ἑρμείας ἐριούνιος ὥϊε γέροντι,
 Ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλείωνι,
 Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε·
 460 ὦ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
 Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὅπασσεν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλλῆος
 Ὀφθαλμοὺς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δὲ κεν εἴη,
 Ἀθάνατον θεὸν ὦδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἀντην.
 465 Τύνη δ' εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλείωνος,
 Καὶ μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἡνκόμοιο
 Δίασσεο καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 Ἑρμείας· Πριάμος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμῶζε,
 470 Ἰδαῖον δὲ κατ' αὐθι λίπεν· ὁ δὲ μέμνεν ἐρύκων
 Ἴππους ἡμιόνους τε· γέρον δ' ἰθὺς κίεν οἴκου,
 Τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἵζεσκε, Διὶ φίλος· ἐν δὲ μιν αὐτὸν
 Εὐρ' ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθέλειτο· τῷ δὲ δὴ οἶω,
 Ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, ὅζος Ἀρης,
 475 Ποίπρυον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς,
 Ἑσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
 Τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πριάμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στὰς
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας

- Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἱ οἱ πολέας κτάνον υἷας.
 480 Ὡς δ' ὅτ' ἄν' ἄνδρ' αἶτη πυκινὴ λάβῃ, ὅς τ' ἐνὶ πάτρῃ
 Φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,
 Ἄνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας·
 Ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
 θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἄλληλους δὲ ἰδόντο.
 485 Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Μνησαί πατρός σοῖο, θεῶς ἐπιβέχελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τηλέκου, ὥς περ ἐγών, ὀλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 Καὶ μὲν που κῆνον περυναίεται ἀμφὶς ἑόντες
 Τείρους, οὐδέ τις ἐστὶν ἀρῇν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι·
 490 Ἄλλ' ἥτοι κείνός γε, σέθεν ζώοντος ἀκούων,
 Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἥματα πάντα
 ὄψεσθαι φίλον νιόν, ἀπὸ Τροίηθι μολόντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτινὰ φημι λελεῖφθαι.
 495 Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν·
 Ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἱῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 Τούς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
 Τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Ὅς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς,
 500 Τὸν σὺ πρώην κτείνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
 Ἐκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 Λυσόμενος παρὰ σείο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 Ἄλλ' αἰδέϊο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
 Μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,
 505 Ἐτλην δ', οἱ οὐπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
 Ἄνδρὸς παιδοφόνιοι ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρός ὕψ' ἔμερον ὥρσε γόοιο·
 Ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἥκα γέροντα.
 Τῷ δὲ μνησαμένω, ὃ μὲν Ἐκτορος ἀνδροφόνιοι,
 510 Κλαῖ' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔλυσθαις·
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἐὼν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτὲ
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο διὸς Ἀχιλλεὺς,
 [Καὶ οἱ ἀπὸ πρᾶπιδων ἤλθ' ἔμμερος ἦδ' ἀπὸ γυλῶν,]
 515 Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
 Οἰκτείρων πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀ δειλ', ἥ δὴ πολλὰ κακ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν ὅλος,
 520 Ἄνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 Τίτας ἐξανάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.

- Ἄλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξω ἐπὶ θρόνον· ἄλγεα δ' ἔμπηγς
 Ἐν θυμῷ κατακείσθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοι περ.
 Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
- 525 Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 Ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσιν.
 Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείλονται ἐν Διὸς οὔδει,
 Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ, ἐάων·
 Ἦ μὲν κ' ἀμμύλας δοίη Ζεὺς τερπικέραunos,
- 530 Ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
 Ἦ δέ κε τῶν λυγρῶν δοίη, λωβητὸν ἔθηκεν·
 Καὶ ἐ κακῇ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διὰν ἐλαύνει·
 Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τιτιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 Ὡς μὲν καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
- 535 Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
 Ὀλβω τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
 Καὶ οἱ θνητῷ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτίν·
 Ἄλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅτι οἱ οὔτε
 Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένητο κρειόντων.
- 540 Ἄλλ' ἓνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδὲ ἔνι τόνγῃ
 Γηράσκοντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 Ἡμαὶ ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα.
 Καὶ σέ, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
 Ὅσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἔργει,
- 545 Καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπέλρων,
 Τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ νιάσι φασὶ κεκάσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωνες,
 Αἰεὶ τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκταυταὶ τε·
 Ἀνσχεο, μηδ' ἀλίσσιον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
- 550 Οὐ γάρ τι πρῆξεις ἀκαχήμενος νῆος ἔης,
 Οὐδὲ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα.
 Τὸν δ' ἡμέλβει· ἔπειτα γέρον Πριάμος θεοειδής·
 Μὴ μέ πω ἐς θρόνον ἵξε, Διοτρεφές, ὅφρα κεν Ἐκτωρ
 Κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα
- 555 Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
 Πολλά, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
 Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.
 [Αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὄρῃν φάος Ἥελιοιο.]
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
- 560 Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτός
 Ἐκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 Μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
 Καὶ δέ σε γιγνώσκω, Πρίαμε, φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις,
 Ὅτι θεῶν τίς σ' ἤγε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- 565 Οὐ γάρ κε τλαίῃ βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἤβων,
 Ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὄχῃας
 Ρεῖα μετοχλίσσει θυράων ἡμετεράων.
 Τῷ νῦν μὴ μοι μάλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης·
 Μῆ σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἑάσω,
 570 Καὶ ἱκέτην περ ἰόντα, Διὸς δ' ἁλίσσωμαι ἐφετμᾶς.
 Ὡς ἔφαι· ἔδδειςεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπέθετο μῦθον.
 Πηλείδης δ' οἴκοιο, λείων ὥς, ἄλτο θύραζε,
 Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δῶω θεράποντες ἔποντο,
 Ἥρωις Ἀντομέδων ἦδ' Ἀλκιμος, οὓς ῥα μάλιστα
 575 Τί' Ἀχιλεὺς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 Οἱ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύνον ἵππους ἡμιόνοους τε,
 Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·
 Καδ δ' ἐπὶ δίφρου εἶσαν· ἐϋξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
 Ἥρεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
 580 Καδ δ' ἔλιπον δύο φάρε', ἐϋννητόν τε χιτῶνα,
 Ὅφρα νέκυν πυκᾶσας δῶή οἰκόνδε φέρεσθαι.
 Δμωᾶς δ' ἐκκαλίσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφὶ τ' ἀλείψαι,
 Νέσφιν ἀειράσας, ὥς μὴ Πρίαμος ἴδοι νιόν·
 Μῆ ὁ μὲν ἀχνυμένην κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο,
 585 Παῖδα ἰδὼν, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθείῃ φίλον ἦτορ,
 Καὶ ἐκατακτείνειε, Διὸς δ' ἁλίτῃται ἐφετμᾶς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δέ μιν φῆρος καλὸν βάλλον ἠδὲ χιτῶνα,
 Αὐτὸς τότε γ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας,
 590 Σὺν δ' ἔταροι ἤειραν ἐϋξέστην ἐπ' ἀπήνην.
 Ὡμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον·
 Μῆ μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἶ κε πύθῃαι
 Εἰν Αἰδὸς περ ἑών, ὅτι Ἐκτορα δῖον ἔλυσα
 Πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα·
 595 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέοικεν.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦτε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Ἐξέτο δ' ἐν κλισίῳ πολυδαίδαλῳ, ἔνθεν ἀνέστη,
 Τόλχου τοῦ ἐτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον·
 Τίος μὲν δὴ τοι λέλυται, γέρον, ὥς ἐκέλευες,
 600 Κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ'· ἅμα δ' ἡοὶ φαινομένηνφιν
 Ὅφραι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
 Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
 Τῇ περ δαΐδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
 Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱεὶς ἡβώνοντες.
 605 Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
 Χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 Οὐνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπυρρήν·

- Φῇ δοιὼ τεκέειν, ἥ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·
 Τῷ δ' ἄρα, καὶ δοιὼ περ ἑόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσαν.
 610 Οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδὲ τις ἦεν
 Κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
 Τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίῳνες.
 Ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμει δακρυχέουσα.
 Νῦν δὲ πού ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὖρεσιν οἰοπόλοισιν,
 615 Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνάς
 Νυμφάων, αἷτ' ἄμφ' Ἀχελωῖον ἐρρόωσαντο,
 Ἐνθα, λίθος περ ἑοῦσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, δῖε γεραίε,
 Σίτου, ἔπειτά κεν αὐτὲ φίλον παῖδα κλαίοιςθα,
 620 Ἴλιον εἰς ἀγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.
 Ἥ, καὶ ἀναΐζας οἷν ἄργυρον ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 Σφάζ'· ἔταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
 Μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πειρὰν τ' ὀβελόισιν,
 Ὀπητησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 625 Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἔλῳν ἐπένειμε τραπέῃ
 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Ἴητο Λαρδανίδης Πριάμος θαύμαζ' Ἀχιλλῆα,
 630 Ὅσος ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἅντα ἔθηκε.
 Αὐτὰρ ὁ Λαρδανίδην Πριάμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
 Εἰσορόων ὅψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὀρόωντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε γέρον Πριάμος θεοειδής·
 635 Λέξον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφίς, ὅφρα κεν ἦδη
 Τπνῷ ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
 Οὐ γάρ πω μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 Ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·
 Ἄλλ' αἰεὶ στεναχῶ καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
 640 Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
 Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἶθοπα οἶνον
 Λαυκανίης κατέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.
 Ἥ ῥ', Ἀχιλεὺς δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν,
 Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 645 Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθε·ν ἔσασθαι.
 Αἱ δ' ἔσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσai·
 Αἶψα δ' ἄρα στορέσαν δοιὼ λίχε' ἐγκονέουσai.
 Τὸν δ' ἐπικεχτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 650 Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξω, γέρον φίλε· μή τις Ἀχαιῶν

- Ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, οἷτε μοι αἰεὶ
 Βουλῆς βουλευέουσι παρήμενοι, ἧ θέμις ἐστίν·
 Τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
 Αἰτίχ' ἂν ἐξεῖποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 654 Καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἄτρεκέως καταλέξω,
 Πουστήμαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἐκτορα δῖον,
 Ὅφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος Θεοειδής·
 655 Εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἐκτορι δῖω,
 Ὡδὲ κέ μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 Οἶσθα γάρ, ὥς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
 Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
 Ἐννήμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοοοίμεν,
 656 Τῇ δεκάτῃ δέ κε θιάπτοιμεν, δαινυτό τε λαός·
 Ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσῃμεν,
 Τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίζομεν, εἴπερ ἀνάγκη.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὥς σὺ κελεύεις.
 657 Σχήσω γὰρ τόσπον πόλεμον χρόνον, ὅσπον ἄνωγας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 Ἐλλαβε δεξιτερήν, μήπως δέλσει ἐνὶ θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.
 658 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐδε μυχῷ κλισίης εὐπύκτου·
 Τῷ δ' ἄρ' Βρισηῖς παρῆλεξάτο καλλιπάρης.
 Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἵπποκορουσταὶ
 Εὐδον παννίχιοι, μαλακῷ δεδμημένος ὕπνῳ·
 Ἄλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούριον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 659 Ὅρμαίνοντι ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πριάμον βασιλῆα
 Νηῶν ἐκ πέμψει, λαθῶν ἱερὸν πυλαῶρους.
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ γέρον, οὐ νύ τι σοίγε μέλει κακόν, οἷον ἔθ' εὐδεις
 Ἀνδράσιν ἐν δηῖοισιν, ἐπεὶ σ' εἶασεν Ἀχιλλεύς.
 660 Καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας·
 Σεῖο δέ κε ζωοῦ καὶ τρεῖς τόσα δοῖεν ἅποινα
 Παῖδες τοὶ μετόπισθε λειψιμμέοι, αἳ κ' Ἀγαμέμνων
 Γινώη σ' Ἀτρεΐδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, κῆρυκ' αὖ δ' ἀνίστη.
 661 Τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζευξ' ἵππους ἡμιόνους τε·
 Ῥίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδὲ τις ἔγνω.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἶξον εὐρὸς ποταμοῖο,
 [Ἐάνθου δινήετος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,]

- Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.
 695 Ἡὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 Οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
 Ἴππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδὲ τις ἄλλος
 ἔγ' ὦ πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν·
 Ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρῃ, ἱκέλῃ χρυσῇ, Ἀφροδίτῃ,
 700 Πέργαμον εἰσαναβάουα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν,
 Ἔστασι' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην·
 Τὸν δ' ἄρ' ἔφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν·
 Κῶκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ·
 Ὀφειθε, Ἰρῶες καὶ Τρωάδες, Ἐκτορ' ἰόντες,
 705 Εἵποτε καὶ ζῶοντι μάχης ἐκ νοστήσαντι
 Χαίρει· ἐπεὶ μέγα χάσμα πόλει τ' ἦν, παντί τε δῆμῳ.
 Ὡς ἔφαι· οὐδὲ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπει ἄνθρωπος,
 Οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀάσχετον ἔκετο πένθος·
 Ἀχχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ὕγοντι.
 710 Ἠρῶται τόγ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
 Τιλλέσθην, ἐπ' ἅμαξαν εὐτροχον αἶζασαι,
 Ἀπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.
 Καὶ νῦν κε δὴ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
 Ἐκτορα θακρυχίοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
 715 Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα·
 Εἰζατέ μοι, οὐρεῦσι διελθόμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἄσσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δῶματα, τὸν μὲν ἔπειτα
 720 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδούς,
 Θρήνων ἐξάρχους, οἷτε στονόεσσαν ἀοιδὴν
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 Τῇσιν δ' Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἤρχε γόοιο,
 Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
 725 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καὶ δὲ με χήρην
 Δείπεις ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὐτῷς,
 Ὀν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε, δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἶω
 Ἠβην ἰδεσθῆναι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 Πέρσεται. ἡ γὰρ ὀλωλας ἐπίσκοπος, ὅστε μιν αὐτὴν
 730 Ῥύσκει, ἔχεις δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα·
 Αἰ δὴ τοι τάχα νηυσὶν ὀχῆσονται γλαφυρῇσιν,
 Καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἡ ἐμοὶ αὐτῇ
 Ἔφει, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
 Ἀεθλεύων πρὸ ἀνακτος ἀμειλίχου· ἡ τις Ἀχαιῶν
 735 Ῥίψει, χειρὸς ἐλὼν, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 Χωόμενος, ὃ δὴ πού ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἐκτωρ,

- Ἡ πατήρ, ἥ καὶ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν ὁδᾶς ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 Οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατήρ τιὸς ἐν δαΐ λυγρῇ·
 740 Τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ.
 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκεας,
 Ἔκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείπεται ἄλγεα λυγρά.
 Οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας·
 Οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὔτε κεν αἰεὶ
 745 Μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσα.
 Ὡς ἔφατο κλαίους· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναικες·
 Τῇσιν δ' αὖθ' Ἐκάβη ἀδινοῦ ἐξήρχε γόοιο·
 Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων!
 Ἡ μὲν μοι ζωὸς περ ἐὼν, φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
 750 Οἱ δ' ἄρα σὺ κήθοιο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴση.
 Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 Πέρνασθ', ὅστιν ἔλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
 Ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Ἀῆμον ἀμικθαλόεσσαν·
 Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλειτο ψυχὴν ναυαγχεὶ χαλκῷ,
 755 Πολλὰ ρυστάζεσκεν δοῦ περὶ σῆμ' ἐτάροιο,
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δὲ μιν οὐδ' ὧς.
 Νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 Κεῖσαι, τῷ ἔκελος, ὅντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 Οἷς ἀγανοῖς βελέευσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε.
 760 Ὡς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἄλλαστον ὄρινεν.
 Τῇσι δ' ἐπειθ' Ἑλένη τριτάτῃ ἐξήρχε γόοιο·
 Βατορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων!
 Ἡ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ' ὥς πρὶν ὠφελον ὀλέσθαι!
 765 Ἦδὲ γὰρ νῦν μοι τόδ' εἰκοσιτὸν ἔτος ἐστίν,
 Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
 Ἄλλ' οὐπω σέυ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον·
 Ἄλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
 Δαέρων, ἥ γαλόνων, ἥ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 770 Ἡ ἐκυρῇ — ἐκυρὸς δὲ, πατήρ ὧς, ἥπιος αἰεὶ —
 Ἄλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυνες,
 Σῆ· τ' ἀγανοφροσύνη καὶ σοὶς ἀγανοῖς ἐπέεσιν.
 Τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἀχρυσμένη κῆρ·
 Οὐ γὰρ τίς μοι ἐῖ ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 775 Ἦπιος, οὐδὲ φίλος· πάντες δέ με πεφρίκασιν.
 Ὡς ἔφατο κλαίους· ἐπὶ δ' ἔστανε δῆμος ἀπείρων.
 Λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Ἀἴεστε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδὲ τι θυμῷ
 Λείσῃτ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἥ γὰρ Ἀχιλλεύς

- 780 Πέμπων μ' ὦδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηών,
Μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλῃ Ἰωίς.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόονους τε
Ζεύγνυσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἤγερέθοντο.
Ἐννῆμαρ μὲν τοίγῃς ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
- 785 Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαισίμβροτος ἡώς,
Καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἐκτορα δακρυχέοντες,
Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἐκτορος ἔγρετο λαός.
- 790 [Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερεθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἶθοπι οἴνῳ
Πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
Ὅστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ' ἔταροί τε,
Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατεΐβετο δάκρυ παρειῶν.
- 795 Καὶ τότε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες,
Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλῃν κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὑπερθεῶν
Πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν·
Ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντῃ,
- 800 Μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κλον· αὐτὰρ ἔπειτα
Εὐ συναγειρόμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
Δώμασιν ἐν Πριάμοιο, Διοτρεφέος βασιλῆος.
Ὡς οἴγ' ἀμφίεπον τάφον Ἐκτορος ἱπποδάμοιο.

NOTES.

NOTES.

ILIAD, I.

1. *Mḗνιν*, &c. Interpretations materially differing from each other have been given by critics to the first seven lines of the Iliad. Many think with Heyne, that the subject proposed to himself by the poet is simply the *wrath* of *Achilles*, and the disasters inflicted on the Greeks by the Trojans, in consequence of his quarrel with Agamemnon. Then Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή (l. 5), and the *counsel* or *purpose* of *Jupiter* was accomplished, must refer to the revenge of Achilles, for the injury he had received at the hand of Agamemnon. It is obvious that this explanation flows from the theory that the Iliad is a collection of poetry, by different minstrels, and put together by ingenious editors long after the actual dates of the poems themselves. The poet, therefore, could have had no conception of a regular epic, all the parts of which should conduce to some one important end; but, proposing merely to sing of the quarrel and its immediate consequences, he lays the matter directly before his audience in the best manner he can. The most common explanation of the passage is, that these lines contain an exposition of the Iliad, considered as *one entire poem*. The poet begins with the *wrath* of *Achilles*, because it gave a decided impulse to the events of the war, and hastened the catastrophe. It brought upon the Greeks a train of disasters, ending with the death of Patroclus, the beloved friend of Achilles, which drew him forth from his retirement, to exact a bloody vengeance from Hector and the Trojans. The *purpose* of *Jove* was to bring about the destruction of Troy by the fall of Hector, &c. Thus

Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή

Ἐξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε, &c.

"And the will of Jove was accomplishing from the time when Atreides, King of Men, and the divine Achilles parted, having quarrelled." It may be remarked, as a collateral support of this interpretation, that μῆνις signifies, according to a scholiast, *continued anger*, and not simply a *quarrel*.

3. προΐαψεν, a compound of *πρὸς* and *ἵκτω*, and very expressive. *ἵκτω* is from the same origin as *πίπτω*, and signifies *to cause to fall* by violent means, and *to assail with violence*. *Πρὸς* qualifies the meaning of the verb in relation to time, so that the compound signifies *to cause to fall prematurely*, and may be rendered here, *hurried away to Hades many brave souls of heroes before their time*, &c. The student will find his taste gratified, and his power of understanding the author greatly increased, by subjecting the language to a rigid analysis, and deducing the real signification of compound words from the signification of their primitives.

4. αὐτοῖς δέ, &c., and made them (i. e. their bodies) a prey, &c.; αὐτοῖς seems to be used in antithesis to ψυχάς, in line 3.

9. βασιλῆϊ, the Ionic or poetic dative of βασιλεύς.

11. ἀνητήρα, from ἀνᾶ, or the verb ἀράομαι, one who prays, a priest.

13. λυόμενος, future participle, with the signification in order to ransom. This signification often occurs.

14. Στίματ' ἔχων. The custom of suppliants carrying branches twined about with wool is often referred to in ancient writers. The student will recollect the opening of the *Oedipus Tyrannus* :

᾽Ω τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νία τροφή,
 Τίνας ποθ' ἴδρας ταοδ' ἔμοι θούεστε,
 Ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι ;
O children, young offspring of ancient Cadmus,
Why rush you to these suppliant seats before me,
With suppliant branches decked ?

Instead of an olive-branch, the priest is here represented as bearing the golden sceptre, which indicated that he was the priest of Apollo.

19. Ἐκπύρσαι. The simple verb means *to destroy*. Ἐκ imparts to it the signification *to destroy utterly*.

20. λῦσαι τε, *to give up* in return for a ransom. The difference between the active and middle voices is obvious in the different meanings of λύσομενος (l. 13) and this.

22. ἐπευφήμησαν, expressed their assent to, sometimes by invoking blessings, but here by the silent expression of their countenances. Observe the force of ἐπί.

25. κακῶς ἀφίει, rudely dismissed him.

26. κίχλω, from κίχνημι subj. for κίχῶ.

31. Ἴσθ' ἑποικομένην. The verb properly signifies *to approach*, *to attack*, and, as has been observed, is applied to *weaving* with peculiar propriety, on account of the ancient custom of standing at the loom. It is, however, used in a general way to signify being employed about any work, and may be rendered here, *plying the loom*.

32. *νήαι*, for *νήη*, subj. The ancient form of the subj. was *νήωμαι* *νησαι*, *ηται*. Then the *σ* in the second person was dropped, and the verb assumed the form which occurs here.

34. *Βῆ δ' ἀκίωρ*. This line is one of remarkable beauty and expressiveness. It brings vividly before the eye the image of the priest, walking silently and sadly along the shore of the deep-sounding sea; and, as Pope justly remarks, "the melancholy flowing of the verse admirably expresses the condition of the mournful and deserted father." Such passages are perpetually occurring in Homer.

39. *χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα*. The preposition, by a frequent usage of Homer, is separated from the verb. The verb *ἐρέφω* properly means *to cover*, *to roof over*, hence *to crown*, and the expression here alludes to the ancient custom of decorating the shrines and altars of the gods with garlands and chaplets. Another instance of the division of the preposition and verb occurs in the next line.

41. *κρίνον*. Poetical for *κρίνον*, from *κραίνω*.

44. et seq. The description of Apollo, descending in wrath, is much celebrated. The rattling of the arrows is vividly described, and the sound of the verse corresponds to the sense.—*ὁ δ' ἦε νυκτὶ οἰκῶς*, and he went like night. This has been said to refer allegorically to the impure state of the atmosphere at the time of the pestilence, but without sufficient reason. Mr. H. N. Coleridge very justly observes, that there are two kinds of similes, those addressed to the Fancy, and those addressed to the Imagination. The former present a likeness to the outward vision; the latter to the eye of the mind. The simile just quoted belongs to this class, and nothing can more happily describe to the inward sight the descent of the angry god.—*Δεινὴ δὲ πλαγγίη*, &c. The sound of this line admirably imitates the twang of the silver bow.

57. *ἤγηθεν, ὀμηγερέες τ'*, after they had been summoned, and were all assembled.

65. *εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, ἕνεκα* understood.—*ἑκατόμβης*. the hecatomb was properly, as its etymology indicates, a sacrifice of a hundred oxen; it is frequently, however, used in a more general sense, and means a sacrifice of any sort.

66. *τελειῶν*, perfect, without spot or blemish.

67. *ἀρτιύσας*, from *ἀρτιύω*, with the gen., signifies *to enjoy*.

78. *ἄνδρα χολώσωμεν*, that I shall make angry. Verbs in *ω* generally signify to put into the state or condition indicated by the nouns or adjectives from which they are formed.

83. *φράσαι*, mid. *deliberate*. This is for the most part the signification of the middle voice of *φράζω*.

98. *Πρὶν γ' ἀπὸ*, &c., before we restore; *πρὶν* is often constructed with the infinitive.—*ἐλικώπιδα*. The meaning of this word is uncertain

Some derive it from ἑλικὸς, *black*, which gives the signification *black-eyed*. Others form it from ἑλίσσω, *to roll, with rolling eyes*; and this describes the quickness and vivacity of the eye, which is characteristic of the Orientals. The latter is probably the true meaning.

103. φρένες ἀμφιμέλαιναι, &c.; φρένες properly means *the diaphragm*. It is applied to the mind on account of the supposed intimate connection between the operations of the mind and the functions of the diaphragm.

115. οὐ δίμας, &c., *neither in form nor stature, &c.*

126. παλλίλλογα, *again collected.*

132. Κλέπτε νῦν, *deceive in mind, i. e. purpose or try to deceive*; οὐ παρῆλθες, literally, *you shall not pass by me*, that is, *overreach me*.

136. After ἴσται, understand some such expression as, *it shall be well*.

140. μεταφρασόμεθα, *we will consider at another time*; μετὰ, in composition.

142. ἐπιτηδῆς, *used adverbially.*

151. ὁδὸν ἐλθέμεναι, *to go on an expedition*, here, more properly, *to lay an ambush.*

159. τιμὴν ἀρνύμενοι, *in order to procure satisfaction for Menelaus.*

175. μητίετα, for μητιέτης, *Æol.*

176. Ἐχθιστος has two meanings, *most hostile* and *most odious*. The latter is the meaning here.

187. Ἴσον ἱμοί, &c., *to pretend to an equality with me*, and to set himself in open rivalry.

194. Ἐλκετο, *was drawing.*

200. δεινῶ δέ, &c., *and her eyes shone, &c.*

205. τάχ' ἄν. This expression in later writers, as in the tragedians, acquired the signification of *perhaps*, or *probably*. In Homer, however, Eustathius, and, after him, Trollope, affirm, that it never loses its primitive signification of *quickly*.

211. ὥς ἴσται περ, *as it shall be, i. e. as reproaches may occur to you.*

216. σφωϊτέρων γε. The dual possessive, referring to Juno and Minerva.

225. The abusive epithets in this line are characteristic of the violence of Achilles, and of the heroic age; literally, *heavy-with-wine, having the face of a dog, but the heart of a stag.*

226. ἄμα λαῶν θωρηχθῆναι, *to be armed with the people, i. e. to go to battle with the army.*

227. λόχοις, &c., *to engage in an ambuscade*. This was considered one of the most daring enterprises of war.

232. ἼΗ γὰρ ἄν, *for certainly you would now injure for the last time.*

233. et seq. It was customary for kings to swear by their sceptres.

239. Πρὸς Διὸς εἰδύαται, *who defend the laws of Jove, or the laws received from Jove.*

240. ποθί, *a feeling of loss*, a great injury arising from the loss or absence of Achilles.

250. μερόπων, from μέλω, *divide*, and ὄψ, *the voice*, according to Eustathius, an epithet applied to man, as possessing the power of sounding and articulating words, syllables and letters.

253. εὐφρονέων. This compound sometimes means *well-disposed, well-wishing*, and sometimes *well-thinking, prudent, sagacious*. Here it seems to unite both meanings.

256. χαρολάτο, poetic for χάροιτο, 2 aor. mid.

266. τράφεν, for ἐτρέφησαν.

268. Φηρσιν, &c., for θηρσιν. The *mountain-dwelling monsters*, generally supposed to be the Centaurs. The whole passage refers to the contest between the Lapithæ and Centaurs, which became afterwards a favorite subject of Grecian art, as appears from the sculpture on the metopes of the Parthenon, and on the Phigaleian marbles.

270. ἀπλης γαίης. Some explain this, *a far-distant land*. Others consider the epithet a name derived from Apis, a Pelasgian adventurer, who settled at an early period in the Peloponnesus. Whichever of the two may be right, it means the Peloponnesus.

271. κατ' ἔμ' αὐτόν. Some interpret these words, *according to the best of my power*; others, *by myself, apart from the rest*. The former seems to be the better meaning, though the latter is supported by highly respectable authority, particularly Heyne.

283. Αἰσσομ', Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, *I beseech you to give up your anger against Achilles*.

288, 289. κρατεῖν, ἀνάσσειν, and σημαίνειν, are not tautological. The first properly means, *to have power over*, but not necessarily to exercise it; the second, *to exercise kingly or princely power*; and the third, *to command*, for instance, as a military chieftain. Agamemnon uses these different words to describe as strongly as possible the excessive ambition of Achilles. ἅ τιν', &c., *in respect to which I do not think any one will obey him*.

302. Εἰ δ', ἄγε μὴν, a Greek idiom, to be explained by supplying the ellipsis thus, *But if you choose, or wish, come on, &c.*

310. Βῆσα. The first aorist of this verb has a transitive meaning. *He put on board the ship a hecatomb for the god*.

315. τελήισσας, *perfect*, without spot or blemish.

326. προῖσι. *Sent them on, or away*. The preposition is not redundant, as some assert.

333. ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, *in his own mind*.

342. θύει, *rages*.

350. πολιῆς, οἶνοπα. These epithets must be understood as applied to different views of the sea. The first is *white* or *foaming*, i. e. near the shore; the second, *dark-colored*, describes the appearance of the deep water at a distance.

356. ἔχει, when joined with an active participle, generally implies a

continuance of the action, *he has taken and still possesses*; ἀποιλάω, 1 aor. from ἀπορίζω, or ἀπαυράω.

361. ὀνόμαζεν. Not always called him by name, as the etymology would seem to indicate, but simply addressed him.

393. ἰήος, gen. from ἰής, brave. Some editors read ἰήος aspirated, from the possessive ἰός, which is sometimes used for the 1st or 2d person.

407. λαβὴ γούρων. Suppliants threw themselves at the feet of the person to whom the supplication was addressed, and embraced his knees.

410. ἱπαινόμενται, ironical, *that they may enjoy their king*.

414. αἰνὰ, adverbially, *under an evil fate*.

415. Αἶθ' ὀφείλες. The 2d aorist of the verb ὀφείλλω, joined with an infinitive, is often used to express a wish, determined by the person of the verb: αἶθ' ὀφείλον, *would that I had or might*, according to the infinitive; αἶθ' ὀφείλες, *would that thou hadst*, &c.

432. and the following, describe the process of disembarking from a ship. Ἰστία μὲν στείλαντο, *they furlled the sails*, and placed them in the ship; Ἰστὲν δ', &c. *and placed the mast in the case (ἱστοδόκη)*, or, according to others, rested it against a prop or pole; προτόνοιουσιν ὑφέντες, *lowering it by the ropes*; these ropes passed from prow to stern, through a pulley at the top of the mast; εἰς ὄρμεν, &c., *and forced it (the ship) to the landing-place with the oars*; Ἐκ δ' ἱνύας, &c., *and let down or threw out the weights*, which served for anchors, and were attached to the prow; κατὰ δὲ πρυμνήσια, *and fastened the cords or cables from the stern*, which was drawn up on the shore; ἐπὶ ῥηγμῖνι, *upon the shore*, literally, *upon the breaker*.

449. Χερσὶ ψαύτο, &c., *they washed their hands*, which was the first ceremony in sacrifices.—ὄλοχύτας ἀνάλοντο· these were the cakes of salt and barley, "which were crumbled between the horns of the victim, on its back, and the parts dissected for burning, and also upon the altar before it was sacrificed." Robinson's Gr. Antiq. p. 206.

459. This and the following lines contain a minute description of the sacrifice. Ἀνίσχουσιν, &c., *they first draw back the head of the victim*, so as to turn the throat upwards, then cut the throat (ἰσφαξαν), and flayed the victim (ἰδαίκαν). Then they cut out the thighs (μηροί), which were appropriated to the gods, and covered them with fat (κνίσσῃ) in double cauls (Δίπτυχα ποιήσαντες), and placed upon them pieces of flesh taken from different parts of the victim (ὠμοστέτησαν), and the old man (the priest) burnt them upon the cleft-wood (σχίλῃς), and poured on them the wine. And young men stood by, holding five-pronged forks (πεμπύβολα) in their hands, which were used "for stirring the flesh, that it might be quickly and completely destroyed." Trollope.—σπλάγχυν' ἐπασάντο· *they feasted upon the entrails, including the spleen*,

heart, &c.—*μισγύλλον*, &c., they cut up the other parts, and pierced them with the forks, and roasted them skilfully, and took them from the forks.—*δαίτης εἴσης*, the equal or equally distributed feast.—*ἔπεισέψαυτε*, filled to the brim. The *χεῖτηδες* were large goblets, in which the wine was first poured. It was afterwards handed round in smaller cups (*δεπάσεις*), *ἐπαρξάμενοι*, beginning in order, that is, towards the right.

478. *ἀνέγοντο*, they sailed back. The succeeding lines describe with great spirit and beauty the passage of the ship on her return.

486. *ἱμάτα*, props. It was the custom to draw the ships entirely upon the shore, and to secure them by long props.

490. *κυδιάνειραν*, either “*reported to by illustrious men*,” or “*rendering men illustrious*.”

524. *κατανύσομαι*, I will sanction the promise by my nod.

528. This and the two following lines have been much celebrated for their grandeur.

535. *Μῆναι*, to await, that is, to keep his place, or to keep his seat.

554. *φράζει*, you plan or devise.

555. *παρτίπη*, lest she persuade thee.

561. *Δαιμονίη*, a term of address, sometimes implying respect and honor, and sometimes rebuke.—*δῖσαι*, you are always suspecting something.

569. *ἐπιγνύψασα φίλον πῆρ*, bending or curbing her spirit. The adjective *φίλος* is often used in Homer very nearly in the sense of the possessive pronoun.

575. *κολῶν ἰλαύνετον*, raise a tumult.

576. *τὰ χεῖριονα νικά*, the worse gains the victory, i. e. the disturbance.

581. *στυφέλλξει*, to hurl down from. After this a few words must be supplied. *He can do it, or he will*.

584. *ἀμφικύπελλον*, a cup with two handles, in apposition with *δίπας*.

591. *τεταγών*, 2 aor. from *τάζω*, to seize. Verbs which signify to seize, touch, &c., take a genitive of the part on which the seizure is made.

597. *ἐνδίξια*, towards the right, in order.

606. *κακχέοντες*. For *κατακχέοντες*, desiring to sleep, or to lie down to rest. This word belongs to a class called *desideratives*, ending in *σιω*.

611. *καθεῦδ'*, he lay down, with a disposition to sleep, not he slept; for, in the next book (line 2), it is said, Jupiter did not sleep.

The first book contains the preliminaries to the commencement of serious action. First, the visit of the priest of Apollo to ransom his captive daughter, the refusal of Agamemnon to yield her up, and the pestilence sent by the god upon the Grecian army in consequence. Secondly, the restoration, the propitiation of Apollo, the quarrel between Agamemnon and Achilles, and the withdrawing of the latter from the Grecian army. Thirdly, the intercession of Thetis with Jupiter; his

promise, unwillingly given, to avenge Achilles; and the assembly of the gods, in which the promise is angrily alluded to by Juno, and the discussion peremptorily checked by Jupiter. The poet, throughout this book, maintains a simple unadorned style, but highly descriptive, and happily adapted to the nature of the subject.

ILIAD, II.

The poem now becomes more exciting; the language more animated; the description more lively and figurative. Homer seems to kindle with his subject, and to press all the phenomena of nature into his service for the purpose of illustration and adornment. Jupiter prepares to keep his promise of avenging Achilles by drawing Agamemnon into a deceitful expectation of taking the city. The forces are arrayed for battle, which gives occasion for the celebrated catalogue.

1. *ἱπποκορυσταί*, an epithet compounded of *ἵππος* and *κορύσσω*, to arm. Properly, *those who fight from chariots*.

4. *Τιμήσῃ*, *that he might avenge*.

6. *οὖλον*, *pernicious*; perhaps, here, *deceitful*.

10. *ἀγορεύμεν*. Infinitive for the imperative, properly governed by some word understood.

13. *ἀμφίς* belongs to *φράζονται* in the next line; *think differently*, or *are divided in opinion*.

23. *δαΐφρονος*, generally, *prudent, sagacious*; applied to a warrior, *skilled in war, warlike*.

25. *ἐπιτετράφαται*, for *ἐπιτετραμμένοι εἰσι*.

26. *ἐμείθεν*, for *ἐμου*. A poetical form of the genitive in nouns and pronouns.

34. *ἀνίη* for *ἀνή*.

37. *φῆ*, literally, *he said*. It is often used by Homer, in the sense of *he thought*.

42, 43. *χιτῶνα* and *φῶρος*: the first was the inner garment or tunic; the second, the exterior garment, corresponding to the Roman toga.

49. *ἰρίουσα*, *in order to announce*.

55. *πυκνίνη*. This epithet has various meanings; 1st, *thick, condensed, firm, strong*; 2d, *prudent, wise, sagacious, &c.*

71. *ᾧ, ἔχ' ἀποπτάμενος*. This verb is often constructed with participles of verbs of motion. *He flew away*.

73. *ἥ θείμεις ἐστίν*, *where it is right*, or, perhaps, *in the manner that is right*.

81. νοσφιζοίμεθα, literally, *we should separate ourselves from it; we should not believe it.*

90. πεποτίζεται, for πεπότνηται, perf. pass. from ποτάνω. The beauty and correctness of the simile in these lines cannot fail to strike the reader.

93. Ὅσσα δεδήει. *Fame or rumor burned*, from δαίω, pl. mid.

95. Τετριχέει, *was rough, or tumultuous*, from τριχέω.

106. πολύαρν. "In the ruder ages of society, before the use of coined money, the necessities of life were exchanged for one another, and wealth was accordingly estimated by the number of flocks and herds." Trollope.

113. ἐκπύραντ' is in the accusative, and agrees with ἐμὶ understood.

116. μέλλει, *it appears.*

125. ἐφίεστοι, *natives.*

133. ἐκπύρσαι, *to destroy utterly.*

137. ποτιδέγμεναι, *expecting us.*

146. ἐπαῖξας, singular for plural.

148. λάβρος, *tempestuous.* ἡμῖν, *falls.* The figure is bold and highly poetical.

153. Ὀφρούς, *channels*, through which the ships were launched.

154. Οἰκαδὲ ἱμένων, *eager to return.*

160. εὐχολίην, properly *a vow*; hence a thing to be desired, something to be boasted of, a boast.

165. ἀμφιελίσσας, *round on both sides.* Sometimes rendered *swift.*

175. ἐν πρσύντες, *rushing on board.*

190. κακὸν ὄς, *like a weak man*, or coward.

195. μήτι χολωσάμενος. Supply some word, *beware, lest, &c.*

200. ἀτρίμας ἴσο, *sit quietly.*

204. οὐκ ἐγασόν. This adjective agrees with some neuter noun understood. The construction is a common one.

210. Αἰγιαλῶ, &c. This is a finely descriptive line.

212. et seq. The character of Thersites is admirably sketched. There is nothing vague and indistinct, but all the traits are so lively, that he stands before us, like the image of some absurd being whom we have ourselves seen. It has been justly remarked by the critics, that the poet displays great skill in representing the opponents of Agamemnon in the character of so base a personage, since nothing could more effectually reconcile the Greeks to the continuance of the war than the ridiculous turbulence of Thersites.

215. ὃ, τι οἱ εἶσαιτο γέλοισιν, *whatever it seemed to him would excite the laughter of the Greeks.*

216. αἰσχιστος, *the basest.*

217. φολκός, *squinting.*

219. *φοῖός, &c.*, pointed as to his head, with a head like a cone.—*ἱπηνόουε*, perf. mid. from *ἱπανθίω*.

220. *Ἐχθιστος*, he was most odious.

221. *ταίριασκε*, he was wont to revile.

234. *ἐπιβασκίμεν, &c.*, to involve the sons of the Greeks in calamities.

237. *γέρα πασσίμεν*, to amass booty.

245. *ὑπόδρα*, very sternly — *ἐνίπαπε*, perf. mid. from *ἐνίπτω*.

246. *ἀκριτόμυθε*, loquacious, *λιγύς περ*, applied ironically.

264. *ἀεικίσοι*, unseemly, disgraceful.

266. *ἰδνώθη*, he writhed. — *θαλερόν δε*, the starting tear.

269. *ἄχρῃον ἰδών*, looking foolish.

275. *Ἰσχ' ἀγοράων*, restrained from his harangues.

291. *Ἥ μιν, &c.* This line is very obscure. The generally received version is to this effect, *Truly the labor is such that one might justly wish to return, being worn out by the long-continued fatigue of the war.*

296. *μιμνόντεσσι*, part. dat. pl. from *μῖνουςι*.

302. *ἔβαν φέρουσαι*, have carried away.

303. *χθιζά τε καὶ πρώϊ'*, lately, referring to the pestilence.

305. *ἀμφὶ περὶ*, round about.

312. *ὑποπεπιπῶτες*, perf. from *πιήσω*, hiding themselves fearfully among the branches, or fluttering among the branches.

318. *ἔφηνεν*, who sent him.

325. *ὄψιμον, ὀψιτέλειστον*, late, to be fulfilled late.

330. *τελεῖται*, are accomplishing.

336. *Γερίνιος*, so called from Gerené, a town in the Peloponnesus.

341. *Σπονδαὶ τ' ἀκρητοὶ καὶ δεξιάι*, the libations of unmixed wine, and the right hands; in allusion to the custom of pouring out a libation of pure wine, in the ceremony of forming a league, and joining right hands, as a pledge of mutual fidelity after the sacrifice.

348. *Πρὶν Ἀργοςδ' ἔλναι*. This is to be connected with *βουλευώς* in the preceding line, *to return to Argos first, before we know, &c.*

353. *ἐπιδίξι'*. Auspicious omens were supposed by the Greeks to come from the right.

356. *ὀρμήματά τε στοναχάς τε*. There are two interpretations to this line; 1st. The departure of Helen, and her subsequent repentance; and, 2d. The expedition of the Greeks, and their sufferings on account of Helen. The latter seems to be the more probable.

362. *φῦλα, φρήτρας*. The Athenians were divided into four tribes, called *φῦλα*, and each tribe into three *φρατρίαι*, or wards. The words seem to be used here, however, in a more general sense, and the passage means that they should be divided according to their tribes and nations.

380. *οὐδ' ἑβαίον*, not even a little, not a moment. This speech of Agamemnon is artful and spirited. He first praises the wisdom of the old

Nestor ; then speaks of his quarrel with Achilles, doing ample justice to his bravery ; then gives the most animated directions to prepare for the coming contest ; and lastly threatens the coward who shall shrink from the battle with instant death.

389. ἀμφιβρότης. The shields of the Greeks were of sufficient diameter to protect the whole body, sometimes reaching to the feet.

400. ἄλλος δ' ἄλλῳ, *some to one god, some to another, each to his own peculiar god.*

409. ἀδελφεὸν ὡς ἔποναιτο, instead of ὡς ἀδελφεὸς ἔποναιτο, *for he knew in his mind how his brother was laboring.*

410. περιστήσαντο, *stood around.*

413. The infinitives in this line depend upon some word understood. "Grant," &c.

415. πυρὸς δηϊοιο, governed by διὰ understood.

420. et seq. A sacrifice is here described, not materially differing from that mentioned in Book I.

438. ἀγερόντων, third pers. pl. imper. pres.

447. Αἴγιον· the *Ægis* of Minerva was a shield, with rows of tassels (θύσαροι) on the edge.

449. ἑκατόμβοις, *worth a hundred oxen.* Before coins were in use, the value of things was expressed by reference to some familiar article of property.

453. πόλεμος γλυκίων γίνεται', *war became sweeter, &c.*

455. et seq. The splendor of the description of the march can never be sufficiently admired. The poet adorns it with a magnificent prodigality of similes, all appropriate, and forming a combination which presents the most lively picture that can be conceived.

484. The poet now invokes the Muses to aid him in the enumeration of the Grecian leaders and their respective forces, implying that, without their aid, he should be unable to "describe the multitude, and to name them." The following catalogue has always been celebrated for accuracy and fidelity, and was anciently appealed to as a high authority. The student is advised to give particular attention to this important passage. He will find it the most interesting fragment of ancient geography extant ; interesting for the poetical beauty of the verse, the regular order which is followed, and the little characteristic touches, which denote the peculiarities of the several provinces. The more he examines this catalogue with the subsidiary lights of geography, history, and travels, the more cause will he find of wonder, that a description so ancient should combine so much accuracy, beauty, and interest. It is recommended to the student to trace the provinces and cities on some good map of ancient Greece.

The Bœotians are first enumerated, beginning with the towns on the

eastern coast. Proceeding westward, the Phœceans next occur, then the Locrians, with their several towns. The poet now moves eastward, and enumerates the Eubœans, and their several towns, affixing to many of them epithets descriptive of their situation or productions, or some other characteristic circumstance. Turning his course towards the Peloponnesus, he comes to Athens; then to Salamis, then to Argos and other towns in the province of Argolis, then to Mycenæ, and Corinth, and Sicyon. It is to be remarked, however, that the description proceeds more in the order of the large towns or cities, than in reference to the provinces as their boundaries became afterwards defined. Then follows the description of Lacedæmon, Pylos, and the neighboring towns, on the southwestern extremity of the Peloponnesus. Proceeding northward, the poet comes to the Arcadians; and it may be observed, as a proof of his minute accuracy of information, that he says Agamemnon gave them ships because they had never concerned themselves in naval affairs. Arcadia was an inland province nowhere touching on the sea. This is a small circumstance, but valuable, because it shows the entire fidelity of the poet in matters of fact. Northwest of Arcadia lie Elis, Buprasium, &c., which follow in the enumeration; then the islands called Echinades, which lie near the mouth of the river Achelous, and, as Homer expresses it, *πίρην ἁλός, Ἥλιδος ἄντα*. We have now followed the poet through the Peloponnesus, southward on the eastern coast, then northward through the interior and along the western coast: we now arrive at the dominion of Ulysses, Cephallenia, Ithaca, Neritus, &c.; then turn to the continent, and come to the Ætoliæ, the subjects of Thoas. We must now return to the south, and visit the islands in the Ægean sea, the dominions of the renowned Idomeneus, Crete, the island of a "hundred cities." Following the course of the enumeration, we find ourselves on the celebrated island of Rhodes, from which Tlepolemus led his bands, with many other islands in its neighborhood. Having gone over the islands, the poet leads us next to the important dominions of the "swift-footed, godlike Achilles," which lay on the north of all the nations hitherto enumerated, Pelasgic Argos (so called to distinguish it from Argos in Peloponnesus), Alus, Alope, &c., and Hellas, "abounding in beautiful women." This last name became afterwards common to all Greece. Next comes the dominion of Protesilaus, lying on the coast. This hero was celebrated for being the first who was slain in the war. He was killed while leaping from his ship upon the Trojan shore. Proceeding northward, we come to Phæræ, and the lake Boibetis, whose forces Eumelus commanded. Still farther north, and along the coast of the Thermaic gulf, lay Methone and other parts of the kingdom of Philoctetes. In the west of Thessaly were Tricca and Ithome, whose forces were commanded by

the sons of *Æsculapius*, celebrated for their skill in medicine. In the northern part of Thessaly are *Argissa*, *Gyrton*, *Oloosson*, &c.

Then proceeding to the northwest, we come to the region of the "stormy *Dodone*," and the river *Titaresius*, which flows into the *Peneus* "without mingling its waters." And last of all are the *Magnetes*, who dwelt in the neighborhood of "the *Peneus*, and the leaf-shaking *Pelion*." The student will thus perceive that the order of enumeration is sufficiently precise for easy recollection, and he will find it for his pleasure and advantage to make himself familiar with its details. It would be curious to estimate the combined forces of the Greeks upon this enumeration. *Trollope* remarks that the number has been variously given by different authors: *Plutarch*, 120,000 men; *Thucydides* about 102,000, &c. Now, if we take the whole number of ships, 1184, and multiply by 120, the number of men in each of the *Bœotian* vessels, we shall have 142,080 for the whole Grecian army. This is obviously too great; and a much fairer way of estimating it is to take the mean between 120 and 50, the smallest number mentioned, which will give the average 85, and multiply this by 1184; then we shall have 100,640, or, in round numbers, about 100,000 men.

In the same manner we may trace the nations who were united with the *Trojans*, and the islands lying near the coast of the *Troad*. The enumeration is not so particular, nor so regular, as that of the Greeks, nor does it afford any basis for a calculation of their number. Perhaps this circumstance may still farther confirm the credibility of *Homer* as to historical facts. He would naturally be more familiar with the traditions relative to the Greeks than with those relative to the *Trojans*, of whom he might easily learn about as much as he has told us, and could not probably acquire more particular information.

Every thing is now prepared. The two armies are arrayed, enumerated, and ready to engage. The next book shows how the battle was interrupted by the proposal of a single combat between *Menelaus* and *Paris*.

ILIAD, III.

The scenes described in this book are exceedingly lifesome. The figures are animating and beautiful, and the mind of the reader is borne along with breathless interest over the sonorous verse.

1. *κόσμηθεν* for *ἐκόσμηθησαν*, *were arrayed*.

6. *Ἀνδράσι Πυγμαλίοισι*. "They are placed by *Aristotle* and *Strabo* on the banks of the *Nile*, and the scholiast describes them as a diminutive."

tive race of men in Upper Egypt, who assemble in their fields for the purpose of scaring the cranes from the corn, at the time of their periodical passage to the warmer climate of the south." Trollope. "The cranes, in order to escape from winter, at this day, turn their course to Africa." Völcker, "Über Homerische Geographie und Weltkunde, § 48."

18. *κακορυσμένα* for *κακορυσμένα*, pointed or armed with.

28. *φύτο γάρ, &c.* for *he thought to avenge himself upon the wrong-doer.*

35. *παριός*, governed by *κατά* understood.

39. *Δύσπαρι*, unhappy Paris. *Δυς* is compounded with other words, and sometimes with proper names, as in this instance.

57. *Διῖνον ἴσοι χιτῶνα*, you would have put on a coat of stone, i. e. you would have been stoned to death; the Oriental punishment for adultery.

64, 65, 66. Several words are here employed in an unusual sense. Literally,

Do not bring before me (i. e. reproach me with) the desirable gifts of golden Venus.

The glorious gifts of the gods cannot be rejected,

Whatever they may give, and no one can acquire them at will.

77. *Τρώων ἀνίστατο φύλαγγας*, he kept back the phalanxes of the Trojans, taking his spear by the middle. "The part of a thing taken hold of is put in the genitive."

83. *Στεῦται*, he is desirous.

98. *διακρινθῆμεναι*, to be reconciled, or to bring the war to a close.

99. *πέποσθε*. Various explanations are given of this form; 1st, for *πεπόνησθε*; 2d, for *πεπόνθατε*, perf. mid. of *πίσχω*; and, 3d, for *πεπόσχατε*, perf. mid. of *πίσχω*.

100. *ἀρχῆς*, the beginning of the war.

103. *οἴσσετε*, future for the imperative.

115. *ἀμφίς*, between. This word bears occasionally, but not often, this meaning.

146. *οἱ δ' ἀμφί*, Priam, Panthous, &c., with their attendants. This construction often occurs.

151. *τίττις*. The following note, drawn up for a different purpose by an accomplished and accurate scholar, Mr. Charles Folsom (of the Cambridge press), he has kindly communicated for insertion in this place.

"For an account of this tuneful insect, its habits, and the wonderful apparatus by which its music is produced, see Shaw's 'General Zoölogy,' Vol. VI. p. 149; Kirby and Spence's 'Entomology,' Vol. II. Letter 24, *On the Noises of Insects*; and especially 'The Library of Entertaining Knowledge,' *Insect Architecture*, pp. 147—152; *Insect Miscellanies*, pp. 83—87, 150.

"The *τίττις* or *cicada* being scarcely ever found in England, Pope,

and all preceding English translators of the Greek and Latin poets, mistook its nature, and wrongly translated it 'grasshopper,' an insect of an entirely different order, and unlike it as well in external form as internal economy. The more recent translators have wisely naturalized the name *cicada*. * * * * * From Dr. Harris, a distinguished American entomologist, we learn (*Encyclopædia Americana*, Vol. VIII. art. Locust) that, in some parts of the United States, it is called 'the Harvest Fly,' and also simply, but very erroneously, 'the Locust.' Mr. Rennie ('Library of Entertaining Knowledge,' as above cited) has attempted to save it from being ranked among grasshoppers by imposing on it the unpoetical name of 'Tree-hopper'; since it is commonly observed on trees in an open, sunny situation.

"In the *Iliad* (III. 151.) where the eloquence of Priam and his aged counsellors is compared to the song of the *τέρτιξ*, Cowper translates it by the general name *fly*; and not inappropriately, if we regard the form of its body, its wings and legs, and the sucker (instead of mouth) by which it lives entirely on liquids, as dew and the juices of plants.

* * * * *

"Virgil says:

'Et cantu querulæ rumpent arbusta cicadæ:'

'And shrill cicadæ all the woodland tire:' (*Sotheby*)

and various modern poets and travellers speak of their music as an annoyance rather than a pleasure. But the song of the cicada, like the chirping of crickets and the piping of frogs, gives delight by being associated with the season; — *θέραιος γλυκύς προφηΐτης*, 'prophet sweet of summer hours.' "

156. This episode is remarkable for its beauty. The effect of Helen's appearance upon the aged counsellors, is striking and poetical. It must be borne in mind, that Helen was of divine parentage and unfading beauty, and this will explain the enthusiasm which her sight called forth from the old men. The poet's skill in taking this method of describing the Grecian chieftains is obvious, and the sketches themselves are living and characteristic to a high degree. The reminiscences of the aged Priam, as their names are announced, and the penitential sorrow of the erring Helen, which the sight of her countrymen, and the recollection of her home, her child, her companions, excite in her bosom, are among the most skilful touches of natural feeling.

164. *αἶτιη*, to be blamed.

170. *γασαρόν*, respectable, imposing.

175. *τηλυγέτην*, generally, a child born in old age, but secondarily, an only child, and a beloved child.

180. *ἔμους ἔσχε κυνώπιδος*, &c. The possessive is here used instead

of the genitive of the personal pronoun. *He was the brother-in-law of me, shameless—if indeed he ever was so related; that is, I am now so degraded that I almost doubt whether such a man ever was connected with me.*

183. δαδμίστο, pluperf. pass. from δαμάνω.

189. Ἀμαζόνες, a tribe of warlike women, celebrated not only by the ancient poets, but by historians. Their exploits, and even their existence, are considered fabulous.

206. σεῦ, *concerning you*, περί understood. It would be difficult to find in poetry or rhetoric a more distinct and beautiful sketch of different kinds of eloquence, than is here drawn in the description of Menelaus and Ulysses.

224. οὐ τότε γί. This line is supposed to be spurious. Perhaps it means, *Our admiration was not then drawn to the form of Ulysses, but to the power of his oratory.*

234, et seq. Helen sees no where in the plain her two brothers, Castor and Pollux. Her inquiry is a natural one, and her self-reproach naturally suggests her own disgrace as the cause of their not appearing among the other commanders. The two lines in which the poet mentions their death, are simple and touching.

269. δόκια πτωά. *The victims by which the compact was to be confirmed and sanctioned.*

273. τύμνε τρίχας. The ceremonies of making a covenant began by cutting from the heads of the victims a portion of the hair, and distributing it among the chiefs of the contracting parties.

279. τινυθόν, dual, referring to Pluto and Proserpine. — ὅτις is used in relation with the plural, a frequent construction, for *whoever of departed men, &c.*

286. Τιμίη, a tribute. Some understand the following line to mean *which shall continue to be paid in coming times*, and others, *which shall remain with the Greeks in coming times*, that is, *which shall never be recalled.*

330. Κνημίδας, greaves, for the defence of the legs, fastened with buttons. The defensive armor of the heroic age consisted of a helmet, breastplate, and greaves. The offensive weapons were, the spear, the sword, the bow, darts, &c.

372. ὀχσεύς, the thong by which the helmet was fastened under the chin.

376. Κενίη, for κενή, empty.

420. πύσας δὲ Τρώας λάθην, *she passed unseen by the Trojan women.*

The battle between Menelaus and Paris is thus ended by the interposition of the goddess Venus. The reproaches of Helen are well-timed and deserved. Her penitence and her anger are, however, but momentary.

ILIAD, IV.

Council of the gods ; line 1. ἔγορῶντο, from ἐγορεύω, im. for ἔγορῶντο.

3. ἔπροχέει, *poured the wine*. At feasts in the heroic age, it was the custom for young men to perform the part of wine-bearers, which Hebe is represented as doing among the gods.

4. Διδίχατ' ἀλλήλους, *received the cup from each other*.

8. Ἀλαλχομενήϊς. Derived, according to some, from ἀλάλκω, to *render assistance*, according to others from Alalcomenos, a part of Bœotia. The former is the more generally received explanation.

11. παρμέμβλωκε, a Homeric verb from παραμεμβλάω, to *support or assist*.

24. Ἡρῇ δ' οὐκ ἔχαδε στήθος, *the breast of Juno did not contain her anger*.

43. ἔκων ἀέκοντί γε θυμῷ, *yielding, but with reluctant mind*.

46. πῆρι, *above, beyond, most of all*.

49. Λοιβῆς, *the libation of wine*.

59. πρεσβυτάτην, *most revered or honored*. — ἀγκυλομήτης, *having deep or inscrutable counsels*.

74, et seq. The descent of Minerva, and the effect of her appearance upon the Greeks and Trojans, are described with fine poetical imagery and simplicity.

95. Πᾶσι, *among all, or in the eyes of all*.

107. δαδευμένος, *waiting for, lying in wait for*.

111. κορώνην, *the tip or end of the bow to which the string was fastened*.

122. γλυφίδας, *the notch*, in the arrow, which was pressed against the string. This description, so full of circumstantial detail, is remarkably beautiful. 1. The history of the bow, giving in a few words the picture of a hunter, lying in ambush and slaying his victim. 2. Then the process of making the bow. 3. The anxious preparation for discharging the arrow with certainty, which was destined to break off the truce and precipitate the battle. 4. The hurried prayer and vow to Apollo, after which the string is drawn, the bow is bent, the cord twangs, the arrow "leaps forth." The whole is described with such graphic truth, that we see, and hear, and wait in breathless suspense to know the result.

141. Ὡς δ' ὅτε τις. "We learn from hence that the Lydians and Carians were famous in the first times for their staining in purple, and that the women excelled in works of ivory ; as also that there were certain ornaments, which only kings and princes were privileged to wear." Pope.

151. ὄγκους, *the barbed head*.

161. ἀπίτισαν, the aorist instead of the future.

167. ἱερὴν ἀγίδα, *his sacred shield*. This speech of Agamemnon over his wounded brother is full of noble power and touching eloquence. The Trojans have violated a truce sanctioned by a solemn sacrifice to the gods. The reflection that such perjury cannot pass with impunity, but that Jove will sooner or later punish it, occurs first to the mind of the warrior. In the excitement of the moment, he predicts that the day will surely come when sacred Troy shall fall. From this impetuous feeling, his mind suddenly returns to the condition of his brother, and imagines, with much pathos, the consequences that will flow from his death, and ends with the wish, that the earth may open before him, when that time shall come.

200. Πανταίνων, *looking round for*.

214. πάλιν ἄγειν (for ἤγησαν), *were drawn out again*.

236. ψευδίσιοι, *to the false or perjured*.

243. τεθυπότας, from θύπω, *to be astonished at*.

259. γερούσιον, *that which is given to old men, or counsellors, that is, precious*.

275. νέφος, *a cloud*, that is, a multitude *like a cloud*. The comparison in the succeeding lines is exceedingly lively, and the description which follows, highly picturesque.

306, 307. "Ὅς δὲ κ', &c. *And whoever, having left his chariot (i. e. being on foot), shall come to another chariot (i. e. of the enemy), let him attack with extended spear*.

315. γῆρας ὁμοίον, *old age alike to all*.

322. Ἀλλὰ καὶ ὧς, *but notwithstanding this*.

371. πολλοῖο γεφύρας, *literally, the bridges of war, i. e. the spaces between the ranks of the contending armies*.

386. βίης Ἑκτοκλήϊης, a circumlocution for *Eteocles himself*.

412. Τίττα, a friendly term of address from a young to an old man.

426. Κυρτόν, *swollen*.

446, et seq. This is a most animated description. The onset, the clashing of spears, the shield pressed to shield, the tumult of battle, the shouts and groans of the slayer and the dying,—all are described in words every sound of which conveys the terrible meaning. Then come the exploits performed by individual heroes. The student must bear in mind that the battles of the heroic age depended in a great measure on the prowess of single chieftains. Hence the appropriateness of the following enumeration.

472. ἀνίρ δ', &c., *man grappled with man*.

478. Θρέπτρα, *provision made for parents as a return for support in childhood*.

500. παρ' ἵππων, *from the charge of the swift mares*, in Abydos.

539, et seq. "The turning off in this place from the actions of the

field, to represent to us a man with security and calmness walking through it, without being able to reprehend any thing in the whole action, is not only a fine praise of the battle, but, as it were, a breathing-place to the poetical spirit of the author, after having rapidly run along with the heat of the engagement." Pope.

ILIAD, V.

This book contains the exploits of Diomedes, narrated in a style of great power.

5. Ἀστὴρ ὀπωρινῷ, *the autumnal star*, i. e. Sirius. This comparison, among many others, shows how constantly the poet's attention was directed to the phenomena of nature.

11. εὖ εἰδότες, *well skilled in*.

12. ἀποκρινθέντες, *separated from the rest*.

13. ἀφ' ἑπιοίων, literally, *from their horses*, that is, *from their chariot*, which was drawn by two horses. In the heroic age, horses were used only with chariots, in battle.

21. περιβῆναι, literally, *to go round*, that is, *to protect*.

26. κατάγειν, *to lead down to*.

36. ἰΐοντι, formed from ἰΐον, *a shore*; *on the bank of the Scamander*.

49. αἶμονα, *skilled*.

64. θεῶν ἐκ θείσφατα, *the oracles of the gods*, referring to the oracle which commanded the Trojans to abstain from naval affairs, and devote themselves to agriculture.

67. Ἀντικρὺ, *through, to the opposite side*.

73. ἰνίον, *the hollow below the back of the head*.

74. ὑπὸ γλῶσσαν τέμει · the construction is, ὑποτέμει γλῶσσαν. The spear passed through *and out out his tongue*.

85. Τυδείδην, &c. The activity and energy of the hero are vividly described. The simile of an overflowing river, sweeping all before it, presents a lively image of his exploits on the field of battle.

113. στρεπτοῦο χιτῶνος, from στρέφω. A species of breastplate, formed of hides, strengthened with pieces of metal, and joined by hooks, so as to be *flexible*.

117. φίλαι, imper. first aor. mid.

119. ἔβαλε φθάμενος, *anticipated me, hit me first*.

135, et seq. The comparison of Diomedes to a lion among the sheep-folds, and the description of the terror of the flocks, are finely conceived.

154. ἐπὶ πτεράτεσσι, in possession of his estate.

158. χηρωσται δὲ, the nearest relatives after children.

178. Ἰρῶν, on account of sacrifices, that is, neglected, Ἔρκα understood.

182. ἀνλώπειδι τε. The upper part of the helmet was composed of the λόφος, the crest, and the φάλος, the cone. The helmet is called ἀνλώπις because it has an orifice, ἀνλός, into which the crest is secured. It appears, from the epithets frequently applied to helmets, that the crest was generally made of horse-hair.

252. φύβοιρ' ἀγόρευ', do not counsel me to betake myself to flight.

262. εἰς ἄντυγος· the ἄντυξ was a raised semicircle in front of the chariot, with a hook or peg in the centre, by which to fasten the reins.

292. γλῶσσαν πρυμνίην, the root of the tongue.

306. Ἰσχίον, the hip-joint, κοτύλην, the hollow of the hip-bone, into which the thigh-bone is inserted.

335. ἐπορεξάμενος, attacking him with extended spear.

364. ἀκηχεμένη, from ἀκαχία.

387. κορύμῳ here means a cavern.

416. ἔχῳ, acc. for ἔχῳρα. The meaning and construction of the line is, She said, and, with both her hands, she (Dione) wiped away the blood from the hand (of Venus).

453. λαισίῃα, small and very light shields.

487. ἀπῆσαι, the meshes.

499. Ὡς δ' ἄνεμος. This is a simile of great beauty. Observe how the poet always draws his similes from objects which were the most familiar to the sight of men in that age.

526. Πνοίῃσιν. This line describes admirably the whistling of the winds.

530. αἰδέσθῃς, respect each other, that is, be ashamed to fail in your duty, in the presence of each other.

579. κληῖδα, the collar-bone.

586. κύμβαχος, headlong.

620. λαῖς πρὸς βᾶς, treading upon him, generally rendered, with his heel.

661. μαιμώνωσα, part. present, from μαιμάω.

686. οὐκ ᾔψ' ἔμειλλον, I was not destined.

698. κεκαφῆιστα, for κεκαφηκότα, fainting.

709. κεκλιμένος, in the neighborhood of.

723. ὀκτάκνημα, having eight spokes.

724, et seq. Ἰνυς, the circumference of the wheel, the felloes; ἐπίσσωτρα, the tire; πλῆμναι, the nave; δίφρος, the body; ἄντυγες, the semicircles in front; ῥυμός, the pole.

733. The description of the Ægis of Minerva is highly wrought. The symbolical devices of Terror, Discord, Violence, and Pursuit, give it a most warlike appearance; and the wonder is raised to the highest

point, when the poet declares the helmet of the goddess to be sufficient for the armies of a hundred cities (l. 744). The remainder of the description—the goddess seizing her mighty spear, and mounting the flaming car—the opening gates of heaven—the Hours—are sublime conceptions, and expressed in magnificent language.

751. ἀναλῖναι, ἐπιδείναι, *to remove the thick cloud, and to spread it over the heavens.*

770, et. seq. These lines are quoted by Longinus, as a remarkable example of the sublime.

817. ἀκίρτον, *heartless, or rather disheartening, dispiriting.*

834. τῶνδε, *that is, the Greeks.*

851. Πρὸσθεν, &c., *in front, Mars assailed him with extended spear, over the yoke and reins.*

859. Mars is wounded, and shouts as loud as nine or ten thousand men. This is bold, but the poet is describing the voice of the god of war. The description (864–868) completes the picture, and leaves an impression of grandeur upon the mind of the reader.

ILIAD, VI.

1. οἰῶσθι, *was left alone, that is, by the gods.*

4. Σιμόεις, &c. The Simois and Xanthus were two rivers of the Troad, which formed a junction before they reached the Hellespont. The Simois rose in Mount Ida, and the Xanthus had its origin near Troy.

14, 15. Axylus was distinguished for his hospitality. This trait was characteristic of the Oriental nations, and is often alluded to by the ancient writers. The right of hospitality often united families belonging to different and hostile nations, and was even transmitted from father to son. This description is a fine tribute to the generosity of Axylus.

17. ὑπαντιώσας, *assisting or protecting.*

24. σκύτιον, *illegitimate.*

39. βλαφθέντε, *impeded by.*

40. ἄξαντ', *having broken.*

47. ἐν ἀφραιοῦ, *in the house of my wealthy father.*

56. ἄριστα. Spoken ironically, in allusion to the wrongs Menelaus had sustained in his domestic relations.

62. Λίσσιμα, *justice, what is merited by the enemy.*

72, et seq. The Greeks begin to gain the advantage over the Trojans.

Helenus, the chief of the soothsayers, directs Hector to enter the city, and cause the Trojan women to assemble in the temple of Minerva, with a splendid robe for a propitiatory offering, and to promise a sacrifice, if she will stay the victorious career of the son of Tydeus.

117. *τύπτε*, *struck against*; *δέμα καλαῖον* is the nominative.

118. *Ἄρτυξ*, *the rim*, the edge or border, made of hide, in apposition with *δέμα*, in the preceding lines.

119. The episode of Glaucus and Diomedes is remarkable in several respects. At first sight, it seems improbable that two combatants, eager to engage, should hold a dialogue of this description; and accordingly we find a writer, in the *Edinburgh Review*, objecting to, and ridiculing it, as in the highest degree absurd. It must be remembered that Homer is describing the manners of an ancient heroic age, and not of the nineteenth century. His battles are not like those of Waterloo and Austerlitz, the result of scientific calculation, and dependent on the movements of masses of men, giving but little scope to individual prowess, and, above all, are not decided by powder and bullet. They are the battles of an age of simplicity, in which the personal valor of the chieftains bore a distinguished share. It happened, not unfrequently, that opposing chieftains singled each other out, and fought hand to hand, after holding parley, and making various interrogatories of each other. This has indeed occurred in the skirmishing warfare of the last Greek revolution. We have before adverted to the right of hospitality. It cannot be deemed improbable that two warriors, whose fathers had exchanged courtesies and pledges of the sort here described, should meet on the field of battle, and, upon inquiry, find themselves thus bound together. The peculiar sacredness of this tie would cause them at once to suspend hostilities, and perhaps exchange tokens of friendly recognition. On the whole, this episode, so far from being an unnatural and improbable excrescence, is a relief to the carnage and confusion of the battle, and presents a beautiful picture of that feature of ancient society, which has already been the subject of remark.

143. *ἀλλ' ἔθρου περλαθ' ἔχηαι*, *that you may come to the end of death*.

150. *δαίμεναι* for *δαῖναι*, 2 aor. pass. from *δαίω*. After this some word must be supplied. "If you wish to know, know, or I will tell you."

168. *σημῶτα λυγρὰ*, *deadly signs*. Some suppose that alphabetical writing was unknown in the Homeric age, and consequently that these signs must have been hieroglyphical marks. The question is a difficult one, and the most distinguished scholars are divided in opinion. We can hardly imagine that a poem of the length and general excellence of the *Iliad*, could be composed without the aid of writing; and yet, — as is told, there are well-authenticated examples of such works being

preserved and handed down by traditional memory. However this may be, we know that the Oriental nations were in possession of the art of alphabetical writing at a very early period, and before the Trojan war. It cannot, then, seem very improbable, that the author or authors of the Iliad should also have been acquainted with it. The student may find the question amply and learnedly discussed in Wolfe's Prolegomena, Wood's Essay on Homer, &c., and the arguments on both sides very concisely stated by H. N. Coleridge, in his beautiful "Introduction to the Study of the Classics." It can merely be alluded to in a note.

169. πίνακι πτυκτῷ, *a folded tablet, probably a roll of parchment.*

194. τίμενος. It was usual to appropriate tracts of land, for the distinguished services of the great men of antiquity. This word afterwards acquired the signification of *a spot sacred to some divinity.*

234. ἐξήλκτο, *took away.*

236. ἑκατόμβαι', *worth a hundred oxen, for those worth but nine.*

The episode is now completed, and the narrative of Hector's visit to the city is resumed. The description of the Trojan wives and daughters gathering around him, to inquire the fate of their friends in the war, is exceedingly natural and beautiful, but is lost in the incomparable beauty of the following scene between Hector and Andromache.

242. Πύλαις, *porticoes*; θάλαμοι, *chambers, or apartments*, which opened into a hall, in front of the house; ἀλλή, *the outer court.*

251. ἡπιότατος, *gentle.* There is a mournfulness in the interview between the hero and his mother which is deeply interesting. Her urging him to take wine, and his refusal, are natural and simple incidents, which heighten the effect of the scene.

265. φέρν', *governed by κατὰ understood.*

322. ὑπόβρυχα, *handling.* The employment, in which Hector finds Paris engaged, is extremely characteristic.

331. πύρος, *governed by διὰ, understood.*

344. This address of Helen to Hector is in fine keeping with her character.

351. ᾔδῃ, *knew, regarded.*

365. Καὶ γὰρ ἰγών. Hector, having performed his public duty, by directing his mother to supplicate the goddess Minerva, and by calling Paris from his idle employments, now hurries to a hasty interview with his wife, having a melancholy presentiment that he shall come back no more. This conduct was worthy of him to whom the city looked for succor and deliverance. No private tie, however strong, could call his attention from a public duty. That duty performed, he yields to the impulses of his heart, and rushes to his home. Andromache is gone, in her anxiety and sorrow, to the tower. The hero turns thither, and meets her at the Scean gate. Her nurse is with her, bearing on her bosom the young

Astyanax, the hope of the city, "the loved child of Hector, like a beautiful star." The father looks upon his son in silence, and smiles, while the mother stands by, in tears. The address of Andromache to her husband is full of natural and touching eloquence. She calls up the sad recollection of her slaughtered father, her brothers, and her mother slain by Diana, after her release from captivity. Hector is now "her father, mother, brother, husband"—her all; and she tenderly entreats him to protect the city, and not expose himself to death on the plain. The reply of Hector is full of the lofty bearing of the hero, and the fine and generous feelings of the man. He forebodes the destruction of Troy, and then pictures to himself the desolate condition of his gentle wife. The anticipation is full of sorrow, the picture is heart-rending; he looks forward, and sees her, in imagination, reduced, by strong necessity, to be the slave of another, and to perform the office of plying the loom, or of drawing water from the Mæssæ or Hyperæa, as a slave, in Argos. He imagines one of the hostile nation, looking upon her as she weeps, and exclaiming, "This is the wife of Hector, the bravest of the Trojan warriors," and, in the depth of his grief, prays to repose in death, before he learns the unhappy doom which he has just pictured. The whole of this address is above praise. The mixture of lofty feeling, of tenderness, sorrow, and melancholy foreboding, fills the heart of every reader with emotions of sadness.

The incidents which follow are simple but exquisite. Hector wishes to take in his arms his beloved son; but the child, terrified by the glittering armor and the waving crest, clings to the bosom of the nurse. This calls a smile upon the countenance of the parents, who are thus, by a happy stroke of nature, made to forget, for a single moment, the gloomy state of public affairs, in affection for their offspring. Hector lays upon the ground his shining helmet, caresses his son, and utters a prayer becoming a patriot and warrior. He places the child in the arms of his wife, who receives him upon her "fragrant bosom," smiling tearfully (*δαρπύειν γελῶσα*). This is one of the most beautiful expressions to be found in any language; it is concise, yet distinct, and presents a perfect image of mingled gentleness and sadness. It fills the imagination and touches the heart.

The moment of separation draws nigh. Hector, in compassion for the distress of his wife, utters such consolation as the case will bear, counsels her to forget her sorrow in domestic employments, and departs for the field of battle. Fearfully she directs her steps homeward, casting a frequent look behind, in the direction of her departing lord. Arriving at her door, she finds her maidens assembled, and all together "lament the living Hector as the dead," for they suppose he will no more return. Such is an outline of the celebrated scene between Hector and Andromache;—a scene, which, for true and unaffected

pathos, delicate touches of nature, and a profound knowledge of the human heart, has rarely been equalled, and never surpassed, among all the efforts of genius, during the three thousand years that have gone by, since it was conceived and composed.

506. 'Ως δ' ἔτα. This comparison is a lively one, and presents forcibly to the mind the bold and splendid bearing of Paris.—στατός ἵππος, a horse that has long been confined in the stable.

508. λούσθαι ὑπερῆος, &c., to bathe in the swift-flowing river. This verb, and several others, are constructed with a genitive or dative indifferently.

516. δάριζε, met with, or spoke with.

523. Ἀλλὰ ἔκων μεθυσῆς, but you willingly remit your efforts in the war, and are not willing to labor.

528. Κρητῆρα στήσασθαι ἐλευθέρου, to dedicate the goblet of freedom, having freed our city from the beleaguering of the Greeks. It may be observed, that Hector begins to resume his hope of success, and his warlike spirit is roused again, as he approaches the field of action. The depressing effect of his sad interview is wearing away from his mind, and he is already prepared for the battle with Ajax, which awaits him.

The student, who has once read this book, will read it again and again. It contains much that is addressed to the deepest feelings of our common nature, and, despite of the long interval of time which lies between our age and the Homeric, despite the manifold changes of customs, habits, pursuits, and the advances that have been made in civilization and art,—despite of all these, the universal spirit of humanity will recognize in these scenes much of that true poetry, which delights alike all ages, all nations, all men.

ILIAD, VII.

1. ἐξίσουτο, from ἰκσύνω, for ἐξισόετο.
5. ὑψηλοῦς ἰλάττησιν, with their polished firs, that is, oars made of the fir-tree.
12. σπεράνης, the exterior rim of the helmet, hence the helmet.
26. ἰσχυαλία, literally, giving strength or aid to another.
30. τέλος, the end, the fate.
45. μητιώσων, participle from μητιώω, and a frequent poetical form.
52. νότμον ἱπιοπαῖν, to overtake fate or death.
63. φριξί, the rippling of the waves caused by the zephyr.
80. λαλάχωσι, cause to share in, impart, bestow upon.

83. *κρεμῶω*, *suspend*, as a trophy, a custom frequently alluded to.

86. *Σημή τέ εἰ χεύωσιν*, *raise a mound or tomb for him*. It was common, in the heroic age, to raise these monuments in honor of distinguished chieftains.

96. *Ἀχαϊδές*. It was a common form of reproach, in the mouths of the leaders, wishing to instigate their followers by shame, to call them *women*, *not men*, as here; the second being an emphatic repetition of the first.

117. *ἄδεις γα*, that is, *Hector*.

118. *γόνυ κάμψειν*, *bend the knee*, cease from the conflict.

130. *ἀνα λαίραι*, for *ἀναλαίραι*.

171. Nestor, the wise counsellor, advises them to decide by lot who shall meet the valiant Hector. — *πανάληχθε*, from *καλέω*, which, in the passive with *πλήρη*, means *to decide by lot*.

184. *ἐνδείξια*, *in order*, towards the right.

199. *ἔλπομαι* is often used in the sense of *I believe*, or *I think*.

212. *Μαιδίδων βλεπουσῖνι προσώπασσι*, *smiling with his stern countenance*. The dative case is formed as if from *πρόσωπας*. The force of the expression is increased by the use of the plural. The description of the appearance of Ajax is grand and striking.

238. *τυμῆσαι βῶν* (for *βῶν*), *to wield my ox-hide*, that is, *shield*.

241. *μίλποσθαι Ἀργεῖ*, *to fight*, a figurative expression borrowed from some war-dance, accompanied with music or singing.

255. The description of the contest now becomes highly animated.

270. *μυλοειδί*, *huge*, *large as a millstone*.

279, et seq. The interference of the herald to stop the progress of the battle, shows in what consideration the dignity of this class of men was held. The reply of Ajax, his willingness to cease provided Hector will propose it, since he is the challenger, have something of the spirit of chivalry.

298. *θεῖον δέουσαι ἄγῶνα*, *will enter or take part in the sacred assembly*, that is, the procession of Trojan women, who were to resort to the temple of Minerva, to supplicate the pity of the goddess. The address of Hector, and the separation with a mutual exchange of presents, are worthy of the generous combatants.

310. *ἀελλπτιντες*, *not expecting*.

327. Nestor proposes that a truce shall be agreed upon for the purpose of disposing of the dead, who now overspread the plain. This proposition is made partly with the design of gaining time for the erection of fortifications against the assaults of the Trojans, who, under the guidance of Hector, and in the absence of Achilles, have become formidable and audacious.

348. The speech of Antenor contains one of those delicate touches of nature for which Homer is remarkable. He is conscious of the per-

fidious part which his countrymen have played, in violating the truce, and distrusts the success of their cause. He consequently advises the restoration of Helen, &c.

371. ἰγρήγορε, for ἰγρηγόρετε.

402. ὀλίθρου παίρατ', for ὀλεθρος.

410. πῦρὸς μαιλισσόμεν, *to gratify or to favor with the funeral fire.*

421. Here is a very brief, but lively picture of the two parties, doing honor to the remains of their slaughtered comrades.

443. The gods look down with wonder upon this great work of the Greeks. Neptune, fearing lest the fame of their wall and trench shall exist in the memories of men, when that which he helped to build for Laomedon is forgotten, obtains permission of Jupiter to destroy it.

467. ἐκ Λίμνοιο, *from Lemnos.* We learn from this passage that Lemnos was famous for its wines.

472. οἰνίζοντο, *purchased wines.* The enumeration of articles in the following lines, shows that trading was not carried on by means of coined money, but with brass, iron, slaves, &c.

ILIAD, VIII.

1. χρυκόπεπλος, an epithet of Aurora, supposed to designate an earlier hour than the epithet ῥοδοδάκτυλος.

8. διατέρεαι, from διατείρω, *to rescind, to make void.*

14. βίρεθρον, *abyss.*

19. αἰρίην χρυσαίην, *the golden chain, simply.* Many have explained this as an allegorical expression for one of the great laws of nature, gravity, or the attraction of the sun. There is not the slightest probability that any such meaning is intended.

27. περί. This preposition is often used to signify *superiority*, as in this passage.

29. ὀγασσόμενοι, *amused, or terrified at.*

36. ὑποθησόμεθ', *we will suggest.*

43. γέντο for ἔλετο.

48. Γάργαραν, Gargarus was a part of Ida. — τίμενος, *a sacred spot*, on which a temple or altar stands. This place was celebrated, in subsequent times, for the worship of Jupiter. Several years ago, Dr. E. D. Clarke deposited in the vestibule of the public library in Cambridge, England, a marble bust of Juno, taken from the ruins of the temple of Jupiter, at the base of Mount Ida. He quotes these lines of Æschylus, in allusion to the same temple :—

δὲς ἐν Ἰδαίῳ πάγῳ

Αἰὸς Πατρῶν βαμὸς ἴσσι. Clarke's *Greek Marbles*, p. 48.

54. ἐπὶ δ' αὐτοῦ, *and forthwith*.

56. Καὶ ὧς, *even so*, that is, notwithstanding.

60. The following lines give a spirited picture of the meeting of the armies. We almost hear the clash of shield and spear, the tumult, and the groans of battle.

69. χρύσεια τάλαντα, *the golden scales*.

70. ταηλεγείος, *causing long repose*.

72. ῥέπει δ', *weighed down*, portending death.

75, 76. The omen is terrific, and the description striking.

84. Καίριον, *fatal*, or *vital*.

87. παρηγορίας, *the reins*, by which the *side horse* was guided. "It was usual to attach an additional horse to the side of the chariot, which would therefore be ready to supply the place of either of the other two, which might happen to be disabled." Trollope.

94. μετὰ νῶτα βαλὼν, *turning your back*.

96. γέροντος, that is, *Nestor*.

108. Οὕς ποτ' ἐπ' Αἰνείαν, *which I took from Æneas*. Verbs signifying to deprive, &c., govern two accusatives.

121. παρὰ, *near* or *by*.

122. ὑπερώησαν, *started back*.

124. πύκασε, *clouded*.

131. σήκασθαι, from σηκάζω, derived from σηκός, *a pen*, *would have been penned up*. The word is very expressive.

162. Ἔδρη, &c. It was usual at the feasts to honor the chief men with the first seats, and larger and choice portions of food, &c.

178. σὺδαινόωρα, *worthy of no thought*. Hector, full of courage, and knowing that the omens of Jupiter are in his favor, exhorts the Trojans to valor, and contemns the ramparts thrown up by the Greeks.

185. Hector, in the excitement of the moment, addresses his favorite horses. From this speech it may be gathered, that women were accustomed to loosen the horses from the chariot, on their return from battle, and feed them; and from line 189, unless it is spurious, it seems that the provender was sometimes mixed with wine. It is most probable, however, that the line is not genuine.

193. ξανόνας, *rods*, passing across the shield, and serving for a handle.

206. In copying the text, it has been thought best to copy it exactly, and to print the name divided as here.

215. Εἰλομένον, *crowded*.

222. μεγαίῃται, *huge*, like a whale.

223. γεγωνίμεν ἀμφοτέρωσ, *so as to speak to the forces on both sides*, so as to be heard at either extremity.

230. *κεναυχίας*, empty boasting.

247. *ἀντίκα δ' αἰετὸν ἵκε*. The application of this is obvious:—the eagle signified Hector; the fawn denoted the fear and flight of the Greeks, which, being dropped at the altar of Jupiter, showed that they would be saved by the protection of that god. "The word *παρομφαῖος*, says Eustathius, has a great significancy in this place. The Greeks, having just received this happy omen from Jupiter, were offering oblations to him under the title of the *Father of Oracles*." Pope.

282. *φώως*. This word occurs frequently in Homer, in the sense of *help*, *deliverance*, &c., and sometimes is applied to persons, as here.

287. *δῶη* for *δῶ*.

306. *Μήκων*. The simile is very beautiful. The circumstance mentioned in line 308, that the head was weighed down by the helmet, adds to the perfectness of the picture.

336. *τάφροιο βαθείης ὥσας*, drove them back from the trench. The description of Hector has a wonderful vividness.

348. *ἀμφιπεριστρέφω*. This compound has great significancy. It can only be expressed by a periphrasis—*drove his horses about in every direction*.

353. *κακαθησόμεθ'*, from *κήδομαι*.

371. *γενεῖον*. The attitude of supplication is here alluded to, which was, to touch the knees of the person supplicated with one hand, and the chin or beard with the other.

378. *Γηθήσαι προφανείσα*. The participle here is in the accusative dual, referring to the two goddesses, Juno and Minerva. The expression is idiomatic, and the accusative is governed by the verb, though, strictly considered, it is neuter.

396. *κέντροναιας*, obedient to the spur.

402. *Γνιώσω*, I will lame.

405. *μάρπτῃσι*, may inflict, by overtaking or striking them.

408. *ἐνικλῶν*, poetical for *ἐγκλῶν*.

435. *ἐνώπια*, the outer walls.

441. *βωμοῖσι*. These were *pedestals* or frames, the word meaning, not only altar, but the base of an altar, the base of a statue, or any raised surface.

449. *Ὀλλύσασαι*, participle present.

470. Jupiter now discloses, in part, the divine decrees, in relation to the destruction of Troy. He hints at the death of Patroclus, which is to call out Achilles from his fleet, and thus put an end to the war by the death of Hector.

474. *ῥεθαι*, part. inf. pass. from *ῥεομαι*.

488. *τρίλλιστος*, thrice-wished, compound of *τρίς* and *ἰλίσσομαι*.

495. *πόρκης*, the golden ring, which secured the head upon the handle of the spear.

500. τὸ, used in the sense of the relative ; a frequent usage of Homer.

535. διασῶσται, *he shall prove.*

538, et seq. *Would that I might be immortal, and free from old age, all my days, and might be worshipped like Minerva and Apollo, as surely as this day will bring disaster upon the Greeks.*

555. The simile is the most magnificent that can be conceived. The stars come forth brightly, the whole heaven is cloudless and serene, the moon is in the sky, the heights and promontories and forests stand forth distinctly in the light, *and the shepherd rejoices in his heart.* This last simple and natural circumstance is inexpressibly beautiful, and heightens the effect of the visible scene, by associating it, in the most direct and poetical manner, with the inward emotion, that such a scene must produce.

558. ἐπερρώγη, *breaks up, clears off.* "The metaphorical application of this verb is very natural, and allied to an idiom of our own." Trollope.

ILIAD, IX.

2. φοῦξα, *a disposition to flight* ; it is here personified as the companion of φόβος.

3. βεβόληατο, for ἐβεβόληντο, from βολίω.

4. 'Ως δ' ἄνθρωποι. This figure is very expressive as an illustration of the mental agitation of the Greeks.

11. Κλήδην, *by name*, personally.

13. τετιγότες, for τετιγότες, from τίω.

32. Ἀτρεΐδην, &c. This speech of Diomedes is highly characteristic. He had been reproached by Agamemnon with want of warlike spirit, and now alludes to it, but only as becomes a warrior. His exploits have already given him the right of retort. The speech is full of generous courage, and rouses the enthusiasm of the listening council.

37. δῖανδρα, *one of two.*

49. σύν γὰρ θεῶν, with the favor of the Divinity. The agency of the gods appears to have been perpetually recognized in the Homeric age. Every enterprise was begun by propitiating them with sacrifices, libations, prayers, &c. Every compact was sanctioned by solemnly calling them to witness it. Every event was attributed to their agency, every success to their favor, every disaster to their anger. Even the bad conduct of men themselves, arising from the indulgence of evil temper, turbu-

lence, or avarice, was attributed to their interference, as we shall have occasion to notice hereafter.

59. βασιλῆας, governed by πρὸς understood.

72. Ἡμέται, every day.

96. This speech of Nestor is very happily conceived. It belonged to him, as the aged counsellor, to begin the debate, by laying the subject before the assembly, especially as it was necessary to impute the blame of the present unfortunate condition of the army to Agamemnon. It would have seemed presumptuous in any other, and it was a matter of difficulty and delicacy even for Nestor. He begins with an expression of the highest reverence for Agamemnon, "to whom Jupiter has given the sceptre." He then urges upon him the duty of listening to good counsels from others, and declares his purpose of giving that which seems to him best. He touches upon Agamemnon's injustice towards Achilles, and his own attempt to dissuade him, with much skill, and in such language as would not irritate Agamemnon. The ambiguity of the word μεγαλήτορι, which means properly *great-hearted*, but may mean *violent* or *high-tempered*, is happily adapted to the object of the speaker, which was, to make him fully sensible of his wrong conduct, without awakening his pride or anger; to make him *think* that he had yielded to the impulse of a malicious temper, by *telling* him that he had followed the leading of his *great heart*. Finally, he proposes to propitiate Achilles, by acceptable gifts and soothing words, intending that Agamemnon shall take the hint, and offer to restore the captive Briseis, whom he has robbed from Achilles' tent.

115. ψεῦδος, adverbially.

119. λευγαλήσι, *pernicious, destructive*.

122. ἀπύρους, *not used for boiling*, that is, vases, ornamental and for mixing wine.

124. ἀέθλια, *prizes in the race*. From time immemorial, the Greeks were fond of this kind of amusement. The Olympian, Isthmian, Pythian and Nemean games were established in obedience to this national passion, and confirmed and increased it.

146. ἀνέσδρον. This word may mean either *without a dowry*, or *without having a dowry* or *price paid*. Here it bears the latter meaning. In the heroic age, the custom was the reverse of that which afterwards grew up. The bridegroom paid, either to the bride or her father, a marriage dowry; and Agamemnon's offer, therefore, was very liberal, for he promised, not only to give his daughter without the dowry, but to add, from his own, a munificent gift.

154. πολυῖδνες, πολυβοῦται. These words show what some of the principal articles of wealth were in that age. On the whole, this speech of Agamemnon justifies the skill and tact of Nestor's opening address. Agamemnon candidly acknowledges his fault, offers the desired repara-

tion, and even goes farther than could have been expected, by making an offer worthy of a prince, in addition.

171. Φίστε δὲ ῥαποὶν ὕδαρ, &c. This was one of the religious ceremonies previous to any important enterprise. Then followed the order for silence and reverent attention (*εὐφημησάαι*), then the libation, &c.

173. ἰαδότεα, from *ἀνδάνω*.

186. Τὸν δ' εὖρον. This passage shows that music was, at a very early period, a favorite amusement among the Greeks. It was also customary to accompany songs, in honor of the great exploits of heroes, by the lyre, which was the most celebrated musical instrument among the Greeks. How appropriate was this employment to occupy the leisure of Achilles!

187. ζυγόν, *the neck of the lyre*, held in the left hand.

196. δεικνύμενος, *taking them by the hand*. Achilles' reception of the embassy is interesting as a picture of ancient hospitality.

206. ῥαποῖν. Some dispute has arisen in regard to the meaning of this word. From the context, it seems most likely that it was a sort of table on which the meat was placed before division. — ἐν πυρὸς ἀγῆ, *in the light of the fire*, that is, near the fire. The materials for the feast were plain, and Achilles himself officiated as chief cook. What was wanting in refinement was probably made up in an excellent appetite and hearty cheer. They did not recline on couches, but sat at tables. After they "had removed the appetite for drink and food," Ajax gives Phoenix the nod, in relation to the business in hand. Then ensues a scene of the most remarkable character, in several respects. The speeches are admirable models of several kinds of eloquence, and suit exactly the characters of the speakers, as well as the object which they wished to gain. Ulysses opens the business, because he is skilled in council. His speech is conceived with great justness and power. He begins with an allusion to their hospitable reception, but quickly turns to the unhappy condition of the Greeks, the audacity of the Trojans, and the invincible daring of Hector, who longs for the day to come, that he may complete his vengeance. He calls upon Achilles to rouse himself, and defend his countrymen from the impending destruction. It is to be observed, that he dwells particularly upon the proud bearing of Hector, in the hope of arousing the personal pride of Achilles. He reminds him of the commands of Peleus, on the point of his departure to the war, and then enumerates the gifts which Agamemnon promises as an expiatory offering; and if Agamemnon and his gifts are abhorred, he entreats him to look with compassion upon the other Greeks, who will honor him as a god. The speech concludes with another, and more direct, allusion to the glory which he might acquire by killing Hector, "who boasts that no one of the Greeks is equal to himself."

The reply of Achilles is characteristic. He declines at once the proposal. He touches slightly upon his services—the many spoils he had won for Agamemnon,—“who had distributed but few, and retained many.” The portions which other chieftains received have remained in their possession, but his alone is taken away. His allusion to the cause of the war, and the application of it to his own case, are admirable; and the sentiments with which he accompanies it are natural and beautiful. He alludes to the works which have been thrown up since he left the army, but declares that all these cannot arrest the progress of the man-slaying Hector. His purpose is to return on the morrow to his native land. He repeats, with additional assurances, his determination to share no more in the war, refuses to marry Agamemnon's daughter, and resolves that he will, the rest of his life, enjoy the possessions which “the old man, Peleus, has acquired.” He mentions the two-fold fate which had been destined to him from his birth; but he will still return, and counsel others to do the same. He commands the messengers to announce his determination, and prepare some other means of defence, than that which they have devised, in the hope that he would give up his wrath, &c. This speech is well worth studying, even with a view to its oratorical excellences merely.

The speech of Phœnix is very different, and very curious. The old man looks upon Achilles with affection, and hears his determination with sorrow. He then enters upon a long and rather garrulous account of his early adventures, before he knew the father of Achilles. We cannot analyze it; but the reader will find in it abundant reason to admire the universality of that genius, which could conceive the varied and characteristic speeches of this interview, from that of Ulysses, to that of Ajax.

The reply of Achilles is short, respectful, but resolute.

Ajax, seeing that nothing is to be gained, addresses Ulysses in a brief, pithy, and indignant speech, and counsels a speedy return. Achilles again alludes to the injuries he has received from Agamemnon, but treats Ajax with courtesy. Still further, he declares he will not move until Hector has come to the very tents and ships of the Myrmidons.

After a libation, the embassy returns. Their message is sorrowfully received. Diomedes inspirits them, the day closes, and they retire.

There is much in this book which is worthy of close attention. The consummate genius, the varied and versatile power, the eloquence, truth, and nature displayed in it, will always be admired. Perhaps there is no portion of the poem more remarkable for these attributes.

ILIAD, X.

2. *δεσμημένοι*, overcome with, from *δαμῶν*.

8. *πτολίμοιο μέγα στόμα*, the great mouth of devouring war — an expressive circumlocution for war, or devouring war. The simile in the preceding lines is descriptive of the frequency of Agamemnon's sighs.

13. *Αὐλῶν συρίγγων τί*, pipes and flutes, the most ancient and simple musical instruments.

15. *προδαλύντους*, by the root.

24. *ποδηνεκίς*, reaching to the foot.

30. *σπεράνῃν* is here used for the whole helmet.

43. *ὅμῃ καὶ σί*. The sentence is elliptical. *ἔσται*, or some such word, must be understood.

56. *ἱερὸν*, sacred. This word, however, must not always be understood in the sense of our *sacred*. It often means *great, distinguished, excellent*, &c.

67. *ἐγρήγορθαι*, from *ἐγρηγορίω*, perf. pass.; and *ἄνωχθι*, from *ἀνώγημι*, the same as *ἀνώγα*, pres. imper. for *ἀνώγεθι*.

82. It has been remarked, that Nestor's questions, when roused in the night, show how imperfect was the art of war in the heroic age, in respect to sentinels and guards. No pass-word was used, so that Nestor was in doubt whether he addressed a friend or an enemy.

96. *ἄδδηνότις*, from *ἄδλω*. There seems no necessity for doubling the *δ*, — *ἄ* would be long without it.

124. *ἔμῳ πρότερος*, before me.

125. *καλόμεναι*, for *καλέμεναι*, and that is poetical for *καλεῖν*.

134. *Διπλῆν*, double, that is, winding twice round his body.

139. *περὶ φρένας ἔλυθ'* *ἰωή*, the sound came to his senses, he quickly heard the sound.

145. *βεβληκεν*, from *βιάω*. Such distress has overcome, or come over the Greeks.

150. *Βῆν δ'*. The following lines are concise, but extremely graphic. The scene appears at once before the reader's mind.

158. *Ἀὖξ ποδὶ κινήσας*, moving him by the foot, with his toe.

160. *Θρωσμέῃ*, the hill, in the midst of the plain.

167. *ἀμύχανός*, in this passage, indefatigable.

173. *ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀμῆς*, a proverbial expression — it stands on the edge of a razor — we are all in the most difficult situation.

199. *Ἐν καθαροῖ*, in a clear spot.

206. *ἰσχατόωντα*, straggling in the rear.

224. *Σύν τε δύ'* *ἐρχομένο*, nominative absolute. Two going together,

one perceives, or discovers before another, how an advantage may be gained.

227. These lines well describe the eagerness of the heroes to accompany Diomedes. The repetition of the verb gives vivacity and rapidity to the scene.

247. *περίοιδε*. The force of the preposition in composition is to be observed — *Since he knows above, or more than, others.*

252. " *Ἀστὲρ δὲ δέ,* the stars are far advanced, and the night is passed, more than two parts.

258. *ἄφαλόν τε καὶ ἄλλαρον*, without cone or crest. — *κατακτύβη*, a sort of cap.

263. *λαυκοὶ ὀδόντας*, rows of boars' teeth. These were arranged on the outside, for the purpose of strengthening the cap, and it was lined with the *πίλος*, or felt, to protect the head.

274. *ἰκωδιόν*, a heron. The two following lines show how careful the poet always was to be true to nature. The little circumstance, that they could not see the heron, but only heard him, stamps the description with an air of verisimilitude, which is at once recognized.

281. *ἐὺκλειας*, accusative pl. from *εὐκλείης*.

285. *Σπείο*, from *σπίομαι*, formed from the 2d aorist, *ἰσπόμην*.

290. *πρόφρασσα*, an old feminine form of *πρόφρων*.

294. *χρυσόν*, &c. It was the custom to adorn the horns of the victim with gold. It was also necessary, according to the allusion in the preceding line, that the victim should never have been used for any ordinary purpose.

332. *ἑπιορκῶν ἑπώμοσε*. This phrase frequently, perhaps generally, would mean, *he perjured himself*. Here it means only, he swore an oath which was not fulfilled.

335. *κτείδην*, lined with assal skin.

341, et seq. The stratagem proposed by Ulysses is in keeping with his reputation for ready resource.

351. *ἑπλούρα*. An allusion to agriculture. There are several explanations of it. 1st. It is said, if a pair of mules and a pair of oxen be employed in ploughing together, the mules will reach the end of the furrow first, and the distance between them is the *ἑπλούρα ἑπιόντων*. 2dly. It is said, the land is twice ploughed, first with oxen and then with mules; and the *ἑπλούρα* is the space between two teams of mules ploughing the same field, which has once been broken up by the oxen. 3dly. It may mean, according to Heyne, the space of ground ploughed up by one *δραγμα*, or a single pull of the mules. The student may choose for himself.

361. The simile is highly appropriate and lively.

362. *μημηκώς*, for *μημηκηκώς*, from *μηκῶς*.

375. *Βαμβαλῶν, stammering, through fear.*

401. *ἱπμαίετο, aspired after, spoken in irony.*

403. *δαμῆμεναι.* This is analogous to our English idiom, *hard to be subdued.*

418. *πυρὸς ἰσχύαι.* This expression refers to *native Trojans.*

457. *Φθγγόμενον, while he was speaking.*

460. *ληϊτιδί, the plunderer.*

462. *τοῖςδεσσι!* This termination to the plural of the article occurs but rarely.

463. *ἱπιβασόμεθ',* poetical for *ἱπιβοησόμεθα.*

466. *διέλον, for δῆλον.*

475. *Ἐξ ἐπιδιφορέδος πυμάτης, from the edge of the δίφορος, or semi-circle in front of the chariot.*

480. *μῖλλον, inactive.* In the tragedians, the word means *wretched.* It occurs frequently in the *Œdipus Tyrannus* and the *Medea.*

483. *ἐπιστροφάδην, on all sides.*

493. *ἄδησσαν γὰρ ἔτ' αὐτῶν,* that is, *νεκρῶν, for they were not yet accustomed to them; they had but lately arrived, and had not yet taken part in the war.*

502. *Ῥόλῃσεν, whistled.*

515. *ἀλασσοκινήν, careless watch.*

540. *οὐπω πᾶν εἶρητο ἔπος, the word was hardly spoken.*

564. *τάφροιο διήλασεν, drove them over the trench, that is, by the ἐκπηλασίη ὁδος, which had been left.*

572. *ἰδρῶ, accusative for ἰδρῶτα.*

573. *λέγον, the neck.* "These warriors plunge into the sea to wash themselves; for the salt water is not only more purifying than any other, but more corroborates the nerves. They afterwards enter a bath, and rub their bodies with oil, which, by softening and moistening the flesh, prevents too great a dissipation, and restores the natural strength." Pope.

576. *ἠσαμίνθους, bathing tubs.*

577. *λίπ',* probably from an old adjective, *λίψ, λιπός.*

The libation to Minerva, with which the book closes, and the offering mentioned in line 571, show, among numberless other passages, the extreme carefulness of the ancients to pay due honor to the gods.

ILIAD, XI.

4. πολέμοιο τέρας, *the signal of war.*

11. ὦρεθι', *loudly.*

20. ξεινήιον, *a token of friendship.*

24, et seq. are remarkable for the particularity of the description, οἶμοι, *stripes*, κυάνοιο, *of lead.*

25. κασσιτέροιο, *of tin.* It is matter of great doubt what these metals were. The probability is that which has been stated.

26. ὀρωρέχατο, from ὀρέγω, for ὤρεχνο.

27. ἴρισσιν λοιπότες, *like the rainbow.* It is finely remarked by Trollope, that, "of all the points of resemblance, which may be discovered between the sentiments, associations, and expressions of Homer, and those of the Sacred Writings, this similitude is perhaps the most striking; and there can be little doubt, that it exhibits a traditional vestige of the patriarchal record of God's covenant, in Gen. ix. 13. LXX. τὸ τόξον μου τίθημι ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ἴσται εἰς σημεῖον ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ τῆς γῆς.

62. οὐλλιος, *full.* This simile is lively, and has the charm which belongs to all figures borrowed directly from nature.

67. ἀμητῖρες, *mowers or reapers.* ἐναντίοι, *opposite.* This is to be explained by the ancient mode of reaping and mowing, which was the following. The workmen were divided into parties, beginning at the opposite ends of the field, and meeting in the middle. It was thus naturally a matter of rivalry to see which should do their part first. Hence the propriety of the figure, applied to two hostile armies, advancing rapidly towards each other.

68. ὦγμον, *the row*; applied to hay, perhaps it would mean the *swath.*

69. δράγματα, *handfuls.*

84. αἰέετο ἱερὸν ἥμαρ, *the day was increasing.* This was the simple notion of the division of time. The day increased till noon.

86. δρυτόμος, *the woodcutter.* Homer most frequently borrows his similes and descriptive circumstances from the most familiar objects of nature or of daily life. It is this which gives his poetry that air of verisimilitude, which scarcely any other poetry possesses. It is important to notice this trait, in order to form a just estimate of Homer.

105. δίδη, from the old verb δίδημι, *to bind.*

130. γουναξέσθην. This verb means, primarily, *to take by the knees*, that being the usual sign of supplication. Its secondary meaning is, therefore, *to supplicate*, as here. It is often used when the supplicatory

attitude is impossible from the situation of the parties, and means simply to *supplicate*.

147. Ὀλμον. This was properly a cylindrical *mortar*, and generally a *cylinder*.

160. προτάλιζον, a derivative from προτίω· *drew with a noise*, that is, the noise of the horses' hoofs and of the empty chariots.

173. ἐν νυκτός ἀμολγῶν, *at the milking-time of night*. This is an instance of the reckoning of time by the recurrence of some familiar object or operation. It may mean either *evening* or *morning*. Here it evidently is *evening*.

214. ἐλελίχθησαν, *and they rallied*.

227. μετὰ κλῖος, *after the report*, that is, having heard the report.

236. ἔτοος, 2d aorist, from τορίω.

243. πολλὰ δ' ἔδωκεν, *had given much*, referring to a custom of the bridegroom paying a dowry to the bride or her father, which has been explained before.

251. εὐράξ, *aside*.

256. ἀνεμοστρεφής, literally, *wind-nourished*,—supposed to mean, "the wood, of which the spear-shaft was made, was hardened and strengthened by exposure to the weather." May it not mean, *borne on the wind*, that is, when hurled from the warrior's hand, or *swift as the wind*?

269. βίλος here means *the pains of child-birth*.

282. ἄφρον, *they foamed*. The description is brief and graphic.

297. ὑπεραδῖ, *violent*.

307. τρόφι, *swelling*.

308. This line is vigorous and picturesque.

319. βόλεται, the old form for βούλεται.

334. κακῶν, 2d aor. from χάζω, *having deprived of*.

364. μίλλεις, *you are wont*.

385. Τοξότα, &c. These epithets are intended to convey the greatest contempt. *Bow-man*, thou who fightest with the bow, not daring to trust thyself to the open battle. It is said that archery was not considered so honorable a mode of warfare as other kinds of fighting, because it did not so readily admit the exploits depending on personal prowess. The other epithets are obvious.

393. ἀμφιδρυφί. This word denotes figuratively the extremity of grief, *lacerated on both sides of the face*.

413. ἔλσαν, for εἰλῆσαν, from εἰλέω, *shut him up, surrounded him*.

424. πρύτμησιν, *the navel*.

455. περιούσι, *shall perform funeral rites*. It was held necessary to the repose of the Shade, that proper funeral honors should be paid to the body of the dead.

509. μετακλινθέντος, *giving way*.

537. ἐπισσώτρων, *the tire of the wheels.*

548. Ὡς δ' αἶθωνα. There are several points to be noticed in these two similes. First, Ajax is compared to a lion who has been prevented by the watchfulness of the herdsmen and their dogs from preying upon the cattle. He is bold and terrible; but numbers thwart him, and prevent him from accomplishing his purpose. Secondly, his retreat is compared to the obstinate and slow retreat of an ass from a field, when young men surround him and beat him with clubs. Their power on him is but small; and he retires, but only when he has satiated himself in the rich pasture. The single point of comparison, it must be observed, is the almost indomitable obstinacy of the animal in withdrawing from the tempting repast. So far, the illustration is nowise derogatory to the character of the warrior. Whatever apparent meanness may be found in it, arises wholly from later associations with the name of this much-abused and long-suffering beast. It is well known that, in ancient times, and among the Oriental nations, the ass was held in high repute. The ancient listener to the song of Homer would think of none of the ridiculous images which exist in the mind of the modern reader.

574. λιλαιόμενα, *eager to satiate themselves with his flesh.* The genius of the poet animates all things that come within its magic influence. The arrow leaps forth from the bow, eager to fly among the hostile throng; the spear is stopped in the shield, while urging its way onward, eager to taste of, or to satiate itself with, the flesh, &c. The student will observe innumerable instances of this, which give an incomparable liveliness to the objects and scenes that the poet describes.

622. ποτὶ πνοίῃν, *towards the breeze.*

624. κυκλιῶ, for κυκλιῶνα, *a potion, literally, a mixture.*

630. κρόμμον, *onion.* This onion was very different from the root which now passes under that name. It had a sweet flavor, and was used to impart an agreeable taste to wine. It is in high repute at the present day in Egypt.

630. ποτῶ ὕπον, *a relish to the drink.*

631. χλωρόν, *fresh, ἀπτήν, meal.*

632. Πὰρ δὲ δέπας. The cup of Nestor is described with considerable particularity. It was adorned with golden studs, with four rings or handles, being double, and with two other handles, carved, and representing doves.

639. κνή, imp. from κνήμι, same as κνάω, *to grate.* She grated goat's milk cheese upon it.

659. βεβλημένοι, οὐτάμενοι τε. The difference between these seems to be, that the first is *hit*, as by an *arrow*, or *javelin*, and the second *wounded*, as by a *sword*. This long speech of Nestor must be judged in reference to the character of the speaker. It may be rather tedious,

but cannot, on that principle, be considered out of place. It may be rather weak in the old man, but not therefore indicative of weakness in the poet.

674. 'Ρύσαι' *ἱλαυνόμενος*, literally, *driving away the cattle by way of retaliation*, for what had been previously carried off by the other party.

754. σπιδῖος, *extended*.

762. "Ως ἔον, *thus I was*. — εἵποτ' ἔην γε, perhaps, *if I may tell what I once was among men*.

764. μετακλαύσεσθαι, *will weep or lament afterwards*, will repent when it is too late.

796, et seq. Nestor closes his long story by proposing to Patroclus, that he should obtain Achilles' permission to wear his armor, and appear on the field, that the Trojans might think it was Achilles himself, and the Greeks thus obtain some respite.

824. πεσόνται, *will rush*, that is, in flight.

This book is full of stirring events. The war is apparently drawing towards a crisis, unfavorable for the Greeks. Many of their leaders have been wounded, and there is great danger that they will be driven to take refuge in their ships. It is a characteristic circumstance, that Achilles should send his friend Patroclus, to inquire who it is that has just been brought back wounded from the battle. His anger is gratified with the disasters which he sees gathering over the Grecian cause, in consequence of his absence; his pride has been gratified by the embassy sent with splendid offers to conciliate him; he has threatened to return home, but does not intend to perform his threat, partly because he wishes to enjoy in person still farther gratification of his revenge, and partly because he thinks that his reappearance in the scene of combat will give a new aspect to the war, and silently anticipates that an occasion may be made, by the audacity of Hector, to call him out in defence of his own ships.

ILIAD, XII.

2. 'Ιἄτ', *was tending*, or *was dressing the wounds of*.

4. Τύφρος, &c., *the trench of the Greeks, and the wall beyond it*; that is, beyond it from the Trojans.

17. This episode, as the student will immediately observe, is introduced in advance of the story.

29. Φιτρῶν καὶ λάων, *the foundations of trunks of trees and stones*.

54. κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφίεις, *overhanging ridges*.

55. σκολόπεσσιν, *a palisade, stakes*.

66. στεῖνος γάρ, *for the passage is narrow, and there I think the chariots will be endangered or destroyed.*

121. σάνιδας, ὀχῆα, *the gates, the bolt*

125. κεκλήγοντες, from an old verb κεκλήγω.

147. δέχεται, for δεδεγμένοι εἰσί.

160. ἄμφ' αὖτον ἄτευν, *sounded sharply.* The whole of this description is clear and graphic. The contest before the walls, the audacity of the Trojans, and the resistance of the Greeks, are congenial to the poet's powers.

179. ἀκαχέλατο, from ἀκαχέω, plup. for ἰκμάχηντο.

200. ὄρνις, *a bird*, the eagle, separating or flying between the hosts, so as to be on the left of the Trojans, which was an evil omen to them, but favorable to the Greeks.

233. ἀπὸ σπουδῆς, *seriously.* This speech of Hector is worthy of attention. In the ardor of the contest, he forgets the dangers of his situation, disregards the threatening omen, and breaks out in the following noble sentiment:—

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
One omen is best, to fight for our country.

254. ἐνὺς νεῶν, the preposition κατὰ understood.

258. Κρόσσας, *the pinnacles*; ἐπάλξεις, *breastworks.*

284, 285. Καὶ τ' ἐφ' ἄλδς πολιῆς, *and it (the snow) is poured along the sea, down to the inlet and the shores; but the wave, beating against the shore, stays it; that is, the snow.*

311. Ἐδῶγ τε, &c., an illustration of the custom, before remarked upon, of honoring the chief men at the feasts with ampler portions than those of others.

322. Ὠπίπον. This passage is very striking. The sentiment is deeply tinged with melancholy, but very appropriate to the occasion.

381. "As Homer's heroes were chiefly sons or grandsons of gods or goddesses, it was natural to represent them as endowed with superior abilities to the men of his own days, who were somewhat farther removed from such lofty origin." Trollope.

385. ἀρνευτήρι, *a diver.*

415. Ἀργαῖοι. The description which follows is vigorous and graphic. The simile which illustrates it, has been praised for its exactness in every point. The wall between the two armies is represented by the boundaries; their spears, by the measures, &c.

433. Ἀλλ' ἔχον, &c. There is something touching in this simile. Our attention is fixed, not so much on the battle, as on the struggles of the laboring, true-hearted woman, who toils for a hard-earned pittance

for her children. The description is not so much illustrated by the simile, as the simile by the description.

446. *πρυμνὸς παχὺς*, *broad at the bottom*.

453. *σανίδων*, *bars or bolts*.

455. *Δικλίδας*, *double*.

456. *ἐπημοιβοί*, *crossing or fastening in the centre*.

458. *Εὖ διαβύς*, *having braced himself, that is, by setting his feet wide apart*.

459. *θαιγούς*, *the hinges*.

The description of this exploit of Hector is wonderfully splendid and imposing. It seems to be the poet's wish to magnify his deeds during the short period that he has yet to live, both to do justice to the hero of Troy, and to give the greater glory to Achilles, his conqueror.

ILIAD, XIII.

3. *παλιν τρέπεν*, *turned in another direction*.

5. *Ἴππημολγῶν*, so called from their simple diet, consisting principally of mares' milk. They were a people living on the north-eastern coast of the Euxine sea. These epithets are sometimes supposed to be the *gentile* denominations of different tribes; but they are all susceptible of interpretation, as epithets applied to the *Hippemolgi*. Thus *γλακτοφάγων*, *milk-eaters*, *ὀβίων*, *content with scanty subsistence*, &c., though great doubt hangs over the etymology of the latter.

18. *τρέμει*, &c. The magnificence of this description has been universally admired. It is quoted with approbation by Longinus. The mountains and the forest tremble under the immortal feet of Neptune, as he descends from the summit, and goes towards his home in the deep. Having harnessed his horses, he drives them to the Grecian fleet. The effect of his presence on the inhabitants of the sea is highly poetical, and the picture is at once beautiful and imposing.

36. *πίδας*, *fetters or shackles*.

42. *αὐτόφι*, for *αὐταῖς*, referring to the ships.

53. *λυσσώδης*, *very mad*.

59. *σκηπανίῳ*, the same as *σκήπτρῳ*, *a sceptre or staff*.

60. *κεκοπώς*, perf. mid., from *κόπτω*, *gently striking*.

72. *ἐφίγνωτοι*, *easily known*.

90. *μετεισόμενος*, *placing himself among them*.

102. *Φυζακινῆς*, *timid or frightened*.

114. 'Ημεῖς γ' οὐπὺς ἔστι, *it is by no means right that we, &c.*
119. *Αὐγρός, a coward.*
123. *λαοσσόος.* This word is susceptible of two interpretations,—*preserving the people*, from *λαός* and *σός*, and *exciting the people*, from *λαός* and *σεύω*.
130. *Φράζαντες, &c.* This description of the array of the Greeks is strikingly vigorous.
137. *ὀλοοίτροχος*, understand *λίθος*. The epithet means, *destroying in its course*. This simile has been much and justly admired. The lines, in rhythm and sound, are happily descriptive of the rock in its downward course, which shadows forth the descent of Hector upon the Greeks who await him, between the wall and the ships. When the rock reaches the level ground, it stops, and remains immovable; so Hector meets the Greeks, and his career is arrested by a firm repulse.
146. *μᾶλ' ἐγχευόμεναις, pressing, hand to hand.*
158. *Κοῦφα ποσί, &c.* *Lightly and rapidly advancing, one foot before the other, having the whole person protected by the shield.*
162. *καυλῶ, the end of the shaft*, which is inserted in the spear-head.
191. *εἶσατο*, from *εἶδομαι*, *appeared*.
204. *ἤκε δέ μιν σφαιροῖδόν, and he threw it (the head) like a ball.*
212. *ἰγνύην*, the part of the leg behind the knee, *the knee-gorge*.
237. *Συμφορτῇ δ' ἀρετῇ, &c., the united courage, even of cowards, avails.*
240. *Ἰδομενεύς δ' ὄτε.* Idomeneus' appearance is adorned with all the splendor of description. The simile is vivid and striking. It is borrowed from the sublimest phenomenon in nature, and gives in a single line the magnificent image.
261. *ἐνώπια παμφανώοντα*, he placed the splendid chariot against the *side-walls at the entrance*.
271. *ὀρώρεται*, from *ὀρώρομαι*, a derivative from the perf. mid. of *ὄρω*.
- 275, et seq. This is a noble passage. The difference between the conduct of the brave man and that of the coward is drawn with great vigor and beauty.
288. *βλεῖο*, as if from *βλήμι*.
315. *ἐλώσει*, from *ἐλάω*, poetic for *ἐλάουσι*.
334. The simile is one whose truth is known to every body by ocular evidence. The liveliness of the following description is a good example of Homer's power of conveying a distinct picture by choosing a few expressive words. The *man-destroying* fight *bristles* with the long *flesh-piercing* spears, &c. The *brazen* splendor, from the glittering helmets, the newly-polished breastplates, and the shining shields, dazzles the eyes. He must be bold-hearted, indeed, who could look without shrinking upon the struggle, &c.

347. Ζεύς μιν, &c. These lines contain a distinct intimation of the purposes of Jove. He wished to exalt Achilles, and do honor to Thetis, but he did not wish to destroy the Greeks wholly.

352. ὑπερανὰδύς, a very expressive compound, — *coming-up-from-under*.

371. ὕψι βιβάντα, governed by βάλεν, *leaping high*.

382. ἰδνῶνται, *fathers-in-law*, so called because they received from their daughters' suitors the ἰδνα, or marriage-gifts. The custom has been before alluded to.

385. κατ' ὤμων, *over the shoulders* (of Asius).

407. Διαντῆν, *round*, καρόνεσσ', *two rods crossing each other inside the shield*.

408. ἰάλη, from ἄλλω, 2d aor.

409. Καρφαλίον, *dryly*, or *sharply*.

416. πομπόν, *attendant*.

431. ἐκέαστο, *she excelled*. This form is frequently constructed with an accusative, which is properly governed by a preposition understood.

443. "Η ῥά οἱ, &c., *which, palpitating, shook the end of the spear*.

450. ἐπλούρον, *guardian*.

458. δοάσσατο, for ἰδοκάσσατο, from δακέω.

515. Τρίσσαι, literally, *his feet did not carry him quickly to flee from the war*.

534. περὶ μέσσω χεῖρε τιτύνας, *putting or clasping his hands round his middle*.

544. θυμορραϊστής, *life-destroying*.

564. σκῶλος, *a stake*, hardened by exposure to heat, and sometimes used instead of a spear.

583. πῆχυν, *the extremity of the bow*.

589. κύαμοι, ἐρέβινθοι, *beans, peas*.

612. πελέκκη, *the handle of the axe*.

654. σκώληξ. The simile applies only in one point, the extended position of Harpalion.

658. πατήρ κτλ. That is, Pylæmenes. The death of one Pylæmenes has been already recorded in Iliad, V. Some suppose that the poet forgot that he had already killed him; others, that the present personage is nothing but the ghost of the former; and others, that there were two of the name.

685. Ἰάονες, *the Athenians*, so called from Ion.

696. ἄνδρα κατακτάς, *having slain a man*. It was a frequent custom for murderers to flee for refuge to another tribe, and demand a purification, which consisted of certain ceremonies, and was usually accompanied by hospitable entertainment on the part of the purifier. An example of this fact occurs in Herodotus, in the melancholy story of 'drastus.

703. 'Ἄλλ' ὄσσε'. This simile is derived from one of the most familiar sights among a simple people. It is extremely natural, and its propriety will be peculiarly striking to those who have had occasion to see a yoke of oxen ploughing in a hot day.

726. The speech of Polydamus is interesting for the simple and philosophical classification of men, which he suggests to Hector, by way of showing him that he cannot be first in council as well as in the field, and therefore ought to take the speaker's advice and retreat. It can hardly be said to have a natural air, considering the circumstances in which it is supposed to be uttered.

775, &c. The reply of Paris to the reproaches of Hector exhibits the true character of the man. He was effeminate, a lover of pleasure, fond of show, an antique dandy, and, like his modern brethren, though destitute of principle and virtue, not devoid of the courage which is generated by the *code of honor*.

799. φαληγιδώντα, *crested with foam*.

820. κονίοντες, *raising a dust*, through the plain.

829. πεφίσεαι, from φύω, *you shall be slain*.

We are hurried on through this book by the warlike ardor of the poet. Battle succeeds battle with animating rapidity. The speeches are in fine keeping with the scenes, and the similes are drawn from the most imposing natural phenomena. The descriptions possess a wonderful vigor and distinctness, presenting the images to the mind by a few bold and grand lines, thus shunning the confusion of intricate and minute detail.

ILIAD, XIV.

The poet resumes the narrative from the end of the eleventh book.

8. περιωπίζω, *a look-out*.

15. ἐρείπτο, *was overthrown*, plup. pass. from ἐρείπω.

16. 'Ως δ' ὄτε, &c. There is great beauty and appropriateness in these lines, and the beauty of the thought is heightened by a few words which make the expression figurative and lively. First, the simile illustrates the thought perfectly. The sea in a calm moves gently, but without any determinate motion: when a wind arises, the swelling waves take one direction accordingly. So the old Nestor was irresolute in his mind, as he gazed upon the operations of the war, hesitating which of two courses he should choose. The simile is exact. Secondly, the use of the epithet *κωφῶν*, and the participle *δυσόμενον*, produces the effect of a personification. The wave is represented as noise-

less, and the sea as *expecting*, or rather *looking for*, the rapid coming of the shrill winds. Shakspeare puts into the mouth of Northumberland a strikingly similar expression : —

— 'tis with my mind
As with the tide swelled up unto its height,
That makes a still-stand, running neither way.

King Henry IV. Part 2. Act 2. Sc. 3.

25. *λάξε*, 2d aor. from *λαίω*.

34. *χαδίειν*, *contain*. It seems that the two promontories were not far enough apart to contain all the fleet in a single line, so that the ships were drawn up in two, or, perhaps, more rows.

35. *προκρόσσας*, perhaps from *κρόσσαι* : *pinnacles, in rows*, is the probable meaning, though it is involved in obscurity.

37. *ὀψιλοντες*, *desiring to see*. There is a class of verbs ending in *ειω*, called *desiderative*, several of which occur in Homer.

77. *ἐπ' εὐνῶν ὀρμίσσομεν*, *let us hold them at anchor*.

89. *Καλλείψειν*, for *καταλείψειν*.

92. *ἄρτια βῆζειν*, *to speak things agreeable to prudence*.

101. *ἀποπαπτανέουσιν*, from *ἀποπαπταίνω*, *will look round*, as if to escape.

123. *ῥεχατοί, τρωες*.

129. *ἐχώμεθα*, *let us keep ourselves*.

142. *σιφλώσειεν*, *may God destroy him*; from the adjective *σιφλός*, *deformed*.

154. *ἀπὸ ῥίλου*, *from the summit or peak*.

162. *ἐντύνασαν*, *having adorned*.

164. *ῥΗ, χροιῇ*, *on account of her beauty*.

169, et seq. These are very curious as a description of Juno's toilet. It is probably copied from the customs of the heroic age, heightened by a few poetic additions.

201. *᾽Ωκεανόν τε*. From this passage it appears that Juno was educated by Oceanus and Tethys, after Saturn was dethroned; that these two divinities had quarrelled, and Juno pretended a wish to reconcile them, in order to obtain the cestus of Venus. They are represented as living at the extremities of the earth, which is according to the well-known idea, that the "stream of the Oceanus" encompassed the earth.

221. *Ἄπρηκτον* has here an active sense, — *unsuccessful*, without having accomplished.

225. There is an aerial lightness and sprightliness in these lines, which is beautifully descriptive of the progress of Juno.

252. *ἔλεξα*, *I put to sleep*.

271. *ἀάκτον*, *invulnerable*.

291. *Χαλνίδα*, &c. Aristotle, as quoted by Trollope, observes, that the Ionians call the Chalcis (owl) *χάλμις*; the latter was the common name of the bird, the former the more ancient, which seems to be Homer's meaning when he speaks of the different names used by gods and men.

307. *πρυμνωσίη*, at the foot of the mountain.

This story of the deception practised upon Jupiter by Juno, speaks but little for the sagacity of the king of gods and men. Longinus makes the general remark of Homer's representing the gods as liable to human passions and infirmities, that unless they are allegorically understood, they are altogether impious and indecorous. It is not to be expected of the poet worthily to shadow forth the Supreme Spirit of the universe in his Jupiter, but rather to give a poetical existence to the power which imagination might conceive as working in the immediate occurrences of the world, while the Almighty dwelt in his "pavilion of clouds," which even the genius of Homer could not approach.

During the slumbers of Jupiter, the affairs of the war take a different turn. Neptune rouses the Greeks to resistance. Hector animates the Trojans. The contest which ensues calls out all the power of the poet. The sea dashes against the tents and ships of the Greeks,—the armies meet, with a terrible uproar; but neither the roaring of the waves, driven by the fierce wind against the shore, nor the roaring of the flames in a blazing forest, nor of a hurricane among the trees, is so loud, as the shouts of the Trojans and Greeks rushing upon each other.

The poet then selects from the *mêles* the two most conspicuous heroes, Ajax and Hector. The contest between them possesses a breathless interest. We feel the vast efforts of the combatants in the vigor of the nervous verse, and the fall of Hector is like the fall of an oak torn up from the roots by a stroke of Jove's thunderbolt; and all the circumstances of the overthrow are told with a distinctness that brings the scene at once before the eye. His friends rush to the rescue, and he is borne away, senseless, to the bank of the river. They dash water upon him: his breath returns: he opens his eyes: he vomits blood, and falls back again in a swoon. The muse of Homer shows her most wonderful power in such scenes as this.

463. *Διὰ πλάγας ἄρξας*, springing aside obliquely.

499. *κώδεια*, like the head of a poppy, ὥς understood.

509. *ἄνδράγχι*, spoils taken from the enemy.

In this book there are many striking excellences, and some passages highly objectionable. The description of the girdle of Venus is among the most fanciful sketches of poetry; many circumstances, in the meeting of Jupiter and Juno, are beautifully conceived; but the effect of the whole shows the truth of the remark of Longinus on applying alle-

gorical interpretation to the conduct of Homer's gods. The conclusion of the book is in the highest strain of the Homeric muse.

ILIAD, XV.

3. *ἔχουσιν*, for *ἔχουσι*. This termination is used for the most part in the dative, but sometimes also in the genitive.

10. *ἀπινύσων*, *fainting* or *senseless*, from *πινυτός*. The noun is governed by *κατὰ* understood.

16. *κακοῦράφης*, *evil machinations*, from *ῥάπτω*, *to sew*.

19. *ἄκμονας*, *anvils*.

24. *ὀλιγηπείλων*, *having but little power*.

37. *Στυγὸς ὕδαρ*. The Styx was the most solemn object of adjuration. "We may observe, also," says Trollope, "that the earliest form of an oath seems to have been by the elements of nature, or rather the deities who preside over them."

60, et seq. Jupiter discloses, in this speech, the final determination of his purposes, in regard to the war. Hector is to resume the battle, and inspire the Greeks with "cowardly fear," and drive them to the ships of Achilles. Achilles is to send forth his friend Patroclus, who is destined to fall by the hand of Hector. Achilles, enraged by this event, is to return to the field, and slay Hector; then the Trojans shall be continually repulsed, until the destruction of Troy. But this shall not take place until the full measure of Achilles' vengeance is accomplished. The poem proceeds in accordance with this declared purpose of Jupiter; to the final catastrophe, and the funeral rites of Hector.

80. *Ὡς δ' ὅτ'*. The illustration in the following lines is one of the most beautiful in Homer. The rapid passage of Juno is compared to the speed of thought, by which a traveller revisits in imagination the scenes over which he has passed. No simile could more exalt the power of the goddess.

86. *δεικνάνωντο*, from *δεικνάνομαι*, *they received her with their right hands, and pledged her with their cups*.

101. *ἦ δ' ἐγέλασεν*. The picture is strikingly true to nature. The smile upon the lip, and frown upon the brow, express admirably the state of mind in which the goddess must be supposed to have been at this moment.

110. *ἔλπομ'*, *I fear*. The general meaning of this verb is, *to expect* any thing whatever. It more commonly means *to hope*. The corre-

sponding noun, ἔλπις, bears the same primitive sense, though it oftener occurs in the signification of *hope*.

114. καταπρηνίσσ', *with the palm turned downwards*.

119. Δειμόν τε. Terror and Fear were the sons of Mars. The power of the following lines is such, that the incidents are described to the ear in the rhythm and rapidity of the dactylic verse.

128. ἡλέ, derived from ἀλλί, *wandering of mind*; φρένας, governed by κατὰ, understood.

153. ἀμφὶ δέ μιν, &c. This brief but sublime description is not unlike the representations of the Divinity in the Hebrew Scripture. For example, Psalm xviii, 11 — "He made darkness his secret place; his pavilion round about him were dark waters and *thick clouds of the skies*."

167. στυγέουσι, *dread*.

191. παλλομένων, *the lots being shaken*.

194. βίομαι, an Ionic form from βίω. *I will not go according to the will of Jupiter*.

204. ὡς πρεσβυτέρουσιν, &c. In allusion to the respect due to superiors in years. *The furies always attend upon the elders*, that is, *avenge offences committed against them*.

228. ἀνιδρωτί, *without sweat or toil*.

229. αἰγίδα. The Ægis is here evidently a shield.

238. φασσοφόνῳ, *a dove-killer*.

283. ἐν σταδίῃ, *in firm or close contest*, hand to hand.

306. ἦρχε δ' ἄρ' "Ἐκτωρ. Hector appears in an attitude worthy of his rank as the first among the warriors of Troy. The contest is depicted in the most lively colors. The arrows leap from the string; the spears, from strong hands, are fixed, some in the bodies of the warriors, and some in the earth between them, before *enjoying the flesh*, eager to *satisfy themselves*, &c. Every thing seems instinct with life.

350. πυρὸς λελάχουσι, *shall bestow the rights of the funeral pyre*.

356. ὄχθας καπέτοιο, *the edges or banks of the trench*.

363. νηπιέῃσιν, *in his childishness*.

379. Τρῶες δ' ὡς ἐπιθόντο. The rush of the Trojans upon the Grecian fleet is happily compared to the dashing of a wave over the deck of a ship, driven by an impetuous wind.

389. κολλήοντα, *fastened together*, with rings; literally, *glued*.

410. στύδμη, *a carpenter's rule*.

447. ὁ μὲν πεπόνητο, *he was occupied*.

453. Κεῖν' ὄχθα κροτέοντες, *clattering with the empty chariot*.

463. "Ὅς οἱ, &c., who (Jupiter) *snapped the string of the bow*, τῇ ἰσθύνει, *while he (Teucer) was drawing it against him (Hector)*.

479. τετραθίλυμον, *four-fold*, having four thicknesses of hide.

484. *βλαψθέντα, made powerless.*

492. *ὄτινας, for οὐςτινας.*

494. *ὅς δὲ κεν, &c.* This sentiment is noble and patriotic. It is in strict keeping with the character of Hector, who always appears as his country's champion, and ready to die in her defence. Our sympathies go with him; we involuntarily wish him success, and deplore his misfortune, though we admire the invincible courage of his more fortunate antagonist. His actions and sentiments, springing from the simplest feelings of our nature, will always command applause, and, under all circumstances and every form of political existence, will be imitated by the defenders of their country.

502. *οὖν ἄριστον, now is the time.* The speech of Ajax is animating and powerful. It is conceived in the true spirit of a warrior rousing his followers to make a last effort to repel the enemy.

512. *στροφύγεσθαι, to waste away by degrees.*

521. *ἀπ' ἡμβροτον, poet. 2 acc. from ἡραμαρτάνω.*

533. *ἀνδρῶν ἀλιωρήν, a means of avoiding, that is, a defence against the enemy.*

582. *ὦς ἐπὶ σοί.* There is an evident change in the manner of description in the latter portion of the Iliad. Instead of telling directly what was done, the poet addresses himself frequently, as in this instance, to the agents or participants in the action or suffering.

586. *Θηρὶ κακὸν ῥέξαντι τοικῶς, like a wild beast who has done some mischief.*

590. *Ἥχῃ, &c.* The choice of words in this line is exquisite. Every one is essential, and *tells* in the description.

592. *Τῶς δέ.* The contest has been gradually thickening. It has now arrived at a desperate crisis. Hector is resolved to fire the fleet, and fulfil the prayer of Thetis. Jupiter urges him on to a certain point, both that he may accomplish the purpose of avenging Achilles, and the remoter but final purpose of calling out Achilles, by the death of Patroclus, and of thus bringing about the destruction of Troy. The appearance of Hector is described with all the splendors of the martial guise. He foams at the mouth; his eyes flash beneath his stern brows; his helmet waves terribly over his temples. He rushes upon the thickest array of the enemy, but cannot break through the serried ranks, for they stand like a rock on the sea-shore, which abides unmoved the shock of the whistling winds and the foaming waves that dash against it. The description is carried on with a profusion of similes, which give a vivid idea of the terrible confusion, the desperate charge, and the firm repulse, by which the battle is characterized.

628. *τυτθὸν γὰρ ὅπ' ἐκ θανάτο φέρονται, they are borne up from death but a little—an expressive description of the condition of a ship*

in a storm, one moment, plunged apparently into the deep, and the next, "borne up from death" on the crest of a mighty wave.

653. *Εἰς ὧποι δ' ἰγέροντο νεῶν*, and they (the Greeks) were facing the ships, that is, the ships in the first line and nearest the trench, from which they had been driven, and which had served for a momentary defence. They are soon driven to the tents, between the ships and the sea. *τοί*, in verse 654, refers to the Trojans. In this hopeless condition, Nestor's eloquence assumes a vigorous strain; he entreats them by their wives and children, and by their parents, whether living or dead, to be men. His eloquence, as usual, is successful; their spirits are roused, and they rally. Minerva removes from their eyes the mist (which, however, has not been alluded to before), and light breaks in upon the scene of combat. The embattled armies understand their situation. Ajax resumes his commanding station, and, with Hector, shares the chief interest of the contest. His attitude and exploits are noble. The poet seems to be animated by a will to do impartial justice, and now employs his genius in giving due glory to the bravery of the Grecian hero.

679. *καλιτίζειν*, to ride on horseback. Trollope affirms that "the custom here alluded to of vaulting from the back of one horse to that of another, is still practised with great dexterity in the East." The figure well illustrates the position of Ajax, who leaped from ship to ship, on the decks, *ἔκρια*, repelling the Trojans and animating the Greeks.

705. *ἀχνύλου*, a swift sailer.

709. *αἰκίς*, the assaults. The description in the following lines is vigorous and condensed.

717. *Ἀφλαστον*. This was the upper extremity of the stern, on which a staff was erected.

729. *Θρήνυν*, a bench.

738. *ἑτεροακτία δῆμον ἔχοντες*, having another host, to supply our strength, to sustain us.

741. *Τῷ ἐν χερσὶ φύως*, &c. Wherefore our safety lies in our hands, not in shrinking from battle.

This book is characterized by a clear developement of the counsels of Jupiter. The battles are described with wonderful vigor; the leading heroes come forward in stronger relief than usual; and the affairs of the war are brought to a critical and interesting point.

ILIAD, XVI.

4. *σκοτεινόν*, dark.

7. *δακρυῦσαι*, perf. pass., *why are you in tears?* The picture in the following lines is a homely but lively one.

22. *Μὴ νενέσῃς*, *be not angry with me.*

29. *ἔπλεον*, an imperfect in the sense of the present.

31. *Αἰναρίτη*, *unhappily brave.*

41. *ἱσκοντες*, *likening me to you; that is, taking me for you.* It was the wish of Patroclus, as expressed in this finely-conceived address, to assume the armor of Achilles, that he might thus force the Trojans into a retreat, by the terror of Achilles' prowess.

54. *προσβίβηκεν*, *may surpass in power*, alluding to Agamemnon.

57. *κτηάτισσα*, *acquired possession of.*

59. *μετανύστην*, a sojourner.

60. *Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐύσομεν*, *but let us leave the past* — like the Scotch idiom, *Let bygones be bygones.*

62. *μνηθμόν*, *my wrath.*

68. *Κεκλιταί*, *are close upon*, 3. pl. perf. pass. poetical.

69. *πῶλις πᾶσα*, *the whole city*, that is, *all the forces of the city.*

71. *ἐναυλούς*, *ditches.*

78. *περιγύρνεται*, *breaks around me; that is, the voice of Hector.*

100. *ἱερὰ κρήδεμνα*, *the sacred walls.* The close of this speech shows with what accuracy the poet conceived the feelings of a passionate man. Nothing can be more absurd than this passage in itself considered, and nothing more true to nature, when examined in relation to the character of Achilles.

102. *Ἄϊας δ' ὀυκίτ' ἔμιμνε*. The picture of the situation of Ajax, exhausted by his efforts, pressed by the arms of his assailants and the will of Jupiter, is drawn with much graphic power.

106. *κῆπ φάλαρ'*, for *κατὰ φάλαρα*.

128. *οὐκέτι φυκτὰ πέλονται*, *lest the means of escape exist no longer.*

129. *Δύσεο*, an imperative, from the form *δύσομαι*.

143. *Πηλιόδα μελίην*, *an ashen spear from Pelion.*

147. *μεῖναι ὁμοκλήν*, *to await his command.*

161. *γλώσσησιν ἄραιῃσιν*, *with their broad and extended tongues.*

166. *Ῥῶοντ'*, *eagerly rushed.*

172. *Σημαίνειν*, *κρατίων*. The difference in these words has been noticed before. It seems that *σημαίνειν* here signifies the degree of command which was possessed by the subaltern officers of Achilles, while *κρατίων* is applied to the command-in-chief of Achilles himself.

183. *κελαδαινῆς*, an epithet applied to Diana as the goddess of hunting.

192. *Ἀμφαγαπαζόμενος*, *treating him with loving-kindness*.

214, et seq. These lines are highly graphic.

233. *Ζεῦ ἄνα*, &c. This is a passage of some obscurity. The following is a brief abstract of the opinions of several critics. The oracle of Dodona was the most ancient in Greece, situated at the foot of Mount Tomarus, in the midst of a grove of oaks, by which the oracles were supposed to be uttered. The *Selli* were probably Pelasgians, distinguished by great austerity of manners, as the epithets *ἀνιπτόποδες*, *χαμαιεῦναι*, *with unwashed feet, sleeping on the earth*, indicate. The word *ὑποφῆται* is of doubtful meaning. Some suppose it signifies *under-prophets*, or those subalterns in the service of the temples, who undertook to explain the oracles, when they were obscure. But it is said the *Selli* are here represented as the principal priests, and not as servitors. To remove the difficulty, it has been supposed with some probability, "that in all other temples the priests delivered the oracles which they received from their gods, immediately; but in the temple of Dodona, Jupiter did not utter his oracles to his priests; he rendered them to the oaks, and the wonderful oaks rendered them to the priests, who declared them to those who consulted them. So these priests were not properly *προφῆται*, *prophets*, since they did not receive their answers from the mouth of the god immediately; but they were *ὑποφῆται*, *under-prophets*, because they received them from the oaks."

260. *Εἰνὸδίοις*, *by the way-side*.

272. *ἀγχέμαχοι θεράποντες*. A difficulty has been started in relation to the connection of these words with the rest of the sentence. Trollope says, "There seems to be some latent corruption," and is at a loss to determine the meaning. May it not be, that Patroclus, wishing to inspire the Myrmidons, *the companions* of Achilles, with the invincible courage of their master, exhorts them to do honor to Achilles, "who boasts to be the bravest of the Grecian chiefs, and to his companions, who claim the same distinction among the Grecian soldiers"?

297. *Ὡς δ' ὅτ'*. The point of comparison is this. The Greeks recover their breath and renew their courage, by reason of the appearance of Patroclus and the Myrmidons; the light of safety dawns upon them, as when Jupiter removes a cloud from the summit of a high mountain, and restores to light a scene before veiled in darkness.

302. *ἔρω*, *cessation*.

336. *μῆλον*, *in vain*.

361. *Σκίπτει*, *watched, or listened keenly to*.

363. *σῶω*, either for *ἰσαώω*, 1 aor., or 3 sing. imp. from the old verb *σάωμι*.

371. *Ἄξαρτ'*, dual, referring to the *pairs* of horses.

379. ἀνεκυρβαλίζον, *were overturned with a crash.*

390. κλιτύς, *crags.*

392. ἐπὶ κύρ, *headlong.*

395. ἔργε παλιμπετίς, *that is, the Trojans.* Patroclus, having repelled the Trojans from the ships, had intercepted their retreat, and was driving them back again towards the fleet.

403. Ἦστο ἄλσις, *sat crouching.*

419. ἑμιτροχιτώνας, *having breastplates without the μίτρα*, which was an under and lower cincture, beneath the breastplate, and serving for an additional protection to the body.

426. Ἦ ῥα, &c. The simile of the two vultures illustrates strongly the savage fury with which the two warriors rushed to the conflict.

453. Αὐτὰρ ἐπὶν δι/. The request here made is afterwards fulfilled.

459. Αἱματοῖσας δὲ ψιῶδας, *bloody drops.* The phenomenon is designed as a portent of approaching death.

469. μακῶν, 2 aor. from μηχανώ.

481. φρένες, *the diaphragm.* ἔρχεται, from ἔργω, poetical perf.

491. μενιάειν, *groaned in anger.*

507. λίπεν, for ἐλίπησαν, 2 aor. pass., *after the chariot was left by the chiefs*, that is, Sarpedon and his charioteer.

515, 516. δύνασαι δὲ σὺ πάντος' ἀκούειν — Ἀνίρε κηδομένῳ, *you can give heed to.* The construction is an unfrequent one.

562. The contest over the body of Sarpedon is nobly described. The darkness spread over the combatants, is the cloud of dust raised by the μέλτε.

574. ἰκίτευας, *came as a suppliant to*, according to a custom which has before been explained.

584. The direct address of the poet to Patroclus is another instance of that change in manner which has already been noticed.

589. αἰγανέης ῥίπῃ, *the throw of a dart.*

617. δοχρηστέην περ. "This stroke of railing upon Meriones is founded upon the custom of his country; for the Cretans were peculiarly addicted to this exercise, and in particular are said to have invented the Pyrrhic dance, which was performed in complete armor." Pope.

630. τέλος πολέμου, *the perfection of war.*

633. Τῶν δὲ, &c. The ringing of the shields struck by the spears, is well described by the simile of the woodcutter's axe in the forest.

642. βρομῶσι, an imitative word, expressing the sense by the sound — *buzz.*

658. ἱρὰ τάλαντα, *the sacred scales of Jupiter*, that is, by figure, the decree or determination of Jupiter.

668. Ἐλθὼν ἐκ. The construction is somewhat confused, but the sentence may be thus rendered — *going away from the battle, purify Sarpedon from the gore, and, carrying him far off, wash him, &c.* The

command of Jupiter that Sarpedon should be conveyed by Sleep and Death to Lycia, is in accordance with the request in line 453.

685. καὶ μέγ' ἁλώθη, *and was greatly deceived in his mind, or was led into a dreadful fate.*

702. ἐγκῶνος, *the elbow ; here, a corner or angle.*

714. ἀλῆναι, from ἀλῆμι, *to gather, to collect together.*

722. Αἶθ', ὅσον ἴσσω, &c., *would that I were as much superior as I am inferior to you.*

745. ὦ πόποι. This kind of insulting raillery seems to have been very common in the heroic age.

747. τίθῃα διφῶν, *searching for oysters.*

754. ἄλλο, 2 pers. 2 aor. for ἄλλο.

765. These lines are remarkably vigorous. Eurus and Notus, tearing up trees whose branches are interwoven, and the crash of their breaking, give an animated picture of the battle, the clash of the spears, the winged arrows leaping from the string, and the huge stones dashing against the shields of the combatants.

779. βουλευτόνδε, *towards evening*, so called, as the etymology of the word indicates, from loosing the oxen.

785, 786. The poet is describing Patroclus in the third person. He suddenly changes, and addresses him directly, as if, in the impetuosity of the description, he imagined Patroclus to stand before him. He returns, in the next line, as suddenly to his former manner.

803. τερμύεσσα, *reaching to the extremity of the person.*

836. Ἥμαρ ἀναγκαῖον, *the fatal day.* The reproachful address of Hector to his fallen adversary is in keeping with the customs of the age. The poet shows his remarkable invention by putting into the conqueror's mouth the imaginary command of Achilles to Patroclus, which, though false in fact, is highly probable. The reply of Patroclus is characteristic. He declares that Hector is not his victor, but Apollo, and among men, Euphorbus, and Hector is only the third agent in his fall. The last words of the dying hero are the prophecy of Hector's death.

The events in the latter part of this book are of the greatest consequence in the conduct of the poem. The friend of Achilles has gone forth to the battle, and fallen by the hands of a god and of the Trojan leader. This is the grand turning-point of the action. Achilles will soon appear, to avenge the death of his beloved Patroclus, clad in the terrible panoply wrought by the marvellous workmanship of Vulcan. His vengeance on the Greeks is already fulfilled, and soon will he wreak a fearful and bloody vengeance on the body of his great antagonist.

ILIAD, XVII.

19. ὑπέροβον, *proudly*.

32. ῥεχθὲν δὲ τε νήπιος ἴγρω, *when a thing is done, even a fool knows it*.

34. τίσεις, *you shall expiate the death of*.

51. Χαρίτισσιν ὁμοῖαι, *like the Graces, that is, like the hair of the Graces*.

52. ἐσφίκωντο, from σφηνόω, *were pent*. The beauty of the simile in the following lines is remarkably appropriate.

66. ἐύζουσιν, *they shout*.

71. ἐγύσσατο, *was envious, or rather, had determined that he should not*.

88. φλογὶ εἵκελος, *like the flame*. The points of comparison are, the splendor of Hector's armor, and the rapidity with which he moves.

93. Μή τις, *let no one*. The verb is future for imperative.

98. πρὸς δαίμονα, *in opposition to the deity, or contrary to the will of the deity*.

101. ἐκ θεόφιν, for θεοῦ, *according to the will of the deity, or favored by the deity*.

105. κακῶν δὲ καὶ φεικτατόν εἴη, *it would be the best of evils, or, as we should say, the least*.

112. Παχρῶται, *is frozen*.

136. Πᾶν δὲ τ' ἐπισκύνων, &c., *and he draws down all his brow*.

142. ἰδύεο, imp. for present, *thou needest much in battle, thou art but a poor fighter*.

155. πεφύσεται, from φύω, a form of φαίνω.

173. ὠνοσάμην, from ὄνομαι, for the present, *I blame*.

187. Πατρόκλοιο βίην, circumlocution for *Patroclus*.

196. Πατρί, *his father, that is, Peleus*.

197. Γηρύς, for γηρύσας, participle.

201. καταθύμιος, *present to your mind*.

210. Ἔκτορι δ', &c. The description of Hector in the armor of Achilles is full of spirit. The added courage and splendid appearance of the hero are in poetic keeping with the general purpose of exalting Achilles. Homer seems always alive to these little points of verisimilitude, which go so far to satisfy the imagination of the reader, and exhibit the real power of the poet.

220. περικτιόνων, *dwelling around, in the neighborhood*.

243. νήφος περὶ πάντα καλύπτει. Some refer the verb to νήφος, as if in apposition with Hector; others construct the sentence thus, Ἔκτωρ καλύπτει νήφος πολέμοιο περὶ πάντα.

250. Δήμια, *at the public cost*.

263. 'Ως δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι, &c. "The poet has been supposed to allude, in this simile, to the noise of the breakers, at one of the mouths of the Nile. Mr. Wood observes that the representation is so strikingly expressive of the dashing sound, like that proceeding from a succession of cascades, which he experienced on his approach to the coast of Egypt, that it might fairly be concluded that Homer had been in precisely the same situation. The exquisite beauty of the lines, in which the sound is so distinctly accordant with the sense, determined Solon and Plato to abandon poetry, in despair of ever producing a description of equal sublimity. See Wood's Essay on Homer."

TROLLOPE.

The following is the passage referred to.

"It is not easy to imagine any thing more awful than the approach to this Bogas* in stormy weather. The breakers, which were heard and seen at some distance, had now the appearance of a succession of cascades, which we were to pass through for half a mile. If the most striking and expressive resemblance of a picture to that appearance in nature which it attempts to represent, is a sufficient proof of the painter's having seen the original, we might conclude from three lines in the Iliad, that Homer had been in Egypt, and passed this Bogas."

268. Φραχθέντες, from φράσσω, *closely covered with their shields.*

292. ἱμείνων περ, *though desiring it.*

319. ὑπ' Ἀχαιῶν, *driven by the Greeks.*

331. πολὺ βούλεται ἢ, *more than.* Some qualifying adverb must be understood.

389. 'Ως δ' ὅτ' ἀνὴρ. This is one of the similes of Homer which illustrates the manners, customs and arts of his age. The mode of preparing hides for use is particularly described. They were first softened with oil, and then were stretched in every direction by the hands of men, so that the moisture might be removed, and the oil might penetrate them. Considered in the single point of comparison intended, it gives a lively picture of the struggle on all sides to get possession of the body.

* The Arab name for the mouth of the river.

† "'Ως δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διῖνκτός ποταμοῖο
Βίβρουχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόνον, ἀμφὶ δέ τ' ἀραι
Ἰήδονες ΒΟΟΨΕΙΝ, ἐρευγομένης ἄλδς ἔξω, &c.

"These lines are said to have determined Solon and Plato to abandon poetry, despairing of ever being able to produce any thing like them. To those who admire the art of making the sound an echo to the sense, they certainly offer beauties, which are beyond all translation."

Wood's Essay, p. 77.

433. *Ἰάπων*. The circumstance of the horses weeping the loss of their master must be attributed partly to their being of divine origin, and consequently gifted with supernatural powers, and partly to the license of poetry in attributing to inanimate things and brutes the sentiments and actions which belong properly to humanity alone. Many admire this passage; but probably more will think that the image of a pair of crying horses borders on the ludicrous.

440. *Ζεύλης, ζυγόν*. The first was *the circle or bow* at the end of the yoke, through which the horse's head was inserted; the second was *the yoke itself*, which crossed from one horse to the other.

446. *Οὐ μὲν γάρ*. The melancholy sentiment expressed in these lines is common with almost every writer of antiquity. It is certainly remarkable, that a poet like Homer, whose pictures of nature are so smiling and cheerful, should have attributed this depressing view of the condition of man to the father of gods.

469. *ρηκρότα*. This is a word of rare occurrence; it is compounded of the inseparable particle *ρη* and *κρόδος*, and means *useless*.

476. *ἐχέμεν δεῦσθαι τε μένος τε*, *to restrain and govern*.

481. *βρονθόν*, *swift in battle*.

496. *Αὐτώ*, Alcimedon and Automedon.

502. *ἐμπρεσσοτε μεταρσένω*, *breathing upon my back*

514. *ἐν γούνασι καίται*, literally, *lie in the knees*, that is, *depend on the will of the gods*. The expression is founded on the fact, that suppliants embraced the knees of the person supplicated.

515. *Ἦσα, I will hurl*.

520. *Ὡς δ' ὅτ' ἄν*. This simile has the twofold merit of being drawn from a very common incident, and of being entirely applicable.

622. *Μίσσῃς*, from *μασσίω*, the same as *μαστιγῇ*, *to lash*.

645. *Ζεῦ πάτερ, &c.* This fine passage is quoted by Longinus, as an example of the sublime in sentiment. "He (Ajax) does not pray for life, for that request would be beneath the hero; but since he is unable to employ his manhood in any noble deed, in the inextricable darkness, angry that he is thus inactive in the battle, he prays for light immediately, as if resolved to find at all events a sepulchre worthy of his bravery, should Jupiter himself be arrayed against him." § 9.

670. *ἐρηλίας*, *gentleness*.

676. *Ὅρτε, &c.* Homer frequently, in his illustrations, describes the habits and characteristics of animals or things from which the similes are drawn

696. *Θαλαρῇ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή*, *and his strong voice was silenced*.

737. *ἰθὺς πύρ, &c.* "The heap of images which Homer throws together at the end of this book, makes the same action appear with a very beautiful variety. The description of the burning of a city is short, but very lively. He compares the Ajaxes to a boar, for their

fierceness and boldness; to a long bank which keeps off the course of the waters, for their standing firm and immovable in the battle; those that carry the dead body, to mules dragging a vast beam through rugged paths, for their laboriousness; the body carried, to a beam, for being heavy and inanimate; the Trojans, to dogs, for their boldness, and to water, for their agility in moving backwards and forwards; the Greeks, to a flight of starlings and jays for their timorousness and swiftness." Pope; from Eustathius.

ILIAD, XVIII.

20. *Καίται*. This announcement of the death of Patroclus is praised by Quintilian. Nothing can be more simple and appropriate.

23. *κῆνεν ἀθάνατον*, *the ashes*. This form of manifesting grief is frequently alluded to in the classical writers, and sometimes in the Bible. The lamentation of Achilles is in the spirit of the heroic times, and the poet describes it with much simplicity. The captives join in the lamentation, perhaps in the recollection of his gentleness, which has before been alluded to.

54. *δυσσπεροστότατα*, *the unhappiest parent of the bravest*.

74. *τὸ μὲν δέ*. The prayer of Thetis, and the wish of Achilles.

93. *ἔλπεα*, *retribution for the death of*.

100. *δῆσεν*, for *ἰδέσθην*, *needed*.

107. *Ὡς ἔπος*. The feeling of Achilles is natural, and naturally expressed. The sudden introduction of this imprecation against discord, is in fine keeping with the hero's character.

114. *φίλης κεφαλῆς*, *of his dear head*, that is, *of my dear friend*.

128. *ἐτήτυμον*, adverbially, *you have spoken this truly*.

136. *εὐμαι*, fut. from *εὐμαι*, *I shall return*.

137. *υἱός ἐσθι*, *from her son*.

151. *οὐδέ κε*. The contest about the body of Patroclus is renewed with great vigor. The struggle between Hector and the Ajaxes is fierce and obstinate. Hector is resolved to obtain the body of his fallen foe, and his indomitable firmness is well described.

207. *Ὡς δ' ἔτε παπρός*. The smoke arising from the signal-fire of distress. The poet's description is true to fact in the following lines, since the blaze of the fires would be seen in the night, where only smoke appeared in the day. Achilles comes forth, protected by the *Aegis* of Minerva, and shouts, so as to terrify the Trojans and enable the Greeks to bring off the body. The sight of the flame which

Minerva sent from the cloud around the hero's head, and the terrible sound of his shout and of the voice of the goddess, frighten the Trojans, their horses, and drivers, to such a degree that the Greeks are enabled at length to rescue Patroclus.

236. φέρεται, *a bier*.

258. ἐηύτεροι πολεμίζειν, like the English idiom, *easier to fight*.

265. πύλιος — γυναικῶν, referring to the Trojans.

275. πύλαι, *σαινίδες*. Trollope says, "*the gates are called σαινίδες, and the πύλαι is the passage or aperture, which is opened or closed by the gates.*" Is it not rather true that πύλαι means the whole gate, including posts, &c., and σαινίδες, only the movable part, which was opened?

300. κτείνουσιν — ἀνιάζει, *is much troubled about his wealth*.

309. Ξυρὸς Ἐνυάλιος, &c., *the fate of war is common, and sometimes slays the slayer*.

316. Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης, &c. The grief of Achilles is described in Homer's usual vivid manner, and the simile of the lion robbed of his whelps, at the end, admirably expresses his warlike character, and fierce desire of vengeance. The following speech is also accordant with the feelings belonging to such a character.

334. Κτερίῳ, fut. from κτερίζω, *I will not perform your funeral rites*.

339. Ἀμφὶ δὲ σά. The custom of the heroic age, still existing in the East, was to employ persons to lament over the body of the deceased. It is alluded to both in pagan and Jewish writers. Among others, see *Alcestis*, that most beautiful play of Euripides, edited with an admirable commentary by Mr. Professor Woolsey of Yale college, v. v. 103-104.

346. λουτροχόον, *the vessel into which the water for bathing was poured*.

350. Καὶ τότε δῆ. It was the duty of the friends of the dead to wash the body, anoint it with oil, and wrap it in fine linen.

351. ἐννεώροιο, *nine years old*.

369. Ἡφαίστου. The narrative, in relation to Achilles and Thetis, is here resumed. The description of the house and works of Vulcan, together with the shield, is one of the most curious pieces of antiquity.

376. Θεῖον — ἀγῶνα, *the divine assembly*.

378. τόσσον μὲν ἔχον τίλος, *were so far completed*. οὖρα, *the handles*.

379. δασμούς, *nails or screws*, by which the handles were to be fastened to the bodies of the vessels.

387. ξέλναι θεῖω. It was the hospitable custom of the early ages to entertain the stranger, before making any inquiries as to the object of his visit. In the *Odyssey*, Telemachus receives Pallas Athene in the form of Mentor, after the same fashion.

Καίρε, ξαῖνε· παρ' ἅμμι φιλήσαιο· ἀντάρ ἔπειτα
 Αἰλίνου πασσαμένος μυθήσαιο, ὅττιός σε χρεή.

Od. l. 1. vv. 123-4.

407. ζωάγρια, *recompense for life preserved*.

409. ἀποθελόμαι, from ἀποτίθηναι.

410. ἤ, καί, &c. The most probable meaning of this line is, *He said, and the huge monster rose from his anvil-stand*. πῆλως is by some understood to be an adjective, the same as πῆλωρος· others, and with greater reason, take it for a noun. αἶητον is also understood variously. Some understand it to be from ἄω, *I breathe*, and explain it, *puffing or blowing*, from blowing the bellows; others explain it, *terrible, huge*, which is probably correct.

411. ῥῶοντο, *moved quickly*.

418. ζωῆσι νεήνισιν εἰοικυῖται, *resembling living maidens*.

421. ἰῤῥῶν, *walking*.

435. ἀρημίος, perf. pass. from ἀράομαι, *worn out*.

457. τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, *I come suppliantly to you*. The custom of suppliants embracing the knees has been frequently alluded to

470. χόανοισιν, *crucibles*.

472. σπεύδοντι παρέμμεναι, *to be ready for him when working*.

477. ῥαιστήρα, πυράγην, *a hammer, tongs*.

The description of the shield of Achilles is one of the noblest passages in the Iliad. It is elaborated to the highest finish of poetry. The verse is beautifully harmonious, and the language as nicely chosen and as descriptive as can be conceived. But a still stronger interest belongs to this splendid episode, when considered as an exact representation of life at a very early period of the world, as it undoubtedly was designed by the poet. That the student may form a clear idea of this wonderful shield, let us first attend to a simple sketch formed by combining the different parts of the poetical description, and then to an explanation of the more obscure words and phrases.

Vulcan first makes the frame-work of the shield, over which he draws five thicknesses, or laminæ, of different metals. To this he attaches the silver-plated belt. The outer surface is divided into three concentric circles, on which are represented the "Earth, the Heavens, the Ocean, Sun, Moon and Stars," in the following order.

The interior circle, or boss, represents the "Sun, Moon, and Stars, the Pleiades, the Hyades, Orion, and the Great Bear."

The second circle represents the Earth, and is divided into four compartments, and each compartment into three subdivisions, each containing pictures of society, as follows:

I. In the first compartment is a city, in peace. 1. Marriages and

festivals are celebrated; brides led by torch-light to their husbands' houses; the nuptial song is heard; young men are dancing to the music of the flute and lyre. This is the first picture of peace. 2. Justice is administered; a cause is argued, two men appear before an umpire; the partisans of both surround them; the heralds keep the people in order; the old men sit upon seats of polished stone, "in a sacred circle." 3. The cause is decided.

II. The second compartment represents a beleaguered city. 1. The besieging armies deliberate what they shall do with the plunder which they anticipate from the city. The wives and children and old men defend the walls. 2. An ambuscade is devised. The herds and flocks are cut off, as their attendants approach unwittingly the place of ambush. 3. The noise of the assault calls out the army, and a battle ensues; in the conflict appear Strife, Tumult, and pernicious Fate, the most conspicuous figures. The men, "like living mortals," fight and drag away each other's dead.

III. The third compartment represents rural employments. 1. Tillage. Ploughmen are occupied in driving the oxen across the newly-broken field. They arrive at the end of the furrow, and a man offers them wine. The furrow darkens behind the plough, "though made of gold." 2. Harvest. The workmen are reaping the heavy crop with their sharp sickles, and frequent handfuls fall upon the ground. The sheaf-binders follow, and bind the sheaves, which the boys collect, and bring in their arms. The owner and his attendants stand by, rejoicing in heart. The attendants get ready a feast under an oak; the women prepare the bread. 3. Vintage. A vineyard appears, the vines loaded with dark clusters of grapes. They are supported on silver vine-props, and surrounded with an enclosure of tin. There is but one narrow path to it, for gatherers, when they pluck the grapes. Maidens and young men bear the sweet fruit in baskets; a boy plays upon a pipe, and they dance to the measure.

IV. Pastoral life. 1. A herd of oxen go from the stall to the pasture by a reedy river. Four herdsmen accompany them with their swift-footed dogs. Two fierce lions seize a bullock, who is dragged away bellowing. The dogs and the young men press closely upon him. The dogs abstain from assaulting, but, standing near, bark at them. 2. A flock of sheep. In a beautiful pasture are the sheep, the shepherds' houses, the folds, and covered pens. 3. A dance. The dance is like that invented by Dædalus for the fair-haired Ariadne. The young men and maidens dance, holding each other by the hand. The young men wear their swords, and the maidens, garlands upon their heads. The dance is at first slow, but gradually increases in rapidity, and a rejoicing crowd surround the ring. A musician plays upon the pipe. Two tumblers sport in the midst, keeping time with the measure.

The third and outer circle represents the Ocean, which was supposed to be an immense stream, flowing round the earth.

Such is a simple sketch of this celebrated shield, drawn up to give the reader a general idea of its structure, which he must fill out by studying the details in the description. It is certainly a most remarkable passage for the amount of information it conveys, relative to the state of the arts, and the general condition of life, at that period. From many intimations in the ancient authors, it may be gathered, that shields were often adorned by devices and figures in bass-relief, similar to those here described. In particular, see *Æschylus*, in the *Seven against Thebes*. The hint being once given, it required only the genius and invention of *Homer* to portray the surpassing workmanship, the varied and curious details, wrought into the shield of *Achilles*. It is an interesting fact in the history of modern art, that *Mr. Flaxman*, in his delineation of this shield, brought the whole within a circle of three feet in diameter, thus refuting, in the most satisfactory manner, the cavils of the critics who have objected to this description on the ground of the impossibility of comprising such a variety within so small a compass.

The following description of this splendid work of art is taken from *Mr. Allan Cunningham's* elegant biography of *Flaxman*.

"Round the border of the shield he first wrought the sea, in breadth about three fingers; wave follows wave in quiet undulation;—he knew that a boisterous ocean would disturb the repose and harmony of the rest of the work. On the central boss, he has represented *Apollo*, or the *Sun*, in his chariot; the horses seem starting forward, and the god bursting out in beauty to give light to the universe around him. The circle, of which *Apollo* is the centre, is in diameter little more than a foot; yet in this space he has pictured

The earth, the heaven, the sea,
The sun that rests not, and the moon full-orbed :
There also all the stars, which round about,
As with a radiant frontlet, bind the skies ;
The *Pleiads* and the *Hyads*, and the might
Of huge *Orion*, with him *Ursa* called,
Known also by his popular name, the *Wain*.

"On the twelve celebrated scenes which fill that space in the shield between the ocean-border and the general representation of the universe, he exhausted all his learning and expended all his strength. The figures are generally about six inches high, and vary in relief from the smallest visible swell to half an inch. There is a convexity of six

inches from the plane; and the whole contains upward of a hundred human figures. Of this magnificent work the artist was justly proud; he was paid £620 for the drawings and model; the first cast, in silver gilt, price 2000 guineas, was placed by his majesty on his own sideboard; the second, of the same material and value, was presented by the king to the Duke of York; a third, of the same metal, was made for Lord Lonsdale, and a fourth for the Duke of Northumberland. Two casts in bronze were made by the proprietors for themselves, and three in plaster were prepared for the Royal Academy, for Sir Thomas Lawrence, for Flaxman himself."

480. ἐκ δ' ἀγύρεον, that is, from the frame of the shield, οὐκούς, understood.

488. ἔτ' αὐτοῦ στρέφεται, which turns there. Ὡρίωνα δοκεῖν, it watches Orion, that is, is opposite to.

501. ἐπὶ ἵστορι πειραὰ ἰλεῖσθαι, literally, to take the trial before an umpire.

507. τάλατα. There are two explanations of this: 1. that it was the fine itself, which was the matter in dispute; and, 2. that it was a reward appointed for the judge who should pronounce the most just decision. Therefore δέ, in the next line, will be understood to refer to the parties pleading, or to the judge, as one or other of the above interpretations is approved.

531. Εἰράων προπάροιθε, in council.

570. λινον. The most probable explanation of this word is, that it was a kind of song which derived its name from Linus, the father of poetry.

600. τροχόν, a wheel, used by the potter in shaping his vessels. The point of the comparison is this. When the potter first tries the wheel, to see "if it will run," he moves it much faster than when at work. Thus it illustrates the rapidity of the dance.

We have now explained, as far as our limits permit, this remarkable passage. We recommend to the student a close examination of the whole. It will lead him to many curious inductions and inferences, relative to the ancient world, and will throw much light upon points which are elsewhere left in great obscurity.

ILIAD, XIX.

13. ἀνέβραχε, *resounded*, when laid upon the ground. The fear with which the divine armor filled the Myrmidons, and the exultation of Achilles, the terrible gleam of his eye, and his increased desire for revenge, are highly poetical.

24. Δίδω, μῆ. "It was considered a grievous misfortune by the ancients in general, that the bodies of their dead should putrefy above ground, previous to their interment." Trollope.

27. Ἐκ δ' αἰὼν πέφαται, *for life is departed from*, i. e. the body.

35. Μῆνιν ἀποιπών, *renouncing your wrath*.

42. ἐν ἑστάν, *at the station*.

43. οἰήϊα, *the helms*.

62. ἀπομηνίσαντος. This compound has two meanings. 1. The preposition imparts to the verb the idea of permanence, so that it may be rendered, *having been angry so long*, or *having been angry till my vengeance was accomplished*. 2. The preposition may be considered as imparting the idea of renouncing, or of abstaining; then we may render it, *abstaining from anger*.

65. Ἀλλὰ τὰ μὲν. This part of the speech of Achilles is highly characteristic of his impetuosity. Having determined, in obedience to the command of his mother, to be reconciled with Agamemnon, and return to the war, he wished to rush at once into the combat. Agamemnon attempts to moderate his zeal, in a speech which deserves some attention. He begins with a request that he may not be interrupted, probably meaning by the friends of Achilles. He then exonerates himself from all blame, and lays it upon Jupiter, and Fate, and the Fury who "walketh in darkness," who inspired his mind with discord on the day when he robbed Achilles of his prize. He then enters into a long history of the goddess Ate, the eldest daughter of Jupiter, and of the injuries she has done to men, and even to Jupiter himself, of which he gives an instance in the story of the birth of Hercules, well known in mythology. When Jupiter detected the fraud, it seems, he hurled Ate from heaven, with an oath that she should never return. So the goddess consoled herself by playing off her mischief upon unhappy men. It is clear, then, that Jupiter, and not Agamemnon, is to blame, though the latter is willing to make honorable amends for the share he had in the wrong-doing. The truth seems to be, that Agamemnon had a lame cause to defend, and the best he could do was to turn over the whole matter to Fate and Discord. We cannot help thinking that Agamemnon had some reasons for begging a patient hear-

ing, 'and that Achilles showed an unusual degree of good nature in quietly listening to such an impotent apology and tedious narrative.

79. Ἑσταός, alluding to the usual custom of speakers. *It is good to hear a speaker who stands, &c.*

82. βλάβεται, *is confused.*

149. κλοτεπεύειν. The exact meaning, and the etymology of this word, are uncertain. Some suppose it to mean, *to waste time in fine speeches*, for κλυτεπεύειν. Others, deriving it from κλέπτω, explain it, *to steal away time, to waste time*, in a general sense.

156. Νήστιας, *unfed.*

180. μήτι δίκης ἀπιδυνὸς ἔχουσθα, *that you may have no want of ample justice.*

199. Ἀτρεΐδῃ κύνισσα. This speech of Achilles is one of the best in the Iliad. It is marked by his impetuous character, warlike ardor, and eagerness for revenge. It is brief, pointed and pithy. It overflows with the natural eloquence of excited feeling and impatience of delay. It forms a striking contrast to the dull harangue of Agamemnon, by its nervous and spirit-breathing appeal. The genius of the poet shines preëminent in the wonderful skill by which he draws out the energies of the son of Thetis, who makes, henceforth, the most conspicuous figure on the scene.

222. καλάνην, *a harvest*, that is, of slaughtered men. It is said as a general remark, and ἔχουσιν is used as a present verb.

223. Ἀμνητος δ' ὀλγίστος, *that is, the harvest is smallest when Jupiter turns the scale*, if the men be wearied, as ours are now. Ulysses is arguing for a brief cessation to refresh the troops, and endeavors to dissuade Achilles from an immediate resort to the battle-field.

254. ἀπὸ τρίχας. It was the custom to cut hair from the forehead of the victim, and throw it into the fire.

263. ἀπροτίμαστος, *untouched*, from προσμάσσω.

287. Πάτροκλος. The lamentation of Briseis over the body of Patroclus is full of natural feeling. The turning from her grief for the death of Patroclus, to the recollection of her own sufferings, is extremely beautiful. The whole scene is well conceived; but there is one little circumstance which illustrates particularly the poet's true understanding of natural feeling. *The women joined in her lamentation, and mourned for their own calamities*, under the pretext of mourning for Patroclus. They were captives who had lost every thing. They had no hopes like those of Briseis (lines 297, 298), from the life of Patroclus, and lost nothing by his death. How natural that they should be occupied by their own sorrows, while Briseis wept incessantly for him who had always been kind and gentle to her!

342. πάνπαν ἀποίχαι, *you entirely desert*, that is, *you neglect.*

362. γίλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθών. A beautiful expression — *and all the earth around laughed with the splendor of the brass*, that is, with the reflected brightness.

375. 'Ως δ' ἔτ'. The poet seizes every occasion of describing the glory of Achilles' shield. The return of the hero to the war, was an event of sufficient consequence to justify the splendor of poetical imagery, which the imagination of Homer has thrown around it.

387. σίριγγος, a sort of case or envelope.

407. Αὐδῆντα. "This miraculous gift of voice may be compared with that of Balaam's ass." Trollope.

417. θεῶ τε καὶ ἀντί, the god and the man, that is, Apollo and Paris.

418. 'Ερινύες, the Furies. "Hence it seems that too great an insight into futurity, or the revelation of more than was expedient, was prevented by the Furies." Trollope.

ILIAD, XX.

7. Ποταμῶν, Rivers, that is, personified as gods.

11. αἰθούσῃσιν, seats, properly seats in the portico.

14. Νηκεύστῃς, compounded of νη and ἀκούω.

16. 'Αργιπέλαγος, god of the swift thunderbolt.

20. "Εγρως. Jupiter here proclaims permission to all the gods, to engage in the battle, each taking the part he chooses.

30. ὑπέροπον, contrary to fate. The walls of Troy were not destined to fall by Achilles.

39. ἀκαρσικόμης, with unshorn hair.

43. δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαντ'. This construction is occasionally found, and may be rendered, *who had long been absent from the war*.

56. Δεινὸν δὲ βρόντησας. This description of the battle of the gods is strikingly grand. The student will remember the criticism of Longinus. Jupiter thunders in the heavens, Neptune shakes the boundless earth and the high mountain-tops; Ida rocks on its base, and the city of the Trojans and the ships of the Greeks tremble; and Pluto leaps from his throne in terror, lest his loathsome dominions should be laid open to mortals and immortals.

72. σῶκος, powerful.

90. ἀλλ' ἦδη. Æneas here refers to events which took place in the early period of the war, and before the commencement of the action of the poem.

98. πάρα, *forti* understood.
107. Ἡ μὲν γὰρ, that is, *Venus*.
128. Γεινομένη ἐπίνησι λίνα, *fate spun for him at his birth*.
131. χαλεποὶ δὲ θεοί, *the gods are terrible*.
137. Ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, *from the traveled way or ground, to a high place*.
138. ἄρῃσι, plural for singular.
145. Τῆχος ἐς ἀμφίχυτον. The following is the story to which this passage alludes: "Laomedon having defrauded Neptune of the reward he promised him for building the walls of Troy, Neptune sent a monstrous whale, to which Laomedon exposed his daughter Hesione. Hercules having undertaken to destroy this monster, the Trojans raised an intrenchment to defend him from his pursuit." Pope: from Eustathius.
157. κάραια, *cracked*. The exploits of Achilles now become the principal object of the poet. The appearance of Achilles and Æneas is nobly described.
166. ἀτιζων, *disregarding*. The following is an exceedingly lively picture of the enraged lion, and the simile nobly illustrates the impetuous bravery of Achilles.
183. ἀσίστων, *fickle-minded*.
186. χαλεπῶς δὲ σ' ἵσταν τὸ εἶξαι, *you will find it hard, I think, to do it*.
199. Τὸν δ', &c. This dialogue between Achilles and Æneas when on the point of battle, as well as several others of a similar description, have been sometimes censured, as improbable and impossible. The true explanation is to be found in the peculiar character of war in the heroic age. A similar passage has already been the subject of remark.
204. Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἱέσα, *hearing the reports of ancient fame*.
227. ἀνθερίκων, *ears of wheat*.
253. Αἶτε χολωσάμεναι, the picture of two vulgar women quarrelling in the middle of the street, is as accurate as it is revolting.
275. Ἄρτυ' ὑπερῶτην, *upon the extreme border*.
282. ἄχος — μυελον, *boundless grief*.
325. ἴσσευσεν — ἀλσας, *bore away, raising him from the ground*.
332. ἀτόντα, *periling yourself*.
342. μέγ' ἔξιδεν, *looked forth afar*.
359. ὕσμλης στόμα, *the mouth of battle* — a paraphrase for battle, but more expressive.
391. Γυγαίη. The Gygean lake was in Lydia.
403. θυμὸν αἶσθε καὶ ἤρυσεν, *breathed and bellowed forth his life*.
404. Ἑλικωνίων ἀμφὶ ἄνακτα. Not only rulers but priests are designated by the term ἄνακτες. The Heliconian priest was a priest of Neptune, as is indicated by the following line. The name is derived

from Helice or Helicone, a town in Achaia, where the worship of Neptune was celebrated yearly by the sacrifice of a bull. If the bull *bellowed* as he was led to the altar, it was considered a favorable omen. Hence the simile.

439, 440. *Πνοιῇ*—*Ἦκα μάλα ψύξασα*. Some understand this to mean, *she turned back the spear by the motion in the air, caused by the gentle waving of her hand*. But there is nothing in the language to justify this interpretation. It evidently means, according to a literal version of the words, *she turned the spear with her breath, gently breathing*.

451. *μῖλλεις*, *you are wont*.

458. *Καὶ γόνυ*, for *κατὰ γόνυ*.

496. *τριβήμεναι καὶ λευκόν*, *to tread out the white corn*. The Jews and Greeks employed oxen "to tread out the corn." *Thou shalt not muzzle the ox when he treadeth out the corn*. Deut. xxv. 4.

ILIAD, XXI.

3. *διατμήξας, τοὺς μὲν*, *dividing them, he drove a part towards the city*.

7. *ἐρυκέμεν*, *to impede them, that is, the Trojans*.

8. *ἀργυροδίνην*, *with silver waves*. The description of the flight and confusion of the Trojans, and their headlong plunge into the river, is managed with Homer's usual power.

12. *ἀγκίδες ἐρεΐθονται*, *locusts rise*, driven by the heat of the fire. The swarms of locusts, that sometimes invade whole countries in the East, have been often described. It seems that the ancient mode of exterminating them was to kindle a fire, and thus drive them into a lake or river. The simile illustrates in the most striking manner the panic caused by Achilles.

22. *Ὡς δ' ἐπὶ δελφῶνος*. "It is observable with what justness the author diversifies his comparisons according to the different scenes and elements he is engaged in. Achilles has been hitherto on the land, and compared to land animals, a lion, &c. Now he is in the water, the poet derives his images from thence, and likens him to a dolphin." Pope; from Eustathius.

26. *κρημνούς*, *the high banks*.

31. *τοὺς αὐτοὶ φορέισκον*, *which they carried*. Probably these were "twisted thongs, fitted to the breastplate, or of which the breastplate was composed." Trollope.

38. ἄπηκας, *suckers or shoots.*

58. πεπερημένους, *transported.*

75. 'Αντί τοι εἰμ' ἱέντας, *I am in the place of a suppliant. αἰδολοῖο, entitled to respect.*

76. παδάμην Δημήτερος ἀκτίν, *I have broken bread with you. This was anciently a pledge of amity.*

79. ἑκατόμβαιον δὲ τοι ἦλπον, *I brought you a price, of the value of a hundred oxen.*

83. μίλλω πον ἀπὶ χθισθαί, *I surely am an object of hatred.*

95. ὁμογώστριος, *born of the same mother.*

99. Νήπις. This speech of Achilles forcibly expresses his relentless vengeance.

126. μίλαιναν φρεχ', *the dark curling, that is, the gently agitated surface of the water.*

131. πολίας λαγυῖσσι ταύρων. It was an ancient custom to sacrifice bulls and horses by throwing them into the sea alive.

162. ὁ δ' ἄμαρτῇ δοῦρασιν ἀμφίς, — ἔβαλε understood, *and he hurled two spears at once.*

163. περιδίλιος, *ambidextrous, that is, using both hands alike.*

166. ἐπιγράβδην, *just grazing.*

169. ἰθύπτλινα, *flying in a straight course.*

196. 'Εξ οὐπερ. The ancient meaning of *Oceanus* has already been explained. From this passage it seems that all rivers, seas, and fountains, were conceived as having their origin in this mighty stream.

204. ἐρπετόμενοι καίροντες, *consumed by nibbling.*

221. ἄγη, *wonder, including the idea of indignation.*

234. Κρημνοῦ ἀπαΐξας, *springing from the bank, that is, into the midst of the stream.* The contest between Achilles and Xanthus abounds in vivid description, splendid imagery, and poetical grandeur.

245. γαφύρωσεν, *bridged it over.*

259. μάκελλαν, *a spade; ἀμάκης, a channel.*

260. ψηφίδες, *the pebbles.*

262. προαλεῖ, *sloping.*

271. κονίην δ' ὑνέπεπτε, *and washed away the earth from under his feet.*

277. Ἦ μ' ἔφατο. The fate of Achilles was already told to him.

282. σνφορβόν, *a swine-herd.*

283. ἱναυλος, *the torrent.*

306. κόρυσσε, *tossed up.*

313. Ἰοτῇ, *imperat. raise.*

319. χέλαδος, *slime or mud.*

346. νεοαράδ', *newly watered.* The conflagration kindled by Vulcan, and burning the plants and trees, is nobly described.

363. *Κρίσση μολδόμενος*, melting with the fat, that is, causing the fat to melt.

366. *Οὐδ' ἔθελε*, nor could it.

369. *Ἰχθας κίθειν*, why has he fallen upon troubling my stream?

386. *ἤτο*, from *ἄημι*, was moved like the wind.

394. *κυνάμνια*, dog-fly, used as an epithet, signifying impudent.

407. *πέλεθρα*. The *πέλεθρον* was about one hundred feet.

441, et seq. The poet here narrates the fable of Neptune and Apollo's serving Laomedon, in building the city and taking care of his herds. It seems that after they had served the stipulated time, Laomedon dishonestly refused to pay them their wages, and, not content with this, threatened to cut off their ears into the bargain. This passage proves the great power of Laomedon, and the venerable antiquity of ear-cropping, since two powerful gods hardly escaped the shears of a mortal.

465. *Ζαφελγίης*, fiery, full of ardor.

503. *στροφάλιγγι*, under a covering of dust, covered with dust.

537. *ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας*, they throw open the gates, and draw back the bars.

The picture of the panic-stricken Trojans, rushing to the gates, covered with dust and parched with thirst, and the mad pursuit of Achilles, is strikingly distinct.

559. *ῥωπήϊα*, bushes.

604. *Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα*, running before him but little beyond his reach. The compound is very expressive.

The scenes described in this part of the Iliad are full of action. The imagery is of a lofty character. The battle with the Rivers, the intervention of the gods, the flight and terror of the Trojans, the insatiable madness and hot pursuit of Achilles, the rush to the city, the hurried opening of the gates, affording a glimpse of safety, the crowding in of the dusty and worn-out fugitives, form a picture on which the pencil of Homer has lavished its most vivid coloring.

The Trojans being now within the city, excepting Hector, the field is cleared for the most important and decisive action in the poem, that is, the battle between Achilles and Hector, and the death of the latter. This part of the story is managed with singular skill. It seems as if the poet, feeling the importance of the catastrophe, wished to withdraw from view the personages of less consequence, and to concentrate our attention upon these two alone. The poetic action and description are narrowed in extent, but deepened in interest. The fate of Troy is impending; the irreversible decree of Jupiter is about to be executed; the heroes, whose bravery is to be the instrument of bringing about this consummation, are left together on the plain.

ILIAD, XXII.

1. παφύζοντες, *in terror*.

3. Κεκλιμένοι, *near, that is, under the protection of*.

5. ὁλοή Μοῖρ'. The time had now arrived when it was fated that Hector should fall.

12. ἄλιν, *are collected*.

26. ὥστ' ὥσπερ'. This simile is very striking. It not only describes the appearance of Achilles, but is peculiarly appropriate because the star was supposed to be of evil omen, and to bring with it disease and destruction. So Priam beholds Achilles, splendid with the divine armor, and the destined slayer of his son.

44. ὀδιν, *destitute*.

45. παρὰς, from πείρηνμι, *transporting*.

57. Τρῶας καὶ Τρῳάες, *Trojan men and Trojan women*. The image of the unhappy father, beholding his son on the point of meeting his terrible enemy, is one of much pathos. His entreaty is full of natural feeling and melancholy. His favorite son, periling his life before the walls, fills him with heart-rending grief. The mother, too, is equally wretched. She implores the hero by his recollection of her maternal cares, and unveils the bosom from which his infancy was nourished. The whole scene possesses a deeply tragic interest.

93. ἐπὶ χαιῇ, *in a covert*.

94. Βεβρωκώς κατὰ φάρμακ', *having eaten deadly poisons*. It was supposed that venomous serpents were accustomed to eat poisonous roots and plants before attacking their victims.

99, et seq. This speech of Hector shows the fluctuation of his mind, with much discernment on the part of the poet. He breaks out after having apparently meditated a return to the city. But the imagined reproaches of Polydamas and the anticipated scorn of the Trojans forbid it. He soliloquizes upon the possibility of coming to terms with Achilles, and offering him large concessions; but the character of Achilles precludes all hope of reconciliation. It is a fearful crisis within him, and his mind wavers, as if presentiment of his approaching doom.

126. ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης, *neither from the oak nor from the rock*. Hector means to say that it is impossible to discourse with Achilles, as a youth and maiden may talk together, sitting carelessly upon the trunk of a tree or upon a rock.

132. πορυσσάτῃ πτολεμιστῇ, *the impetuous god of war*.

140. μετὰ, *after, in pursuit of*. The image is natural and expressive.

153. *πλυνοί, cisterns, for washing.* It was the custom of that age to have cisterns by the side of rivers or fountains, to which the women, including the wives and daughters of kings and princes, resorted to wash their garments.

159. *ἱερήιον.* This properly means *a victim*, or any animal *fit to be a victim*; here *an animal*.

206. *Οὐδ' ἔα ἵμεναι, nor did he permit them to hurl.*

221. *Προπροκυλινδόμενος, repeatedly prostrating himself.*

225. *χαλκογλώχινος, brazen-barbed.*

247. *κερδοσύνη, with deceit.*

255. *ἁρμοनिῶν, compact, agreement.*

257. *καμμονίην, perseverance, success arising from perseverance.*

260. *Τὸν δ' ἄρ'.* Achilles maintains his implacable anger to the last. He rejects scornfully the proposal of Hector, that the victor should abstain from treating his fallen foe with the usual barbarous indignities of war. His reply is in keeping with his fierce and revengeful character.

281. *ἀρτιεπίς καὶ ἐπικλοπος, deceitful and cheating.*

297. *ᾧ πόποι.* Hector, having discovered the deception that Minerva practised on him, now resigns all hope, and sees that it is the evident design of the gods that he shall die. He resolves, however, not to die without a struggle, but in the doing of some brave deed that shall send his name down to posterity.

325. *Λαυκανίην, the throat.* The appearance of Achilles before he strikes the fatal blow, the deed itself, and the fall, are described with a rapid and vigorous hand. The exultation over Hector, and the taunt, that the dogs and birds shall tear him in pieces, while the Grecian army shall perform the funeral honors of Patroclus, are characteristic of the atrocities of war in that age. The entreaty of the fallen hero shows the high value the ancients set upon funeral honors, and their sense of the calamity of being deprived of them. The reply of Achilles is in the wildest strain of savage ferocity. It has but one redeeming point, such as it is, namely, that Achilles *only wishes* he had the heart to eat up his enemy.

351. *χρυσῷ ἐρύσασθαι, to weigh you down with gold, to ransom by an equal weight of gold.*

358. *μήνιμα γένωμαι, literally, lest I be to you an anger of the gods, that is, lest I pursue you as a Fury, or bring on you the anger of the gods.*

The death of Hector is accompanied by many circumstances of extreme barbarity. The Greeks rush to the spot, to insult his body and disfigure it by wounds.

381. *ἀμφὶ πόλιν σὺν τέυχισι.* Achilles first turns his thoughts to

the destruction of Troy, but suddenly reverts to his friend Patroclus, who lies by the ships, "dead, unwept, unburied." The ardor of his friendship is as strong as his desire of vengeance had been fierce.

397. Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρυγος, *from the ankle to the heel*. The savage act of Achilles, in dragging the body after his chariot, is characterized by the poet as disgraceful. It is to be considered in the light of a highly-wrought picture of the barbarities of war in the heroic age.

A scene of the deepest pathos is now described. The grief of the father and mother, the lamentations of the people, "are as if the whole city were burning from its summits." The despair of Priam is poured out in words full of heart-rending anguish. It is impossible to conceive a situation of more tragical power, or a scene wrought up to a higher intensity of sorrow. Hector's unhappy wife is at home, "on household cares intent." She has just ordered her maidens to prepare a bath for Hector, when he returns from the battle. The voice of lamentation reaches her ear, and fills her with heart-sickness; for she has a dreadful presentiment, that Hector has fallen, a victim to his "pernicious valor." She rushes forth distracted; she reaches the tower; the sight of Hector's corpse, dragged in dishonor after the chariot of Achilles, overcomes her, and she swoons. She is at length restored, and breaks out with a lament of the deepest despair. Her widowed state, her orphan child, the indignities they will suffer in future, contrasted with their past prosperity and happiness, arise in agonizing vividness before her mind.

The description closes with simple power. A few grand touches are all, but these exhibit the poet of human nature. The rest is supplied by the excited feelings and imagination of the reader. With the parting of Hector and Andromache, only, can this be compared. The poet's claim to a place in the highest rank of genius might safely rest on these two scenes alone.

ILIAD, XXIII.

2. Ἐπειδὴ νῆας, &c. Achilles and the Greeks returned immediately to the ships. The body of Hector was not dragged round the walls of Troy, as is commonly supposed.

9. ὃ γὰρ γέρας ἱστὶ θανάτων, *for this is the right of the dead*.

29. τάφον, *a funeral feast*.

30. ὀρέχθαι, *were extended*.

46. Κείρασθαι τὴν κόμην, *to cut off my hair*. It was an ancient

custom to offer a part of the hair on the funeral pyre of a deceased friend.

50. *παρά τε σχεῖν*, to bestow upon him those things that are proper, that is, the due funeral honors.

61. *Ἐν καθαρῷ*, on the bare ground.

65. *Ἥλθε*. The appearance of the spirit of Patroclus is a striking passage. The expression is the simplest possible, but the meaning is deep and impressive.

79. *ἦπερ λάχε γαιόμενόν περ*, which was my lot at my birth.

88. *ἀσπράγαλοις*, the dice.

91. *ὁμῇ σορός*, the same chest or urn. Into this urn the ashes of the dead were collected. Patroclus wishes to have his ashes buried in the same urn with those of Achilles, as a proof of friendship surviving even death.

92. *ἀμφιφορεύς*, in apposition with *σορός*.

101. *τετριγυῖα*, shrieking.

104. *φρένες* here means the body.

116. *Πολλὰ δ' ἄναιτα, &c.*, up hill and down hill, by straight roads and cross roads. Trollope.

136. *ὀπίθεν δὲ κάρη ἔχε*, and Achilles, walking behind, supported the head.

139. *μενοεικέα*, according to his wish.

146. *Σοί τε κόμην κείειν*, to cut off my hair for thee. Besides offering hair on the funeral pile of friends, it was also customary to dedicate a portion of it to the river-gods of the country, on arriving at the age of manhood.

168. *Ἀημόν ἐλών*. It was customary to cover the body with fat, and to place on the pile vessels of oil and honey, that it might be more speedily consumed.

173. *τραπεζῆς κύνες*, domestic dogs, dogs fed from their master's table.

191. *Σκήλει*, from *σκέλλω*.

220. *χαμάδις χέε*, made a libation. This was another custom in paying funeral honors.

243. *χρυσήν φιάλην*, a golden urn, the same as *σορός* and *ἀμφιφορεύς* · *δίπλακι δημῷ*, a double covering or lining of fat.

255. *Τορνῶσαντο δὲ σῆμα*, they marked out the tomb.

259. *Νηδὺν δ' ἔκφερ' ἄεθλα*. The rest of the book is taken up with a curious description of the games performed in honor of Patroclus, the prizes, the combats, and the victories. The scene affords an interesting picture of this custom of antiquity. These games consisted of eight exercises; the chariot-race, the cestus, wrestling, the foot-race, the single combat, the discus, archery, the throwing of the javelin.

267. ἄπυρον, *that has not been put over the fire, that is, new.*
273. δεδγμένα, *awaiting, ready for.*
282. λείσας, 1st aor. part. from λείω, the same as λένω.
284. ἰρηγίδεται, perf. pass. from ἰρίδω.
310. Βάρδιστοι, *slowest, for βράδιστοι.*
326. Σῆμα, *the goal.*
327. ὄργυι'. This was properly the distance between the hands, when the arms are extended.
330. ξυνοχῆσιν, *the narrowest part.*
332. ῥύσσα, *the goal at the lower end of the course.*
- 339, 340. Ὡς ἂν τοι, *that the nave of the wheel may appear to approach the edge of the well-made goal, but yet may avoid striking against the stone.*
352. ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο, *they cast in the lots, that is, to decide their respective places. Though the chariots started abreast, yet it is obvious that he who obtained by lot the inner track, would have a smaller curve to describe at the end of the course, and consequently less ground to pass over. Some have supposed that they were arrayed one after the other. This opinion is not well supported, and appears at first sight incredible.*
361. Ὡς μενέωντο δρόμον, *that he might watch the race.*
369. ἀΐξασκε μετήορα, *bounded in the air.*
379. Αἰεὶ γάρ. The horses of Diomedes press so closely that they seem about to mount the car of Eumelus.
396. Θρυλλίχθη, *was bruised.*
420. ῥωχμός, *a fissure.*
431. δίσκου οὔρα, *the throw of a quoit.*
454. φοῖνιξ. Properly a *palm-tree*, and thence the fruit thereof, called *the date*. It is here used adjectively, and may be rendered *chestnut-colored*. Trollope.
474. τί πάρος λαβρεύσαι, *why do you speak or boast unseasonably?*
481. εὐληρα, *the reins.*
505. ὤματροχίη, *wheel-track.*
546. ἐσθλὸς ἥων, *nominative absolute.*
- 570, et seq. The speeches of Menelaus and Antilochus show that no fraud or violence was allowed to be practised, and that a victory gained by such means was of no avail.
598. Ὑάνθη, &c. *The heart of Menelaus was exhilarated as the dew exhilarates the ripening corn.* Trollope.
599. φρίσσουσιν, *bristle.*
604. νεότη, *youthfulness, the thoughtlessness of youth.*
618. Τῇ, *take it.*
622. ἀκοντιστύν, *the combat of javelins.*

626. *Ναὶ δῆ, &c.* The poet sustains admirably the character of the sage old Nestor. When he speaks, he reverts to the days of his youth, and magnifies his own exploits. This is true to nature; it has that verisimilitude which Homer knew so well how to preserve.

670. *ὅττι μάχης ἐπιδευόμεναι, that I am inferior in battle.*

679. *δαδονπότος.* This word generally signifies the noise made by the fall of a man slain in battle. Here it means *dead*.

683. *Ζῶμα, the girdle or scarf, round the middle.*

684. *ἱμάντας ἐϋτμήτους, the thongs, which were worn round the hands and arms.*

688. *χρόμαδος, the sound of the blows on the cheeks.*

702. *ἔμπυριβήτην, that is set over the fire.*

712. *ἀμείβοντες, the rafters.* The simile exactly illustrates the attitude of two wrestlers.

724. *ἀνάσει.* "When neither of the combatants seemed likely to gain any advantage over his antagonist, in order to bring the matter to a conclusion, they mutually agreed to a trial of strength, and that one should endeavor to raise the other from the ground, and by this means throw him. This was called *ἀνασεῖν*." Trollope; from Eustathius.

726. *κώληπα, the bend of the knee.*

761. *κανὼν, a shuttle, properly a rule.*

762. *Πηνίον, the woof; μέτρον, in apposition.*

795. *μέλεος, in the sense of an adverb, to no purpose.*

826. *κόλον αὐτοχόωνον, the disk or quoit made by fusion only.*

845. *καλαύροπα, a shepherd's crook.*

847. *ἀγῶνος, the space of the contest.*

851. *ἡμιπέλεκκα, axes with but one edge.*

866. *μύρινθον, the cord.*

885. *βόδς ἄξιον, ἀνθαμύοντα, worth the value of an ox, adorned with graven flowers.*

890. *Ἀτρεΐδην.* Atrides comes in at last, to take part in the games. As a matter of respect, Achilles will not permit him, but gives him the prize at once.

The chief value of this book consists in the accurate and minute account of the ancient funeral rites, and the ceremonies and games performed in honor of the dead. Human sacrifices, at this early period, were not unknown. It was supposed that the shades of the departed heroes were appeased by these bloody offerings. The combats are described with much graphic power; and the scene of the ghost of Patroclus is striking and solemn.

ILIAD, XXIV.

1. *Αὐτο δ' ὄντων, the assembly was dissolved.*

16. *Τρὶς δ' ἐρύσας.* Achilles dragged the body of Hector thrice round the tomb of Patroclus.

28. *Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' αὐτης, on account of the wrong done by Paris.* This is the first allusion in the Iliad to the *Judgment of Paris*, which gave mortal offence to Minerva and Juno. On this account, it has been supposed by some that these lines are spurious, on the ground that Homer could not have known the fable, or he would have mentioned it earlier in the poem.

54. *Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν, &c., for in his wrath he insults the senseless earth, that is, the body.*

58. *γυναικά τε θήσατο μαζόν, he sucked, from θάομαι.* *γυναικά* is used as an adjective, or *μαζόν* may be governed by *κατὰ* understood.

80. *μολυβδαίνῃ, a leaden weight.*

81. *βόε πύρας, a horn tube.*

128. *τίο μίχρεις, how long?*

157. *ἄφρων, ἄσκοπος, ἀλιτήμων, ignorant, careless, malicious, or impious.*

160. *πλινθε δ' ἐνοπήν τε.* The picture which the poet has here drawn of the afflicted father is marked by his characteristic touches of beauty, delicacy, and pathos.

172. *κακὸν ὀσομένη, boding ill, or the messenger of ill.*

190. *πείρινθα, the body of the car.*

192. *γλήνεια.* The exact meaning of this word is uncertain. It may mean *ornaments for the person, sumptuous apparel*, or, in a more general sense, any kind of *curious or costly articles of luxury*.

202. *Ἐκλε', you were renowned.*

214. *πακίζόμενον, behaving like a coward.*

219. *ὄρνις — κακός, an ill-boding bird.*

221. *θυσιοκτοί, ἱερῆες, priests who burn the sacrifices, priests who slay the victims.*

228. *φωριαμῶν, wardrobes.*

230. *ἁπλοῦδας, of simple make.*

235. *Ἐξοσίην, on an embassy.*

253. *κατηφόνες, disgraces.*

261. *χοροῖσι πλινθεῖν, dancing.*

267. *πρωτοπαγία, new.*

269. *ὀμφαλόεν, having an elevation in the middle.* *οἰκησσοῖν ἀγκυράς, fitted with rings, through which the reins passed.*

270. ζυγόδεσμον, *the thong connecting the yoke and pole.*

272. Πίξη ἐπὶ πρώτῃ, *at the further end.* κρίκον ἴστορι, *the first was a ring, attached to the pole by means of the second, which was a kind of hook.*

316. Μόρφον, *black*; περικνόν also signifies *black.*

354. φραδῖος νόον ἔργα, *something requiring circumspection.*

418. θηοῖο, from θηέομαι, poetic and Ionic for θεάομαι.

419. δερσῆεις, *fresh, literally, wet with dew.*

429. ἄλεισον, *a cup.*

451. Ἀχηνῆντ' ὄροφον, *the shaggy roof.* So called from the reed which was used to thatch houses with.

464. ἀγαπαζέμεν, *to show regard for.*

486. Μνήσαι πατρός σοῖο. The speech of Priam is an admirable example of Homer's power of conceiving the sentiments and emotions inspired by the most melancholy situations. It is full of simple and pathetic feeling, which commends itself at once, as true to nature.

532. βούβρωστις, *consuming care.*

540. πανάωριον, *doomed to die prematurely.*

577. καλῖτορα, *the caller, because he was employed in summoning assemblies.*

589. λεχέων, *the bier.*

616. ἐφρόσαντο, *danced, or sported.*

648. ἐγκονίουςαι, *serving diligently.*

665. δαινῦτο, *let the people feast, that is, partake of the funeral feast.*

709. Ἀγχοῦ δέ. The approach of Priam, with the body of Hector, the grief and lamentations of the Trojans, their simultaneous rush to the gates, make up a picture of deep and solemn pathos.

720. Τρητοῖς. "The τρητὸν λῆχος seems to have been a bed appropriated to the higher classes, which was raised on supporters, perforated for the purpose of supporting the bedstead." Trollope.

725. ἀπ' αἰῶνος, *from life.* This lament of Andromache may be compared to her pathetic address to Hector in the scene at the Scæan gate. It forms, indeed, a most beautiful and eloquent pendant to that.

753. ἀμυχθαλόεσσαν, *inaccessible.*

762. Ἔκτορ, &c. The lament of Helen is exceedingly beautiful, both as an appropriate expression of her own natural feelings, and as a tribute to the virtues and gentleness of Hector. Some have gone so far as to call it the most exquisite passage in the Iliad.

The funeral rites of Hector are not materially different from those of Patroclus. The close of the poem is marked by the utmost simplicity; but it is a simplicity that accords with the elegant spirit of antiquity. The impression it leaves on the mind is deep. We feel

that we have been guided through scenes of infinite variety, beauty, pathos, solemnity, from the terrible onset, to the mournful ceremonies of the funeral pyre, by a poet who is perfectly familiar with every aspect of life, and every feeling of the heart; and when he takes his leave of us, it is with the simple consciousness that his song is over, and his task accomplished.

CA
5

